

MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

FOURTEENTH SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL
UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

14th and 16th to 20th February 1959.

Volume XXX (Nos. 1 to 6).

TABLE OF CONTENTS.

	PAGES
<i>Saturday, 14th February 1959.</i>	
Personnel of the Government of Madras	i
Principal officers of the Madras Legislative Council	ii
List of Members of the Madras Legislative Council with their constituencies	iii to v
I Questions and Answers	1-7
II Non-official Business—	
A. Bill.	
The Madras Preservation of Historical Monuments and Objects and Excavation of Arianæological Sites Bill, 1959 (Introduced)	7-8
B. Resolutions.	
(1) Constitution of a Committee for the sanitary arrange- ments made at bus-stands and markets	8-16
(2) Transaction of business of the Legislature in Tamil	16-35
(3) Use of Tamil for all ceremonial and public functions	35-39
(4) Abolition of Accommodation and Rent Controls	39-43
<i>Monday, 16th February 1959.</i>	
I Questions and Answers	45-53
II Government Bill—The Madras Public Health (Amend- ment) Bill, 1959	54-87
<i>Tuesday, 17th February 1959.</i>	
I Questions and Answers	89-104 139-140
II Announcements—	
(1) Message from the Governor	104
(2) Message from the Assembly	104
(3) Amendments to the Madras General Sales Tax Bill, 1959	104
III Government Bill—The Madras General Sales Tax Bill, 1959 (L.A. Bill No. 6 of 1958)	105-138 141-178
IV Papers laid on the table of the House	138

Wednesday, 18th February 1959.	
I Questions and Answers	179-186
II Government Bill—The Madras General Sales Tax Bill, 1959 (L.A. Bill No. 6 of 1958)—cont.	187-222
III Paper laid on the table of the House	222
Thursday, 19th February 1959.	
I Questions and Answers	223-237
II Points of information—	
(1) Delay in answering of questions	237-238
(2) Absence of Ministers from the House	238
(3) Sitting on the 20th February 1959	238-239
III Announcement re message from the Assembly	239
IV Government Bill—The Madras General Sales Tax Bill, 1959 (L.A. Bill No. 6 of 1958)—cont.	239-271
V Paper laid on the table of the House	274
Friday, 20th February 1959.	
I Questions and Answers	275-281
II Information re delay in answering of questions	281-283
III Calling attention to the shortage of writing and printing paper in the market and the consequent rise in the cost of paper	283-285
IV Government Bill—The Madras General Sales Tax Bill, 1959 (L.A. Bill No. 6 of 1958)—cont.	285-306
Index	

PERSONNEL OF THE GOVERNMENT OF MADRAS

GOVERNOR OF MADRAS.

SHRI BISNURAM MEDHI.

MEMBERS OF THE COUNCIL OF MINISTERS.

- 1 THE HON. SRI K. KAMARAJ, *Chief Minister in charge of Public, Planning and Community Development (including Local Development Works, Women's Welfare, Community Projects and Rural Welfare).*
- 2 THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM, *Minister in charge of Home including Courts and Prisons and Prohibition, Food and Agriculture (including Khadi and Village Industries and Hindu Religious Endowments), Railways, Posts and Telegraphs and Civil Aviation.*
- 3 THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM, *Minister in charge of Finance, Education, Information and Law (including Legislature and Engineering Colleges).*
- 4 THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU, *Minister in charge of Revenue and Public Health.*
- 5 THE HON. SRI R. VENKATARAMAN, *Minister in charge of Industries, Labour and Co-operation (including Housing, Commercial Taxes and Nationalized Transport) (Leader of the House).*
- 6 THE HON. SRI P. KAKKAN, *Minister in charge of Public Works (excluding Electricity) and Harijan Welfare.*
- 7 THE HON. SRI V. RAMAIAH, *Minister in charge of Electricity, Transport (including Registration, Accommodation Control, Stationery and Printing and Government Press).*
- 8 THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON, *Minister in charge of Local Administration and Fisheries.*

LIST OF MEMBERS OF THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL WITH THEIR CONSTITUENCIES.

Serial number and name of member.	Name and class of constituency.
1 Adityan, S. T.	Madurai-cum-Ramanathapuram-cum-Tirunelveli-cum-Kanyakumari Local Authorities.
2 Allapichai, A. M., B.A., B.L. . .	State Legislative Assembly.
3 Annamalai Pillai, N.	Do.
4 Arunachalam, A. J.	Do.
5 Arunachalam, T. S.	Do.
6 Balasubramanya Ayyar, K., B.A., B.L.	Madras Graduates.
7 Balasundaram, V. S.	State Legislative Assembly.
8 Cherian, Dr. P. V., M.B.B.S., F.R.F.P.S. (Glas.), F.R.C.S. (Edin.), D.L.O., B.C.S. (Lond.) (Chairman).	Madras Graduates.
9 Chidambara Mudaliar, A.	Madurai-cum-Ramanathapuram-cum-Tirunelveli Local Authorities.
10 Chidambaranathan, Dr. A.	Madras Teachers.
11 Clubwala Jadhav, Mary C.	NOMINATED.
12 Damodaran, G. R.	Madras Teachers.
13 Desikar, K. M.	South Arcot-cum-Tanjore-cum-Tiruchirappalli Local Authorities.
14 Devaraja Mudaliar, T. V.	Madras-cum-Chingleput-cum-North Arcot Local Authorities.
15 Durairaj, T.	South Arcot-cum-Tanjore-cum-Tiruchirappalli Local Authorities.
16 Ethirajalu, M.	State Legislative Assembly.
17 Gajapathy Nayagar, A., B.A., B.L.	Do.
18 Janakirama Mudaliar, E;	Madras-cum-Chingleput-cum-North Arcot Local Authorities.
19 Joghee Gowder, T.	Salem-cum-Coimbatore-cum-Nilgiris Local Authorities.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

PRINCIPAL OFFICERS.

Chairman.

THE HON. DR. P. V. CHERIAN.

Deputy Chairman.

SRI A. M. ALLAPICHAJ.

Panel of Vice-Chairmen.

- 1 SRI G. R. DAMODARAN.
- 2 DR. A. CHIDAMBARANATHAN.
- 3 SRI M. ETHIRAJALU.
- 4 SRIMATHI K. B. SUNDARAMBAL.

Secretary to the Council.

SRI C. D. NATARAJAN, M.A., B.L.

Serial number and name of member.	Name and class of constituency.
20 John Asirvatham, M.A., L.T.	Madras Teachers.
21 Jothi Vencatachellum ..	NOMINATED.
22 Kalyanaraman, S. V. ..	South Arcot-cum-Tanjore-cum-Tiruchirappalli Local Authorities.
23 Karayalat, L. S. ..	State Legislative Assembly.
24 Kosalram, K. T., ..	Madurai-cum-Ramanathapuram-cum-Tirunelveli-cum-Kanyakumari Local Authorities.
25 Krishnamoorthy, G. ..	Madras Teachers.
26 Krishnamoorthy, T. G., B.A.	State Legislative Assembly.
27 Krishnaswamy Ayyangar, P.S.	Do.
28 Krishnaswamy Vandayar, A.	Do.
29 Lakshmanaswami Mudaliar, Dr. A., M.D., LL.D., D.Sc., D.C.L.	Madras Graduates.
30 Madurai Pillai, P. ..	Salem-cum-Coimbatore-cum-Nilgiris Local Authorities.
31 Mahomed Usman, Dr., B.A., LL.D.	NOMINATED.
32 Manjubhashini, S. ..	Do.
33 Masilamani Chettiar, A. K. ..	Madras-cum-Chingleput-cum-North Arcot Local Authorities.
34 Mohamed Raza Khan ..	State Legislative Assembly.
35 Muthukannappan, Vidwan T., B.A.	Do.
36 Nallaswami, B. K. ..	Do.
37 Nallasenapathi Sarkarai Manradial, N.	Do.
38 Palaniswamy Gounder, V. K. ..	Salem-cum-Coimbatore-cum-Nilgiris Local Authorities.
39 Patanjali Sastry, M. ..	NOMINATED.
40 Ponnuswamy Chettiar, S. R. P.	Salem-cum-Coimbatore-cum-Nilgiris Local Authorities.
41 Purushotham, T., B.A. ..	Madras-cum-Chingleput-cum-North Arcot Local Authorities.
42 Rajan, P. T. ..	State Legislative Assembly

Serial number and name of member.	Name and class of constituency.
43 Ramalingam Pillai, V. ..	NOMINATED.
44 Ramasamy Gounder, K. M. ..	Madras Teachers.
45 Ramaswamy, K. V. ..	State Legislative Assembly.
46 Ramaswami, V. V. ..	Do.
47 Ramaswami Reddiar, O. P. ..	NOMINATED.
48 Sankaranarayana Pillai, T. S., B.A., B.L.	Madurai - cum - Ramanathapuram-cum-Tirunelveli Local Authorities.
49 Saraswathy Pandurangam ..	NOMINATED.
50 Seshachaiar, M. ..	Madras-cum-Chingleput-cum-North Arcot Local Authorities.
51 Sivanandam, Dr. T. V., M.B.B.S.	Madras Graduates.
52 Sivasubramanya Nadar, S. P., B.A., B.L.	Madurai-cum-Ramanathapuram-cum-Tirunelveli Local Authorities.
53 Somasundara Reddiar, A. ..	South Arcot-cum-Tanjore-cum-Tiruchirappalli Local Authorities.
54 Sreenivasan, Dr. A., M.R.C.P. (Lond.).	Madras Graduates.
55 Srinivasavaradan, T. P., B.A., L.T.	Madras Teachers.
56 Subramanyam, A. ..	State Legislative Assembly.
57 Subramania Karayalar, M. ..	Madurai-cum-Ramanathapuram-cum-Tirunelveli-cum-Kanyakumari Local Authorities.
58 Sudarsanam Naidu, M. V. ..	South Arcot-cum-Tanjore-cum-Tiruchirappalli Local Authorities.
59 Sundarambal, K. B. ..	NOMINATED.
60 Surendram, V. M. ..	State Legislative Assembly.
61 Thiagaraja Reddiar, P. B. K.	Salem-cum-Coimbatore-cum-Nilgiris Local Authorities.
62 Venkataraman, R. (Minister—Leader of the House).	State Legislative Assembly.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Saturday, the 14th February 1959.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at half past two of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Central Dairy Farm at Madras

* 36 Q.—SRI V. V. RAMASWAMI: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to establish a Central Dairy Farm at Madras with foreign aid;

(b) if so, the site where it will be located;

(c) whether there is any scheme to develop the Madras Government Milk Factory at Teynampet; and

(d) if so, the details thereof?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) There is no proposal to have a Government Dairy Farm. But it is proposed to set up a Cattle Colony with a dairy attached to it at Madhavaram.

(b) It has been decided to locate it at Madhavaram.

(c) No, Sir.

(d) Does not arise.

SRI V. V. RAMASWAMI: இந்த மாதாவரம் காலனித் திட்டம் எப்பொழுது முதல் ஆரம்பிக்கப்படும் என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: முதலில் 500 மாடுகள் வைப்பதற்கு வேண்டிய கட்டிடங்கள் எல்லாம் அநேகமாக முடிந்து வருகின்றன. அவை முடிந்தவுடன் இந்தத் திட்டம் தொடர்ந்து விஸ்தரிக்கப்படும்.

DR. A. SREENIVASAN: Sir, may I know whether the cattle in the City also will be removed to that Colony? They are a great nuisance in the City.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: That is exactly the idea, Sir.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: May I know whether the Colony will try to satisfy the demands of this City for milk?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I do not think it will meet the growing demands of the City. But the main idea is to evacuate 4,000 milch cattle from the City. (An hon. Member: On voluntary basis) Yes, on a voluntary basis.

[11th February 1959]

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : ஐயா, சொந்தமாகப் பசுக்கள் வைத்திருப்பவர்களுக்குக் கூட இதில் இடம் உண்டா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : சொந்தமாகப் பசுக்கள் வைத்திருப்பவர்கள் வேண்டுமென்றால் இதில் இடம் பிடித்துக்கொள்ளலாம்.

SRI V. V. RAMASWAMI : செண்டர்ஸ் டெய்ரித் திட்டத்திற்கு நியூஜீலாந்திலிருந்து உதவி வந்திருக்கிறதா? எவ்வளவு?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : 29 லட்சத்துச் சில்லரை உதவித் தொகையாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : In the Aarey Colony I understand pure milk is mixed with milk powder and sold. Is there any proposal here to sell such milk or will only pure milk be distributed from this Colony?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Toned milk is different from pure milk. 'பொண்டு மில்க்'க்கு 'மில்க் பாக்டரி' இருக்கிறது. இங்கு 'ப்யூர் மில்க்' கொடுப்பதாகத்தான் உத்தேசம். ஒரு சில பசுக்களை வைத்துக்கொண்டு எருமை மாட்டுப் பாலைச் சேர்த்துக் கொடுக்கப்படுகிறது. பசும்பால் தனியாகக் கொடுக்கலாம் என்ற உத்தேசம் இருக்கிறது.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : When we went there, we were told that pure milk was mixed with milk powder. That is why I raised that question.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I do not know much about what exactly is being done in that Colony.

Second Five-Year Plan

* 37 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether any cuts have been effected in the outlay relating to this State in the Second Five-Year Plan; and

(b) if so, the schemes affected thereby?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (a) No, Sir.

(b) Does not arise.

SRI T. PURUSHOTHAM : As it was stated in the Governor's Address that we would be utilising the full allotment under the Second Five-Year Plan, will the State Government press upon the Central Government the need for more funds so that we may take up all those schemes which we originally included in the Second Five-Year Plan?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : All the schemes included in the Second Five-Year Plan would be implemented and for that purpose, we would be spending the entire allotment and perhaps a little more.

[11th February 1959]

SRI MOHAMED RAZA KHAN : May I ask whether the Government of Madras thought of some special schemes in the State and whether for lack of funds and because of the fact that their inclusion in the Plan would exceed the amount allotted to the State, they were not able to put through those schemes?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : There are ever so many schemes available and if only funds are also available, they could be taken up. But the allotment is limited to Rs. 152 crores and, as hon. Members are aware, the cost of the schemes also has gone up to a certain extent. Taking all that into account, we may be spending a little more than Rs. 150 crores.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : May I know whether the allocation of funds by the Central Government is made on the basis of population or on considerations of industrial backwardness and other things?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : All aspects have been taken into consideration in addition to the resources available in each State.

Conference of Food Ministers.

* 38 Q.—SRI MOHAMED RAZA KHAN : Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) whether any Conference of Food Ministers of States was held recently at Delhi on 7th November 1958 to discuss the steps to be taken to reduce the price of rice;

(b) if so, the decision arrived at; and

(c) the action taken or proposed to be taken by the Government to reduce the price of rice in this State?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) Yes.

(b) & (c) This Government suggested a limited scheme of procurement and distribution through fair price shops for consideration at the meeting. But it was reported by the Union Minister for Food and Agriculture that a proposal of this type was already receiving the attention of the Government of India. Subsequently, the National Development Council has decided that trading in foodgrains should be taken over by the State Governments. The details of this scheme are being worked out. Meanwhile, with the concurrence of the Government of India, this Government have decided to procure tentatively two lakhs of tons of rice from the main harvest for distribution through fair price shops, whenever necessary. The Government of India have also since notified the maximum wholesale prices for paddy and rice in this State.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : May I know the quantity so far procured by the Government and whether the procurement was made at the price stipulated by the Government?

[14th February 1959]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: This notification was issued only on the 2nd February. I do not think Government agencies have started procuring. Regarding the price, there is no question about it. Government will purchase only at the price notified. Not only Government purchases but all transactions must be effected only on this basis. Nobody can sell at any higher price.

SRI A. M. ALLAPICHAJ: The idea of the Government is to see that the rice is sold at a certain fixed rate. Is it so?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Yes, the idea is that rice should not be sold at prices higher than those that have been fixed as the maximum.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Apart from the proposal to procure two lakhs of tons of rice in this State, is there any proposal before the Government to procure rice from other surplus States where rice may be available in plenty?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: There is no such proposal and Government do not see any need for it.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Inasmuch as people in Madras are accustomed to Nellore rice and as, according to the statement of the Hon. Minister, it is not available in the City, now that we are in the Southern Zone, is any attempt made by the Government to purchase Nellore rice from the neighbouring State?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: If the Government should go to Nellore and purchase rice, they must purchase it at a higher price. But Government are looking into the question of easy transport of rice from Nellore for sale in Madras City.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Inasmuch as Madras State is included in the Southern Zone which entails an obligation on the part of one State within the zone to sell rice to another State in the same zone (just as we are sending rice to Kerala), is it not incumbent on our Government to get rice from Nellore so that the people in the City who are accustomed to that rice may get a regular supply of that rice?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: In the zonal arrangement there is no obligation for any State to sell rice to any other State. There is free movement and rice is normally expected to move from a zone or area where it is in surplus to areas like Madras City and other areas.

In this connection, I may state that regarding Nellore rice, it was pointed out to us that besides the prices quoted, those who were induced to sell should be paid the transport and other allowances. That is being looked into by the Government.

[14th February 1959]

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Is it true that as soon as the announcement was made by the Government that they were going to procure two lakh tons of rice in the open market, a tendency developed among the millers and others to corner the stocks so that Government might not get the two lakh tons proposed to be procured by them?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: That is not the information that I have received. On the other hand, the millers and wholesalers pointed out that they did not have any stock at all because paddy and rice were not sold to them.

Testing of foodgrains

* 39 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state the arrangements made for testing foodgrains imported into this State?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: This Government are not importing any foodgrains into this State from outside on Government account. Only the Government of India are importing foodgrains from abroad and they have issued necessary standing instructions to their officers for inspection of the grains.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Is it not possible to get the grains tested before they enter our State even though they come from the Centre?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I may tell the hon. Member that so far as this State is concerned, we do not import any grains—even paddy and rice.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Are we not getting foreign wheat into our State?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Yes, foreign wheat imported into India is allotted to this State and that is sold by merchants and in the fair price shops.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Cannot any arrangement be made by this Government to see that this wheat is not contaminated or adulterated?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: All normal precautions are being taken. But still if the hon. Member has any specific point to make and if he has any feeling that impure wheat is being imported and distributed, he can bring that to my notice and I will look into the matter.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: நெல்லும் கல்லும் கலந்து விற்பதில் நம்முடைய நாட்டார் பேர் போனவர்கள் என்ற கெட்ட பெயர் இருக்கிறது. அதைப் போக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்குமா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: அந்தமாதிரிப் பெயர் இருக்கிறதா இல்லையா என்பது ஒருபுறமிருக்க, அந்தமாதிரிப் பெயர் அதிகப்பட இந்தமாதிரிக் கேள்விகள் பயன்படுகின்றன.

[14th February 1959]

Deepening of the Buckingham Canal

* 40 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Will the Hon. the Minister for Public Works be pleased to state—

(a) whether there is any proposal before the Government for deepening the Buckingham Canal to facilitate the easy plying of the motor boats, country crafts, etc.; and

(b) if so, the stage at which the matter stands?

THE HON. SRI P. KAKKAN: (a) Yes, Sir. There is a proposal to deepen the north Buckingham Canal to a depth of six feet up to the Andhra State limits to allow plying of boats up to 100 tons capacity.

(b) An estimate for Rs. 55 lakhs for the above work has been forwarded to the Inland Water Transport Committee, Government of India, for consideration.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: பக்கிங்காம் கால்வாயின் வடக்குப் பகுதியிலிருந்து சீர்திருத்தப்படும் என்று தெரிகிறது. வடக்குப் பகுதியிலிருந்து என்றால், அந்த ஊரிலிருந்து என்று சொல்வார்களா?

THE HON. SRI P. KAKKAN: சென்னையிலிருந்துதான் ஆரம்பமாகிறது.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: பக்கிங்காம் கால்வாய் புதுச்சேரி வரையில் இருக்கிறது. அந்தப் பக்கத்தில் லாரிகளும், பஸ்களும் வந்த பிறகு, சாமான்களை ஏற்றி வருவதற்கோ, மனிதர்கள் ஏறிச் செல்வதற்கோ படகுகள் போகவில்லை. ஆகவே, அந்தப் பக்கத்துக் கால்வாயை அடைத்துவிட ஏதாவது ஏற்பாடு செய்யார்களா என்று கேட்கிறேன்.

THE HON. SRI P. KAKKAN: அப்படி ஒன்றும் இப்போது அடைத்து விட முடியாது. வடக்கே நன்றாகச் சீர்திருத்திய பிற்பாடு, தெற்கேயுள்ள இந்தப் பகுதியையும் சீர்திருத்த ஏற்பாடு செய்யலாம்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Is the Hon. the Minister for Public Works aware that when he was a Member of the Legislative Assembly in 1946, he himself put a similar question, viz., whether there was a proposal to improve the Buckingham Canal, and that the reply given by the then Minister in charge of Public Works was that there were a number of proposals under consideration? Even though 13 years have passed, still those proposals are only on paper.

THE HON. SRI P. KAKKAN: I did not put such a question.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: என்னுடைய நெருங்கிய நண்பர் அந்தக் கால்வாய் மூலம் திருப்போளூருக்குப் படகில் போயிருக்கிறேன். இப்போதும் படகில் போக முடியுமா, முடியாதா?

THE HON. SRI P. KAKKAN: இப்போதும் கூடச் சிறிய படகுகள் போகின்றன.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: On a point of information, Sir. படகுகள் போகின்றன. ஆனால், சாதாரணமாக அந்தப் படகுகள் ஜனங்களை ஏற்றிக்கொண்டு போவதில்லை. அது எனக்குத் தெரியும். காரணம் நான் அந்தப் பகுதியிலிருந்துதான் வந்திருக்கிறேன்.

[14th February 1959]

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: May I know whether the Government have got any proposal to see that that part of the Buckingham Canal which runs through the City of Madras does not any more emit foul smell?

THE HON. SRI P. KAKKAN: I think the Corporation has taken steps in regard to this matter.

SRI V. V. RAMASWAMI: இது சம்பந்தமாக ஆராய்ச்சி செய்வதற்குக் கமிட்டி நியமிக்கப்பட்டதா? அந்தக் கமிட்டியின் முடிவு என்ன? இதற்கு ஏற்படும் செலவில் மத்திய அரசாங்கம் ஏதாவது கொடுக்க முன் வருகிறதா?

THE HON. SRI P. KAKKAN: கமிட்டி ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கமிட்டியில் சிப் இன்ஜினியர் (இர்ரிக்கேஷன்), சிப் இன்ஜினியர் (போர்ட் டிரஸ்ட்), இன்ஜினியர் (கார்ப்பரேஷன்) ஆகியவர்கள் இருக்கிறார்கள். சிப் இன்ஜினியர் (இர்ரிக்கேஷன்) சேர்மனாக இருக்கிறார். இந்த வேலையை எவ்வளவு துரிதமாகச் செய்யலாம் என்று பரிசீலனை செய்துதான் 52 லட்சம் ரூபாய் செலவில் ஒரு திட்டம் தயாரித்திருக்கிறார்கள். இதை மத்திய சர்க்காருக்கு அனுப்பியிருக்கிறோம். இன்னும் பதில் வரவில்லை.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: May I know from the Hon. the Minister for Public Works whether the river or stream—by whatever name you call it—which passes just in front of the residence of the Hon. the Minister for Finance, is called the Cooum river or the Buckingham Canal?

THE HON. SRI P. KAKKAN: It is called the Cooum river.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: The Buckingham Canal mixes with the river.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Is the Hon. Minister aware that it has remained in the same condition for the last two decades in spite of important people living on the banks of the Cooum river?

THE HON. SRI P. KAKKAN: There is some improvement now.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—NON-OFFICIAL BUSINESS.

A. Bill.

THE MADRAS PRESERVATION OF HISTORICAL MONUMENTS AND OBJECTS AND EXCAVATION OF ARCHAEOLOGICAL SITES BILL, 1959.

* SRI T. PURUSHOTHAM: Mr. Chairman, Sir, I beg leave to introduce the Madras Preservation of Historical Monuments and Objects and Excavation of Archaeological Sites Bill, 1959.

[14th February 1959]

MR. CHAIRMAN: The question is—

'That leave be granted for the introduction of the Madras Preservation of Historical Monuments and Objects and Excavation of Archaeological Sites Bill, 1959.'

The motion was put and carried and leave was granted.

SRI T. PURUSHOTHAM: Sir, I introduce the Bill.

MR. CHAIRMAN: The Bill is introduced.

B. Resolutions.

(1) CONSTITUTION OF A COMMITTEE FOR THE SANITARY ARRANGEMENTS MADE AT BUS STANDS AND MARKETS.

* SRI V. V. RAMASWAMI: மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இப்போது என் பேரில் இருக்கும் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை இந்தச் சபை முன்பு பிரேரேபிதமாகும் திருேன்.

'This Council recommends to the Government to appoint a Committee to enquire into the adequacy or otherwise of the sanitary arrangements made at the various bus-stands and markets in the State and to report on the need for the provision of such sanitary arrangements where none exists now.'

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Sir, I second it.

MR. CHAIRMAN: Resolution moved—

'This Council recommends to the Government to appoint a Committee to enquire into the adequacy or otherwise of the sanitary arrangements made at the various bus stands and markets in the State and to report on the need for the provision of such sanitary arrangements where none exists now.'

* SRI V. V. RAMASWAMI: மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தின் மூலமாக நமது மாநிலத்திலே பல மாவட்டங்களில் இருக்கும் வண்டிப்பேட்டைகளும், வாரச் சந்தைகளும் கூடுகிற இடங்களில் இருக்கிற சுகாதார வசதிகள் எப்படி இருக்கின்றன, அவைகள் போதிய அளவு இருக்கின்றனவா, அப்படி இல்லாவிட்டால் அதற்குக் காரணம் என்ன, அதை நீக்க முடியுமா, எப்படி நீக்குவது, அதற்கு யார் பொறுப்பு என்பதைப்பற்றியெல்லாம் ஆலோசிக்க, அதற்குமேல் நடவடிக்கை எடுத்து நல்ல முறையில் அபிவிருத்தி செய்வதற்கு எதுவாக இருக்கும் வழியில் அரசாங்கத்தின் கவனத்தை இந்தப் பக்கம் இழுப்பது தான் என் நோக்கம். அதற்காகவே இந்தத் தீர்மானத்தை நான் பிரேரேபிதமாகிறேன்.

பொதுவாக, இப்போது நாடெங்கும் போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் அதிகரித்து வருகின்றன. ஒரு கிராமத்திலிருந்து இன்னொரு கிராமத்திற்கு இணைப்புப் பாதைகளும் போடப்பட்டு வருகின்றன. அதேமாதிரி குறுக்குச் சாலைகளும், நெடுஞ் சாலைகளாக இருக்கிற தேசியச் சாலைகளும் தற்கால முறைப்படி செப்பனிடப்பட்டு வருகின்றன. ஆகவே, சாமான்களை ஏற்றிச் செல்லும் வண்டிகளும், மனிதர்கள் பிரயாணம் செய்யும் வண்டிகளும் நாளுக்குநாள் எண்ணிக்கையில் ஏறிக்கொண்டே இருக்கின்றன. பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய வசதிகள் அதிகரிக்கவே வியாபாரப் பெருக்கமும் கூடுதலாகி வருகிறதென்று சொல்லலாம்.

14th February 1959] [Sri V. V. Ramaswami]

இந்த இரண்டுவிதப் பெருக்கத்தினால் பிரயாண வண்டிகள் தாமதித்து நிற்க வண்டிப்பேட்டைகளும் (Bus-stand) ஒவ்வொரு முக்கிய ஊரிலும் ஏற்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. அதேபோல், வியாபாரப் படைங்கள் கொள்முதல் விற்புமுதல் செய்யும் இடங்களாகிய வாரச் சந்தை, நாட்சந்தை முதலியனவும் ஒவ்வொரு ஊரிலும் நல்லபடியாக நடைபெறுகின்றன. இந்த இரண்டுவிதப் பெருக்கத்தினால் பிரயாணிகள் அந்த நிலையங்களில் அதே மணி கூடவும், தாமதித்து நிற்கவும் வேண்டியதாக இருக்கிறது. இவைகள் வருவாய் தரும் நிலையங்களாகவும் இருக்கின்ற காரணத்தினால் இதற்குப் பொறுப்பானவர்கள் இவற்றைச் சுகாதார வசதியோடு வைத்திருக்க வேண்டிய கடமை உடையவர்கள். சென்னை நகராட்சிச் சட்டத்தின் செக்ஷன் 300 முதல் 306 வரை பார்த்தால், தங்கள் நேரடிப் பார்வையில் சந்தை (மார்க்கெட்) வைப்பதற்கும் தனியார் வைத்திருப்பதைக் கண்காணிப்பதற்கும் அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதேபோல் வெளி முனிசிபாலிட்டிகள் சட்டத்தில் செக்ஷன் 259, 260-ல் உரிமை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கிணங்க ஜில்லா போர்டு சட்டத்தில் 166 முதல் 170 வரை உள்ள செக்ஷன்களில் இதற்கான அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது, அவைகளில் இந்த ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் தாங்களே மார்க்கெட்டுகளை ஏற்று நடத்தலாம் அல்லது அவைகளை நடத்தத் தனியாருக்கு அனுமதி கொடுக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

2-50
p.m.

அண்மையில் நிறைவேற்றப்பட்ட பஞ்சாயத்துச் சட்டத்திலும் பிரிவு 64 (c)-ல் பஞ்சாயத்துக்களும், 99-வது பிரிவுப் பஞ்சாயத்து யூனியன்களும் மார்க்கெட்டுகளை ஏற்படுத்தலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, மார்க்கெட்டுகளை அமைப்பதும் அவைகள் சரியானபடி நடக்கின்றனவா என்று கண்காணிப்பதும் சம்பந்தப்பட்ட ஸ்தல ஸ்தாபனங்களின் பொறுப்பு.

மார்க்கெட்டுகளைத் தாங்களே ஏற்படுத்துவதாலும் தனியாருடைய மார்க்கெட்டுகளுக்கு அனுமதி (லைசென்ஸ்) வழங்குவதாலும் ஆட்சி மன்றங்களுக்கு நல்ல வரும்படி கிடைக்க வழி இருப்பதால், அந்தச் சந்தை கூடும் இடங்களில் வந்துபோகும் மக்களுக்குத் தங்குவதற்கும் பிற, காரியங்களுக்கும் வசதிகள் செய்துகொடுப்பதும், இடத்தை நல்ல சுகாதார முறைப்படி வைத்துக்கொள்ள வேண்டியதும் ஆட்சி மன்றங்களின் பொறுப்பும் கடமையும் ஆகும் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

நிற்க, பிரயாணம் செய்யும் வண்டிகளுக்கு வண்டிப் பேட்டைகளை ஏற்படுத்துவதற்கு நகராட்சி மன்றங்களுக்கு உரிமை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. வண்டிப் பேட்டை என்பது பஸ் ஸ்டாண்டையும் குறிக்கும் என்று டிஸ்டிக்ட் முனிசிபாலிட்டிகள் சட்டத்தின் பிரிவு 270-இன் உப-பிரிவு (2)-ன் கீழ் உள்ள எக்ஸ்ப்ளனேஷனில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. புதிய பஞ்சாயத்துச் சட்டத்தின் 64-வது பிரிவின் உப-பிரிவு (e)-யின்படி பஞ்சாயத்துக்கள் பஸ் நிலையங்களை ஏற்படுத்தலாம். ஜில்லா முனிசிபாலிட்டிகள் சட்டத்தின் பிரிவு 270 (B)-இல், நகராட்சி மன்றங்களுக்கும் 184-வது பிரிவில் ஜில்லா போர்டுகளுக்கும் இந்த உரிமை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துவரும் பிரயாண வண்டிகள் நிலையங்களில் வந்து நின்று போக தாராளமான இட வசதியும் பிரயாணிகளுக்கு சுகாதார முறைப்படி அமைக்கப்பட்ட தங்குமிடங்களும் அவசியமாகின்றன. இவைகளை நிர்மாணித்துக் கொடுப்பது சம்பந்தப்பட்ட ஆட்சி மன்றங்களின் பொறுப்பாகும் என்பதை மறுக்க முடியாது.

தங்களுக்கு வரும்படி தரக்கூடிய இந்த இரண்டு சாதனங்களையும் இவைகளை நன்கு கவனித்துப் பராமரித்து வருகின்றனவா என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால், அதுதானில்லை என்று சொல்லவேண்டும். அதே நேரத்தில் யங்களுக்கு மதில் சுவர் (காம்பவுண்ட் வால்) கிடையாது. கழிவுநீர் செல்லும் கால் சந்தைக்கு நடுமத்தியில் செல்லும், இல்லையேல் ஆங்காங்கு குழியில் தேங்கி நிற்கும். குப்பை கூளங்கள் அப்புறப்படுத்தப்படாமல் மூலைக்கு மூலை கொட்டப்பட்டுக் கிடப்பதைக் காணலாம். சந்தைக்குள்

[Sri V. V. Ramaswami]

[14th February 1959]

முனிசிப்பாலிட்டிகளாகட்டும், பஞ்சாயத்துகளாகட்டும், அல்லது எந்த எந்த ஸ்தாபனமாகட்டும், அவர்கள் மக்களின் சுகாதார நிலை குறைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதுமட்டுமல்ல, ஒரு குழு அமைக்க வேண்டுமென்று என்று தீர்மானத்தை நான் பின்புறத்திலிருந்து அப்படி ஒருவேளை இப்படி ஒரு குழு அமைக்கவேண்டுமென்று என்று கூறினால், அங்காட்டித்தான் வேண்டிய அதிகாரிகள் எவ்வளவு இருக்கிறார்கள். ஸ்தல ஸ்தாபன அதிகாரியாக, ஸ்தல ஸ்தாபன இன்ஸ்பெக்டர் இருக்கிறார். இவருக்குத் துணை அதிகாரியாக குறைந்தபட்சம் இருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு மாவட்டத்துக்கும் ஒவ்வொரு ரிஜனல் இன்ஸ்பெக்டர் இருக்கிறார். இவர்கள் ஆங்காங்குள்ள, அந்தந்த மாவட்டங்களில் இருக்கும் சந்தைகள், பஸ் ஸ்டாண்டுகள் இவர்களைத் தவிர ஆராய்ந்து பார்த்து அரசாங்கத்துக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று ஒரு கட்டிப் பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆங்காங்குள்ள குறைகளைப்பற்றிச் சொல்லத்தகு ஆட்கள் இல்லாததால், அதிகாரிகளும் அவைகளைப்பற்றிக் கவனிப்பதில்லை. ஆனால் போர்டு மெம்பர்கள் இருந்தவர்கள் நமது சட்ட மாற்றத்தில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தெரியும் நான் சொல்வது. ஆகவே, சந்தைகள், பஸ் ஸ்டாண்டுகள் போன்ற இடங்களிலுள்ள சுகாதார நிலைபற்றி ஆராய்ந்து, அரசாங்கத்துக்கு அறிக்கை சமர்ப்பிப்பதற்கு ஒரு குழு அமைக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தின் கவனத்தில் அழுத்தமாகப் பட வேண்டுமென்று பரிசீலிக்கிறேன். தயவு செய்து அமைச்சர் அவர்கள் இதை ஏற்றுக்கொள்ளு தக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பெயர் குறிப்பிட்டுக் கொள்கிறேன்.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Mr. Chairman, Sir, I have already seconded this Resolution. I should like to bring to the notice of the Government certain facts. Sir, we have got bus-stands in the City of Madras, among other places, near Mylapore Tank, in Manthaveli, Broadway, etc. There are so many other stands in the City, but I take only three bus-stands because I go to these places very often. These buses are Government Transport buses and there are conductors, drivers, etc. What is the amenity provided by Government to them, I should like to know. There are no amenities provided. In the same stand half a dozen buses stand. The Mada streets of Mylapore were once considered to be the beauty-spot in the City. But now what is the position? On the southern side, from the Mylapore Pond towards the east, there are a number of vegetable shops and they are carrying on busy trading from 6 o'clock in the morning to 9 o'clock in the evening. Even cars cannot move.

SRI A. M. ALLAPICHAJ : In the last two or three days there is some improvement.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : I do not think so, Sir. I am living at a stone's throw from that place. So far as vegetable vendors are concerned, there is no improvement of any kind. I often move that side. On the northern side, it is full of shops. The Mada streets are converted into a market-place. It has been made very ugly. Even if I get up at 4 o'clock in the morning and take an early morning walk, I smell nothing but urine in the whole of the Mada street. Some years back, the Madras Corporation authorities were trying to make the City beautiful. They also enlisted

[Sri T. P. Srinivasavaradan]

our support and our boys also worked for it. On the one side, they say they want to make the City beautiful, but on the other, markets are growing everywhere, wherever the vendors like to start. That is the real position.

As for Broadway, I visited the bus-stand there recently. It is absolutely insanitary. People spit everywhere; there are no persons to clean and there are no sweepers and the latrine is woeful. No decent man will ever enter it.

Take the case of Sunkuvu Agraharam which is about thirty miles from the City. All buses stop there. Even lorries stop there. But there is no provision for any sanitary arrangement there. It is so bad. There is only one hotel. (An hon. Member : There are three hotels.) Well, there are three hotels now. They have sprung up recently. If you go to the backyard of the hotel, you will find pools of dirty water stagnating and emitting bad smell. Kaveripakkam also is in the same position.

One thing I should like to bring to the notice of the Government. I do not know who is responsible for it. I wrote to the Commissioner of Police and also the Commissioner of the Corporation last year. But nothing has been done. The trouble is this. In front of my school, eatables are sold in open baskets and plates. The Police Commissioner replied to me saying that it was the business of the Corporation to look into the matter. But nobody has taken any action and hawking is still going on. I hold the Government responsible for this. In the north—whatever be the other things—one good thing you can see and that is on railway platforms, eatables are covered and they are not kept open. But here we find they are all exposed to flies. At least we should insist upon the eatables, wherever they are sold, to be covered.

Sir, I have nothing more to add except to bring to the notice of the Government the horrible conditions in which the bus-stands are, and the first culprit in the matter is the Government themselves. When they themselves have not provided sanitary conveniences, how can they expect the private owners to do anything in the matter? If they do something, the private owners also would follow suit. Thank you, Sir.

* SRI M. SESHACHARIAR : Sir, while opposing the request for the constitution of a Committee for enquiring into the sanitary arrangements at bus stands, etc., I would like to say that these places are very bad. My hon. Friend was mentioning that the City bus stands and mufassal bus stands were in very bad condition. It is no doubt true. If we want to improve them, we should provide a lot of conveniences in places of that kind, where people come from distances of fifty and one hundred miles. We have got to provide, goods-shed, a clock room, and a place where a care-taker would take the things of the passengers for safe keeping. Businessmen from various places come. They would stay in the place for a

[Sri M. Seshachariar] [14th February 1959]

short while and then get back to their own place. There should be some place to leave their things while they want to go about their business. If there is a care-taker, they could leave their samans, make their purchases, do their business and get back to take back their samans. Wherever there are junctions, where a lot of people come from different parts, there should be certainly a cloak-room where they could take a wash and dress up.

3-10
p.m.

As my hon. Friend Sri Srinivasavaradan said, the City bus stands are in very bad condition. There are two latrines where you will find about forty or fifty people at a time. It is very bad. We also see that there is no proper cleaning of these latrines. In many such places no water is provided. As I said, it may be, to some extent, obligatory on the part of the municipalities, but not the panchayats, to maintain bus stands. The income is so much, at least Rs. 4,000 to Rs. 5,000 in the case of a normal bus stand, and in the case of a bigger bus stand it is over Rs. 10,000. But still most of the money is not spent. It is a source of income to them. In the case of a market, the income may not be so much. But in the case of a bus stand, the income is very large and the arrangements are very bad everywhere. But I do not know whether it is absolutely necessary to constitute a committee for this purpose. The hon. Member Sri T. P. Srinivasavaradan mentioned about a number of bus stands, namely those at Sunkuvur Agraharam, Kaveraipakkam and so on. Perhaps, he was going to Vellore. In most of the places it was somewhat inconvenient. There is ample provision in the Act itself to see that these things are enforced. I do not know whether a committee is necessary for this purpose. The Inspector of Local Boards or any other proper authority could look after it. In the case of the Collector, it may not be possible because the Collector can act only under exceptional circumstances. But the Inspector or any other person, even the District Health Officer, can see that these provisions are enforced properly and that a latrine and a cloak-room are provided in bigger junctions. With these few words, I conclude my speech. Thank you, Sir.

*THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தினுடைய நோக்கத்தை நான் மனமோங்கிறேன். அதாவது நம் நாட்டில் பஸ் நிலையங்களிலும், பொதுச் சந்தைகளிலும் மற்றும் பொது இடங்களிலும் சுகாதாரமான முறையாகக் காண முடியவில்லை என்றும் அந்த இடங்களில் எல்லாம் சுகாதார ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும் என்றும் சொல்லுவதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். இவ்விதம் செய்ய வேண்டியது அவசியம்தான். இதற்காகப் பல வசதிகளையும் செய்ய வேண்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் இந்தத் தீர்மானத்தைப் பிரேரேபிக்கப்போது சொன்னார்கள். இவைகள் எல்லாம் புதிதாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியவை இல்லை. இவைகள் எல்லாம் அரசாங்கத்திற்குத் தெரிந்தவைதான்; புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப் போவதில்லை. இப்போது இருக்கிற சட்டத்தின் மூலம் அசுத்தங்களுக்கெல்லாம் எப்படி அகற்றுவது, எவ்விதம் உஷாராகச் சட்டத்தை அமல் செய்வது என்பது தான் முக்கியமான விஷயம். வேறு ஒரு விஷயம் என்னவென்றால், சட்ட பூர்வமாக என்னதான் செய்தாலும், சட்டங்கள் எல்லாம் அனு

[14th February 1959] [Sri M. A. Manickavelu]

சரிக்கப்படுகின்றனவா என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். நம் நாட்டிலுள்ள பொது மக்களுக்குச் சுகாதாரமான முறையில் நடந்துகொள்ளக் கூடிய பரக்க வரக்கூட இல்லை. மேல் நாட்டில் இருக்கின்ற மக்கள் சுகாதாரமான முறையில் நடந்துகொள்வக்கூடியவாறு இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். உதாரணமாக, அந்த நாடுகளில் எல்லாம் கையில் நோட்டீஸ், துண்டுக்காகிதம் கொடுப்பதைக் கடைத்தால், அவைகளை அப்படியே தெருவில் போட மாட்டார்கள். ஜெபியில்தான் வைத்துக்கொண்டு, பிறகு அதற்கென்று ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் தொட்டியில் கொண்டுபோய்ப் போட வேண்டும். நம்முடைய நாட்டில் பார்த்தால், கையில் நோட்டீஸ், துண்டுக்காகிதம் இவைகள் கடைத்தால், உடனடியே போட்டியே விசிப் போட்டு விடுவோம். ரோடு புராவும் துண்டுக்காகிதங்களைக் கொட்டும். இன்னொரு சம்பவத்தையும் உங்களுக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். சென்னையிலிருந்து சில டாக்டர்கள் வியன்னா நகரத்திற்குப் பயிற்சிக்காகப் போனார்கள். அங்கு அவர்கள் ஒரு பெரிய ஹோட்டலில் தங்கியிருந்தார்கள். அந்த சமயம் அவர்களுக்கு இங்கிருந்து அதாவது வீட்டிலிருந்து தாய்மார்கள், பிள்ளைகள் இவர்களைப் பிடித்து அடித்தல் போன்றவை. இந்தக் கடிதங்கள் எல்லாம் பார்த்துவிட்டு, மேல் உறைகளை எல்லாம் ஹோட்டலின் வெளியில் போட்டு விட்டார்கள். அதைக் கண்ட ஸார்ஜென்ட் ஒருவர் இவர்களிடம் வந்து எங்கள் நாட்டுச் சட்டப்படி இவ்விதம் துண்டுக் காகிதங்களை அஞ்சியமாக ரோட்டில் போடுவது குற்றமாகும், இந்தச் சட்டத்தின் பிரகாரம் உங்களைப் பாராக்கியுள் செய்ய வேண்டும், ஆனால் நீங்கள் வெளி நாட்டிலிருந்து வந்திருப்பதால் உங்களை மன்னித்து இந்த ஒரு தடவை விட்டு விடுகிறோம் என்று சொல்லி விட்டிருக்கிறார். இந்தவிதத்தில் மேல் நாடுகளில் நிலைமை இரக்கின்றது. நம் நாட்டில் நிலைமை எப்படியிருக்கிறது என்பதை நாம் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம்.

கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் இப்போது இடத்துக்கென்றுக்கும் சுகாதார நிலையையெய்தி நன்றாக, விரிவாகச் சொன்னார்கள். என்னென்ன வாசனையை எல்லாம் அனுபவித்தார்கள் என்பதைப்பற்றியேல் லாம் தெரிவித்தார்கள். ஆனால் இந்த இடங்களையெல்லாம் கத்தமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய பொறுப்பு யாருடையது என்பதுதான் இப்போது கேள்வி. இந்த மாதிரியான இடங்களைச் சுகாதாரமான நிலையில் வைத்திருப்பதற்காக எத்தனையோ சட்டங்கள் இருக்கின்றன. அதற்காக ரிடி முனிசிபல் ஆக்ட் போன்ற பல சட்டங்கள் இருக்கின்றன. பல பஞ்சாயத்துச் சுகாதாரச் சட்டங்கள் இருக்கின்றன. பப்ளிக் ஹெல்த் ஆக்ட் இருக்கிறது; இதிலுள்ள 16-வது பிரிவின்படி பல நடவடிக்கைகள் எடுக்கலாம். இவையெல்லாம் சட்டங்களாக இருந்தும், சரியானபடி சுகாதார முறையில் இருப்பதில்லை. கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் இதற்கெல்லாம் வழி சொல்ல வேண்டியது அரசியலார் கடமை என்று சொன்னார்கள். இதற்கு அரசாங்கத்திற்குப் பணம் வேண்டும். அதற்கான வழியைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். பணம் கிடைத்துவிட்டால், இந்தப் பிரச்சனையெல் லாம் ஓரளவு தீர்ந்து போகும். அது ஒரு நாளில் அல்லது குறுகிய காலத் தில் செய்யக்கூடிய காரியமல்ல. ஆனால், இதற்கான வேலைகளை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான். அதை நான் ஒப்புக்கொள் கிறேன். குறிப்பாக, சென்னை நகரத்தைப் பொறுத்த அளவில், சரியான முறையில் சுகாதார முறையெல்லாம் திருத்தியமைப்பது நல்லதுதான். வெளிநாடுகளிலிருந்து அடிக்கடி டிரிஸ்டர்கள் வருகிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் இந்த நகரத்தைத் தான் முதலில் பார்வையிடுகிறார்கள். ஹோட்டலில் காடப்படுவது போன்றவது இந்த நகரத்தை அவர்களுக்குக் காட்டினால், நம் நாட்டைப்பற்றி நல்ல அபிப்பிராயத்தோடு போவார்கள். இல்லையென்றால், அவர்கள் கெட்ட அபிப்பிராயத்தோடு இருப்பார்கள். முதலாவது சென்னை நகரைத் திருத்தியமைத்துக்கொண்டால், அதன் பின்னால் மற்ற நகரங்களுக்கு அமைத்துக்கொள்ளலாம். (குறுக்கீடு) மற்ற நகரங்களில் இதைப் பார்த்து அமைத்துக்கொள்வார்கள். மற்ற நகரங்களுடைய சுகாதாரத்தையும் நாம் பாதுகாக்க வேண்டியதுதான்.

[Sri M. A. Manickavelu] [14th February 1959]

அதைப் பின்னால் வைத்துக் கொள்ளலாம். முதலில் நகரத்திற்கு ஏற் படுத்திக்கொள்ளலாம் என்பது என் கருத்து. இருந்தாலும், இதில் கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் சொல்பதும் ஆர்வம் காட்டினார்கள். அவர்கள் இன்னும் நல்ல ஆலோசனைகளைச் சொல்லுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் இதற்காக ஒரு கமிட்டி அமைப்பதற்கு நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். (ஆர வாரம்) இந்தக் கமிட்டி நன்றாக வேலை செய்து நல்ல முறையிலேயே சொன்னால், நகரை நல்ல ஏரையில் சுரத்தாயாகக் குழாயில் வைக்க முயற்சிக்கலாம் என்று நம்புகிறேன். இந்தக் கமிட்டியில் ஒப்பீடு பெறக்கு மேல் இருக்கக் கூடாது என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்தமாதம் அங்கத்தினர்கள் இருந்தால், சரியான வேலை நடைபெறும். இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்தவரும், இதை உபயோகித்தவரும் அங்கத்தினர்களாக இருக்க வேண்டும். மேலும் ஏதாவது அங்கத்தினர்களையும் கலந்து ஆலோசித்துப் போட்டுக் கொள்ளலாம். இந்தக் கமிட்டி, அமைச்சர் கம் உடனே செய்யக்கூடிய ஏரையில் நல்ல திட்டங்களைச் செய்வதால், அதன்படி அமைச்சர் வேலை செய்யும் திட்டங்களை அமைச்சர் நல்ல ஏரையில் பிடிவாய் இவற்றைத் தவிர வேண்டும். ஆனால் தருவதற்கான ஏரையில் யோசனைகளைத் தருவதற்காக இந்தக் கமிட்டியை நியமிப்பதற்கு நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு இந்தத் தீர்மானத்தை வற்புறுத்திக் கொள்ளலாம் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

*SRI V. V. RAMASWAMI : கனம் தலைவர் அவர்களே, கனம் அமைச்சர் அவர்கள் என்னுடைய தீர்மானத்தை நோக்கத்தை ஒப்புக் கொண்டு அதற்காக ஒரு குழுவையும் போட சம்பந்திப்பதில் ஒத்துக் கொண்டு நான் மிஷன் மிஷிங் கொள்கிறேன். இதற்கு ஒத்துக்கொண்ட அமைச்சர் அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சட்ட நான் கொடுத்திருக்கும் தீர்மானத்தை வாயில் பெற்றுக்கொள்கிறேன்.

The Resolution was, by leave, withdrawn.

The House next adopted a motion that Resolution No. 2 relating to the transaction of business of the Legislature in Tamil and Resolution No. 4 relating to the use of Tamil for all ceremonial and public functions be taken up one after the other.

(2) TRANSACTION OF BUSINESS OF THE LEGISLATURE IN TAMIL.

*VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : மாண்புமிகு மன்றத் தலைவர் அவர்களே, “1956-ம் ஆண்டின் சென்னை மாநில மொழிச் சட்டத்தின் பகுதிகள் செயல்படுவதற்குரிய நடவடிக்கைகளை உடனடியாக மேற்கொள்ளவேண்டுமென்றும், சட்ட மன்ற அலுவலர்கள் இம்மாநில ஆட்சி மொழியாகிய தமிழிலேயே நடைபெறவேண்டுமென்று உடனே பிரகடனப்படுத்திவிட வேண்டுமென்றும் இம்மன்றம் அபிப்பிராயத்திற்கு கிடங்கு செய்கிறது”, என்ற தீர்மானத்தை நான் எப்போதிரிகிறேன்.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : நான் அதை வழி மொழி கிறேன்.

3-20
P.M.

MR. CHAIRMAN : Resolution moved—

“This Council recommends to the Government that immediate steps be taken to implement the provisions of the Madras Official Language Act, 1956 and necessary notifications issued, in order that the business of the Legislature be transacted in Tamil, the Official Language of the State.”

The hon. Member can now speak on the Resolution.

14th February 1959]

*VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : தலைவர் அவர்களே, இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் 346, 347-வது கட்டுப்பாடு, அந்தந்த இராஜ்யங்கள் அவ்வவற்றிற்குரிய தாய் மொழியை அல்லது மாநில மொழியை அரசியல் மொழியாக மேற் கொள்ளலாம் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. அதற்கேற்ப நம்முடைய மாநிலம் 1956-ம் ஆண்டிலே ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறது. அந்தச் சட்டத்தின் 5-வது விதியிலே

(i) In Bills introduced in or amendments thereto moved in or Acts passed by the Legislature of the State of Madras;

(ii) in Ordinances promulgated under Article 213 of the Constitution;

(iii) in orders, rules, regulations and bye-laws issued by the State Government under the Constitution or under any law made by Parliament or Legislature of the State shall be Tamil on and from such date as the State Government may by notification specify.

என்று இருக்கிறது. இந்தச் சட்டம் 1956-ம் ஆண்டிலே கொண்டுவரப் பட்டது. இன்றைக்கு இரண்டு ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இன்னும்—இன்னும் வரைவில் இந்தச் சட்ட சபை அலுவலர்கள் தமிழிலேயே தயார் செய்ய வேண்டும் என்று நினைக்கிறோம். உண்மையிலேயே எவ்வளவு விரைவாக இருக்கிறது. இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவருவது எவ்வளவு வேகமாக இருந்ததைத் தந்திருக்கிறது என்று தாழ்மையாகச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய நாடு சுதந்திரம் அடைந்துவிட்டது. விரிதலை அடைந்து விட்டது. நாளை நாடு விரிதலை அடைந்த வெற்றித் திரு நாடு. இதன் தாய் மொழி—தமிழ் மொழி—அரசியல் மொழியாக ஆகியிருக்கிறது. இப்போது தமிழ் மொழிச் சபை மொழி மொழி எப்படி வருவது? தந்தை. இந்தப் பற்றி அரசியலார் ஒன்றும் செய்யவில்லை. வரவில்லை. தங்களை லான முயற்சிகளைச் செய்து கொண்டு வருகிறார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். நமது கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்களுக்குள்ள தமிழ் ஆர்வம்—தமிழ் உயர்ச்சி—தமிழ் உத்வேகம். எங்களுக்கு எவ்வளவு உயர்ச்சி—ஆர்வம்—உத்வேகம்—இருக்கிறதோ அதைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு அதிகமாக இருக்கிறது என்பதும் எனக்குத் தெரியும். அட்சிச் சொல் அகாதிசய வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்; கலைச் சொற்கள் வெளி வரவும் பல ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறார்கள்; சட்ட இயல், பொறி இயல், மருத்துவம், ஆசிரியர் பயிற்சி பற்றிய துறைகளுக்கெல்லாம் வேண்டிய சொற்களை ஆக்குவதற்கு ஆன செய்திருக்கிறார்கள்; தமிழ் வளர்ச்சிக்காகவும், தமிழ் ஆராய்ச்சிக்காகவும் ஒரு தமிழ் ஆராய்ச்சிக் குழு அமைத்திருக்கிறார்கள்; இவ்வளவும் செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால், இன்னும் இன்னும் ஆண்டுகள் ஆகியும்—இந்தச் சட்ட சபையிலே தாய் மொழியாகிய தமிழ் மொழிச் சபையிலே செய்யவில்லை. தமிழ் மொழியிலே இங்கு காரியம் எதும் நடப்பதில்லை. ஏன் இங்கு தமிழ் மொழி செயல்படவில்லை? தமிழ் மொழி ஆட்சி மொழியாக விட்ட பின்னரும் அம்மொழியில் ஏன் செயல்கள் நடைபெறவில்லை? போதுமான சொற்கள் தமிழிலே இல்லையா? அப்படி நினைப்பது தவறு. தமிழ் மொழி போல வளமான மொழி வேறில்லை என்று மேல் நாட்டு ஆசிரியர்கள்கூட மிகவும் ஆணித்தரமாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். மேல் நாட்டு அறிஞர்கள் தமிழ் முழுமையடைந்த உயர் தனிச்செம்மொழியென்று கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கால்டுவெல், போப், வீரமாமுனிவர் போன்ற மேல் நாட்டு அறிஞர்கள் தமிழ் முழுமையடைந்த—உயர்தனிச் செம்மொழியென்று கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. நம் தமிழ்மொழி நடையடிக்கு, தொடையடிக்கு, சொல்லாழம், பொருளாழம், இனிமை, எளிமை போன்ற அனைத்தும் ஒருங்கே அமைந்தது என்பதை ஒப்புக் கொள்வார்கள். வான் நிலை ஆராய்ச்சியிலே சிறந்தது; விண்மீன் நிலை ஆராய்ச்சியிலே சிறந்தது; கோள் நிலை—கிரகங்கள் ஆராய்ச்சியிலே சிறந்தது; பொனதிகம், விஞ்ஞானம், ரசாயனம், வைத்தியம், உடல் நிலை, உள்ள நிலை எல்லாவற்றையும் கற்றுத் தேர்ந்து இருந்தார்கள்.

[Vidwan T. Muthukannappan] [14th February 1959]

பண்டைய தமிழ் நாட்டு மக்கள்—இவையெல்லாம் 2,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பாடப்பட்ட பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை போன்ற சங்க நூல்களில் அழகாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. நமக்கு வேண்டிய வார்த்தைகள் இல்லையா? வார்த்தைகள் இல்லாத குறையினால் கொண்டுவரவில்லை என்று சொல்ல முடியுமா?

குறள் கூறுவது போன்ற அரசியலை வேறு எந்த நாட்டிலோ, மொழியிலோ இல்லை. சிறந்த அரசியல், நல்ல அமைச்சியல், நல்ல குடியியல், நல்ல படைவியல் போன்றவைகளுக்கு அழகாக இலக்கணம் அமைத்து—வகுத்து—தந்திருக்கிறார் குறள் தந்த வள்ளுவப் பெருந்தகை. எனவே, தமிழ் மொழி—தாய் மொழி—வளமார்ந்த மொழி. தமிழ் நாடுதான் வரண்டு போனதே தவிர, தமிழ் மொழி வரண்டு போகவில்லை. அப்படிச் செய்யவும் முடியாது. தமிழ் மொழி வற்றாத வஞ்சுசுரக்கும் வன் மொழி.

“வான மவந்த தனைத்தும் அளந்திடும்
உன்மொழி வாயிய வே”

என்று தேசியக் கவி பாரதியார் வெகு அழகாகக் கூறியிருக்கிறார்.

இந்த மொழியிலே எத்தனையோ சிறப்புகள் இருக்கின்றன. பிற மொழியைச் சுவீகாரம் செய்துகொள்வதிலே இந்த மொழி போன்ற சிறந்த மொழி வேறு இல்லை. பிற மொழியைச் சுவீகாரம் செய்து கொள்ளும் ஆற்றல் அதைத் தன்னுடைய மகனாக—தன்னுடைய மகளாக தன் மயமாகச் செய்துகொள்ளக்கூடிய திறன் தமிழ் மொழிக்குத்தான் அதிகம் உண்டு என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எடுத்துக் காட்டாக—பிற மொழியைத் தன்மயமாக்கிக் கொண்டதற்கு உதாரணங்களாக—இங்கே சிலவற்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். “டவல்” என்று ஆங்கிலத்திலே ஒரு பதம் இருக்கிறது. அதைத் தமிழிலே “துவால்” என்று சொல்கிறார்கள். “கப்” என்ற ஆங்கில வார்த்தை “கோப்பை” என்று தமிழிலே வருகிறது. “காஷ் டீப்பர்” என்ற பதத்திற்குத் தமிழிலே “காசக் கப்பரை” என்று சொல்லுகிறார்கள். தன்னுடைய வார்த்தையைப் போன்று தன்மயமாக்கிக்கொள்வதிலே தமிழைப் போல உயர்ந்த—சிறப்பு வாய்ந்த—மொழி வேறு ஒன்றுமில்லை என்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியும்.

குமரி முதல் இமயம் வரை ஒரு மொழி வைத்து அரசாண்டான் ரேலாதன். அது மட்டுமா? பர்மா, சீனா, மலேயா, ஜாவா, சுமித்ரா, போர்னியோ, ரோம், இடாலி, எகிப்து போன்ற வெளிநாடுகளுக்கெல்லாம் சென்று ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நமது தமிழ்ப் பண்பாட்டினைப் பரப்பியிருக்கிறார்கள். அதன் நிலையை உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். கவியரசர் பாரதியார் சொல்லுகிறார்—

சிங்களம் புட்பகம் சாவக—மாதிய
தீவு பலவினுஞ் சென்றேறி—அங்கு
தங்கள் புலிக்கொடி மீன் கொடியும்—நின்று
சால்புறக் கண்டவர் தாய்நாடு.

சீன மிசிரம் யவனரகம்—இன்னும்
தேசம் பலவும் புகழ்விசிக்—கலை
ஞானம் படைத்தொழில் வாணிபமும்—மிக
நன்று வளர்த்த தமிழ்நாடு—என்று.

இவ்வளவு சிறந்த—வளர்ந்த—முழுமையடைந்த மொழிக்குப் பஞ்சம் வந்துவிட்டதா? இல்லை—ஏராளமான சொற்கள் இருக்கின்றன—ஆராய்ந்து பார்க்கத்தான் வேண்டும்.

[14th February 1959] [Vidwan T. Muthukannappan]

இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே தமிழ் நாட்டு அரசியலைப்பற்றி நினைக்கும் போது, பண்டைக் காலச் சோழ அரசர்கள் நிலைவு வருகிறது. ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்த சோழப் பேரரசு சிறந்த ராஜ்ய முறைக்கு—அரசியல் முறைக்கு—விளக்கம் தந்திருக்கிறது. உலகத்திலே இன்றைக்குப் பல நாடுகளிலே பஞ்சாயத்து முறை இருக்கின்றது. இதற்கு முதன் முதலாக வித்திட்டது சோழ நாடு—தமிழ் நாடு—என்று நாம் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறோம். சோழ நாடு—சோழப் பேரரசு—ஆயிரம் ஆண்டு களுக்கு முன்பே, பெருநாடு, மண்டலம், வள நாடு, கோட்டம், கூற்றம், ஊர் என்று இப்படிப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. தேர்தல் முறையை உலகத் திறனே தந்தது இந்தத் தமிழ் நாடு தான் என்று கூடத் துணிந்து கூறலாம். முன்பெல்லாம் இடவோலை முறையில் தேர்தல் நடத்தினார்கள். தேர்தலை நடத்துவதற்கு எத்தனையோ அதிகாரிகள் இருந்தார்கள். தேர்தலை நடத்துகின்றவர்—ரிட்டர்னிங் ஆபீஸர்—கட்சித்தான் என்று அழைக்கப் பட்டார். கிராம ஆட்சி ஐந்து பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஐந்து வாரியங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதனால் தான் அதற்குப் பஞ்சாயத்து என்று பெயர் வந்தது. சமஸ்தான் வாரியம், தோட்ட வாரியம், சரி வாரியம், பொன் வாரியம், பஞ்ச வாரியம் என்ற ஐந்து பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது கிராம ஆட்சி. சபை நடக்கும் இடங்களைப் பொது மானிகை, மன்றம், மண்டபம் என்று அழைத்தார்கள். மாராயன் என்று அழைத்தார்கள் அரசன் சொல்வதை எழுதிக்கொண்டவனை. திருமந்திர ஓலை என்று வழங்கப்பட்டார்கள் எழுதுபவர்கள். முக்கியமான வனுக்கு திருமந்திர ஓலை நாயகம் என்ற பெயர் இருந்தது. அரசனுக்குத் துணையாக ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம் என்று சொல்லப்பட்ட சபையினர் இருந்தனர். “ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் ஆபீஸ்” என்பது ஆலணக்காரி என்று இருந்தனர். “வக்கீலுக்கு சேக்கிழார் தந்த பெரிய புராணத்திலே வழங்கப்பட்டது. வக்கீலுக்கு சேக்கிழார் தந்த பெரிய புராணத்திலே “மன்றாடி” என்று நயமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. எவ்வளவு அழகான பதம்? இப்படியெல்லாம் வளர்ந்தது நமது மொழி—இதிலே சொல்வனம் குறைந்து விட்டதா? அல்லது பொருள்வளம் தான் வரண்டு விட்டதா? பின் என் முன்னேறத் தயங்குகிறோம்? இந்த அஃல நிலைக்குக் காரணம் என்ன? தாய் மொழியாகிய தமிழை, ஆழ்ந்து இலக்கண இலக்கியங்களை நன்கு கற்றுப் பலர் கற்கவில்லை. நுனிப்புல் மேய்ந்துவிட்டு ஒன்றும் புரியாது தக்க சொற்கள் இல்லையென்று பிதற்றுகிறார்கள்.

இந்தச் சமயத்திலே எனக்கு ஒன்று ஞாபகத்திற்கு வருகிறது தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரண்டுக்கும் உள்ள தொடர்பு என்ன? தமிழ் இருக்கிறதே, அது நம்மைப் பெற்று, சீராட்டி பாஷாட்டிக் தாண்டி வளர்த்த அன்னை. ஆங்கிலம்—தாதி—செவிலித் தாய்—தாய்க்கு உதவி செய்ய வந்தவள். இப்போது பெற்ற தாயை மறந்து, செவிலித் தாயையே பெரும் தாயாகக் கருதி வருகிறார்கள். தாயாகக் கருதியதையும் விடுத்து ஆருயிர்க் காதலியாகவே கொண்டு, கைகோர்த்துக் கனிநடம் புரிய ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அதனால் வந்த விபரீதம் தான் இது.

ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னே, சிறப்பு மிக்க பெரியார் திரு. பி. டி. ராஜன் அவர்கள் கூறிய உரை என்னுடைய கவனத்தை இப்பொழுது கவர்ந்திருக்கிறது. அவர் சொன்னார், “தமிழ் மொழியைப் பேசினால் தான், தமிழன் என்று சொல்ல முடியாது; தமிழ் மொழியைப் பேசாவிட்டாலும் பாதகம் இல்லை; தமிழனுக்குரிய பண்பாடு இருந்தால் போதும்” என்று.

நான் சொல்கிறேன்—தமிழ் மொழி சோறு, ஊனைய பண்பாடுகள் எல்லாம் துணைக் கறிகள். சோறு இல்லாமல் துணைக் கறிகளை மட்டும் உண்டு உயிர் வாழ முடியுமா? நிச்சயமாக முடியாதல்லவா? இப்படியே மொழி பேசலாம், தன்னுடைய தாய் மொழியைப் பயிலாமல், வெறும் பண்பாடுகளோடு மட்டும் இருந்தால் போதுமா? எனவே, சிறந்த தமிழ் இது இருக்க வேண்டுமானால், தமிழ் மொழி பேச வேண்டும். தமிழ் மொழியிலே ஆற்றல் வேண்டும்; அதோடு பண்பாடும் இருக்க வேண்டும்.

3.30
p.m.

[Vidwan T. Muthukannappan] [14th February 1959]

பண்டைய தமிழ் நாட்டு மக்கள்—இவையெல்லாம் 2,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பாடப்பட்ட பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை போன்ற சங்க நூல்களில் அழகாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. நமக்கு வேண்டிய வார்த்தைகள் இல்லை? வார்த்தைகள் இல்லாத குறையினால் கொண்டு வரவில்லை என்று சொல்ல முடியுமா?

குறள் கூறுவது போன்ற அரசியலே வேறு எந்த நாட்டிலோ, மொழியிலோ இல்லை. சிறந்த அரசியல், நல்ல அமைச்சியல், நல்ல குடியியல், நல்ல படையியல் போன்றவைகளுக்கு அழகாக இலக்கணம் அமைத்து—வகுத்து—தந்திருக்கிறார் குறள் தந்த வள்ளுவப் பெருந்தகை. எனவே, தமிழ் மொழி—தாய் மொழி—வளமளித்த மொழி. தமிழ் நாடுதான் வரண்டு போனதே தவிர, தமிழ் மொழி வரண்டு போகவில்லை. அப்படிச் செய்யவும் முடியாது. தமிழ் மொழி வற்றாத வஞ்சுசுக்கும் வன் மொழி.

“வான மளந்த தனைத்தும் அளந்திடும்
உன்மொழி வாயிய வே”

என்று தேசியக் கவி பாரதியார் வெகு அழகாகக் கூறியிருக்கிறார்.

இந்த மொழியிலே எத்தனையோ சிறப்புகள் இருக்கின்றன. பிற மொழியைச் சலுகாரம் செய்துகொள்வதிலே இந்த மொழி போன்ற சிறந்த மொழி வேறு இல்லை. பிற மொழியைச் சலுகாரம் செய்து கொள்ளும் ஆற்றல் அதைத் தன்னுடைய மகனாக—தன்னுடைய மகனாக தன் மயமாகச் செய்துகொள்ளக்கூடிய திறன் தமிழ் மொழிக்குத்தான் அதிகம் உண்டு என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எடுத்துக் காட்டாக—பிற மொழியைத் தன்மயமாக்கிக் கொண்டதற்கு உதாரணங்களாக—இங்கே சிலவற்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். “டவல்” என்று ஆங்கிலத்திலே ஒரு பதம் இருக்கிறது. அதைத் தமிழிலே “துவால்” என்று சொல்கிறார்கள். “கப்” என்ற ஆங்கில வார்த்தை “கோப்பை” என்று தமிழிலே வருகிறது. “காஷ் கீப்பர்” என்ற பதத்திற்குத் தமிழிலே “காசக் கப்பரை” என்று சொல்லுகிறார்கள். தன்னுடைய வார்த்தையைப் போன்று தன்மயமாக்கிக்கொள்வதிலே தமிழைப் போல உயர்ந்த—சிறப்பு வாய்ந்த—மொழி வேறு ஒன்றுமில்லை என்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியும்.

குமரி முதல் இமயம் வரை ஒரு மொழி வைத்து அரசாண்டான் சேரலாதன். அது மட்டுமா? பர்மா, சீனா, மலேயா, ஜாவா, சுமித்ரா, போர்னியோ, ரோம், இடாலி, எகிப்து போன்ற வெளிநாடுகளுக்கெல்லாம் சென்று ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நமது தமிழ்ப் பண்பாட்டினைப் பரப்பியிருக்கிறார்கள். அதன் நிலையை உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். கவியரசர் பாரதியார் சொல்லுகிறார்—

சிங்களம் புட்பகம் சாவக—மாதிய

தீவு பலவினாஞ் சென்றேறி—அங்கு

தங்கள் புலிக்கொடி மீன் கொடியும்—நின்று
சால்புறக் கண்டவர் தாய்நாடு.

சீன மிசிரம் யவனரகம்—இன்னும்

தேசம் பலவும் புகழ்விசிக்—கலை

ஞானம் படைத்தொழில் வாணிபமும்—மிக

நன்று வளர்த்த தமிழ்நாடு—என்று.

இவ்வளவு சிறந்த—வளர்ந்த—முழுமையடைந்த மொழிக்குப் பஞ்சம் வந்துவிட்டதா? இல்லை—ஏராளமான சொற்கள் இருக்கின்றன—ஆராய்ந்தி பார்க்கத்தான் வேண்டும்.

[14th February 1959] [Vidwan T. Muthukannappan]

இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே தமிழ் நாட்டு அரசியலைப்பற்றி நினைக்கும் போது, பண்டைக் காலச் சோழ அரசர்கள் நிலைவு வருகிறது. ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்த சோழப் பேரரசு சிறந்த ராஜ்ய முறைக்கு—அரசியல் முறைக்கு—விளக்கம் தந்திருக்கிறது. உலகத்திலே இன்றைக்குப் பல நாடுகளிலே பஞ்சாயத்து முறை இருக்கின்றது. இதற்கு முதன் முதலாக வித்திட்டது சோழ நாடு—தமிழ் நாடு—என்று நாம் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறோம். சோழ நாடு—சோழப் பேரரசு—ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, பெருநாடு, மண்டலம், வள நாடு, கோட்டம், கூற்றம், ஊர் என்று இப்படிப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. தேர்தல் முறையை உலகத்திற்கே தந்தது இந்தத் தமிழ் நாடு தான் என்று கூடத் துணிந்து கூறலாம். முன்பெல்லாம் குடவோலை முறையில் தேர்தல் நடத்தினார்கள். தேர்தலை நடத்துவதற்கு எத்தனையோ அதிகாரிகள் இருந்தார்கள். தேர்தலை நடத்துகின்றவர்—ரிட்டர்னிங் ஆபீஸர்—கார்த்தான் என்று அழைக்கப்பட்டார். கிராம ஆட்சி ஐந்து பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஐந்து வாரியங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதனால் தான் அதற்குப் பஞ்சாயத்து என்று பெயர் வந்தது. சம்பவத்தை வாரியம், தோட்ட வாரியம், ஏரி வாரியம், பொன் வாரியம், பஞ்ச வாரியம் என்ற ஐந்து பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது கிராம ஆட்சி. சபை நடக்கும் இடங்களைப் பொது மாவிகை, மன்றம், மண்டபம் என்று அழைத்தார்கள். மராயன் என்று அழைத்தார்கள் அரசன் சொல்வதை எழுதிக்கொண்டவனை திருமந்திர ஓலை என்று வழங்கப்பட்டார்கள் எழுதுபவர்கள். முக்கியமான வனுக்கு திருமந்திர ஓலை நாயகம் என்ற பெயர் இருந்தது. அரசனுக்குத் துணையாக ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம் என்று சொல்லப்பட்ட சபையினர் இருந்தனர். “ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் ஆபீஸ்” என்பது ஆவணக்காரி என்று வழங்கப்பட்டது. வக்கிலுக்கு சேக்கிழார் தந்த பெரிய புராணத்திலே “மன்றாடி” என்று நயமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. எவ்வளவு அழகான பதம்? இப்படியெல்லாம் வளர்ந்தது நமது மொழி—இதிலே சொல்வளம் குறைந்து விட்டதா? அல்லது பொருள்வளம் தான் வரண்டு விட்டதா? பின் என் முன்னேறத் தயங்குகிறோம்? இந்த அடல் நிலைக்குக் காரணம் என்ன? தாய் மொழியாகிய தமிழை, ஒழிந்து இலக்கண இலக்கியங்களை நன்கு கற்று பலர் கற்கவில்லை. நுனிப்புல் மேய்ந்துவிட்டு ஒன்றும் புரியாது தக்க சொற்கள் இல்லையென்று பிதற்றுகிறார்கள்.

இந்தச் சமயத்திலே எனக்கு ஒன்று ஞாபகத்திற்கு வருகிறது தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரண்டுக்கும் உள்ள தொடர்பு என்ன? தமிழ் இருக்கிறதே, அது நம்மைப் பெற்றது, சோட்டி பாஷாட்டிக் தாளாட்டி வளர்த்த அன்னை. ஆங்கிலம்—தாதி—செவிலித் தாய்—தாய்க்கு உதவி செய்ய வந்தவன். இப்போது பெற்ற தாயை மறந்து, செவிலித் தாயையே பெரும் தாயாகக் கருதி வருகிறார்கள். தாயாகக் கருதியதையும் விடுத்து ஆருயிர்க் காதலியாகவே கொண்டு, கைகோர்த்துக் கனிநடம் புரிய ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அதனால் வந்த விபரீதம் தான் இது.

ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னே, சிறப்பு மிக்க பெரியார் திரு. பி. டி. ராஜன் அவர்கள் கூறிய உரை என்னுடைய கவனத்தை இப்பொழுது கவர்ந்திருக்கிறது. அவர் சொன்னார், “தமிழ் மொழியைப் பேசினால் தான், தமிழன் என்று சொல்ல முடியாது; தமிழ் மொழியைப் பேசா விட்டாலும் பாதகம் இல்லை; தமிழனுக்குரிய பண்பாடு இருந்தால் போதும்” என்று.

நான் சொல்கிறேன்—தமிழ் மொழி சோறு, ஈனைய பண்பாடுகள் எல்லாம் துணைக் கறிகள். சோறு இல்லாமல் துணைக் கறிகளை மட்டும் உண்டு உயிர் வாழ முடியுமா? நிச்சயமாக முடியாதல்லவா? இப்படியே மொழி பேசலாம், தன்னுடைய தாய் மொழியைப் பயிலாமல், வெறும் பண்பாடுகளோடு மட்டும் இருந்தால் போதுமா? எனவே, சிறந்த தமிழனாக இருக்க வேண்டுமானால், தமிழ் மொழி பேச வேண்டும். தமிழ் மொழியிலே ஆற்றல் வேண்டும்; அதோடு பண்பாடும் இருந்தால் வேண்டும்.

[Vidwan T. Muthukannappan] [14th February 1959]

இங்கே எத்தனையோ கனம் அங்கத்தினர்கள் பற்பல சமயங்களில் ஆங்கிலத்தில் பேசுகிறார்கள். அங்கு அமர்த்திருக்கும் தலைவர் திரு. பிள்ளை அவர்கள் கூட ஒரு முறை மிக்க வருத்தத்தோடு, “தமிழிலே பேசுங்களேன்” என்று கேட்டார்கள். அது உள்வத்தைத் தொடுவதாக இருந்தது. அதைக் கேட்டுக்கூட, இப்பொழுதுதான் ஆங்கில நாட்டிலே யிருந்து வானூர்தியில் ஏறி அழகான மரீனாவில் இறங்கி இங்கு வந்தது போல் பேசுகிறார்கள் சில கனம் அங்கத்தினர்கள். அவர்களை நான் சூறை கூறவில்லை. அது எதைக் காட்டுகிறது? ஒன்றும் நாம் ஆங்கில மொழியாதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை அடையக்கூடிய எண்பத்தைத் தான் காட்டுகிறது. ஆங்கிலேயரிடம் அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த அடிமை ரத்தம் இன்னும் உடலிலிருந்து நீங்காது ஒடுகிறது என்பதைத்தான் காட்டுகிறது. தமிழில் பேசு வராத நண்பர்கள் ஆங்கிலத்திலும் பேசுவார்களானால் அதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். ஆனால், தமிழை நம்முடைய பேசுபவர்கள், படித்தவர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்களே, தமிழ் பேசாமல், தாய் மொழியில் பேசாமல், அழகிய கன்னித் தமிழ் மொழியில் பேசாமல், ஆங்கிலத்தில் பேசுகிறார்கள் என்றால், இது வெட்கக்கொள்கிறது என்று வருத்தத்தோடு குறிப்பிடவேண்டியிருக்கிறது. ஒருவேளை அதைத்தான் கௌரவமாக நினைக்கிறார்களோ என்னவோ. அப்படி நினைப்பது பாராட்டத்தக்க நிலை அல்ல, அதுபொலிக் கௌரவம் என்று தான் கூறுவேன். எனக்குத் தெரியும்—மூன்று நான்கு அங்கத்தினர்கள் இருக்கிறார்கள். திரு. ராஸா கான் அவர்களைப் போன்ற கனம் அங்கத்தினர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஆங்கிலத்தில் பேசுகிறார்கள். அவர் பேசுவதை ஒத்துக் கொள்ளலாம்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : நமது எல்லாம் தமிழிலே எப்படிப் பேசுகிறது?

*** VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN :** கனம் அங்கத்தினர் திரு. ராஸா கான் அவர்களும் தமிழில் பேச ஆரம்பித்துவிட்டார் என்பதைப் பார்க்கும்போது எனக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது.

மாண்புமிக் பெரியார் டாக்டர் ஸ்டீசமுச்சாமி முதலியார் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் மேதை; தமிழ்நாட்டு மேதை; பண்பு வாய்ந்த ஒரு மேதை; ஆனால், அவருக்குத் தமிழ் பேச வராது என்பது எனக்குத் தெரியும். நான் சொல்கிறேன்: என்னைப் போல் தமிழும் ஆங்கிலமும் படித்தவர்கள் தமிழிலே பேசிக்கொண்டு, ஆங்கிலத்தையும் மறக்காமல் விருப்பதற்கு டாக்டர் ஸ்டீசமுச்சாமி முதலியார் அவர்களைப் போன்ற மேதைகள் மறை திறந்த வெள்ளம் போல் ஆங்கிலத்திலேயே பேச வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன். அப்படிச் செய்வது எங்களுக்கு ஆங்கிலம் மறக்காமல் இருப்பதற்கு உதவும். அவர்களைப் போன்றவர்கள் ஆங்கிலத்தைப் பேசுவதைப்பற்றி நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால், தமிழைப் படித்தவர்கள், அதையும் தெளிவாகத் தமிழிலே பேசக்கூடிய ஆற்றல் உடையவர்கள், தமிழிலே பிறந்து தமிழராய் வாழ்கின்றவர்கள் தமிழை மறந்து, தமிழுக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டு ஆங்கிலத்தில் பேசுகிறார்கள். அதைத்தான் என்னுடைய உள்ளம் ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறது. உள்ளம் உருகுகிறது; வேதனை மீதார்கிறது.

இந்த இடத்தில் நம்முடைய நாட்டுக் கவிஞர் ஒருவர் சொன்ன பாட்டு ஒன்றைச் சொல்லிக்கொண்டு மேலே போகிறேன். தமிழ் மொழி சோறு; தமிழனுக்குரிய பண்பாடுகளெல்லாம் துணைக் கறிகள் என்று முன்னே குறிப்பிட்டேன். அதைத்தான் திரும்பவும் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். துணைக்கறிகளைச் சாப்பிட்டு மட்டும் ஒருவன் ஜீவித்து இருக்க முடியாது. சோறு மிக அவசியம். அதுபோல, மொழி பேச முடியாமல்—தெரியாமல் வெறும் பண்பாடு மட்டும் இருந்தால் பயன் இல்லை. அவன் உண்மைத்

[14th February 1959] [Vidwan T. Muthukannappan]

தமிழன் ஆகமாட்டான். கவிஞர் சொல்கிறார்: சோறும் கறிகளும் உடலை வளர்க்கும்; ஆனால் தமிழ் மொழி உயிரை—உணர்வை—வளர்க்கும்—ஆற்றல் உடையது என்று.

“செந்நெல் மாற்றிய சோறும்—பசுநெய் தேக்கிய கறியின் வகையும்

தன்னிகர் தானியம் முதிமை, கட்டித் தமிழரோடு மிளகின் சாரும்

நன்மதுரம் செய் கிழங்கு—கானில் நாவில் இனித்திடும் அப்பம்

உன்னை வளர்ப்பன தமிழா—உயிரை உணர்வை வளர்ப்பது தமிழே.”

உணர்வையும் உயிரையும் ஊட்டி வளர்ப்பது தமிழ் மொழிதான் என்பதைக் கனம் அங்கத்தினர்கள் மறந்துவிடக் கூடாது. உயர்ந்த அறிவாளிகள், கற்றறிந்த பெரியோர்கள், அனேக துறைகளிலே சான்றோர்கள் இருக்கும் இந்தச் சபையிலே தாய் மொழியாம் தமிழ் மொழியிலே என் பேசக்கூடாது? இனிமேலாவது தமிழில் பேச வேண்டும். இங்கு எல்லாச் செயல்களும் தமிழிலே நடைபெற வேண்டும்; நடைபெறுவதற்கு அரசாங்கம் எல்லாவிதமான நடவடிக்கைகளும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மேலும், அதிருஷ்டவசமாக நம்முடைய ராஜ்யத்தை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பை மேற்கொண்டிருக்கும் அமைச்சர்கள் அனைவரும் தமிழில் சிறந்த பாண்டித்தியம் உள்ளவர்கள் என்பது மகிழ்ச்சிகரமான செய்தியாகும். கல்வி அமைச்சர் அவர்களைப்பற்றி நான் ஏற்கனவே சொன்னேன். இந்த மன்றத்தின் முதல்வர் கனம் திரு. வெங்கட்டராமன் அவர்கள் அன்று கைத்தறியாளர் கூட்டத்தில் பேசினார்கள். என்ன அழகாகத் தமிழிலே பேசுகிறார்கள்; அகத்துறை அமைச்சர் கனம் திரு. பக்த வத்சலம் அவர்களிடத்தில் ஒரு நல்ல பழக்கம் இருப்பதை நான் காண்கின்றேன். இந்தச் சபையில் அவர் மனோதாவின் மீது பேசும்போதும், விவாதத்திற்குப் பதில் அளிக்கும்போதும் அருமையான, அழகான, தெளிவான தமிழிலே பேசுகிறார்கள். அந்தத் தமிழ் நம்முடைய உள்ளத்தில் ஊடுருவிப் பாய்ந்து பசுவரத்தாணியோல் பதிந்து விடுகிறதைப் பார்க்கிறோம். இப்படி, நம்முடைய அமைச்சர்கள் அனைவரும் அழகாகப் பேசுகிறார்கள். அவர்கள் தமிழிலே பேசினால் எப்படி நம்முடைய மனதில் படுகிறதோ அப்படி ஆங்கிலத்தில் பேசினால் பதிவது இல்லை. ஆங்கிலம் அயல் மொழி தானே. அமைச்சர் அவர்களை நான் வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்: இனிமேல் சட்டசபை நடவடிக்கைகளெல்லாம் நம்முடைய கன்னித் தமிழில், ஆளுநர் அன்னைத் தமிழிலேயே நடைபெற வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, அப்படி நடந்தால் தான் இது உண்மையிலேயே சுதந்திர நாடாக, விடுதலை அடைந்த வெற்றித் திரு நாடாக இயங்க முடியும் என்று சொல்லிக்கொண்டு, இந்தத் தீர்மானத்தைக் கனம் அங்கத்தினர்கள் அனைவரும் ஏகமனதாக ஒத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், இதை நடைமுறையிலே ஏற்று வெற்றிகரமாக நடத்த வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொண்டு, உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : கனம் தலைவர் அவர்களே, எல்லாம் தமிழிலேதான் நடக்கவேண்டும் என்று வைத்துவிட்டால், தமிழ் தெரியாத என்னைப்போன்றவர்கள் எல்லோரும் இதை விட்டுவிட்டு எங்கே போவது?

*** VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN :** நான் சொன்னேன் நண்பர் திரு. ராஸா கான் போன்ற கனம் அங்கத்தினர்கள் எல்லாம் ஆங்கிலத்திலேயே பேசலாம் என்று.

[14th February 1959]

* Sri S. T. ADITYAN: சபாநாயகர் அவர்களே, தமிழிலேதான் கூடுமானவரையிலும் சட்டசபை நடவடிக்கைகள் நடக்க வேண்டும் என்பதை ஆட்சேபிப்பதற்கு யாரும் இல்லை. ஆகையால், அந்த விஷயத்தைப்பற்றி வெகு அழுத்தத்திடுத்தமாக மேற்கொண்டு பேச வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆனால், அதற்கு இப்பொழுதிருக்கும் இடைஞ்சல்கள் என்ன, கஷ்டங்கள் என்ன என்ற விஷயத்தை மாத்திரம்தான் நாம் ஆராய வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறோம்.

எனக்குத் தெரிந்தவரை, மூன்று கஷ்டங்கள் இருப்பதாகத் தெரிகின்றன. அதாவது, இயந்திர சாதனங்கள் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் தமிழ் டைப்ரைட்டர், லிதோ டைப், தந்தியடிக்கும் இடங்களில் அதற்குரிய தந்தி சாதனங்கள் ஆரிய இம்மூன்று இயந்திரங்களையும் தமிழ் ஆக்குவதற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டியது எதிர்ப்படியாக நடக்கவேண்டிய முயற்சி. அந்த முயற்சி வெற்றி பெற்றாலன்றி, அந்த முயற்சி பூரணமாக இல்லாவிட்டாலுங் கூட ஓரளவாவது சில சர்க்கார் ஆபீஸ்களிலாவது தமிழ் டைப்ரைட்டர் மேஷின்களை வைத்தாலொழிய, சர்க்கார் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில், தமிழில் கடிதப் போக்குவரத்து வைத்துக்கொள்வதிலே மிகவும் கஷ்டம் இருக்கிறது. அதை உணர்ந்துதான் ஆக வேண்டும். இது முதல் விஷயம்.

இரண்டாவது விஷயம் தமிழ் ஷாப்ட்ஹாண்டு. அதாவது சுருக்கெழுத்து. சுருக்கெழுத்து வளர்ச்சியடையாத வரையிலும், சுருக்கெழுத்தாளர்கள் தேவையான அளவு இல்லாத வரையிலும், ஒவ்வொரு ஆபீஸிலும் மிகுந்த கஷ்டம் இருந்துகொண்டிருக்கும். பிட்டன் ஷாப்ட்ஹாண்டு என்ற ஒரு முறை இருக்கிறது. அது மூற்றிலும் தமிழுக்கு அனுசீலனையாக உள்ள முறை. க்ரெக் முறையொன்று இருக்கிறது. அதை அதிபர் பேர் அனுசரிப்பதைக் காணோம். பிட்டன் முறையானது வெகு எளிதிலே தமிழுக்குப் பொருந்தக் கூடியதாக இருக்கிறது. தமிழ் சுருக்கெழுத்து, தமிழ் டைப்ரைட்டர் துறைகளிலே நம்முடைய கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் செய்திருக்கும் பெரும் பணியை நாம் எல்லோரும் பாராட்டிக் கவனம்கூட்டியிருக்கிறோம்.

இதுதான் அடிப்படையான விஷயம். அடிப்படையான விஷயம் இது இருக்க, தமிழிலே ஆர்வம் உள்ளவர்கள் வேறு என்ன என்னவோ சண்டை போட்டுக்கொண்டு காலம் போக்குவது நம்மப் போல் உள்ளவர்களுக்குக் கஷ்டத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய விஷயம். உண்மையிலேயே நடக்க வேண்டிய வழி வாய்க்கால்களைத் தெரிந்துகொள்ளாதவர்கள்தான் அப்படி சண்டை போட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள். அதாவது, வார்த்தையின் வடிவம் என்ன, அந்த வார்த்தையின் மூலம் என்ன, நம் முன்னோர்கள் உபயோகித்த முறை என்ன என்பதெல்லாம் ஒரு பக்கம் இருந்தபோதிலுங் கூட, தமிழ் அமகு ஒரு பக்கம் இருந்தபோதிலுங்கூட, அரசியலார் சம்பந்தப்பட்ட மட்டிலே, அவர்கள் தமிழை உபயோகிப்பது அதனுடைய அழகைப் பற்றியல்ல; இலக்கணத்தைப் பொறுத்து அல்ல; அவர்களுடைய கடிதப் போக்குவரத்து, அவர்களுடைய உத்திரவு முதலியவைகள் சரியானபடி தமிழ் மொழி மூலமாக நடந்து, அப்படியே பிறப்பிக்கும் உத்திரவுகளும், நடக்கும் கடிதப் போக்குவரத்துகளும் சரியானபடி அர்த்தம் செய்துகொள்ளப் பட வேண்டும் என்பதே அரசாங்கத்தின் லட்சியமாக இருக்கவேண்டும். அர்த்தத்தைச் சரியாகத் தெரிந்துகொண்டு, பிசகு இல்லாதபடி எழுதக் கூடியவாறு ஏற்பாடுகள் நல்ல முறையில் நடந்திருக்கின்றனவா என்பது தான் அரசியலார் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் முக்கியமான விஷயம்.

இந்த இரண்டு தடங்கல்கள் போக, மூன்றாவது ஒரு தடங்கல் இருக்கிறது. எனக்குத் தெரிந்த வரையில், உள்ளதை உள்ளபடியே சொல்லப் போகிறேன். தயவுசெய்து பெரியவர்கள் மன்னித்துக்கொள்ள வேண்டும். அந்த மூன்றாவது தடங்கல் என்னவென்று கேட்டால், காரண காரியங்களைச் சரியானபடி கவனித்துக்கொள்ளாதபடி, 'பழைய காலத்திலே "மன்றாடியார்" என்ற வார்த்தை கையாளப்பட்டிருந்தது, அந்த வார்த்

[14th February 1959] [Sri S. T. Adityan]

தையையே இன்றும் போடவேண்டும்' என்று சொல்வது தான் மூன்றாவது தடங்கல். இன்று "வக்கீல்" என்ற பெயர் இருக்கிறது. யாருக்கும் அர்த்தமாகக்கூடிய வார்த்தை. "வக்கீல்" என்பதை மாற்றி இன்னொரு புது வார்த்தை "மன்றாடியார்" என்று போடவேண்டும் என்று சொல்வது—அதாவது பழைய காலத்தைத் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே இருப்பது—அந்த விஷயம் ஒரு தடங்கலாக இன்று இருந்துகொண்டிருக்கிறது. கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் ஒரு மன்றாடியார், அடியோனும் மன்றாடி, மன்றாடி மன்றாடி யாராகவே இருந்து வருகிறேன். (ஸ்ரீ வி. வி. ராமசாமி: வழக்கறிஞர் என்று சொல்வது இல்லையா?) பழக்கத்தில் இருந்து நீங்கின அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளையெல்லாம் வேண்டாம் என்று நீக்கிவிடுவதற்குப் பல காரணங் கள் உண்டு. "அறம்" என்னும்போது அருக்கப்பட்ட அரமா, அல்லது செய்கின்ற அறமா என்று ஆராய்ந்து பார்த்து இரண்டில் ஒரு அர்த்தத்தைத் தூக்கித் தூரப்போட்டுவிடுகிறான் தமிழன். அதற்குப் பலவிதமான காரணங் கள் உண்டு. அந்த ஆராய்ச்சிக்கு நாம் இப்பொழுது போகவேண்டாம். இன் றைக்கு நாம் கவனிக்கவேண்டியது தமிழில் ஏற்கனவே இருக்கிற அந்த உபயோகத்தை அப்படியே எடுத்துக்கொள்ளலாமா என்பதுதான். இது ஒரு சாதாரண விஷயம். ஆனாலும் இதற்கு ஆட்சேபனை வருவதற்குக் காரணம் என்ன, அந்நிய பாஷையிலிருந்து, அடுத்த ஒரு மொழியிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட வார்த்தைகளுக்குக் கடன் வாங்குவது என்ற பெயர் இருக்கிறது எடுக்கப்பட்ட வார்த்தைகளுக்குக் கடன் வாங்குகொள்ளவேண்டும். கடன் என்பதை நாம் ரூபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். கடன் வாங்குவது என்பது பெயர் அளவில் இருக்கிறதே தவிர, வாஸ்தவமாகவே அவைகள் கடன் வாங்கிய வார்த்தைகள் அல்ல. அவைகள் சம்பாதித்த வார்த்தைகள். அவைகளை நாம் யாருக்காவது திரும்பக் கொடுக்கப் போகிறோமா? இல்லை. ஆகவே அவை கடன் வாங்கிய வார்த்தைகள் அல்ல. அந்நிய வார்த்தைகளை ஏற்றுக் கொள்வதில் கேவலமும் ஆட்சே பணியும் இல்லை. அதற்காக ஒரு சிறிய உதாரணத்தையும் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

தொல்காப்பிய காலத்தில் "ப்ரதிமை" என்ற பதம் "பதுமை" என்று மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. அப்பொழுதே "பதுமை" என்ற வார்த்தையையே எடுத்துக் கையாண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிச் செய்வ தற்கு அந்த நாளிலேயே தமிழனுக்குச் சுதந்திரம் இருக்கும் பட்சத்தில், இன்றைய தினம் "ஹாஸ்பிடல்" என்ற வார்த்தையை "ஆஸ்பத்திரி" என்று எடுத்துக்கொள்வதற்கு நமக்கு என் சுதந்திரம் இல்லை என்று கேட்கிறேன். நமது பாட்டனாகிய தொல்காப்பியருக்கு இருந்த சுதந்திரம் அவரது வழிவழி வந்த நமக்கு இல்லையா? என் அதை ஆட்சேபிக்கவேண்டும்? இப்படிப்பட்ட ஆட்சேபம் பொருத்தமில்லாத ஆட்சேபம். இந்த ஒரு விஷயத்தை மாத்திரம் நாம் ரூபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளுவோமானால், நமது கல்வி அமைச்சர் அவர்களுடைய தலைமையின்கீழ், ஆணையின்கீழ் தயாரிக்கப்பட்ட, "க்ளாசரி ஆப் அட்மினிஸ்டிரேடிவ் டர்ம்ஸ்" என்ற புத்தகம் இன்றைக்கு இருக்கும் அளவில் பாதியாகக் குறைந்திருக்கப் பார்த்து.

இன்றைக்கு நாம் பிற மொழிகளிலிருந்து எடுத்து உபயோகப்படுத்துகிற வார்த்தைகள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. அந்த வார்த்தையைப் போடுவதா அல்லது இந்த வார்த்தையைப் போடுவதா என்பதற்கு உண்ணுவிரதம் இருப்பதைவிட, "ரேடியோ" என்ற வார்த்தையை என் போடக் கூடாது? "ரேடியோ" என்பது தமிழ் வார்த்தை தானே. அந்த வார்த்தை யாருக்குச் சொந்தம்? அந்த வார்த்தை ஆங்கிலேயர்களுக்கு மட்டும் சொந்தமா? நடைமுறையில் இருக்கும் நல்ல வார்த்தை அல்லவா அது? பெரும்பாலானவர்கள் உபயோகப்படுத்தும் வார்த்தையாச்சே அது? மற்றும் இப்பொழுது உபயோகப்படுத்தவேண்டும் என்று சொல்கிற இரண்டு வார்த்தைகளும் தமிழில் வார்த்தைகள் அல்லவே. "வானொலி" என்பது தமிழ் வார்த்தை அல்ல. "ஆகாச வாணி" என்பதும் தமிழ் வார்த்தை அல்ல. "ரேடியோ" என்பதுதான் தமிழ் வார்த்தை. தமிழன் உபயோகப்படுத்திக்கொண்டே வாரத வார்த்தைகள் தமிழ் வார்த்தைகள்

3-40
p.m.

[Sri S. T. Adityan] [14th February 1959]

அல்ல. தமிழ் மக்களுடைய உபயோகத்தில் இருக்கக்கூடிய வார்த்தைகள் தான் தமிழ் வார்த்தைகள். இது ஒரு சிறு விஷயம். இதற்கு இன்றைக்கு ஆட்சேபணை சொல்வது பொருந்தாது.

இப்பொழுது “கலெக்டர்” என்ற வார்த்தைக்குத் தமிழ் பதம் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள்; அதாவது “தண்டல்காரன்” என்று. அந்த வார்த்தையை ஒரு தமிழன் உச்சரிப்பதற்குக் கூடக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. அது ஒரு புதிய வார்த்தை.

வார்த்தைகளை உபயோகப்படுத்த வேண்டியவன் யார்? அந்த வார்த்தைக்கு அதிகாரி யார்? “அபிடவிட்” என்ற வார்த்தைக்கு அதிகாரி யார் என்றால், வக்கீல் குமாஸ்தாதான். அவன் உபயோகிக்கிற வார்த்தையைத்தான் நாம் உபயோகிக்கவேண்டும். தோணி சம்பந்தப்பட்ட வார்த்தையை எடுத்துக்கொண்டால், கடற்கரையில் எந்த வார்த்தைகளை உபயோகிக்கிறார்களோ அந்த வார்த்தைகளைத்தான் நாம் உபயோகிக்க வேண்டும். அதை விட்டுவிட்டு இன்றைக்கு நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டு இந்த வார்த்தையைப் போடலாமா அல்லது அந்த வார்த்தையைப் போடலாமா என்று ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டிருப்பதா?

மோட்டார் கார் சம்பந்தமாக என்ன வார்த்தையைப் போட வேண்டுமென்றால், என்னுடைய டிரைவர் உபயோகிக்கிற வார்த்தையைத்தான் போடவேண்டும். அவன்தான் அதற்கு அதிகாரி. அந்த வார்த்தையை உபயோகிக்கத் தெரிந்தவன் அவன்தான். அவன் சொல்லுகிற வார்த்தையை உபயோகிக்காமல், அதை விட்டுவிட்டு “ஷாக் அப்சார்பர்” என்ற வார்த்தைக்கு ஒரு புது வார்த்தையைக் கண்டுபிடிப்பது என்றால், அது உபயோகத்திற்கு அற்றது அல்ல. அது பொருந்தாது. இன்றைக்கு அதை எற்படுவது இடைஞ்சல்தான். அதுதான் மூன்றாவது இடைஞ்சலாக இருக்கிறது என்று நான் ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேன்.

ஆகவே, முதலாவதாக யந்திர சாதனக் கருவி. அடுத்தபடியாக, ஷார்ட் ஹாண்ட் தேவையாக இருக்கிறது. ஷார்ட்ஹாண்ட் டைட்டர்கள் போதிய அளவில் இல்லாமல் இருப்பது சர்க்கார் உத்தியோகங்களுக்கு இருக்கும் இரண்டாவது இடைஞ்சல். இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய தமிழ் அறிஞர்கள் இன்றைக்கு இருக்கும் வார்த்தைகளை அப்படியே உபயோகிக்காமல் இடைஞ்சல் செய்வது மூன்றாவது. இந்த மூன்று இடைஞ்சல்களையும் நிவர்த்தி செய்துவிட்டால், ஏற்கனவே பெரியவர்கள் சொல்லி வைத்த பிரகாரம் “பழையன கழிதலைப்பற்றி” வருத்தப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை, புதியன புருதலைப்பற்றியும் வருத்தப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

ஒன்றைக் கண்டு நாம் பெருமைப்படவேண்டும். தமிழுக்கு எத்தனையோ அயல் வார்த்தைகளை உறிஞ்சி எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய சக்தி இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். அந்நிய வார்த்தைகளை அப்படித்தான் எடுத்திருக்கிறோம். சமஸ்கிருதத்திலிருந்து நாம் ஆயிரக்கணக்கான வார்த்தைகளை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்துஸ்தானியிலிருந்தும் பல வார்த்தைகளை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அவைகளில் சிலவற்றை இந்திக்கார்கள் உபயோகிப்பதைவிட, நாம் ஜாஸ்தியாக உபயோகித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். “வகையறா” என்ற வார்த்தையைப் பாருங்கள். அதில் இரண்டு அரபு வார்த்தைகள் சேர்ந்திருக்கின்றன. இது அநேகருக்குத் தெரியாது. “தயாரித்தல்” என்ற வார்த்தையை எடுத்துக்கொண்டால், அது அந்நிய மொழியிலிருந்து பார்வலி வழியாக வந்து வந்தி, உருது வழியாகத் தமிழுக்கு வந்திருக்கிறது. “தயாரித்தல்” என்ற வார்த்தையைப் பார்க்கிறார்கள் உபயோகித்த பிறகு, அது தமிழுக்கு வந்திருக்கிறது. அவர்கள் அதை வினைச் சொல்லாக உபயோகிப்பதில்லை. ஆனால், நாம் அப்படி உபயோகிக்கிறோம். அப்படி உபயோகித்த பிறகு, அதை நாம் விட்டுவிடலாமா? “பதில்” என்ற வார்த்தை உருதுவிலிருந்து வந்தது. அதற்குச் சரியான தமிழ் பதம் கண்டுபிடிப்பது என்றால் கஷ்டம். அதுவே ஒரு நல்ல தமிழ் வார்த்தையாக அமைந்திருக்கிறது. தேசிக

[14th February 1959] [Sri S. T. Adityan]

விநாயகம் பிள்ளை அவர்கள் பாடல்களில் வரும் வார்த்தைகள் அவை. இப்படி அது கவி வரையிலும் வந்துவிட்டது. பாடல் பெற்ற ஸ்தலங்கள் என்று சொல்வதுபோல், அவைகளைப் பாடல் பெற்ற வார்த்தைகள் என்றும் சொல்லலாம். இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளைத் துருவித் துருவி ஆராய்ந்து பார்க்கக் கூடாது. அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகள் தமிழுக்குத்தான் சொந்தம். இப்படிப்பட்ட எத்தனையோ வார்த்தைகளை நாம் கையாடி வருகிறோம் என்பது மன்றாடியார் அவர்களுக்கு (கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களைப் பார்த்து) நன்றாகத் தெரியும். (சிரிப்பு) “மோடிவ்” என்ற வார்த்தைக்கு “மோட்டிப்பு” என்று தமிழில் வந்திருக்கிறது. இப்படி ஆயிரக்கணக்கான பிற மொழி வார்த்தைகளைத் தமிழில் நாம் உபயோகப்படுத்திக் கொண்டு வருகிறோம். ஆகவே, இன்றைக்கு நாம் செய்ய வேண்டியது மூன்று விஷயங்கள். (1) யந்திரம், (2) ஷார்ட்ஹாண்ட், இவைகளைத் தவிர மூன்றாவதாகச் செய்ய வேண்டியது வார்த்தைகளை உபயோகிக்கிற தமிழனுக்கு மரியாதை கொடுக்க வேண்டும். மோட்டார் கார் சம்பந்தமாகச் சொன்னால், அதை உபயோகப்படுத்துகிற டிரைவரின் பைஷுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அப்படியே வக்கீல் குமாஸ்தா உபயோகப்படுத்துகிற வார்த்தைக்கு மரியாதை கொடுக்கவேண்டும். அவன் தொழில் சம்பந்தமாக அவன் உபயோகப்படுத்துகிற வார்த்தைகளுக்கு இவற்றையெல்லாம் பண்டிதர்கள் கண்டவர்கள் அல்ல. நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு “நாம் எல்லா வற்றையும் கண்டுவிட்டோம்” என்று நினைத்துக் கொள்ளாமல் அந்தந்தத் துறையில் இருப்பவனுடைய பைஷுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட மூன்றாவது எண்ணத்தைக் கடைப்பிடித்தால், தானாகவே தமிழ் அரசாங்க பாஷையாக வந்துவிடும் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு இன்று கொண்டுவந்திருக்கிற தீர்மானத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன்.

* Dr. A. CHIDAMBARANATHAN : தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தை முன் மொழிந்த பிறகு அதை வழி மொழியும் அளவில் சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இதை முன் மொழிந்த திருவாளர் முத்துக்கண்ணப்பன் அவர்கள் தமிழ் மொழியானது எவ்வளவோ வளம் பெற்ற மொழி, ஆற்றல் வாய்ந்த மொழி, தகுதி வாய்ந்த மொழி என்று விவரித்து அறிவித்தார்கள். வளம் செறிந்த மொழி தமிழ்மொழி என்று யாவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட செய்தியாகும். அன்றியும் அரசாங்கத்தின் ஆட்சி மொழியாகத் தமிழை ஆக்க வேண்டும் என்று இன்று தெரிவிப்பதாக இருந்தால், நிறையக் கூறவேண்டும். ஆனால், அது ஆட்சி மொழியாக ஆக்கப்பட்டு, விட்டது. முன் மொழிந்த திருவாளர் முத்துக்கண்ணப்பன் அவர்கள் விரும்புவதெல்லாம் இந்தச் சட்டப் பிரிவுகளின் கீழ் வரவேண்டிய சில அறிக்கைகள் தமிழிலேயே பிறப்பிக்க வேண்டும் என்பதுதான். அதை நான் வழி மொழிய விரும்புகிறேன். அதன்பொருட்டு ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகளை மாத்திரம் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

உறுப்பினர்கள் வினாக்களைத் தமிழிலேயே எழுதி அனுப்பினால், அவற்றைத் தமிழிலேயே அவை எழுதப்பட்ட விதமே வெளிப்படுத்தவேண்டுமென்றும், அல்லது அதற்கு மொழி பெயர்ப்புக் கொடுக்கும்போது அந்த வினாக்களைக் கொடுத்த உறுப்பினர்களைக் கலந்துகொண்டு அந்த மொழி பெயர்ப்பு சரிதானா என்று தெரிந்துகொண்டு வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்றும், நிகழ்ச்சிக் குறிப்புகளிலும் அவற்றைச் சேர்த்துவிடவேண்டும் என்று சொல்வதும் முதல் செய்தி.

இரண்டாவது செய்தி. இந்தத் தீர்மானத்தின் மொழி பெயர்ப்பைப் பார்க்கும்போது, ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இவ்வாறு மொழி பெயர்க்கப்படும்போது, நல்ல முறையில் மொழி பெயர்த்தல் நல்லது என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். தக்க மொழி பெயர்ப்பாளர்கள் சிலர் இந்த அரசாங்கத்தாரால் நியமிக்கப்படவேண்டும். காட்டாக, இந்த மொழி பெயர்ப்பைப் பற்றிச் சில சொல்லுகிறேன். திரு. முத்துக்கண்ணப்பன் அவர்கள் இந்தத் தீர்மானத்தைத் தமிழில் இந்த முறையில் கொடுத்திருப்பார் என்று நம்ப முடியவில்லை. இந்தத்

3-50
P.m.

[Dr. A. Chidambaramanathan] [14th February 1959]

தீர்மானமானது ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழிலே மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருப்பதுபோல்தான் தோற்றுகிறது. மொழி பெயர்ப்பில் “ஷரத்துக்கள்” என்றிருக்கிறது. “பிரிவு” என்று மொழி பெயர்த்திருந்தால் நன்றாக இருக்கும். “விளம்பரங்கள்” என்றிருக்கிறது. “நோடிபிகேஷன்” என்பதற்கு “அறிக்கை” என்பதுதான் பொருத்தமாக இருக்கும். “விளம்பரம்” என்றால் “அட்வர்டிஸ்மெண்ட்” என்பதன் மொழி பெயர்ப்பே. ஆகவே, மொழி பெயர்ப்புக்குத் தக்க அறிவும், தகுதியும் ஆற்றலும் வாய்ந்தவர்களை நியமித்து செல்வவபட்ச செய்வது பொருத்தமானது என்று கருதுகிறேன். சில நேரங்களில் தமிழில் கேள்வி கேட்டால் கூட, ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துத் தந்திருக்கிறார்கள். அதே போல், ஆங்கிலத்தில் கேட்ட கேள்விகளையும் தக்க மொழி பெயர்ப்பவர்களை வைத்து நல்ல முறையில் தமிழில் மொழி பெயர்க்கவேண்டும் என்று கூற விரும்புகிறேன். நாம் உறுதி மொழி எடுத்துக்கொள்ளும் உறுதி மொழிப் பத்திரத்தில் உள்ள ஆங்கில வாசகம் நல்ல முறையில், ஒழுங்காகத் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்படவில்லை என்பது என் கருத்து. காட்டாகச் சொல்வேன். “I, A. Chidambaramanathan solemnly affirm” என்பது தமிழிலே “நான் அ. சிதம்பரநாதன்” என்றவாறு மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. அது “சிதம்பரநாதனாகிய நான்” என்றவாறு இருக்க வேண்டும். இப்படி இருந்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும். இவ்வாறு மொழி பெயர்ப்பதில் ஆற்றல் உள்ளவர்களை நியமிப்பதுபற்றிக் கட்டாயம் அரசினர் கவனம் செலுத்துவார்கள் என்று உறுதியாக நம்புகிறேன். அந்த வகையில் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொண்டு அமர்கிறேன்.

SRI A. M. ALLAPICHAJ: Mr. Chairman, Sir, after a severe condemnation . . .

SRI MOHAMED RAZA KHAN: The hon. Member may speak in Tamil.

SRI A. M. ALLAPICHAJ: To-day I will speak only in English.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Even otherwise, his Tamil is as good as mine.

* SRI A. M. ALLAPICHAJ: All right. Sir, after a very severe condemnation of the Tamil Members here who speak in English, it is very difficult for me to speak. Really I was feeling nervous to speak in English. But I felt that to yield to pressure like this would be first-class cowardice. (Hear, hear.) The hon. Member Sri Adityan has done to-day a real service to Tamil language. (Hear, hear.) My hon. Friend, Vidwan Muthukannappan, if only he had seriously reflected over the implications of this Resolution, would have thought a hundred times over this matter before bringing in the Resolution which he did. Our State as it is to-day has a law by which Tamil language is the State language. Very many eminent men are our Ministers. It is not as if any one of us is wanting in our love for Tamil language. We are all Tamilians. Our mother tongue is Tamil. We have been brought up in Tamil culture, and we love the Tamil language. We speak Tamil at home. It is not as if we do not have any love for the Tamil language. Vidwan Muthukannappan's speech made a serious reflection that Tamilians who knew Tamil but spoke in English perhaps were wanting in patriotism and things like that.

14th February 1959] [Sri A. M. Allapichai]

That is not correct. My hon. Friend Vidwan Muthukannappan ought to realise that English-knowing Tamilians or English-knowing any other man may be as patriotic as, if not more patriotic than, purely Tamil-knowing gentlemen. As a matter of fact, great credit goes to all those Indian gentlemen who were great experts in English language and who were great masters of the English language, and who fought for the freedom of the country. If the freedom of the country is due to the efforts of any section of the Indian people, that section of the people was the English-knowing people who fought against the British and who used the English language against the British. Therefore, when we are talking in this House, we must be very careful to see that we do not cast any reflection either upon the patriotism of any person or upon his love for the Tamil language. Now, Sir, our Friend's object is to see that we all speak in Tamil language. No doubt, he has made certain exceptions. The exception applies to Dr. Mudaliar and then Sri P. T. Rajan, and Sri Raza Khan.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: I am sorry, Sir, I have not exempted Sri P. T. Rajan. (Laughter.)

* SRI A. M. ALLAPICHAJ: He has perhaps by implication exempted our lady Member who does not know Tamil. What I say is this. In this House almost all the speakers speak in Tamil. They reply in Tamil. I have spoken here in this House in Tamil. The only reason why I hesitate to speak in Tamil is this. Not that I do not know Tamil better than Sri Raza Khan. Definitely I know more than Sri Raza Khan and as good Tamil as any Member here. (Hear, hear.) What I feel is that when I speak in Tamil, it must be very correct Tamil. Not only correct Tamil, but while I speak in Tamil I must be in a position to speak as effectively as I do in the English language. Almost all the public meetings I address in Tamil. It is not difficult for me. It is not because of any kind of inferiority complex or superiority complex. Language is only a vehicle of expression that we speak in a particular language. It is only a vehicle of thought to express oneself better. Such being the case, there is no meaning whatsoever in insisting upon people to speak only in Tamil. There are many implications in this Resolution. To-day Vidwan Muthukannappan has brought in this Resolution. Later on another Member may bring in a Resolution to the effect that whoever does not know Tamil should not become a Member of the Legislative Council. This is not correct. As I said earlier, the hon. Member Sri Adityan has rendered a good service to-day to Tamil language. His is a liberal way of doing things. What is the idea in saying 'Manradiar'? Any man in the street knows the term 'Vakil'. The term 'Vakil' is as good as 'Manradiar'. No doubt 'Manradiar' may be pure Tamil. Is not 'Vakil' a Tamil word? Whatever words we are using to-day are our own Tamil words. Sir, I will not be letting out a secret here when I say what happened some time before at the Presiding Officers' Conference. There was some discussion that everything must go on in Hindi.

[Sri A. M. Allapichai] [14th February 1959]

Some of us expressed our inability to follow the proceedings. Somehow English was adopted. We spoke in English and others also spoke in English. What happened then was that we went to some place. There one gentleman in the course of his speech in Hindi said 'Pahat'. He freely used this word. At once, he corrected himself and said 'Parvat'. He thought it was a Urdu word. Even such a great man, who was a lover of Hindi, by force of habit, had to use that word. After some time, I asked some friends from which language the word 'Pahat' had come. They said that it was a pucca Hindi word. In that way, words have come to be used. One hon. Member pointed out the word 'Sharath' used in the Tamil language. How can we avoid the words in usage? Why should we cling on to very old words and things in this atomic age? This is the Sputnik age. We cannot talk of past age. No doubt, we must have love for our language. It is all true. But there is no use of talking of the past and of the old things all the time. I want our Pandits to bear that in mind. In this age, we have to make advance after advance. We have to go a long distance. What is the use of getting ourselves confined to a particular thing? I have always said and I shall maintain now also that whatever foreign words we have used in the Tamil language, we can continue to use them if we can pronounce those words correctly and properly. Whether it is a foreign term or word, it is enough if we can pronounce it in our own language well. Then, it becomes our own word or term. Take, for instance, the word 'radio'. It is very well-known and it can be easily pronounced and people very well understand what it is. Such words, which we are using in our daily life, can be very well we used without being changed or translated into our own language. So, I say that this Resolution is not called for and is unnecessary. The question of language is very safe in the hands of our Government. They are doing very good service to the cause of Tamil language. No doubt, we have to encourage Tamil. But, we should know when to move, how to move, when to run, when not to run and all those things. We should not allow our enthusiasm to override other considerations. With these few words, I oppose the Resolution. Thank you, Sir.

* **SRI P. T. RAJAN** : கனம் தலைவர் அவர்களே, வித்துவான் முத்துக் கண்ணப்பன் பேசும்போது, என் பெயரையும் இழுத்துவிட்டார். அவசியம் இல்லாத நிலைமையில் இழுத்துவிட்டார். தமிழில் பேசினால் மட்டும்தான் தமிழன் என்று கருதப்படுவது தவறு என்று நான் சொன்னேன். தமிழில் பேசக் கூடாது என்று நான் சொல்லவில்லை. விதிவிலக்குக் கூடக் கொடுத்தார் டாக்டர் லக்ஷ்மணசுவாமி முதலியார் அவர்களுக்கு. எனக்கும் கொடுத்ததாக அங்கத்தினர்கள் நினைத்தார்கள். ஆனால், எனக்குக் கொடுக்கவில்லை. அதைப்பற்றி நான் அதிருப்திப்படவில்லை. தமிழிலேயே நடவடிக்கை நடக்கவேண்டுமென்று ஆங்கிலேயர்கள் இருந்த காலத்தில் கூட, திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவிலே பரீட்சார்த்தமாகத் தமிழில் நிர்வாகம் செய்யவேண்டுமென்று உத்தரவு போட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். (கனம் ஸ்ரீ சி. சுப்பிரமணியம் : ஆங்கிலேயர்களுக்குப் பின்னால் தான்) பிசகாகச் சொன்னதை நான் வாபஸ் வாங்குகிறேன். I stand corrected. ஆனால் அந்தக் காரியம் சரிவர நடைபெறவில்லை என்று மறுபடியும் ஆங்கிலத்திலேயே நடக்கப்படுவதாக

[14th February 1959] [Sri P. T. Rajan]

உத்தரவு போட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அதுவும் சரியோ இல்லையோ? (கனம் ஸ்ரீ சி. சுப்பிரமணியம் : இல்லை) ஆனால், இப்போது அரசியலாட்சி வேண்டிய அளவு தமிழில் எல்லாக் காரியங்களும் நடைபெறவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். உடனேயே எல்லாவற்றையும் செய்துவிடவேண்டுமென்று சொன்னால், தமிழிலே நன்றாக எழுதக் கூடிய, உத்தரவு போடக் கூடியவர்கள் உத்தியோகத்தில் இருக்கிறார்களா என்று பார்க்கவேண்டும். ஒரு வார்த்தைக்கு இன்னொரு வார்த்தை போட்டுவிட்டால், அர்த்தமே மாறிப்போய்விடும். இங்கே பேசுகிறவர்கள் தமிழில் பேசட்டும். என் போன்றவர்கள் தமிழில் பேசவில்லை என்று சொன்னால், கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ அல்லாபிச்சை சொன்னது போல, எந்த பாஷையில் தப்பிடும் இல்லாமல் குறைந்த தப்பிதத்தில் பேச முடியும் என்று எங்களுக்கே நம்பிக்கை இருக்கிறதோ, அந்த பாஷையில் தான் பேசவேண்டியிருக்கிறது. அதனால் தமிழுக்கே நான் விரோதியல்ல.

தமிழிலே நமது வித்வான் அவர்கள் அழகாகப் பேசினார்கள். ஆனால், தமிழில் பேசுகிறபோது, சாதாரண மக்களுக்கும் கூடப் புரியக்கூடிய அளவில் பேச வேண்டுமே தவிர, தம்முடைய கெட்டிக்காரத்தனத்தை, பிறத்தியார் தம்மைக் கெட்டிக்காரன்—படித்தவன் என்று கருதவேண்டும்—நினைக்கவேண்டும்—என்ற அளவில் பேசக்கூடாதென்பது என் கருத்து. அநேகமாகத் தமிழில் பேசுகிறவர்கள் தம் புலமையை, கெட்டிக்காரத்தனத்தைப் பிறர் பாராட்டவேண்டும் என்று பேசுகிறார்களேயொழிய, மக்களுக்குத் தம் மனதில் உள்ளதை உள்ளபடியே எப்படி எடுத்துச் சொல்வது என்று கொஞ்சங்கூடச் சிந்தனை பண்ணுவது இல்லை. வித்வான் முத்துக்கண்ணப்பன் பேசும்போது கூட, கேட்பதற்கு இனிமையாக இருந்தது. ஆனால், எல்லா மக்களும் அறியக்கூடா என்பது சந்தேகம். அவர்களைப் போல மற்றவர்களால் பேச முடியவில்லை என்பதற்காக மற்றவர்கள் தமிழர்கள் அல்ல என்று சொல்லக்கூடாதென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். தமிழில் பேசினால் மாட்டும் போதும், தமிழனுக்குரிய லாயக்கு, பண்பு, யோக்கியதை எல்லாம் வந்துவிடுகின்றன என்றால், நான் அதை ஒத்துக் கொள்ள முடியாது. ஆகையால், வித்வான் முத்துக்கண்ணப்பன் சொல் கின்றது ஒன்றும் அரசியல்படி உடனே வந்துவிடாது. பேசுகின்றவர்கள் தமிழில் பேச வேண்டும். ஆனால், அவர் பேசுகின்றபோது பிறத்தியார் அறியும் அளவில் பேச வேண்டும். அந்தக் காலத்தில் உபயோகத்திலிருந்த வார்த்தைகளில் பேசிப் புரியாமல் செய்யக்கூடாதென்று கேட்டுக் கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

(Sri A. Gajapathy Nayagar rose . . .)

MR. CHAIRMAN : The hon. Member is the last Speaker. Let him finish in about five minutes.

* **SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR** : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தில் வித்வான் முத்துக்கண்ணப்பன்

"This council recommends to the Government . . . that the business of the Legislature be transacted in Tamil . . . என்று மட்டும்தான் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இந்தச் சபையில் மொழி ஆராய்ச்சி செய்ய வரவில்லை. சொல் ஆராய்ச்சி செய்யவும் சொல்லவில்லை. எல்லோரும் தமிழில்தான் பேச வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்ளவில்லை. இந்தத் தீர்மானப்படி சட்டப் பேரவையின் அலுவல்கள் எல்லாம் அரசாங்க மொழியான தமிழில் நடக்கவேண்டும் என்றுதான் கோருகிறார். இப்போதும் சட்டப் பேரவையின் அலுவல்களில் சில பகுதிகள் தமிழில் நடக்கின்றன. வினாவிடை தமிழில் வருகிறது. ஆனாலும் அந்த இடத்திலிருந்து—கனம் சேர்மன்—தாங்கள் சொல் கின்றவைகளுக்கும் கூடத் தமிழில் வர வேண்டும் என்பது பேரவா. ஆங்கிலத்தில் எழுதுகிற நடவடிக்கைகளை மொழி பெயர்த்து அப்படியே தமிழில் அங்கேயிருந்து வர வேண்டும் என்பதுதான் தீர்மானத்தின் கோரிக்கை. மற்றப்படி ஆங்கிலத்தில் பேசலாம். நானும் ஆங்கிலத்தில்

[Sri A. Gajapathy Nayagar]

[14th February 1959]

பேசுகின்றேன். கட்டாயம் இல்லை. அரசாங்க மொழி தமிழ் என்பது ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டுவிட்டது. இந்தத் தீர்மானத்தின் மீது அரசாங்க மொழியாகிய தமிழைப் பெருமைப்படுத்தியோ, சிறுமைப்படுத்தியோ பேச வேண்டியதில்லை. இங்கே கேட்டுக்கொள்வது எல்லாம் கனம் ஐயா அவர்கள் சொல்லுகிற உத்தரவுகள், அறிக்கைகள் எல்லாம் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுச் சொல்லப்பட வேண்டும் என்பதுதான். எப்போது தமிழ் அரசாங்க மொழியாக ஆகிவிட்டதோ, அப்போது மேலிருந்து கீழே வருகிற வரைக்கும் எல்லாம் தமிழில் வர வேண்டும் அதற்கான முயற்சியை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு தீர்மானத்தை நான் ஆமோதிக்கிறேன்.

4-10
p.m.

(Sri K. T. Kosalram rose . . .)

Mr. CHAIRMAN: There is no time please. There is a similar resolution. If the hon. Member wants he can speak on it. Anyway he may speak for two minutes.

* Sri K. T. KOSALRAM: மதிப்பிற்குரிய சபைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தால் மிகவும் பிரயோஜனம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றுதான் நான் கருதுகிறேன். கனம் நண்பர்கள் ஸ்ரீ ஆதித்தன் அவர்களும் ஸ்ரீ பி. டி. ராஜன் அவர்களும் இந்த விவாதத்தில் கலந்துகொண்டதற்காக நான் அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன். “ஆகாஷ்வாணி” என்பதும் “வானொலி” என்பதும் தமிழ் அல்ல என்றும் பேடியோ என்பது தான் தமிழ் என்றும் ஸ்ரீ ஆதித்தன் சொன்னார். உண்மையை அப்படியே எடுத்துச் சொன்னதற்காக நான் அவரைப் பாராட்டுகிறேன். அவர் ஆதரவளிப்பதாகச் சொல்லும் கட்சியினர் இதை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பது என் ஆசை.

அடுத்தபடியாக, கனம் நண்பர்கள் வித்வான் முத்துக்கண்ணப்பன் அவர்களுக்கும், ஸ்ரீ கஜபதி நாயகர் அவர்களுக்கும் சில விஷயங்கள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த நாட்டில் நான் இரண்டு வெறிகளைப் பார்க்கிறேன். ஒன்று, ஹிந்தி வெறி, மற்றொன்று தமிழ் வெறி. இந்த இரண்டு வெறிகளும் நாட்டில் இருக்கக் கூடாது என்றுதான் உண்மையான தமிழ்ப் பற்று உள்ளவன் நினைப்பான். அவர்கள் நினைக்கின்ற தமிழ் நாடாக இருந்தாலும் சரி, நான் நினைக்கிற பாரத நாடாக இருந்தாலும் சரி, வெறி என்பது நாட்டிற்குத் துரோகம்தான் விளைவிக்கும். “ஊர்தி நிலையம்” என்று பஸ் ஸ்டாண்டுகளைச் சொல்லுகிறார்கள். பஸ் ஸ்டாண்டு என்று சொன்னால், அறிவாளியும் சரி, கிராம மகனும் சரி எல்லோரும் புரிந்துகொள்கிறார்கள். தமிழ் கலைக் களஞ்சியம், தமிழ் ஆட்சிச் சொல் அகராதி போன்றவைகளைத் தயாரிக்கும் கழகங்களில் தமிழ் வெறியைக் காண்பிக்கக்கூடியவர்கள் அங்கத்தினர்களாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியவந்தது.

டாக்டர் சிதம்பரநாதன் செட்டியார் அவர்கள் ஒரு சில கருத்துக்களைத் தெரிவித்தார்கள். அவர் பெரிய தமிழ்ப் புலவர், தமிழில் மேதை. அவர் போன்று தமிழ் வெறியற்றவர்கள் இந்த நாட்டில் இருக்க வேண்டும். தமிழ் வெறியைக் கிளப்புபவர்கள் இந்த நாட்டிலுள்ள முதலாளிகள்தான். அவர்கள் மொழி, மொழி என்ற பெயரால் மக்களை ஏமாற்ற நினைக்கிறார்கள் என்பதைக் கனம் அங்கத்தினர் வித்வான் முத்துக்கண்ணப்பன் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். மொழி என்ற பெயரால் நாட்டு மக்களை ஏமாற்றுகிறார்கள் இவர்கள். அத்துடன் அரசரிமை என்ற பெயராலும் நாட்டு மக்களை ஏமாற்றுகிறார்கள். பழைய தமிழ் முடியரசில் மக்கள் எப்படி இருந்தார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். நமது பழைய பண்பாட்டைப்பற்றிப் பேச வேண்டாம் என்று கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ஆதித்தன் சொன்னார். பழைய காலத்தில், முட்டுக்குக் கீழே வேஷ்டி உடுத்தினால், கழுத்தை அறுத்து விடுவார்கள் மகாரா

[14th February 1959] [Sri K. T. Kosalram]

ஜாக்கள். மேல்த் துண்டு போடுபவர்களை மகாராஜாக்கள் என்ன செய்திருக்கிறார்கள் என்பதைச் சரித்திரத்தைப் படித்துத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். பழையன வேண்டாம், புதியன புகுவோம் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். ஸ்ரீ பி. டி. ராஜன், டாக்டர் லக்ஷ்மணஸ்வாமி முதலியார் முதலிய எல்லோருக்கும் தமிழ்ப் பற்று உண்டு. இந்தத் தேசம் முழுவதும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். தமிழ், தமிழ் என்று சொல்லி ஆங்கிலத்தின் மீது வெறுப்பை ஏற்படுத்திக்கொண்டு கிணற்றுக்குள்ளே இருக்க வேண்டாம். அதைத் தமிழ் ஆதரவாளர்களிடம் விட்டுவிடுவோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானம் அவசியமில்லை என்பது என் கருத்து. ஏனென்றால், தமிழும் ஆட்சி மொழியாக ஆக வேண்டுமென்று சட்டமியற்றியிருக்கிறோம். சட்டமியற்றுவது என்பது ஒரு விஷயம்; அதை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருவது என்பது வேறு விஷயம்; இரண்டுக்கும் வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. நடைமுறைக்குக் கொண்டுவருவதில் பல சஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. இப்போது நாம் மலேயின் உச்சியில் இருக்கிறோம். மலே உச்சியிலிருந்து கீழே இறங்குவா வேண்டுமென்று நினைக்கிறோம். கீழே இறங்கவும் ஆரம்பிக்கிறோம். ஆனால், படிப்படியாக இறங்கினால்தான் பத்திரமாகக் கீழே வந்துசேர முடியும். உடனடியாகக் கீழே போய்ச் சேர வேண்டுமென்று அவசரப்பட்டாலோ ஆத்திரப்பட்டாலோ, ஆகவே கீழே போய்ச் சேர முடியாது.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: ஆஸ்பத்திரிக்குப் போவோம்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: ஆஸ்பத்திரிக்கு அல்ல, வேறு இடத்திற்குப் போவோம். எந்தக் காரியமும் இந்த நிலைக்கு வந்துவிடக் கூடாது என்பதைத்தான் வலியுறுத்துகிறேன். ஆட்சி மொழி தமிழ் என்று சட்டப் பிரகாரம் தீர்மானித்துவிட்டோம். தமிழை ஆட்சி மொழியாக எவ்வாறு படிப்படியாகக் கொண்டுவருவது என்பதுபற்றிப் படிப்படியாக எவ்வாறு ஏற வேண்டும், அல்லது எவ்வாறு படிப்படியாக இறங்க வேண்டும் என்பதுபற்றி ஆலோசிக்க ஒரு குழுவும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் குழு ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் ஆராய்ந்து பார்த்து வருகிறது. உரிய நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. கனம் அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். 1,000 ஆயீஸ் களில் தமிழ் மொழியை உபயோகிக்க வேண்டும் என்று சட்டத்தில்தான் உத்தரவு போடப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற ஆயீஸ்களிலும் தமிழையே உபயோகிக்க வேண்டுமென்றால், கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ஆதித்தன் அவர்கள் கூறியதுபோல், இப்போது அதற்குப் பல தடைகள் இருக்கின்றன. முதலில் தமிழ் டைப்ரைட்டர்கள் வேண்டியிருக்கின்றன. இப்போதுதான், தமிழ் டைப்ரைட்டர்களில் எழுத்துக்கள் எவ்வாறு அமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதுபற்றி, ஆராய்ச்சி செய்த பிறகு முடிவு செய்யப்பட்டிருப்பதுடன், அந்த முடிவுப் பிரகாரம் புதிய டைப்ரைட்டர்களைச் செய்யவும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப்போதுதான் 100 இயந்திரங்கள் வந்து சேர்ந்திருக்கின்றன. அவைகள் இன்னும் ஆயிரக் கணக்கில் வேண்டியிருக்கின்றன. இயந்திரங்கள் இருந்தால் மட்டும் போதாது. இயந்திரங்களை உபயோகிப்பவர்களுக்கு அவைகளில் பழக்கமும் வேண்டும். இப்போதுதான் அவர்களுக்கு அந்த இயந்திரங்களில் பயிற்சி கொடுக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். இப்போது 600 பேருக்குப் பயிற்சி கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு பயிற்சியும் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. இந்த ஏற்பாட்டை விரிவாக்க வேண்டுமானால், பிறகு விரிவாக்கலாம். இருந்தாலும், இந்த இயந்திரங்களை உபயோகிக்க வேண்டுமென்றால், இவர்களுடைய பயிற்சி முடிய வேண்டும், இயந்திரங்கள் வந்துசேர வேண்டும். இரண்டாவது, தமிழ் சுருக்கெழுத்து. அது எல்லோருக்கும் தெரிந்திருந்தால்தான், இப்போது ஆங்கிலத்தில் நடவடிக்கைகளை எவ்வளவு

[Sri C. Subramaniam] [14th February 1959]

நன்றாகச் செய்ய முடிகிறதோ அவ்வளவு நன்றாகத் தமிழிலும் செய்ய முடியும். ஏராளமான சுருக்கெழுத்தாளர்களைப் பெறுவதற்கும் இன்று பல முயற்சிகளைச் செய்து வருகிறோம். இவைகளெல்லாம் தமிழ் ஆட்சி மொழிச் சட்டத்தை அமல் நடத்துவதற்கு உபகரணங்களாக இருக்கின்றன. மேலும், ஆட்சி மொழியாவதற்கு, தமிழ் மொழியே பல வகைகளில் வளர்ச்சியடைய வேண்டியிருக்கிறது என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். தமிழ் நல்ல வளம் பொருந்திய மொழி என்பதை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. மற்ற மொழிகள் எல்லாம் வளராமல் இருந்த காலத்திலேயே தமிழ் வளம் பெற்றிருந்தது. ஆனால், நாம் அடிமைப்பட்டிருந்த காலத்தில் அந்த வளம், வளர்ச்சி, ஓரளவு தடைப்பட்டு நின்றபோய்விட்டது. இன்று நவீனக் கருத்துக்களைத் தமிழில் எடுத்துச் சொல்ல முடியாததற்குக் காரணம் அதுதான். மத்தியில் நமது தமிழ்ச் சிந்தனை துண்டிக்கப்பட்டு விட்டது. அன்று பல கருத்துக்களைத் தமிழில் நினைக்கவில்லை. எனவே, அந்தக் கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பதற்கு சரியான தமிழ்ப் பதங்கள் இன்று இல்லை. அவைகளுக்குச் சரியான தமிழ்ப் பதங்கள் வேண்டுமானால், அதற்குச் சிலப்பதிகாரத்தையும், தொல்காப்பியத்தையும், மணிமேகலையையும் பாருங்கள் என்று சொன்னால், அது சரியான யோசனை என்று சொல்வதற்கில்லை. மனிதனின் வளர்ச்சியிலும் முன்னேற்றத்திலும் எல்லா துறைகளிலும் புதிய புதிய கருத்துக்கள் அவனுக்குத் தோன்றியிருக்கின்றன. விஞ்ஞானம் போன்ற துறைகளில், பல கருத்துக்களுக்குத் தகுந்த பதங்கள் தமிழில் ஏற்படவில்லை. அப்படியிருக்க, அவைகளுக்குப் பழைய தமிழ் இலக்கியங்களைப் பார்ப்பது, 'இருட்டு வீட்டில் இல்லாத ஒன்றைக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு தொடுவதைப்' போன்றது என்று சொல்லலாம். பொருத்தமாக இல்லாத பழைய பதங்களைக்கொண்டு புதிய கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க முடியாது. ஆகையால், புதிய பதங்களை அமைக்கும்போது, அவைகளைத் தகுந்த முறையில் அமைக்க வேண்டும். ஏன் அவைகளை அவ்வாறு அமைக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறோம்? இப்போது ஒருசிலர் தமிழில் பேசும்போது, அவர்கள் பேசுவது ஒரு சிலருக்குத் தான் புரிகிறது. அவர்கள் பேசுவது மற்ற 99 சதவிகிதத்தினருக்குப் புரியவில்லை. ஆகவே, நாம் ஆட்சி மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளும் தமிழ் மொழி எல்லோருக்கும் புரியக்கூடிய மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்பது மிகவும் முக்கியம். இப்போது ஆங்கிலம் தெரியாத மக்கள் ஆங்கிலத்தில் போடப்படும் உத்தரவைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் அதை எடுத்துக்கொண்டு ஆங்கிலம் படித்தவர்களிடம் செல்கிறார்கள். தமிழ் ஆட்சி மொழியாக வந்தால், அந்த நிலைமை இருக்கக் கூடாது. தமிழ் ஆட்சி மொழியாக வந்த பிறகு, அரசாங்க உத்தரவுகளிலும் அரசாங்கக் கடிதங்களிலும் எழுதப்படும் தமிழ் சாதாரண மக்களுக்குப் புரியாமல் அவர்கள்—நான் படிக்காதவர்களைப் பற்றிச் சொல்லவில்லை, சாதாரண அளவிற்குப் படித்தவர்களைப்பற்றிச் சொல்கிறேன்—பண்டிதர்களிடம் சென்று அர்த்தம் கேட்க வேண்டிய நிலைமை இருக்குமேயானால், தமிழ் ஆட்சிமொழியாக வந்து என்ன பிரயோஜனம்? சாதாரண அளவிற்குப் படித்தவர்கள் புரிந்துகொள்ளக்கூடியவாறு நமது ஆட்சி மொழித் தமிழ் அமைய வேண்டியது மிகவும் முக்கியம்.

ஆகவே, இன்று உபயோகத்தில் இருக்கும் பதங்களைப் போடுவதா அல்லது வேறு பதங்களைப் போடுவதா என்பது குறித்து சச்சரவு வேண்டிய தில்லை. பல பதங்கள் தானாகவே அமைந்துவிடுகின்றன. இன்று பல பதங்கள் தமிழ் மயமாகிவிட்டதினால், அவ்வளவு தமிழாகவே காட்சி அளிக்கின்றன. ஆகவே, அவைகளை உபயோகப்பதில் கஷ்டம் ஒன்றும் இருக்காது. அதற்காக நாம் எந்தவிதமான முயற்சியும் எடுக்கவில்லை என்று அர்த்தமல்ல. வெறும் பதங்களை அமைத்துவிடுவது மட்டும் போதாது. அது சுலபமான விஷயந்தான். இன்று ஆங்கிலத்தில் இருக்கக்கூடிய ஒரு முக்கியமான சிறப்பு என்னவென்றால், நிர்வாகத்திலும் சரி அல்லது நீதி மன்றங்களிலும் சரி, ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் இன்னதுதான் அர்த்தம் என்று வரையறுத்துச் சொல்லும் முறையில் ஆங்கிலப் பதங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. ஒரு பதத்தை உபயோகித்தால், அதற்கு இன்னதுதான் அர்த்தம் என்று சொல்லிவிடலாம். ஆகவே, ஒரு உத்தரவு போடும்போது அல்லது

[14th February 1959] [Sri C. Subramaniam]

ஒரு பதத்தை உபயோகப்படுத்துமபோது, இதற்கு இன்னதுதான் அர்த்தம் என்று நமக்குத் தோன்றலாம், இதைத் தவிர வேறு ஒரு அர்த்தம் இதற்கு இருக்க முடியாது என்று நமக்குத் தோன்றலாம். ஆனால் அதேபோல் அதற்கு வேறு ஒரு அர்த்தத்தை வேறு சிலர் எடுத்துக்கொள்ளலாம், அப்படி ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு அர்த்தம் செய்துகொண்டால், அப்படிப்பட்ட பதங்களை உபயோகிப்பதால் அனர்த்தம்தான் விளையும், அதனால் கேடுகள்தான் நேரிடும். ஆகவே, இதுதான் நம் குறுக்கே நிற்கிறது. எல்லா உத்தரவுகளையும், எல்லா அறிக்கைகளையும், எல்லாக் கருத்துகளையும் தமிழில் சொல்ல வேண்டுமென்று சொல்லும்போது, அதிலுள்ள கஷ்டங்களை உணர வேண்டும். இத்தீர்மானத்தை ஒத்துக்கொள்வதில் கஷ்டமொன்றும் இருக்காது. ஆனால், உடனடியாக நாளையே சட்டங்கள் போன்றவைகளைத் தமிழில் கொண்டுவரவேண்டுமென்று சொன்னால், அது எவ்வளவு தூரம் முடியும் என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். பார்த்தால், அந்த அளவிற்குத் தமிழ் இன்னும் வரவில்லை. ஆனால், பதங்கள் பழக்கத்திற்கு வரும்போது, அது தானாகவே ஏற்படும். ஆங்கிலத்தோடு தமிழையும் மத்தியில் உபயோகப்படுத்துமபோது, எந்த ஆங்கிலப் பதத்தோடு எந்தத் தமிழ் பதத்தை உபயோகப்படுத்துமபோது, அதற் பார்த்து, அதை இணைத்து இணைத்து உபயோகப்படுத்துமபோது, அதற்குள்ள அர்த்தம் தானாகவே வரையறுக்கப்படும். அப்பொழுது இதற்குள்ள அர்த்தம் தானாகவே என்று சொல்ல முடியும். ஆகவே, படிப்படியாகச் செல்ல வேண்டுமே தவிர, உடனடியாக எல்லாம் தமிழில்தான் நடக்க வேண்டுமென்று உணர்ச்சிவசப்பட்டுச் சொல்லும்போது, வெறி என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை, உணர்ச்சி கூட தவறான வழியில் நம்மைச் செலுத்திக்கொண்டு போய்விடும். உணர்ச்சிவசப்பட்டு நாம் காரியங்கள் சொல்ல வேண்டியதில்லை, உணர்ச்சி கூட தவறான வழியில் நம்மைச் செலுத்திக்கொண்டு போய்விடும். உணர்ச்சிவசப்பட்டு நாம் காரியங்கள் செய்வோமானால், உணர்ச்சிவசப்பட்டு நடவடிக்கைகள் எடுத்தால், அது ஓரளவிற்கு நமக்குப் பெரும் பாதகத்தை விளைவிக்கும், அதனால் படிப்படியாக இன்று பல காரியங்களைச் செய்வதற்கு "இம்ப்ளிமெண்டேஷன் கமிட்டி" போட்டு, அவர்கள் ஒரு திட்டம் வகுத்துக்கொண்டு திட்ட அடிப்படையில் நடவடிக்கைகள் எடுத்து வருகிறார்கள். ஆகவே, வித்வான் முத்துக்கண்ணப்பன் அவர்களுக்கு நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன், வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எல்லாம் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. அந்தந்த சமயம் நடவடிக்கைகள் எல்லாம் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. எந்தெந்த விஷயங்களில் வரும்போது, நல்ல பக்குவம் ஏற்படும்போது, எப்பதுபற்றி ஆராய்ந்து பார்த்து, தமிழை உபயோகப்படுத்த முடியும் என்பதுபற்றி ஆராய்ந்து பார்த்து, நல்ல முறையில் முடிவு செய்து அதற்கேற்ப இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் அறிக்கைகள் பிறப்பிக்கப்படும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆகவே, இந்தத் தீர்மானத்தை வற்புறுத்தாமல், இதை வாபஸ் பெற வேண்டுமென்று வித்வான் முத்துக்கண்ணப்பன் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

*VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: மன்றத் தலைவர் அவர்களே, அறிவுமிக்க கனம் கல்வியமைச்சர் அவர்கள் மிக அழகாக விளக்கினார்கள். அரண் உள்ளத்தில் இருக்கிறதைத்தான் கூறினார்கள். அவர்களும், அரசாங்கமும் தமிழ் மொழி ஆட்சிமொழியாகிவிட்ட பிறகு, அதை இச்சபை மொழியாக ஆக்க வேண்டுமென்பதற்காக எவ்வளவு தூரம் சிறந்த முறையில் நடவடிக்கைகள் எடுத்து வருகிறார்கள் என்பதை நான் அறியாமல் இல்லை. அவர்கள் சொன்ன சங்கடங்கள் எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். இறுதியாக ஒன்றிரண்டு செய்திகளைக் குறிப்பிட்டுவிட்டு அவர் சொன்ன விளக்கத்திற்கு வருகிறேன்.

கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ அல்லாபிச்சை அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் சில குறிப்பிட்டார்கள். உங்களுக்கெல்லாம் புதுமையாக இருக்கும் ஒரு செய்தியை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். அவரும் நானும் ஒரே ஆசிரியரிடம் ஒரே கல்விக் கூடத்தில் தமிழ் பயின்றவர்கள். அவரைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் தமிழில் பேசினார்கள். அவரும் தமிழில் பேசவில்லை என்று சொன்னால் வரத்தம்.

[14th February 1959]

SRI A. M. ALLAPICHAJ : அங்கத்தினர் இன்றைய தினம் ஆங்கிலத்தில் பேசுவார்களைக் கண்டிக்காமல் இருந்திருந்தால், நானும் தமிழிலேயே பேசியிருப்பேன்.

*** VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN :** தமிழில் பேசினால் தவறு வந்துவிடுமே என்ற சந்தேகத்தின் பேரில், அவர்கள் தமிழில் பேசவில்லை யென்று நினைக்கிறேன். அவர்கள் தமிழில் பேசினால் ஆங்கிலத்தில் பேசுவதை விட மிக நன்றாகப் பேசுவார்கள் என்று உறுதியாகக் கூற முடியும். அடுத்தபடியாக, அறிவு சான்ற உயர் திரு. ராஜன் அவர்கள் ஒன்று குறிப்பிட்டார்கள். நான் இனிய தமிழில் பேசுகிறேன் என்றும் ஆனால் நான் பேசுவது சிலருக்குப் புரியாது என்றும் குறிப்பிட்டார்கள். நல்லகாலமாகச் “சிலருக்கு” என்றுதான் குறிப்பிட்டார்கள். தமிழ் படித்த அனைவருக்கும், தமிழ் நாட்டில் உள்ள அனைவருக்கும் நான் பேசும் தமிழ் நன்றாக புரியும் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். நான் பாமர மக்களிடம் அதிகம் பழகுவன். நான் பேசும் தமிழ் சாதாரணத் தமிழ்தான்; கொச்சை யில்லாதது; அவ்வளவுதான். ஆனால் கனம் அங்கத்தினர் திரு. பி. டி. ராஜன் அவர்கள் சொன்னதுபற்றி நான் வருந்து கிறேன். அங்கத்தினர் அவர்கள், “தமிழ் வேன்”, மதுரைத் தமிழ் சங்கத்தின் தலைவர். ஆகவே, நான் சொல்வது அவருக்குப் புரியவில்லை யென்று அவர் சொன்னால் அது வருந்தத்தக்க விஷயமே.

அடுத்தபடியாக, திரு. ஆதித்தன் அவர்களும் உயர் திரு. கோமலராம் அவர்களும் எனது கருத்தையே பிரதிபலித்தார்கள். உண்மையிலேயே, இதற்கென்று தோண்டித் தோண்டி, கல்லிக் கல்லி புதிய புதிய பதங் களை, செத்து மடிந்து புதைந்து கிடக்கிற பதங்களைக் கையாள வேண்டு மென்று சொல்பவன் அல்ல நான். இன்று மக்களிடையே எந்தவித மான வார்த்தைகள் அல்லது பதங்கள் பழக்கத்தில் இருந்துவருகின்ற னவோ அவைகள்தான் வர வேண்டும். அதுதான் தமிழ் வளர உதவக் கூடும். வினாக வரிந்து புதிய பதங்களைத் திணிப்பது தமிழைக் கொலை செய்வதாகும் என்பதுதான் என் கருத்து.

தமிழ் வெறி பிடித்தவர்களினால்தான் இந்தநாட்டில் மகத்தான தவறு கள் ஏற்படுகின்றன என்பது எனக்குத் தெரியும். தமிழ் மட்டும் அறை குறையாகக் கற்று தமிழ் தவிர வேறு மொழி அறியாத, தமிழ்-தமிழ் எல்லாம் தமிழில் இருக்கின்றன என்று அசட்டு வாதம் செய்யும் பதங்களினால்தான் தமிழ் நாட்டிற்குக் கேடு விளைகிறது என்பதும் எனக்குத் தெரியும். எனக்கு மூன்று, நான்கு மொழிகள் தெரியும். பல மொழிகளையும் கற்றபின்னால் தமிழின் பெருமையை நன்றாக உணர் முடிந்தது. ஆனால் ஒன்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். வேறு மொழிகளில் உள்ள பதங்களை, பெரும்பாலும் வழக்கத்தில் இல்லாத பதங்களைக் கொண்டுவந்து தமிழில் திணிக்கக் கூடாது. அப்படித் திணித்தால், தமிழ் அன்னை சக்தி வாய்ந்தவள், அவள் அந்தப் பதங்களையே ஒழித்து விடுவாள், அல்லது அம்மொழிகளையே அடக்கி ஒரே இடத்தில் இடக்கொண்டு விடுவாள், அந்த சக்தி தமிழ் அன்னைக்கு உண்டு என்பதை எல்லோரும் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். ஆனால், இப்படியாகவே தமிழோடு சேர்ந்து வலிய வருபவை களைத் தமிழ் அன்னை இரு கரங்களாலும் “வாருங்கள், வாருங்கள்” என்று வரவேற்புக் கூறி, ஆகி கூறி பரிவுகொண்டு தனது குழந்தைகளாக வே அவற்றையும் ஏற்றுக்கொள்வாள். இதனை அனைவரும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். ஆகவே, இந்த மன்றத்தில், (மன்றம் என்று சொன்னால், திரு. ராஜன் அவர்கள் உயர்ந்த மொழியில் பேசுவதாக நினைத்துக்கொள்வார்), இப்பொழுது இருக்கிற பதங்களைக் கையாளலாமே தவிர, தேவையற்ற வேறு மொழிப் பதங்களை வினாக நுழைக்கக் கூடாது.

கனம் கல்வியமைச்சர் அவர்கள் தமிழ் வளர்ச்சியில், தமிழ் இம்மாதில் மொழியாக உயர்ந்தோங்குவதில் நல்ல நாட்டம் கொண்டவர். இச்சபை யில் அது நடைமுறையில் வர வேண்டுமென்பதில் என்னை விட அதிக ஆர்வம் கொண்டவர் அவர் என்று நான் முன்னமேயே சொன்னேன்.

14th February 1959] [Vidwan T. Muthukannappan]

தமிழை அவசரம் அவசரமாகக் கொண்டுவர வேண்டுமென்ற எண்ணத் தோடு நான் இத்தீர்மானத்தைக் கொண்டுவரவில்லை. இத்தீர்மானம் கொண்டுவந்ததின் நோக்கமே, இதைப்பற்றிக் கனம் அமைச்சர் அவர் களுக்கு ஞாபகப்படுத்தத்தான். கொஞ்சம் தூண்டுவதற்குத்தான் கொண்டுவந்தேனே தவிர, வேறொன்றுமில்லை. ஆகவே என் கருத்து, என் எண்ணம் நிறைவேறியிருக்கிறது. கல்வியமைச்சர் அவர்கள் நல்ல விளக்கம் கொடுத்தார்கள், உறுதியும் அளித்தார்கள், அதுதான் எனக்கு வேண்டும். மற்றவர்களை விட நான் அதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு நான் எனது தீர்மானத்தைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்கிறேன்.

(“வாபஸ்” என்று சொல்லுங்கள் என்று சில கனம் அங்கத்தினர் கள் கூறியதற்கு, “வாபஸ் என்று சொல்வதை விடத் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்கிறேன் என்று சொல்வதுதான் உங்களுக்குத் தெளிவாகப் புரியும்” என்று வித்வான் டி. முத்துக்கண்ணப்பன் அவர்கள் சொன்னார்கள்.)

MR. CHAIRMAN : Does the House give leave for the Resolution being withdrawn?

HON. MEMBERS : Yes.

The Resolution was, by leave, withdrawn.

(3) USE OF TAMIL FOR ALL CEREMONIAL AND PUBLIC FUNCTIONS.

MR. CHAIRMAN : Sri K. M. Ramasamy Gounder will move his resolution.

SRI MOHAMED RAZA KHAN. May I request permission to move my Resolution first because last time it was moved and could not be proceeded with and ultimately it lapsed?

MR. CHAIRMAN : He may move it next. I allot only ten minutes for Mr. Ramasamy Gounder's Resolution. That includes the time set apart for the Minister's reply also.

*** SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER :** Sir, I move the following Resolution :—

“ Since Tamil has been made the Official Language of this State, this House recommends to the Government that Tamil should henceforth be invariably used during all ceremonial func-
4-30
p.m.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : I second the Resolution.

MR. CHAIRMAN : Resolution moved—

“ Since Tamil has been made the Official Language of this State, this House recommends to the Government that Tamil should henceforth be invariably used during all ceremonial func-
tions got up by the Government and its officials.”

*** SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER :** கனம் அவைத் தலைவர் அவர்களே, முன் தீர்மானத்தை ஒட்டி இதுவும் முன்கூட்டி வந்து விட்டதுபற்றி மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இந்தத் தீர்மானம் இன்றைய நிகழ்ச்சி நிரலில் வரும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் விருப்பப்படி இதை முன்கூட்டி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். இந்தத் தீர்மானம் முந்திய தீர்மானத்தோடு இணைந்து வருவது என் துரதிருஷ்டமோ அல்லது அதிர்ஷ்டமோ தெரியவில்லை. வித்வான் முத்துக் கண்ணப்பன் அவர்கள் 1956-ல் இயற்றப்பட்ட ஆட்சி மொழிச் சட்டத்தை

[Sri K. M. Ramasamy Gounder] [14th February 1959]

உடனடியாக எல்லா முறையிலும் அமுலுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்கிற தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்தார்கள். இந்தத் தீர்மானம் சம்பிரதாயமான முறைகளில் தமிழைக் கையாளக்கூடிய விஷயத்தை வற்புறுத்துவதாகும். பல ஆண்டுகளாக, நம் நாட்டில் அன்னியர் வகுத்த பழக்கவழக்கம் இருந்து வருவதால், அந்த முறைகளையே நாமும் பின்பற்றிக்கொண்டு வருகின்றோம். நான் கொண்டுவந்திருக்கும் தீர்மானத்திற்கு டைப்பரைட்டரும் தேவையில்லை, சுருக்கெழுத்தும் தேவையில்லை. (குறுக்கீடு) இது சம்பிரதாய முறைப்படி நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளில் செய்ய வேண்டிய—அனுசரிக்கப்பட வேண்டிய—எல்லா நடவடிக்கைகளிலும் தமிழைக் கையாளவேண்டும் என்பதை நிலைநிறுத்தவே வருகிறது. இப்போது இருக்கின்ற பழக்கத்தின்படி சர்க்காரும், அதிகாரிகளும் ஆங்கிலத்தையே பெரிதும் கையாண்டு வருகிறார்கள். சுதந்திர தினம், குடியரசு நாள் முதலிய நாட்களில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக்கொண்டால், சாதாரண மக்களுக்கு ஒன்றும் புரியாத முறையில் தான் பெரும்பாலும் நிகழ்ச்சிகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. பல மொழிகளில் நிகழ்ச்சிகள் நடக்கின்றன. நமக்கு ஒன்றும் புரிவதில்லை. சில நிகழ்ச்சிகள் இந்தியலேயே நடக்கின்றன. அவைகள் எல்லாம் நமக்கு மாத்திரமல்ல, அங்கிருக்கக்கூடிய அதிகாரிகளுக்குக்கூட ஒன்றும் புரிவதில்லை. ஆகவே, இதை மாற்றி இம்மாதிரி நிகழ்ச்சிகளில் நம் முடைய மொழிக்கு ஆக்கம் தரவேண்டும். வெளிநாடுகளில் எல்லாம் அவர்களுடைய மொழி எதுவாக இருந்தாலும் அதையே கைக்கொண்டு, அவசியமான இடத்தில் வேறு மொழிகளிலும் மொழிபெயர்ப்புத் தந்து விடுகிறார்கள். வரவேற்புப் பத்திரம் அவர்கள் மொழியில் இருந்தாலும் கூட, அவசியமெனின் அதற்கான மொழிபெயர்ப்புக் கொடுத்துவிடுகிறார்கள். ஆனால், இங்கே நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள், அழைப்புத்தான் அச்சிடுவதிலிருந்து நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுவது எல்லாம் ஆங்கிலத்திலே. இது நம் நாடு செய்த துரதிருஷ்டம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இதை இன்னும் பல அதிகாரிகள் உணர்ந்துகொள்ளுவதில்லை. இதற்கு என்று ஒரு சட்டம் தேவையில்லைதான். அவர்கள் தமிழைத்தான் உபயோகிக்க வேண்டும் என்று தங்களுக்குத் தனியாகத் தாக்கீது வரும் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ என்னவோ? ஆகவே, எல்லா நிகழ்ச்சிகளிலும் தமிழை உபயோகப்படுத்த வேண்டும் என்கின்ற உத்தரவை சர்க்கார் பிறப்பிக்க வேண்டும். எல்லா நிகழ்ச்சிகளும் தமிழில் தான் நடக்க வேண்டும் என்கின்ற ஒரு நினைவை அவர்களுக்கு ஊட்ட வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்தேன். இதில் யாருக்கும் ஆட்சேபணை இருக்காது என்று நம்புகிறேன். கனம் அமைச்சர் அவர்கள் இதை வாபஸ் பெற வேண்டும் என்று வற்புறுத்த மாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். தமிழில் இருக்கும் இந்தத் தீர்மானத்தை நான் வாசிக்கிறேன்.

“தமிழ், இந்த ராஜ்யத்தின் அரசாங்க மொழியாக்கப்பட்டு விட்டபடியால், அயல் நாட்டுப் பிரமுகர்கள் விஜயம் உட்பட சம்பிரதாயமாக நடக்கும் எல்லா விசேஷ நிகழ்ச்சிகளிலும், அரசாங்கத்தாராலும் அவர்களது அதிகாரிகளாலும் ஏற்பாடு செய்யப்படும் இதர பொது நிகழ்ச்சிகளிலும் இனிமேல் பெரும்பாலும் தமிழை உபயோகிக்க வேண்டும் என்று இச்சட்டமன்றம் அரசாங்கத்தாருக்குச் சிபாரிசு செய்கிறது.”

எதாவது இதில் வார்த்தைகளைத் திருத்தம் செய்ய வேண்டுமென்றால், அதற்கு நான் தயாராக இருக்கிறேன். இதைப்பற்றி எல்லா அதிகாரிகளுக்கும் தெரிந்திருக்கவேண்டும். அழைப்பு அனுப்புவதிலிருந்து நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் தமிழில் இருக்க வேண்டும். இதற்கு நமது கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் தனி முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற கோரிக்கையோடு இந்தத் தீர்மானத்தை நான் முன்மொழிகிறேன்.

* Sri G. KRISHNAMOORTHY : தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தை நான் முழு மனதோடு ஆதரிக்கிறேன். இதில் வேறு எந்த பாஷையும் உபயோகிக்கக் கூடாது என்று நிர்ப்பந்தமாகச் சொல்லப்படவில்லை. அந்நிய நாட்டிலுள்ள தலைவர்கள் நம் நாட்டுக்கு அடிக்கடி

[Sri G. Krishnamoorthy] 14th February 1959]

வருகிறார்கள். அவர்களைக் காண மக்கள் திரள்திரளாக வருகிறார்கள். வரவேற்பில் சொல்வது என்ன என்பதைப் புரிந்துகொள்ள மிக உற்சாகத் தோடு இருக்கிறார்கள். அந்த நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் சாதாரணமாக இப்போது தமிழில் நடைபெறுவதில்லை. அந்த நிகழ்ச்சிகளில் நாம் சாதாரணமாகக் கொடுக்கும் வரவேற்புப் பத்திரங்களை, நமது நாட்டின் சுயமரியாதையைக் காப்பாற்றிக்கொள்கிற வகையில் முதலில் தமிழ் மொழியிலும் பின்னால் வேறு மொழியிலும் வாசித்துக் கொடுக்க வேண்டும். வேறு மொழிகளில் கொடுக்கக் கூடாது என்று இந்தத் தீர்மானம் நிர்ப்பந்திக்கவில்லை. ஆகவே, சர்க்கார் இதைத் கட்டாயம் ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். முதலில் தமிழிலும் பின்னால் வேறு பாஷைகளிலும் வரவேற்புப் பத்திரம் முதலியவை வாசித்துக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். நாம் சுதந்திரம் பெற்று நம்முடைய நாட்டுக்கு என்று ஒரு மொழி இருக்கிறது என்பதை நடைமுறையில் காண்பிக்கிற வகையில் வரவேற்புப் பத்திரங்களை முதலில் தமிழில் வாசித்துக் கொடுக்கலாம். ஆகவே, சர்க்கார் இந்தத் தீர்மானத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இந்தத் தீர்மானத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : தலைவர் அவர்களே, இந்தச் சபையில் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றுவது என்றால், அதற்கு ஒரு அவசியம் இருக்க வேண்டும். இதில் ஆட்சேபிப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லையே, ஆகவே இம்மாதிரிப்பட்ட ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி வைத்தால் என்ன என்று சொன்னால், அது இந்தச் சபைக்கு உகந்தது அல்ல என்பது என்னுடைய கருத்து. முதல் முதலில் இன்றைக்கு நடைபெறுகிற நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் வேறு மொழிகளில் தான் நடைபெறுகின்றன என்று சொல்லுவதை நான் மறுக்கிறேன். இன்றைக்கு சென்னையை விட்டுவிட்டு மற்ற ஜில்லாக்களை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால் அங்கு நடைபெறுகிற நிகழ்ச்சிகளில் எல்லாம் அங்குள்ள அதிகாரிகள் எல்லாம் தமிழில்தான் பேசுகிறார்கள். தமிழில்தான் எல்லா நிகழ்ச்சிகளும் நடைபெறுகின்றன. ஆனால், சென்னையை எடுத்துக்கொண்டால், அனேகமாகத் தமிழில்தான் நடக்கின்றன. என்றாலும், சில நிகழ்ச்சிகள் இன்றைக்குப் பொது மொழியாக இருக்கின்ற ஆங்கிலத்தில் நடைபெறுகின்றன. எனினன்றால் அதில் தமிழ் தெரியாதவர்கள் கலந்து கொள்கிறார்கள். இன்றைக்குக் கவர்னர் அவர்கள் ஒரு கூட்டத்தில் கலந்து கொள்கிறார்கள் என்றால், அவர்கள் எந்த மொழியில் பேச முடியும்? ஆங்கிலத்தில்தான் பேசியாக வேண்டியிருக்கிறது. நம்மிடையே தமிழ் தெரியாத சில அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆங்கிலத்தில்தான் பேசியாக வேண்டியிருக்கிறது. இதல்லாமல் பொதுவாக எல்லா நிகழ்ச்சிகளும் தமிழில்தான் நடைபெற்று வருகின்றன. இதில் யாரும் சந்தேகப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ராமசுவாமி கவுண்டர் அவர்கள் பேசும்போது, ராணுவத்தில் உத்தரவு போடுவதைப் பற்றிச் சொன்னார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ராணுவமானது இந்தியா பூராவக்கும் பொதுவானது. தமிழ் நாட்டில் இருக்கும் ராணுவத்திற்கு ஒரு மொழி, தமிழ் நாட்டை விட்டு ஆந்திர நாட்டுக்குப்போனால், அங்கு ஒரு மொழி என்றும் இப்படியே போய்க்கொண்டிருக்குமானால், அது ராணுவமாக இருக்காது. ஒவ்வொரு இடத்தில் ஒவ்வொரு மொழியில் உத்தரவு என்று இருக்குமானால், எதாவது ஒரு உத்தரவு போடப் போய், ஒருவருக்கொருவர் முட்டிக்கொள்ளும் நிலை ஏற்படலாம். இப்போது ராணுவ அணிவகுப்பு நடக்கிறது. அதிலே உத்தரவு போடும்போது, ராணுவத்திற்கென்று எந்த மொழி இருக்கிறதோ அந்த மொழியில்தான் இருக்க வேண்டும். ஆங்கிலத்தில் உத்தரவு போடும்போது, ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்களுக்குக் கூட அவர்கள் என்ன உத்தரவு போடுகிறார்கள் என்று தெரியாது. ஏதோ ஒரு ஒலி—ஏதோ ஒரு சப்தம்—இருக்குமே தவிர, அது ஆங்கிலம் என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. இன்றைக்கு ஹிந்தியில் உத்தரவு போடப்படும், அந்தப் பதம் என்ன என்று ஹிந்தி தெரிந்தவர்களாலேயே தெரிந்துகொள்ள முடியாது. அந்த விதத்தில் உச்சரிக்கிறார்கள். இப்படி உத்தரவு போடும்போது, தமிழ் நாட்டில் தமிழைத் தவிர வேறு இருக்கக் கூடாது என்று நினைப்பது தவறு.

[Sri C. Subramaniam] [14th February 1959]

இன்றைக்கு வெளி நாமெல்லிருந்து முக்கியஸ்தர்கள் வருகிறார்கள். அதிலே நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் கலந்துகொள்கிறார்கள். அவர் தமிழிலேயே தான் பேசுகிறார். அது புதிதாக இருக்கிறது என்று யாரும் நினைப்பது கிடையாது. இயற்கையாகவே அமைந்துவிட்டது. இன்றைக்கு மற்றவைகளுக்கு நாம் மொழியை உபயோகித்துக்கொண்டிருக்கிறோம், தமிழை உபயோகப்படுத்தவில்லை என்ற கருத்தைத் தெரிவிக்கிற முறையில் இந்தத் தீர்மானம் அமைந்திருக்கிறது. ஆகையினால்தான், இந்தத் தீர்மானத்தை சர்க்கார் ஒப்புக்கொள்ள முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். இன்றைக்கும் பல நிபந்தனைகளில் எந்த அளவுக்குத் தமிழை உபயோகப்படுத்த முடியுமோ அந்த அளவுக்கு அது உபயோகப்படுத்தப் பட்டுதான் வருகிறது. தவிர்க்க முடியாத இடத்தில்தான் ஆங்கிலம் உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது. தவிர்க்க முடியாதவைகளை இந்தத் தீர்மானம் வந்தாலும் கூட நிவர்த்திக்க முடியாது. அவசியம் இல்லாத தீர்மானத்தை—தவறான கருத்தைத் தெரிவிக்கக்கூடிய தீர்மானத்தை—வலியுறுத்தவேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* **SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER :** கனம் சபைத் தலைவர் அவர்களே, கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் தெளிவாக்கியதன் பேரில், நான் இந்தத் தீர்மானத்தை வாபஸ் பெறுமுகத்தான் எழுந்து நிற்கிறேன். கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லுகிற அளவிலே நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் நடந்து வருகின்றன என்ற ஒரு சந்தர்ப்பமோ, நிலைமையோ இருந்திருந்தால், நான் இந்தத் தீர்மானத்தை முன் மொழிந்திருக்க மாட்டேன். தமிழ் தெரியாதவர்கள் ஆங்கிலத்திலோ அல்லது ஹிந்தியிலோ பேசுவதிலே எனக்கு எந்தவித ஆட்சேபமும் இல்லை. மேலும் தமிழ் தெரிந்தவர்களை அநேகமாக—இப்போது இந்தச் சபையிலே ஆங்கிலத்திலே பேசுவதைக் கூட ஆமோதிப்பவன்—தமிழிலேயே தான் எல்லா இடங்களிலும் பேச வேண்டும் என்ற கொள்கையுடையவன் அல்ல. அதை வற்புறுத்தக் கூடிய நிலையிலும் நான் இல்லை. இங்கே அத்தனை பேரும் யார் எந்த பாஷையிலே பேசினாலும் புரிந்துகொள்ளக் கூடியவர்கள். திரு.முத்துக்கண்ணப்பன் அவர்களும், ஆஸ்தானக் கவிஞர் திரு. ராமலிங்கம் பிள்ளை அவர்களும் ஆங்கிலம் புரிந்துகொள்வார்கள். ஆனால், பொதுக் கூட்டங்களிலே—பொது நிகழ்ச்சிகளிலே—பெரும்பாலும் பொது மக்கள் கூடுகிற கூட்டங்களிலே அநேகமாக எல்லா நடவடிக்கைகளுமே ஆதிமிலிருந்து அந்தம் வரையில் ஆங்கிலமையமாகவே இருக்கின்றன. அப்படி இருக்கக் கூடாது, இருக்க வேண்டிய அவசியமுமில்லை. மொழி பெயர்ப்பும் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்த நிலைமையைக் கல்வி அமைச்சர் உண்டாக்க வேண்டும். கிரியாச்சத்தில் பெரிய கார் யங்களைச் சாதிக்க இருக்கும்போது, நம் மொழியும் முன்னேற வேண்டுமென்றால், தமிழ் மொழியே கல்லூரிகளிலும் உடனடியாகப் போதான மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்ற தீவிர எண்ணம் உள்ளவன். ஆபீஸ் அலுவல்களிலே தமிழ் தான் உடனே வரவேண்டும். ஆனாலும், நடைமுறையில் செயல்படுவதில் உள்ள சிக்கல்களை முன்னிட்டு, கல்வி அமைச்சர் சொல்லுகிற விளக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அவர் ஆவன விரைந்து செய்வார் என்று எதிர்பார்த்து இந்தத் தீர்மானத்தை வாபஸ் பெறுகிறேன்.

The Resolution was, by leave, withdrawn.

MR. CHAIRMAN : The next Resolution is in the name of the hon. Member Sri T. Purushotham. He may move his Resolution.

SRI T. PURUSHOTHAM : I give precedence to the hon. Member Sri Raza Khan to move his Resolution.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member Sri Raza Khan has not obtained the permission of the House to give precedence to his

14th February 1959]

[Mr. Chairman]

Resolution over that of Sri T. Purushotham. The order of business cannot be changed without the permission of the House. I have no power to sanction a change in the order of business.

SRI T. PURUSHOTHAM : Sir, actually my Resolution was the third one. I do not know how its order was changed and I am asked to move it now.

MR. CHAIRMAN : The order was changed by the House. The hon. Member was not in the House when the change was made by the House.

SRI T. PURUSHOTHAM : Then, I am not moving my Resolution.

MR. CHAIRMAN : Then, the hon. Member Sri Raza Khan may move his Resolution.

(4) ABOLITION OF ACCOMMODATION AND RENT CONTROLS.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Mr. Chairman, Sir, I move the following Resolution :—

' This Council recommends to the Government that in view of the various construction programmes implemented so far and undertaken by the Government and other agencies, the Accommodation and Rent Controls may be abolished '.

The Resolution was duly seconded.

MR. CHAIRMAN : Resolution moved—

' This Council recommends to the Government that in view of the various construction programmes implemented so far and undertaken by the Government and other agencies, the Accommodation and Rent Controls may be abolished.'

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, I do concede that the Government or the Hon. Minister concerned may not be in a position to accept my Resolution. But my purpose would be served if we have a very frank and free discussion in the House on this matter so that the Government and the Hon. Minister concerned may have cognizance or appraisal of the working of the Act in the State as a whole and in the City in particular. I would not have thought of bringing in this Resolution if the Hon. Minister Sri V. V. Ramaiah . . . (An. hon. Member : He is V. Ramaiah.) I have only added one more ' V '. I would not have brought this Resolution but for the assurances given by the Hon. Minister in reply to the debate on the Bill on 29th July 1957. He himself then said, while introducing the Bill, ' I may declare that I would be bringing in a comprehensive Bill which would remove certain hardships experienced by both the landlords and the tenants. For example, it was pointed out that widows who completely depended on house rents were experiencing some difficulty under this Act '. That Bill was brought in to extend the life of the then existing Act and a categorical assurance was given as early as July 1957 that a comprehensive Bill would be brought in to replace that Act.

[Sri Mohamed Raza Khan] [14th February 1959]

It is more than 18 months since that assurance was given and no steps have been taken by the Government or the Hon. Minister. Incidentally, I may point out that when Members from the Treasury Benches give such assurances, they have to be very careful. Am I to understand that it takes more than 18 months for the Government to bring in the promised Bill? In spite of what is happening, in spite of their own experience and the representations made to them on the floor of this House and the other House and the comments made in the Press, does it take 18 months for the Government to say that the Bill is yet to come? At least, Ministers should be careful in giving assurances of this type in future when there is to be delay like this. The difficulties experienced under the Act have been brought to the notice of the Government. I am not against these landlords who want to rack-rent and make money out of the poor people. I am only trying to point out the vagaries involved in the working of the Act.

(Deputy Chairman in the Chair.)

May I tell the hon. the Deputy Chairman that the Bill was first piloted in the year 1946 by the Hon. Sri M. Bhaktavatsalam, the then Public Works Minister? Unfortunately, he is not here now. At that time, he said that the Act would be on the Statute-Book for a year or two and that it was a temporary measure and thus he simply forced the House to accept the measure. Somewhere in the year 1948-49 the then Minister in charge of the department, my esteemed friend Sri Sanjeevi Reddi, now the Chief Minister of Andhra Pradesh, brought in an Amending Bill and he also gave a similar assurance. He said, 'We know the difficulties of the people. We want to be fair to everyone and we will bring in a comprehensive Bill'. With that assurance, the Bill was then passed. Then, our friend the Raja of Ramnad, when he brought in a Bill to extend the life of the Act, also gave a similar assurance. Now, I do not like to say the Hon. Sri V. V. Ramaiah, but the Hon. Sri V. Ramaiah, also brought in one or two amending Bills and when they were passed, he also gave similar assurances. He will leave the place and somebody else will take his place and he will also give a similar assurance when the time comes for getting an extension of life for the present Act. Things will go on like that.

4-50 p.m. Sir, let me first take up the subject of accommodation. Just for providing, accommodation for their officials—they may be twenty or thirty—they just want to have an Act on the Statute-Book which causes a good deal of trouble to the landlords. I take strong objection to it. They have no business to do such a thing. If they want to provide accommodation for their own officials, they can have a house-building programme or they can requisition all the houses put up by the City Improvement Trust by saying that they are required for important officials. In this connection, I might refer to the judgment of an Hon'ble Judge of the Madras High Court in respect of a case where a person who was purely a non-vegetarian had been put up in the house where all the other

14th February 1959] [Sri Mohamed Raza Khan]

inmates were vegetarians. I am sure hon. Members would have read it. I am just referring to this matter to show the vagaries of accommodation control.

SRI K. T. KOSALRAM: Is that particular Judge a vegetarian or a non-vegetarian?

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Please do not bring the Judge into this discussion. It does not matter whether he is a vegetarian or a non-vegetarian. Even though I am a non-vegetarian, I will respect the sentiments of vegetarians. For instance, I cannot go to the house of Mr. Balasubramanya Ayyar and take non-vegetarian stuff there. I for one will never do it. I just want to point out the difficulties in the control of accommodation. So, why have controls in the matter of accommodation?

Secondly, in the matter of giving houses, influences do play a part. So many people come to me and tell me: 'There is a particular house vacant. Will you please go and see the Minister concerned and get it for me?' But I must make it clear that I do not approach him in such matters. I only want to show how houses are given to various persons not according to the priority list but according to his capacity to have some pull or some influence. Such being the case, why do the Government want to have such an Act? Sir, in this connection, I am pained to bring to the notice of this House a matter concerning a very respectable Hindu lady having a house in the City of Madras. When her house was taken out of the purview of the Act, she gave it to some tenant. But unfortunately for that lady, that tenant handed it over to another person, maybe his relative or friend. This matter was brought to the notice of the Accommodation Controller and I will just now read excerpts from the letter written to her by that officer. It says:—

'If free access to the building is not afforded, possession will be taken by breaking open the lock or bolt or by taking such other action as may be necessary to gain entry into the premises mentioned above.

'Please note that persons, if any, residing in the said building will be physically dispossessed'.

Is this the way of writing a letter to a respectable Hindu lady? Is it fair on the part of the officer working under this Government to write such a letter to a respectable Hindu lady? (Interruption.) I take it that every lady is a respectable lady. That lady was in a predicament and she could not do anything in the matter. When it is brought to the notice of the Hon. Minister, he should take necessary action. Otherwise, it will be a sad commentary on the administration of his department.

[14th February 1959]

DR. MAHOMED USMAN : What is the date of that letter?

SRI MOHAMED RAZA KHAN : 13th September 1958.

SRI K. T. KOSALRAM : Is it a personal or official letter?

SRI MOHAMED RAZA KHAN : It is only an official letter.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : As the hon. Member has made some reference to my department, I must say something by way of reply. May I know whether he will finish his speech before 5 o'clock?

SRI MOHAMED RAZA KHAN : I will take twenty minutes to finish my speech.

Now, I come to rent control. I am in sympathy with those who are occupying small houses by paying a rent of Rs. 15 or Rs. 20 or Rs. 25 and I do not want that unscrupulous landlords should try to evict such persons for the purpose of rack-renting their houses. But I am looking at it from another point of view. There are a number of persons and widows who own one or two houses and who depend entirely on the income from these houses. What happens is that the tenants take advantage of the position of their landlords and are not prepared to leave the houses which will fetch four or five times the rent that they are paying now. Then, there is no scope for them to reconstruct their houses when they are in a very bad condition. There is also another factor to be considered in regard to this matter, as far as fixation of rent is concerned. Hon. Members are aware that in the year 1942 when there was a danger of a Japanese invasion, most people evacuated from the City and almost all the houses were vacant. After some time, when there was no more danger of an invasion by Japan, those people started coming in and there was also an anxiety on the part of the landlords to let their houses for any rent that the tenants paid. Therefore, the basis for fixation of rent by taking the year 1942 into account, is really wrong. It ought to have been on some different basis.

DEPUTY CHAIRMAN : Will the hon. Member finish his speech in two minutes as the Hon. Minister wants to reply?

SRI MOHAMED RAZA KHAN : I can quite understand the difficulty of the Hon. Minister. If he wants to reply to the points raised by me, he can interrupt me and say something.

SRI P. T. RAJAN : It may be continued on some other day.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Sir, I am not in a hurry and I can sit here but other hon. Members have some engagement.

DEPUTY CHAIRMAN : Almost all Members have got some engagement.

14th February 1959]

SRI MOHAMED RAZA KHAN : If the Hon. Minister feels that the point I made is not correct, he can correct me and say something by way of reply.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : I thought that the reply could be postponed to a later date. But I want to make the position very clear. As far as this Resolution is concerned, it is a very innocent and good Resolution. But while moving the Resolution, the hon. Member has made some remarks about my department. If I do not reply to them immediately, it will create an impression that something wrong is going on in my department without my knowledge.

As far as what is happening in this department is concerned, 5 p.m. I know of every one of the cases which the hon. Member has mentioned here. I do not want to leave those things unanswered even now.

DEPUTY CHAIRMAN : Then, I shall give Mr. Raza Khan five minutes and ten minutes for the Hon. Minister. Is that acceptable?

SRI MOHAMED RAZA KHAN AND SRI T. P. SRINIVASA-
VARADAN : What about others who want to speak?

* SRI P. T. RAJAN : Sir, it might be taken up on some other day. So many hon. Members want to speak and the Hon. Minister would naturally like to take time, for he feels certain statement made against the department should be replied to.

SRI V. BALASUNDARAM : We can take up this matter on some other day, Sir.

DEPUTY CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Monday, the 16th February 1959.

The House then adjourned.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Monday, the 16th February 1959.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Motor insurance

* 41 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether there is any proposal before the Government to nationalize motor insurance in this State; and

(b) if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) & (b) There is no such proposal now under consideration of the Government.

SRI T. PURUSHOTHAM: Will the Hon. Minister enlighten us on whether any other State has done this and whether our State also will fall in line with such States?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, I think Mysore was doing this. I do not know the present position. As a matter of fact, we were considering this question of taking over the motor insurance, but meanwhile came the nationalization of Life Insurance business. We stopped at that as we thought that we should not immediately snatch away another portion of the insurance business.

Junior and Senior Deputy Inspectors of Schools

* 42 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state the number as on March, 1958, of Junior and Senior Deputy Inspectors of Schools whose general educational qualification is S.S.L.C.?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The number as in March 1958 of Junior Deputy Inspectors and Deputy Inspectors of Schools whose general educational qualification is S.S.L.C. is 114 and 79 respectively.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. தேர்விலே கூட வெற்றி பெறுதவர்கள் பலர் ஸீனியர் டேபடி இன்ஸ்பெக்டர் வேலை செய்கிறார்கள். அவர்கள் உயர் நிலைப் பள்ளிகளில் டிண்டிரிச்ட் எஜுகேஷனல் ஆபீஸரோடு சென்று பி.டி., எல்.டி., போன்ற பட்டம் பெற்ற ஆசிரியர்கள் கற்பித்துக்கொண்டிருப்பதைச் சோதிக்கிறார்கள். இது சில சமயங்

[16th February 1959]

களிலே அந்த ஆசிரியர்களுக்கு அவமானகரமாக இருக்கிறது. ஆகவே, இதை நீக்கி, பி.டி., எல்.டி., பட்டம் பெற்றவர்களை மாத்திரம் இந்த உத்தியோகத்திற்கு நியமிப்பதுபற்றி அரசாங்கம் கவனிக்குமா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : இம்மாதிரி சுலபமாகச் சொல்லிவிட முடியும். பி.டி., எல்.டி., பட்டம் பெற்றவர்கள் வேண்டிய எண்ணிக்கையில் கிடைப்பது முதலில் கஷ்டமாக இருக்கும். இரண்டாவதாக, எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. “fail” ஆனவர்கள் இருப்பதாக என்னிடம் இருக்கக்கூடிய விவரங்களிலிருந்து தெரிய வரவில்லை.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Does the Hon. Minister admit that S.S.L.Cs. with rich experience may prove equal to B.Ts. as Deputy Inspectors?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I think Mr. Krishnamoorthy should be a better judge in that respect.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Are they directly recruited or promoted from the Junior Deputy Inspectors' grade?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : A certain number is directly recruited and a certain number is promoted from the Junior Grade.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : In the case of those who are directly recruited, what is the minimum qualification? Is it B.T. or S.S.L.C. with training?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : For direct recruits, a Degree of the Madras or Annamalai University and B.T. or B.Ed. qualification is prescribed.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. “கம்ப் லீட்” செய்திருந்தால்கூடப் போதும் டெப்டி இன்ஸ்பெக்டராக இருப்பதற்கு என்ற நிலைமை தற்போது இருக்கிறது. எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. “பாஸ்” செய்து “காலேஜ் கோர்ஸுக்கு எலிஜிபில்” என்று “டிக்ரேட்” செய்யப்பட்டவர்களை மட்டும் எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று வது அதை மாற்றியமைக்கலாம் அல்லவா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : When we get persons who are eligible, naturally they would be selected. Therefore, I do not think this problem arises. A good number of people apply for these posts. I do not, therefore, think that as between those who are eligible and those who have just completed their S.S.L.C. course, they would select the S.S.L.C. completed people.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : May I know whether the Government's attention has been drawn to the recommendation of the Secondary Education Commission with regard to the mode of inspection to be adopted and the personnel to be entrusted with that task in the different schools?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I am sorry, just now I do not have the information with me. I think I have looked into it. But, I do not know just now whether that is being followed or not.

[16th February 1959]

Models of temples

* 43 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM : Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) whether the devasthanam authorities have been requested to prepare models of different temples; and

(b) the devasthanams which have undertaken this work and at what cost?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) Yes.

(b) The following devasthanams have undertaken the work :—

(i) Sri Kapaleeswarar temple, Mylapore, at Rs. 1,000.

(ii) Sri Dhandayuthapani temple, Palni, at Rs. 6,350.

(iii) Sri Sangameswarar temple, Bhavan, with the aid of local stapathi.

SRI T. PURUSHOTHAM : May I know for what purpose these models will be used? May I know whether they will be used for display in the respective temples or for display in public exhibitions?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : This was indeed a suggestion made by the Silpa Kala Sangam and the idea was that this would contribute to progressive education in this art of architecture.

SRI T. PURUSHOTHAM : Will the Government consider the establishment of a temple art gallery in Madras, preferably in the new building of the Hindu Religious Endowments office and have these models installed there for public exhibition?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The Government have no such proposal.

SRI T. PURUSHOTHAM : May I request the Hon. Minister to consider a scheme for this purpose?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I would suggest to the hon. Member to put a separate question.

Pesticides

* 44 Q.—SRI M. ETHIRAJALU : Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) the quantity of pesticides issued to South Arcot district for the year 1957-58;

(b) whether any representations have been received for additional allotment of pesticides to that district; and

(c) if so, the action taken thereon?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) A total quantity of 203½ tons of pesticides was sold in South Arcot district during the year 1957-58.

(b) & (c) There was no specific representation from the ryots.

[16th February 1959]

SRI M. ETHIRAJALU : தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் உள்ள விவசாயிகள் தங்கள் கோரிக்கையை ஜில்லா விவசாய அதிகாரிக்குத் தெரிவித்து, அவர்கள் மூலமாக சர்க்காரிடம் இன்னும் அதிகமாகப் பூச்சி மருந்து அல்லாட்மெண்டு வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார்களா? அப்படியானால் அதன் பேரில் சர்க்கார் என்ன நடவடிக்கை எடுத்தார்கள்?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : அரசாங்கத்தினிடம் ஒன்றும் தகவல் இல்லை. இருந்தபோதிலும், முதலிலே ரூ. 15,000 வரையிலே ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. இதற்குக் கொடுப்பதற்கு அதற்கு மேலே அவசியம் ஏற்பட்டு, ரூ. 2,550 அனுமதிக்கப்பட்டது.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Before further liberalization of the use of these pesticides, will the Government kindly appoint a Committee to go into the question of the bad effects produced by these pesticides?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I do not think there is any need for appointing such a committee.

Loan for purchase of tractors.

* 45 Q.—**SRI M. ETHIRAJALU :** Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) the number of applications for loan for purchase of tractors pending sanction with the Director of Agriculture and the Government;

(b) the number and the amount of such loans sanctioned during 1957-58; and

(c) the amount now available for the issue of tractor loans during the year 1958-59?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) With the Director of Agriculture—135. With the Government.—Nil

(b) 19 tractors at a cost of Rs. 3,62,038-00 nP.

(c) Rs. 10 lakhs.

SRI M. ETHIRAJALU : மூன்றாவதாகச் சொல்லப்பட்ட 10 லட்சம் ரூபாயில் 1958-59-ம் வருஷத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டது என்று சொல்லும் பொழுது, இன்னும் 1959-ம் வருஷம் முடிவதற்கு ஒரு மாத காலம் தான் இருக்கிறது. ஆகவே, அந்தப் பணம் பூராவும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா, அல்லது இனிமேல் ஏதாவது கொடுக்கப் போகிறார்களா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : விவசாய இலாகா டைரக்டர் அவர்கள் மறைக்கைப் பரிசீலனை செய்து, அவர்கள் ஜில்லாவாரியாக வகுத்து அனுப்பினால், அதற்கு மேலே இந்தக் கடன் தொகை ஒதுக்கப்பட்டது செலவழிக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்று சொல்ல முடியும்.

SRI M. ETHIRAJALU : ஜில்லாவில் இருக்கக்கூடிய ஏழை விவசாயிகள் டிராக்டர்கள் வேண்டுமென்று ஜில்லா விவசாய அதிகாரிகளிடம் முறையிடுகிறார்கள். ஜில்லா விவசாய அதிகாரிகளிடத்தில் டிராக்டர்கள் கொஞ்சம்தான் இருக்கின்றன. ஆகவே, எல்லாத் தாலுகாக்களிலுமுள்ள

[16th February 1959]

ஏழை விவசாயிகளுக்கும் டிராக்டர்கள் கிடைக்க வேண்டுமானால், ஒவ்வொரு தாலுகாவிலும் ஒரு டிராக்டர் வைப்பதற்கு அரசாங்கம் ஏதாவது உதவி செய்யுமா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : இந்தக் கேள்வி வேறு விஷயத்தைப்பற்றியது. முதலிலே, அங்கத்தினர் கேட்டதுபோல், இது ரொம்ப ஏழை விவசாயிகளுக்கான திட்டம் அல்ல. கொஞ்சம் சமாராக நிலம் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் சொந்தமாக டிராக்டர் வாங்குவதற்குக் கடனாகக் கொடுத்துத் திருப்பி வாங்கும் திட்டம் இது. அது அல்லாமல் விவசாயிகளுக்கு டிராக்டர்கள் வாடகைக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றன.

Training course for Hindi Pandits

* 46 Q.—**SRI G. KRISHNAMOORTHY :** Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state whether there is any proposal before the Government to institute training courses for Hindi Pandits?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : No, Sir.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Are the Government aware of the fact that there is no separate training course for Hindi Pandits and that the course conducted by the Hindi Prachar Sabha is one in Literature plus some training, the duration of which is ten months or so? (In view of the fact that even Oriental Title-holders are compelled to undergo this course in Literature, will the Government see that they provide a separate course under the auspices of the Hindi Prachar Sabha or under the auspices of the Government themselves, say, for a duration of five months or so?)

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : So far, I have not heard of any complaints about this. But, if there is a real grievance and if any representation is made in this regard, it will be looked into.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, the real grievance is there. Many representations have been received by me and I have been repeatedly making a mention of this on the floor of this House on many occasions. So, will the Government kindly see that a separate training course is run either by the Hindi Prachar Sabha or by the Government themselves so that at least the Oriental Title-holders of the Madras University may not be asked to undergo an inferior course before they get this training?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I have already answered the question. If any written representation is made, I shall look into it.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Have any complaints from any of the trainees in the institutions conducted by the Hindi Prachar Sabha been received that the training was far from satisfactory?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Not to my knowledge, Sir.

[16th February 1959]

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Do the Government give any subsidy to the Hindi Prachar Sabha for running this course?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, a stipend of Rs. 18 is given to each of the trainees. We also give some grants to the institution.

House-rent allowance to teachers

* 47 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state, with reference to Legislative Council Starred Question No. 9 answered on 2nd July 1957, whether any decision has since been taken to grant house-rent allowance to teachers in aided secondary institutions in the State?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Yes, Sir. The Government have decided to defer the proposal on account of the heavy commitment by way of expenditure that a grant from the State Funds towards such an allowance would involve.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Government kindly consider this now at least when they are spending thirty crores of rupees under the Five-Year Plan every year?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, this year's quota has already been allotted to the teachers and an increase of Rs. 5 in their salaries has been given. I am trying to do something at least, every year.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : As this benefit of Rs. 5 is to reach all the teachers who have already been getting the house-rent allowance and those who have been denied the same, will the Government see that no discrimination is made between one teacher and another, especially when the Government have been saying that they have sympathy for the teachers and when there is talk of equal pay for equal work and similar pay for similar work and all those things?

3-10 p.m. THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : This should not be taken as want of sympathy.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Will the Hon. the Minister for Education tell us whether he has done something for them in his financial proposals which he must have finalised by this time?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : He should wait for that and see. But I have already stated that this year's quota has already been exhausted.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Chair kindly allow a half-hour debate on this question as it affects a large number of teachers?

MR. CHAIRMAN : No. Next question.

[16th February 1959]

Amrit Nagar Colony of the Government Tuberculosis Sanatorium, Tambaram

* 48 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM : Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state—

(a) the nature of vocational training provided for the inmates of the Amrit Nagar Colony of the Government Tuberculosis Sanatorium, Tambaram; and

(b) the assistance given by the State to the said institution for implementing schemes of industrial employment for the inmates of the colony?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : (a) The inmates of the Amrit Nagar Colony, Tambaram, are given training in composing, printing, binding, basket-making and spinning.

(b) The entire expenditure on the colony is met by the Government.

SRI T. PURUSHOTHAM : Has any application been received from the Chairman of the Amrit Nagar Colony Advisory Committee in the matter and, if so, will the Government consider the request contained therein?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I have no such application in my file.

SRI T. PURUSHOTHAM : Apart from financial assistance, will the Government instruct their industrial advisers to visit the colony and make recommendations for development of suitable industries among the inmates of the colony?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : There is now a proposal to make provision for an increased number of in-patients—about 100. In that connection, I think these matters may be considered.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : ஐயா, இந்தப் பயிற்சி பெறுபவர்களுக்கு ஊதியம் ஏதாவது கொடுக்கப்படுகிறதா? அவ்விதமென்றால் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் ஊதியம் எவ்வளவு?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : மத்தியானத்தில் இலவசச் சாப்பாடு கொடுக்கப்படுகிறது. அத்துடன் தினம் ஒன்றுக்கு ஒரு ரூபாய் ஊதியம் கொடுக்கப்படுகிறது.

SRI V. V. RAMASWAMI : இவ்விதம் நோயாளிகளால் செய்யப்படும் கைத்தொழில் சாமான்கள் விற்கப்படுகின்றனவா? அவ்விதமென்றால் எவ்வளவு ரூபாய்க்குக் கழிந்த ஆண்டில் விற்கப்பட்டன? ஒரு ஆண்டில் இவர்கள் செய்த பொருட்களின் மதிப்பு என்ன இருக்கும் என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : The annual income by way of sale of manufactured articles, etc. and printing is about Rs. 10,000.

[16th February 1959]

Pearl and chank fisheries at Tuticorin

* 49 Q.—SRI V. V. RAMASWAMI: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) whether the Government have invited any Foreign Expert to advise them in the matter of development of pearl and chank fisheries at Tuticorin;

(b) if so, whether he has made any recommendations; and

(c) the action taken thereon?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: (a) Dr. Bascheiri Salvadori, an Under-water Exploration Expert, has been assigned to this State under the Food and Agricultural Organization Aid to advise the Fisheries Department of this State on the possibility of developing pearl and chank fisheries off Tuticorin. He arrived in Madras during the last week of November 1958 and is now working at Tuticorin.

(b) & (c) No recommendation has yet been made by the Expert.

SRI V. V. RAMASWAMI: முத்துக்குளிப்பதில் நவீன சாதனங்களை உபயோகிப்பதற்காக இங்குள்ளவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுக்க வேண்டும் என்று டாக்டர் பஸ்சாரி அவர்கள் கூறியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. அவ் விதம் ஏதாவது பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறதா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: இப்போது நமது இலாகாவிலிருந்து இரண்டு உத்தியோகஸ்தர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுத்து வரப்படுகிறது. நல்ல முறையில் இது உபயோகப்படுமானால், இன்னும் அதிகமான பேர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுக்கப்படும்.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: In Bengal, out of chanks, bangles are made. Is there any such industry here, either at Tuticorin or elsewhere?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: Chank industry is carried on at Kilakarai. As for bangles, we are trying our level best to get expert workers from Bengal but it is found very difficult to get them here to teach their business to our people. They are quite selfish to keep their business knowledge to themselves and are not willing to spare that art. So, we are unable to make bangles but other articles are made.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Are the Government aware that in Bengal these bangles are very much in demand and that the Government are getting a large income?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: We are aware of it. We are selling a good portion of our chanks to them.

SRI V. V. RAMASWAMI: இந்த மாதிரி வளையல்கள் செய்யச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு வங்காளத்திலிருந்து ஆட்கள் வரவில்லையானால், நமது ஆட்களையாவது அங்கு அனுப்பிப் பயிற்சி பெறுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்படுமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: They are not willing to teach our people. We are trying to manufacture bangles ourselves but we are not quite successful in that art.

[16th February 1959]

SRI A. M. ALLAPICHAJ: Are chank bangles very popular in Madras?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: They are not popular here.

SRI K. T. KOSALRAM: இந்தச் சங்குகள் எல்லாம் தூத்துக்குடி, கீழக்கரை முதலிய இடங்களிலிருந்துதான் வங்காளத்திற்குப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றன என்பது இந்த அரசாங்கத்திற்குத் தெரியுமா? மேலும், நமது நாட்டிலுள்ளவர்களுக்கு இந்த வளையல் செய்வது சம்பந்தமாகப் பயிற்சி கொடுப்பதற்கு வங்காள அரசாங்கம் இடம் அளிக்க மறுத்து வருவதால், நமது சர்க்கார் மத்திய சர்க்காருக்கு எழுதி வங்காள அரசாங்கத்தார் பயிற்சி கொடுப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளுமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: இதைப் பற்றி என்னிடம் தகவல் இல்லை. எனக்குத் தெரிந்த வரையில், வளையல்கள் செய்வதற்காக இங்கு அனேக முயற்சிகள் எடுத்தும், அவைகள் பலன் அளிக்கவில்லை. மேலும், இந்தத் தொழிலில் பயிற்சி பெறுவதற்கு வங்காள அரசாங்கம் தங்களுடைய தொழிலாளர்களை இங்கு அனுப்புவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை இந்த சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளும்.

SRI K. T. KOSALRAM: என்னுடைய கேள்வி, இம்மாதிரியான சங்குகள் எல்லாம் நம்முடைய இடங்களிலிருந்துதான் வங்காளத்திற்குப் போகின்றன என்பது இந்த சர்க்காருக்குத் தெரியுமா என்பது. இன்னொன்று, இந்த இடத்திலுள்ளவர்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்க வங்காள அரசாங்கம் மறுத்து வருவதால், அதைப்பற்றி மத்திய சர்க்காருக்கு எழுதி நமது தொழிலாளர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை இந்த சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளுமா என்பது.

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: முதலில் குறிப்பிட்ட விஷயத்தைப்பற்றி என்னிடம் இப்போது தகவல் இல்லை. அடுத்ததாகக் குறிப்பிட்ட விஷயம் சம்பந்தமாக, இந்த அரசாங்கம் வேண்டியமுயற்சி எடுத்துக்கொள்ளும்.

Fishermen families

* 50 Q.—SRI V. T. MUTHUKANNAPPAN: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) whether there is any scheme for settling any of the fishermen families in the Madras City along the coast of Chingleput taluk; and

(b) if so, the details thereof?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: (a) & (b) Arising out of a recommendation of the State Fisheries Advisory Board, the question of settling fishermen rendered homeless in the Madras City, in certain selected spots on the uninhabited stretch of land lying on the east of Buckingham Canal from Adyar to Mahabalipuram is being considered by the Director of Fisheries in consultation with the Collectors of Madras and Chingleput districts. The details of the scheme have not yet been finalised.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[16th February 1959]

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

SRI T. PURUSHOTHAM : Sir, may I ask whether the Government will take steps to see that the shooting practised by the Military is stopped when the Legislature is in session?

SRI L. S. KARAYALAR : We have no power over the Military.

II.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS PUBLIC HEALTH (AMENDMENT) BILL, 1959.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Mr. Chairman, I introduce the Madras Public Health (Amendment) Bill *, 1959, and move—

“ That the Bill be taken into consideration.”

A committee was appointed in 1950 under the Chairmanship of the Director of Public Health to go into the question of sanitation of hotels and catering establishments and to make recommendations for improving the existing conditions therein. It was observed by the Committee that it was necessary to take powers under the Madras Public Health Act, 1939, to license and control the catering establishments as had been done in the case of lodging houses. It was also observed that such a measure would bring about uniformity of procedure in regard to ‘licensing’, ‘appeal’, and ‘control’ of catering establishments in Madras City, in municipal, district board and panchayat areas.

Section 279 of the Madras City Municipal Act provides that no person shall, without or otherwise than in conformity with the terms of a licence granted by the Commissioner, keep any lodging house, eating house, tea shop, coffee-house, cafe, restaurant, refreshment room, or any place where the public are admitted for repose or for the consumption of any food or drink or any place where food is sold or prepared for sale. The drinking and eating establishments in municipalities and the district board and panchayat areas are at present licensed under sections 249 of the Madras District Municipalities Act, 193 of the Madras District Boards Act, and 91 of the Madras Village Panchayats Act, respectively. These provisions are not similar to section 279 of the Madras City Municipal Act and they cannot be availed of for the effective control and prevention of spread of communicable diseases from catering establishments. Though there is provision in the Madras Public Health Act designed to prevent and control the incidence and spread of communicable diseases from lodging houses, there is no provision for similar control of eating and drinking establishments. It was pointed out by the Committee that even the model by-laws framed under section 306 (1) of the Madras District Municipalities Act and 202 (7) of the Madras District Boards Act laid more stress on the environmental aspects of the premises than on the control of food infection and food poisoning. It was, therefore, recommended

* Published on pages 1-5 of Part IV-A of the *Fort St. George Gazette*, dated the 7th January 1959.

[16th February 1959] [Sri M. A. Manickavelu]

that Chapter XII of the Madras Public Health Act relating to ‘food control’ should be thoroughly revised. In pursuance of this recommendation, it is proposed to revise Chapter XII of the Act and to provide for the control and prevention of the spread of communicable diseases from catering establishments also and to amend suitably section 287 of the Madras City Municipal Act, 1919.

I commend this motion for acceptance.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Mr. Chairman, Sir, may I ^{3 20} make a request to the Hon. Minister to read the statement again _{p.m.} as we could not follow anything because of the anti-aircraft gun practice going on outside?

SRI T. PURUSHOTHAM : We may have to move for the adjournment of the House.

MR. CHAIRMAN : The Hon. Minister will again state the things in his reply to the debate.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I will make him understand, Sir. (Laughter.) Now there is provision to keep the lodging houses under certain control to see whether they are kept in a sanitary condition and for checking and all that. By lodging houses we mean places where one can eat and stay. But in respect of catering establishments where one can only eat, there is no control. The idea of this Bill is to have control over eating houses also.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : May I thank the Hon. Minister for having enlightened me?

MR. CHAIRMAN : The hon. Member feels enlightened?

Motion moved—

‘ That the Madras Public Health (Amendment) Bill, 1959, be taken into consideration ’.

* SRI T. PURUSHOTHAM : Mr. Chairman, this Bill seeks to provide for the control of hotels, restaurants, etc., and for control and supervision of the catering establishments under the Public Health Act. These are wholesome provisions which I believe the House would readily accept. The other day my hon. Friend Sri T. P. Srinivasavaradan referred to push-carts in which sundry eatables were sold in front of schools and wanted that such moving stalls also should be controlled in the interest of public health of the children going to the school. Now under the present licensing provisions in the City Municipal Act and the District Municipalities Act, of such itinerant food vans cannot be controlled and licensed. This was also represented to the Government from time to time. We are glad to find in the present Bill provision made for licensing of these itinerant vans.

The Hon. Minister referred to the Hotel Sanitation Committee and said that this Bill was being brought forward in pursuance of the recommendations of that Committee. There are various other

[Sri T. Purushotham]

[16th February 1959]

recommendations of that Committee which ought to have received the attention of the Government. I wish to bring to the notice of the Hon. Minister that that Committee made a pointed recommendation that a model restaurant should be put up in each town and also that the Government should take steps to evolve model designs for hotels and restaurants and their accommodation, providing for lighting, ventilation, etc., and in particular the lay-out of kitchens, sterilizing, dish-washing, etc. The Committee has also recommended that bacteriological standards should be prescribed for certain foodstuffs such as ice-cream, ice-cream salads, etc. The Committee also stated that steps should be taken to educate the food-handlers and for conducting a short sanitary training course for these employees. These have not been implemented so far. When this question was raised by me in the Council, some time back, the then Public Health Minister, Sri A. B. Shetty, assured us that the recommendations of the Committee would be fully examined and that necessary provisions would be made for all these wholesome arrangements as recommended by the Committee, when amending the Public Health Act. We have now only one item included in the present Bill. I am anxious that the Government should consider all the recommendations of the Hotel Sanitation Committee and see that they are incorporated in the Public Health Act. That is why I have been pleading and emphasising in this House that a comprehensive revision of the Public Health Act should be undertaken for inclusion in the Act of all such important recommendations made by the Hotel Sanitation Committee and other salutary changes in the Public Health Act in the light of the experience gained in the working of the Public Health law all these years. I request the Hon. Minister not to defer the introduction of a comprehensive legislation for amending the Public Health Act but to push through the same, and bring it at least in the Octv session of the Legislature when I hope we will have sufficient time to consider such Bills. I would particularly plead that in amending the Public Health Act as proposed by me, the Government should consider all the salutary recommendations made by the Hotel Sanitation Committee and see that they are fully implemented.

We find that Government propose to take power for fixing the requirements as regards sanitation of the catering establishments. I hope that strict measures will be taken to improve the condition of the catering establishments. I have given notice of a few amendments to some of the clauses of the Bill. I will speak on them when we take up clause-by-clause consideration. With these few words, I support the Bill.

* VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மசோதாவை நான் மனமார ஆதரிக்கிறேன். நம்முடைய தமிழ் நாட்டிலே இரண்டு முக்கிய வியாதிகள் சிரஞ்சீவித் தன்மை அடைந்து விட்டன. அவற்றில் ஒன்று காலரா, மற்றொன்று பெரியமலம். நாகரீக மடைந்த பல டெங்கனிலே பல தேசங்களிலே இந்த இரண்டு வியாதிகளும் அடியொடு நீக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், நம் நாட்டிலே எந்நாளும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன இந்த வியாதிகள். இந்த வியாதிகளுக்கு மூலகாரணமாக இருப்பவைகள் ஹோட்டல்கள், சிற்றுண்டி சாலைகள், உணவு விடுதிகள் இவைகள் தாம். சில சட்டங்கள் இருக்கின்றன, எந்த முறையில்

[16th February 1959] [Vidwan T. Muthukannappan]

அவை நடத்தப்பட வேண்டுமென்று. ஆனாலும் இவைகள் சரியான முறையில் பின்பற்றப்படவில்லை. இதைப்பற்றி நான் பின்னால் குறிப்பிடுகிறேன்.

பள்ளிகளில், முன்னமே கூட சில அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், சின்னஞ்சிறு குழந்தைகள் படிக்கிறார்கள். அந்தப் பள்ளிகளுக்கு முன்னே கைவண்டியில் வைத்துக்கொண்டோ அல்லது தகர டப்பாக்களில் வைத்துக்கொண்டோ ஐஸ்கிரீம் விற்கிறார்கள். பல வியாதிகள் இதனால் தான் வருகின்றன என்பதை இங்கே தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆசிரியர்கள் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. பெற்றோர்களும் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. ஆசிரியர்கள் உள்ளே இருக்கின்றார்கள். பெற்றோர்கள் குழந்தைகள் பள்ளிக்குச் சென்று படித்துவிட்டு வருகிறார்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஐஸ்கிரீம் விற்கிறார்கள்; மாங்காய் நறுக்கி உப்புப் போட்டு விற்கிறார்கள். வெளியிலே திறந்த நிலையில் இருப்பதால் தூசு படிந்து அசுத்தமடைந்த பொருள்களாக அவை இருக்கின்றன. அதனால் பலவித வியாதிகள் வருகின்றன. அந்த வியாதி பெற்றோர்களுக்கும் மற்றோர்களுக்கும் பரவுகிறது. இந்தச் சட்டப்படி இப்படி விற்கிற நிலைமையை உண்மையாகக் கண்டித்து வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நகராட்சி மன்றம், ஊராட்சி மன்றம் போன்ற ஸ்தல ஸ்தாபன நிலையங்களிலே இந்தச் சட்டத்தை அமுலாக்குவதற்குச் சில அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். ஆனாலும் அந்த அதிகாரிகள் உண்மையிலேயே நாணயம் உள்ளவர்களாக, நம்பிக்கை உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களா என்று கவனிக்கும்போது, வருத்தமடைய வேண்டியிருக்கிறது. சட்டம் போடுகிறோம். விதிப்படி, சட்டப்படி இந்தப் பொறுப்பு வாய்ந்த அதிகாரிகள் நடந்துகொள்ளவில்லை. அவர்கள் அப்படி உண்மையாக நடந்து கொள்ள வழிவகைகள் இந்தச் சட்டத்திலே செய்யப்பட வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விஷ உணவு போன்றவைகளுக்குச் சில முறைகள் இருக்கின்றன. இந்த விஷ உணவுச் சாவுகள் சில மாதங்களுக்கு முன்பு ஏற்பட்டன. ஒரு ஹோட்டலில் விஷ உணவு சாப்பிட்டுவிட்டதாக அறிந்தால், உடனடியாக வந்து ஹோட்டலையே பூட்டி விடுகிறார்கள். அப்படிப் பூட்டி விடுவதால், சொந்தக்காரர்கள் பெரிதும் நஷ்டமடைகிறார்கள். அதுவே அவர்களுக்குப் பலவிதமான சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன. பொருள் நஷ்டமும் ஏற்படுகிறது. மைசூர் பாகைச் சாப்பிடும்போது, அதில் ஏதாவது கெடுதல் இருந்தால், அது எந்த இடத்தில் தயாரிக்கப்பட்டது என்று கண்டு, அந்தப் பொருளை மாத்திரம் கைப்பற்றிக்கொள்ளலாம். அது எதனால் செய்யப்பட்டதோ, அதே மூலப் பொருளால் செய்யப்பட்ட மற்ற வற்றை வேண்டுமானால் கைப்பற்றி அகற்றிவிடலாம். அப்படியில்லாமல் ஹோட்டலில் உள்ள எல்லாச் சிற்றுண்டிகளையும் அழித்துவிடுவது என்றால், அது நஷ்டத்தை உண்டாக்கும். ஆகையால், இது சீர்தூக்கிப் பார்க்கவேண்டிய காரியம்.

அடுத்தபடியாக, 107 (B) இலே “provided that the executive authority shall not grant a licence or renew a licence until the Health Officer or any person duly authorized by him has inspected the building, mobile van, vehicle or place named in the application and has recommended such licence or renewal of licence.” என்பதில் “Health Officer or any person duly authorized by him” என்று இருக்கிறது. மற்றவருக்கும் ஹெல்த் ஆபீசருக்குள்ள தகுதிகள், யோக்கியதைகள் இருந்தால் தான் நல்லது. அந்த யோக்கியதைகள் இல்லாதிருந்தால், அவரை நியமிக்கக் கூடாது. ஹெல்த் ஆபீசரால் “ஆதரைஸ்” செய்யப்பட்ட என்னும் போது, யாரையாவது நியமிக்கலாம் என்றால், அது தகுதியாக இராது என்று நான் நினைக்கிறேன்.

3-30
p.m.

[Vidwan T. Muthukannappan] [16th February 1959]

அடுத்தபடியாக, மார்க்கெட்டுகளில், கடைகளில், மின், இறைச்சி போன்றவை விற்பனை செய்வதிலே இருக்கும் கஷ்டங்கள் சிலவற்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். எனக்குத் தெரியும்—மீனவ மக்களெல்லாம் மிக மிக ஏழைகள். அவர்கள் மீனை எடுத்துக்கொண்டு கடைக்கு விற்பதற்கு வந்தால், அவர்கள் காலரா, அம்மை முதலிய நோய் பரவியிருக்கும் ஊரிலிருந்து வந்தார்களா, அத்தகைய நோய் பரவாத ஊரிலிருந்து வந்தார்களா என்று கவனிக்காமல், அவர்கள் கொண்டுவரும் மீன்கள் முழுவதையும் அழித்துவிடுகிறார்கள். எத்தகைய ஊரிலிருந்து அவை வந்திருக்கின்றன என்பதைப்பற்றிக் கொஞ்சங் கூட அதிகாரிகள் ஆராய்வதில்லை. இதனால் எத்தனையோ ஏழை மக்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள்; வேதனை அடைகிறார்கள். இதையெல்லாம் மேற்கொள்ளும்போது, அதிகாரிகள் சரிவரக் கவனித்துச் செய்ய வேண்டும். அம்மை முதலிய நோய்கள் பரவிய ஊர்களிலிருந்து அந்தப் பொருள்கள் வந்திருக்கின்றனவா, அந்தப் பொருள்கள் உண்மையிலேயே பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா என்பதைக் கண்டறியாமல், சராசரியாக எல்லாவற்றையும் பாதிக்கப்பட்ட பொருள்களாகக் கருதி, அழிக்கக்கூடிய நிலை ஏற்படுகிறபடியால், இதிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஏழை மக்கள் வெகுவாகப் பாதிக்கப்படுகிறார்கள், நஷ்டம் அடைகிறார்கள். ஆகவே, பாதிக்கப்பட்ட பொருள்களை மட்டும் நன்கு கவனித்து அழிக்கும்படியாக நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டால், சிறந்ததாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கின்றேன்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Mr. Chairman, Sir, I welcome the objectives of the Bill but there are one or two matters which require attention. Firstly, there is no provision in this Bill fixing the maximum amount of licence fee that is to be levied as is found in Acts like the Madras General Sales Tax Act.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : It will be provided for in the rules.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : The Government may prescribe in the rules but it is better that the maximum amount of licence fee that is to be levied is mentioned in the Bill and they can provide for the minimum amount in the rules. As it is, Chapter XII is proposed to be revised and it is a new thing to levy a licence fee for controlling the sale of foodstuffs and it has not been levied before. Therefore, I would request the Hon. Minister to fix the maximum amount of licence fee in the Bill itself instead of prescribing it in the rules.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I would request the hon. Member also to suggest what amount should be prescribed as licence fee.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : As it is only intended to see that the conditions of the licence are enforced and it is not intended to check the amount of profit made, I think a heavy amount should not be fixed for the issue of a licence. It should be a nominal fee of three or five rupees or at the most Rs. 10. It should not be fixed above that.

SRI A. M. ALLAPICHAI : Why should the hon. Member have so much sympathy for these people who make a lot of money?

[16th February 1959]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : So, whoever makes money should give it to the Government! I do not think that is the general rule.

Another point is about the tea parties. They are entirely out of the picture and I have told this to the hon. the Leader of the Opposition. Item (1) of clause 2 says—

‘The executive authority on receiving from any person an application for a licence or for the renewal of a licence for keeping in any building, mobile van, vehicle, or place, any eating, drinking or catering establishment, hotel, tea-shop, coffee-house, cafe, restaurant, refreshment room, mobile canteen, . . . , etc.’

SRI T. PURUSHOTHAM : There are also the words ‘or any place where the public are admitted for the consumption of any food’ . . .

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : In a tea party food is not served. Here in this Bill distinction is made between ‘eating’ and ‘drinking’.

SRI A. M. ALLAPICHAI : In a tea party we eat also.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Of course, some people take it as food. Ordinarily it does not come under the connotation of ‘food’. Therefore, this is a place where it is distributed and the expression ‘consumption of food’ is not appropriate for a tea party. That is what struck me and it is a matter for the Government to look into.

It seems to me that there is also a lacuna in clause 3 of the Bill. It says—

‘. . . Samples of any article of food or any vessel or utensil, in which such articles of food are kept may be taken and examined by the Health Officer or any person duly authorized by him as often as may be necessary for the detection of unwholesomeness. If on such examination, he finds any such article of food to be unwholesome, he may condemn it and forbid its sale.’

Suppose the officer finds an article of food wholesome. Is he to take it himself? If that is so, then he may try to have samples every day or every month. That may lead to some trouble. The Health Officer or any person authorized by him may come and say : ‘I want to test the samples of this food article and so, give me 20 ‘vadais’.’ He may find them wholesome and take them also. Therefore, as has been provided in other matters, it must be done here also. These people are very meticulous in one matter and lax in other matters. The provision here is, ‘any article of food so seized, carried away or secured may with the consent of the owner or person in whose possession it was found, be forthwith destroyed in such manner as to prevent its being used for human food or exposed for sale and if the article is perishable, without such consent’. It further provides that ‘any expense incurred in destroying any article of food under sub-section (3) shall be paid.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [16th February 1959]

by the owner, etc." They want, in cases of destruction, the owner to bear the expenses. But they have not said anything where the article is taken for testing and found wholesome. Why?

SRI A. M. ALLAPICHAJ: Under the Adulteration Act, in the matter of milk, they purchase the milk and they pay for it.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: It is better. If these samples are paid for, it is better. Otherwise, the officer will be tempted to test everyday and the powers conferred here may be abused. That is what struck me first on reading it and I wanted to express my thoughts. At least under some rule, Government may provide that where the sample is found wholesome, it should be paid for.

SRI A. M. ALLAPICHAJ: First they should pay the money and then conduct the test for wholesomeness.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: If on such examination, they find it unwholesome, they can condemn it. But where they find it wholesome, some provision ought to be made for the purpose of disposing it of or paying for it.

SRI A. M. ALLAPICHAJ: They should pay for it and then take it for testing.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: We may take the suggestion of the hon. the Deputy Chairman. (Laughter.) Therefore, that is a lacuna. Where they find the article wholesome, it should be paid for. Government should be careful in this, as otherwise, it will lead to abuse. Generally, the first step any hotel-owner takes is to feed the officers. They are fed well. Therefore it is I say that there should be some provision whereby the sample, if found wholesome after testing, should be paid for. Government are very careful to say that where the sample is found unwholesome and is condemned, it should be destroyed and that expenses incurred in connection with that destruction should be borne by the owner. I am not objecting to that. But likewise, it should be stated that where it is found wholesome, it shall be paid for.

Then, in clause 5, there is provision for 'immediate exclusion of the employee'. Is he to be bodily shoved? Is he to be bodily removed, as they did in Ceylon where they removed bodily the Leader of a Party? There must, therefore, be some provision under which he can be excluded. Either there should be a Police warrant or a Magistrate's order; otherwise, there will not be any safety. That is a thing in which also Government should be very careful. Otherwise, the officer may merely say that a fellow has a communicable disease and he may ask him to clear out. It is not a power which can be given without safeguards against abuse. (Sri T. Purushotham: We may add 'after due medical examination'.) There is also provision for medical examination of employees and their associates. But it will take place afterwards. Medical examination should precede the removal and not succeed it.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] 16th February 1959]

Sir, these are some of the matters in which care should be taken. It is better that the officers are made vigilant. But without adequate provision for all those things which I have mentioned, it will be that power is exercised but that no benefit accrues. Anyhow, I welcome the object of the Bill certainly.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY: Mr. Chairman, Sir, I welcome this Bill wholeheartedly. But I am afraid this Bill cannot tackle even the fringe of the problem. I used to wonder how a Government spending money in crores of rupees on the curative side of medicine had not been taking any action on the preventive side. I am glad this measure will go, to some extent, as a step on the preventive side. Wherever we go, from the small town to the big city, we find dirt, flies and what not, on all food-stuffs. We find even in the City of Madras, opposite big temples, in open places and open markets, jack fruits being sold with swarms of flies over them. We find jaggery and sugar being exposed in groceries with swarms of flies over them. We find rotten plantains exposed to flies, being bought and consumed by people. After all, what we are spending on the curative side will be much lessened if we take steps, rather if we had taken steps earlier, on the preventive side also. As the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar said, it is not a mere question of issuing licence. Anybody will get it. How are the Government going to enforce these provisions? Cannot the Government, just at least with reference to big hotels, appoint a committee of medical gentlemen who can go round, pay surprise visits and check these things? Cannot a complaint book system be introduced in hotels where visitors could make their remarks in the interest of public health? Even in big hotels, do we not find that dirt and flies are allowed to settle on sweets and other savouries and that they are exposed to flies? Flies may be smaller in number—but they are still harmful—as they are scared away by the electric fan rotating above. Therefore, cannot the Government, under the rule-making powers, just see that any eatable is covered with a metal mesh and cannot they also see that these fruits which are sold in the market, especially jack fruits, are covered by some plastic cloth or some such thing so that while they are covered, still they may be visible?

I have been all along suggesting to Government that the present system of supplying eatables in plates should be banned. We have provided in this Bill that a server, if he is affected by a communicable disease, should be driven out. What about the system obtaining now? Was the system of taking tiffin in plates and sipping the cup with the lip prevalent in India? How horrible it is! We want plates. But the plates and cups are washed in one and the same bucket from morning till evening. That is considered more sacred than the Ganga water! In every cup, at least a drop of water from that bucket would be taken in along with the coffee. Cannot we have the system of paper cups which I have been just suggesting for the past many years? Cannot we have paper plates? Let them charge a little more. Let the plates and the cups be thrown away after use. Let them be charged for. So, we may just have these

[Sri G. Krishnamoorthy] [16th February 1959]

paper plates and paper cups or leaves. What about the plantain leaves? Why can't we just encourage the growth of plantain trees? Can we not substitute plates by leaves? Can we not have leaves and paper cups? In North India we find the earthen vessels being given. They are sipped and then thrown away. The fashion has come to stay that we must sip the cup. We cannot stop it. Even if we can stop it, the manager cannot see that every man does not do it. Why cannot we have the system of paper cups at least and then leaves or some paper plates? That will go a long way to stop the spread of this contagion. In fact, I am afraid many people are afraid—to enter hotels simply on account of the fact that we have to sip the cup which has been sipped by somebody just now and that it cannot be cleaned howsoever. And we have to take our chutney which may be tasty and which we may even take to the last atom there, by licking the plate which has been licked just recently by some other man who might have been having an infection.

SRI V. V. RAMASWAMI : தட்டுகளை ஒருவரும் நக்க முன்வர மாட்டார்கள்.

* **SRI G. KRISHNAMOORTHY :** I have been doing it. I can explain to the hon. Member Sri V. V. Ramaswami that I have the temptation to do it. If the chutney is nice, I do lick it. The sense of the palate is so strong that human weakness allows it. We find even in tea parties articles being served ten or fifteen minutes earlier itself. They are all placed readily there and nobody knows whether flies would have sat over them. How they are going to prevent all these things is a very big question. Of course, to a certain extent, it has to be left to the people themselves or to the schools where teachers can put in these ideas. But when we think of legislation, how are the Government going to enforce these things? I would, therefore, suggest to the Government to see that these broad things, namely, substitution of plates by leaves, tumblers—may be porcelain or eversilver vessels—by paper cups are enforced by legislation. That is a more important thing than the cleanliness or the good health of the server.

SRI T. PURUSHOTHAM : To start with, we can introduce this reform in our Legislature Canteen.

* **SRI G. KRISHNAMOORTHY :** In fact, I have seen these paper cups being used in many places even in North India. Even at tea parties they are used. They will not cost even two pies or three pies; old pies I mean.

So, let me conclude by requesting the Government to just see that at least after twelve years of Swaraj, foreigners are made to think that India is clean, as clean as it was in the days of Ram Rajya, and that people do not use some plate used by others. In fact, in our houses the plate used by the father will not be used by the son or the plate used by the son will not be used by the father.

[16th February 1959] [Sri G. Krishnamoorthy]

The husband and wife may use the same plate. It is enjoined by the shastras. The wife should use the plate used by the husband. That is so in our household . . .

SRI V. V. RAMASWAMI : சணவன் சாப்பிட்ட மீதத்தை மனைவி சாப்பிடும் பழக்கம் காண வழக்கத்தையப்பற்றி அவர் குறிப்பிடுகிறார் போலாம்.

SRI T. PURUSHOTHAM : It is the other way about in these days. (Laughter.)

* **SRI G. KRISHNAMOORTHY :** So, we have it. Even there, we are prohibiting the use of the plate of the father by the children and *vice versa*. May I just conclude by saying that we should bring in our old systems and make all people including foreigners think that we are more after cleanliness and that we will not take food on a plate on which food has already been taken by some others or use a cup which has been used by some others?

* **SRI V. V. RAMASWAMI :** கனம் மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இப்பொழுதுள்ள பொது சுகாதாரச் சட்டத்தைத் திருத்துவதற்காக இந்தத் திருத்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. ஏற்கெனவே இருக்கக் கூடிய சட்டத்தின்படி, மக்கள் வந்து தங்கக்கூடிய விடுதிகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. ஆனால், சாப்பிடும் இடங்களைக் கட்டுப்படுத்த விதிகள் இல்லாததால், சில நிபந்தனைகளை வைப்பதற்காகவும் இந்தச் சட்டத்தில் அதிகாரம் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த முறைப்படி இருந்தால் தான், லைசென்ஸ் கொடுக்கப்படும் என்றும் அப்படி இல்லாவிட்டால் லைசென்ஸைக் கொடுக்க முடியாது என்றும் சொல்லப் படுகிறது. லைசென்சு கொடுத்த பிறகு, அதன்படி நடக்காவிட்டால், அந்த லைசென்சு ரத்து செய்யப்படும் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதன் முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால், அதன் மூலம் தொத்து வியாதிகள் பரவாமல் தடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் இது கொண்டு வரப்படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. உணவுப் பொருள்கள் விற்கக்கூடிய இடங்களிலும் அவற்றைப் பரிமாறக்கூடிய இடங்களிலும் ஏற்பட்டிருக்கிற அசுத்தத்தின் காரணமாக ஏற்படக்கூடிய விளைவைத் தடுப்பதற்காகத் தான் இது கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. ஏற்கெனவே உள்ள சட்டத்தில் இப்படிப்பட்ட விதிகள் இல்லை. இது தான் சட்டத்தின் நோக்கம்.

இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவரும்போது, இப்படி உணவுப் பண்டங்களை விற்கக்கூடியவர்கள் யார், யார், அவர்கள் எந்தெந்த இடங்களில் அவைகளை விற்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்தால் தெரியவரும். இந்தச் சட்டத்தின் மூலமாக அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தலாம் என்று எதிர்பார்க்கப் படுகிறது. அப்படிப்பட்ட இடங்களையெல்லாம் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காக இச்சட்டம் கொண்டுவரப்படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இதன்படி யார் குற்றம் செய்வார்கள் என்பதைக் கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். பெரிய பெரிய உணவுச் சாலைகளைக் கட்டுப்படுத்திவிடலாம், கட்டுப்படுத்தவும் முடியும். இந்தச் சட்டத்தைச் செயலில் கொண்டுவர வேண்டிய பொறுப்பு ஸ்தல ஸ்தாபனங்களைச் சார்ந்தது. அங்குள்ள சுகாதா அதிகாரிகளுக்குத்தான் பெரும்பாலான பொறுப்பு இருக்கிறது. அவர்களால்தான் இதைச் சரியானபடி அமுலுக்குக் கொண்டுவர முடியும். பெரிய விடுதிகளில்தான் இதை நல்ல முறையில் நிபந்தனைகளை விதித்துக் கட்டுப்படுத்த முடியும்.

ஆனால், தெருக்களில் தலையில் தூக்கிக்கொண்டு விற்பனை செய்யக் கூடியதும் தெரு ஓங்குகளில் வைத்துக்கொண்டு விற்பனை செய்யக்கூடியவர்களுடையவும் நிலைமையைக் கொஞ்சம் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். காலையில் எழுந்தவுடன் ஒரு தெரு மூலையில் இருக்கும் அச்சியிடம்

[Sri V. V. Ramaswami] [16th February 1959]

சென்று காலணுக்கு இடையே, அல்லது தோளையோ வாங்கிக்கொண்டு வந்து சாப்பிடுவது வழக்கம். இப்படிப்பட்ட விற்பனையாளர்களுக்கு விதிகளையும் நிபந்தனைகளையும் போட்டுவிட்டால், அந்த ஆச்சி விற்க முடியாது. அந்தக் குழந்தைகளுடைய நிலைமை என்ன? அத்தகைய பண்டங்களை குழந்தைகளால் அதன் பிறகு வாங்க முடியுமா? இப்படி விற்கக்கூடியவர்கள் பெரும்பாலும் பெண்களாகத்தான் இருப்பார்கள். இவர்கள் தலையில் தூக்கிக்கொண்டு போய் விற்குமாம், அது சுத்தமாக ஆகிவிடலாம். அநேக இடங்களில் அவைபோத தெரு முலையிலும் ஓரங்களிலும் வைத்துக்கொண்டுதான் விற்பார்கள். (மீய்மதி மஞ்சளாணி : சாக்கடை ஒடுகின்ற இடங்களிலும் வைத்துக்கொண்டு விற்பார்கள்.) கனம் அம்மையார் அவர்கள் சொல்லுவது போல் அந்தப் பெண்மணிகள் உணவுப் பண்டங்களைச் சாக்கடை ஓரங்களில் வைத்துக்கொண்டுக்கூட விற்பது உண்டு. மற்றும் சாக்கடையை அளவிட்டுப் பார்ப்பதற்குக்கூட இடங்களைத் தள்ளிவிட்டுவிட்டுக்கூட அந்த இடத்தின் வைத்துக்கொண்டும் விற்பதுண்டு. அப்படி விற்கிறவர்களும் லைசென்சு வாங்க வேண்டுமா? அந்த இடத்தை விட்டுவிட்டால், அவர்களுடைய வாடிக்கையாளர்கள் அங்கு வந்து பார்த்துவிட்டுப் போய்விடுவார்கள், அவர்கள் இல்லாவிட்டால், அதனால் அவர்களுடைய வியாபாரம் பாதிக்கப்படலாம். அநேக குழந்தைகளுக்கு அப்படி வாங்குவதற்கு சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் போய்விடலாம். சமீபத்தில் கூட ஹைக்கோர்ட்டில் ஒரு தீர்ப்புக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சென்னையில் ஒரு கடைப் பக்கத்தில் ஒரு வேப்பமரம் இருக்கிறது. அந்தக் கடைக்கு வேப்பமரத்துக்கடை என்று ரொம்ப நாட்களாகப் பெயர் இருந்து வருகிறது. ஒரு நாள் கார்ப்பொரேஷன் அதிகாரிகள் அந்த மரத்தை வெட்ட முற்பட்டார்கள். அப்படி மரத்தை வெட்டிவிட்டால் தன் கடையின் பெயரும் மதிப்பும் போய்விடும் என்று சொல்லி நீதிமன்றத்தில் வாதாடி மரத்தை வெட்டக் கூடாது என்று தனக்குச் சாதகமாகத் தீர்ப்பு வாங்கிக்கொண்டார். என்னுடைய ஊரில் என் கடைக்குப் பக்கத்தில் ஒரு முஸ்லீம் பெண்மணி சுமார் 20 அல்லது 30 வருஷங்களாக ஒரு சில்லரைக் கடையை வைத்துக்கொண்டு வியாபாரம் செய்து வந்தாள். அங்கு ஒரு நாள் ஒரு போலீஸ்காரர் வந்து அந்த இடத்தை விட்டுப் போக வேண்டும் என்று சொன்னார். அதற்கு அந்தப் பெண்மணி, இங்கு நான் ரொம்ப நாட்களாகக் கடை வைத்து வியாபாரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன், அதனால் போக முடியாது என்று சொன்னதன் பேரில், “இன்றைக்கு பெரிய அதிகாரி வருவதாகத் தெரிய வருகிறது, இன்றைக்கு ஒருநாள் மட்டும் எடுத்துவிடு, நாளை வைத்துக்கொள்ளலாம்” என்று அந்தப் போலீஸ்காரர் சமாதானமாகச் சொல்லிய பிறகு, அவள் வேறு இடத்திற்குப் போனாள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தால், போலீஸ்காரர்கள் மாதக் கடையில் தங்களுக்குக் கேஸ்கள் வேண்டுமென்பதற்காக நூறு அல்லது இருநூறு கேஸ்கள் போடுவார்கள். அநேகம் பேர்கள் சாதத்தை மூலைகளில் கூடையில் வைத்தும் விற்கிறார்கள். அதிகப்படியாகப் பத்து அணு கொடுத்து வாங்கிச் சாப்பிட முடியாதவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களிடம் இரண்டு மூன்று அணுக்களைக் கொடுத்துவிட்டு வயிறாச் சாப்பிட்டுப் போவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். அப்படிச் சாப்பிட்டுவிட்டு கொஞ்சம் தண்ணீர் வாங்கிக் குடித்துவிட்டுப் போவதையும் நாம் பார்த்திருக்கிறோம். ஆகவே, இப்படிச் சாப்பிடுகிறவர்களுக்கு இது பாதகமாக ஏற்படலாம். இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் எவ்வளவு எதிர்ப்பும் சங்கடமும் வரப்போகிறது என்பது இப்பொழுது தெரியாது. இது எல்லோராலும் வரவேற்கக் கூடியதாக இல்லை. இப்படிப்பட்ட காரியங்களில் கட்டாயம் எதிர்ப்பு வரத் தான் செய்யும். திடீரென்று ஒரு நாள் ஹெல்த் ஆபீசர் எங்கள் ஊரில் வந்து கசாப்புக் கடை சாமான்களுக்குக் கண்ணாடி போடவேண்டுமென்று சொன்னார். இது சரியல்ல, கசாப்பு சாமான்களை நன்றாகக் கொதிக்க வைத்து பக்குவம் பண்ணித் தான் உட்கொள்கிறார்கள், ஆகவே, கண்ணாடி போட வேண்டுமென்ற நிபந்தனை போடக் கூடாது என்று சொல்லிவிட்டேன். ஆனால், கோவில் வாசலில் அநேக பலகாக்கடைகள் இருக்கின்றன. எல்லாம் மூடி இல்லாமல் ஈ மொய்த்துக்கொண்டே இருக்கின்றன. வடை, ஜாங்கிரி போன்ற பொருள்களைக் கண்ணாடிப் பெட்டிக்ளன் வைத்துக்கொள்ளும்படி செய்தோம். ஆனால், பெரிய பெரிய

[16th February 1959] [Sri V. V. Ramaswami]

தட்டுகளில் காராசேவு, சீனிசேவு போன்ற பலகாரங்களை எப்படி மூடி வைப்பது? பள்ளாட்டிக் மூடிகள் எங்கும் தாராளமாகக் கிடைப்பதற்கு வழி செய்ய வேண்டும்.

ஒரு தடவை திண்டிவனம் போகும்போது, ஒரு கடை வீதியில் வண்டி நின்றது. வலது பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தேன். ஒரே கருப்பு மயமாக இருந்தது. அது என்ன என்று கேட்டதற்கு “கருப்பட்டி விற்கப்படுகிற கடைகள்” என்று பதில் வந்தது. கருப்பட்டி விற்கிற கடையா? கருப்பட்டியைக் காணாமே என்று சொன்னேன். பூராவும் ஈ மொய்த்துக்கொண்டிருந்தது. கருப்பட்டி அடையாளம் தெரியவே இல்லை. ஈ மொய்த்துக்கொண்டிருந்த காரணத்தால் கருப்பட்டியாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று நான் தீர்மானித்துக்கொண்டே வண்டி யிருந்தது. ஆகவே, இந்த மாதிரியான நிலைமைகளை மாற்றுவதற்குச் செயல்படுத்தப்படமான நிலைமை ஏற்படத்தான் செய்யும். இதைக் கொஞ்சம் பிரசாரத்தின் மூலமாகவும் போக்க வேண்டும். வெறும் சட்டம் மட்டும் இயற்றுவதால் ஒன்றும் செய்யாவிட முடியாது. இந்தச் சட்டம் மிகவும் அவசியம் தான். அதை அடிப்படையாகப் பொது நல்ல முறையில் அமுல் நடத்த வேண்டும். காலையில் குழந்தைகள் உணவு உட்கொள்ளச் சிறு கடைகள் இருக்கின்றன. கூலியாளர்கள் உணவு உண்ண மத்தியானத்தில் கடைகள் இருக்கின்றன. வண்டியைத் தள்ளிக்கொண்டே போகிறவர்கள் தோசை சுட்டுக்கூட விற்பார்கள். தள்ளி வண்டிக்கு லைசென்சு எதற்கு என்று கேட்கிறார்கள். அந்த மாதிரித் தள்ளுவண்டிக்காரர்களை எவ்வாறு நிறுத்தவது? ஆகவே, இந்த மாதிரிச் சந்தர்ப்பங்கள் வரும்போது, எவ்வளவு தராம் கூடுப் படுத்த முடியும் என்பதை நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்துத்தான் செயல்படுத்த முடியும். அதைச் செயல்படுத்துகிற அதிகாரிகள் ரொம்பவும் எச்சரிக்கையாக இருந்து நல்ல முறையில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். அதிகமாக லைசென்சு தீர்வை விதித்தால் யாரும் லைசென்சு கட்ட முடியாது. அந்த நிலைமை ஏற்பட்டால் இவர்களெல்லாம் கடைகளை மூடக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டுவிடும். இவர்களுக்குக் குறிப்பிட்டு, வாடிக்கையாக ஒரு இடம் கொடுத்து அந்த இடத்தைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளும்படி கூற வேண்டும். அந்த இடத்தில் உள்ள சாக்கடையைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளும் பொறுப்பை ஸ்தல ஸ்தாபனம் ஏற்று நடவடிக்கை செய்கொண்டிருக்க வேண்டும். இவையெல்லாம் செய்வதில் சங்கடங்கள் இருக்கின்றன என்பதை நான் நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறேன். 112-வது பிரிவைத் திருத்தும்போது “ஹெல்த் ஆபீசர்-சுகாதார அதிகாரி, இல்லாவிட்டால் அவரால் அதிகாரம் பெற்ற எந்த அதிகாரியாவது” என்று இருக்கிறது. முன்பே இருக்கிற சட்டத்தில் 112-வது பிரிவைப் பார்த்தால் “சுகாதார உத்தியோகஸ்தர் எந்த உணவுப் பொருளாகிலும், விற்பனைக் காசுச் செய்யப்படும், தயாரிக்கப்படும், காட்டி வைத்திருக்கப்படும் அல்லது சேர்த்து வைத்திருக்கப்படும் யாதொரு இடத்தில் நோட்டீஸில்லாமல் பகலிலாவது இரவிலாவது எப்போதாயினும் பிரவேசித்து, அந்தப் பொருளையும் அதைச் செய்வதற்காகவாகிலும் தயாரிப்பதற்காகவாகிலும் வைத்திருப்பதற்காகவாகிலும் உபயோகிக்கப்படும் யாதொரு ஏனத்தையும் அல்லது பாத்திரத்தையும் பார்வையிடலாம்” என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது நீங்கள் திருத்தம் கொண்டுவந்திருப்பதில் “சுகாதார உத்தியோகஸ்தர் அல்லது அவரால் கிரமமான அதிகாரம் பெற்ற ஒருவர்” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள். ஆகவே, இந்த மாதிரி வியாபாரம் செய்கின்றவர்கள் வீடுகளிலோ, கடைகளிலோ அப்பம், புச்சி இடியாப்பம் அதியவைகளைச் செய்யும்போது அது இரவானாலும் பகலானாலும் போய்ச் சோதனை போட முடியும். இவ்வளவு பெரிய அதிகாரத்தைக் கொண்டுபோய் வேறு ஒரு நபருக்குக் கொடுத்தால் அது எதில் போய் முடியும் என்பதைச் சற்று ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். இவையெல்லாம் பகலிலோ எந்த நேரத்திலும், எப்பொழுதாகிலும் எந்த இடத்திலும் சோதனை பண்ணலாம் என்று சொல்லுகிற அதிகாரத்தைக் கெஜெட் பதிவு அல்லாத “சானிடரி இன்ஸ்பெக்டர்” போன்ற சாதாரண அதிகாரிகளுக்குக் கொடுத்தால், தப்பான உபயோகத்திற்கு இடம் கொடுத்துவிடும் என்று வலியுறுத்திச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கக்கூடிய மக்களுக்கு இடைஞ்சல்கள் ஏற்படும்படியான சூழ்நிலை

[Sri V. V. Ramaswami] [16th February 1959]

சரி உண்டாகும். “இதில்” என்பதை நீக்கிவிட்டு “பக்கில் மட்டும்” என்று போட முடியுமா என்பதை நாம் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். அந்தப் பிரிவு முன்பே இருப்பது. ஆகவே, அதைத்தான் போட வேண்டும் என்று சொன்னாலும், மரபு “தெலித் ஆபீசர்” என்றுதான் இருக்கிறது. ஆனால் இப்பொழுது “Health Officer or to a person duly authorized by him” என்று மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, தெலித் ஆபீசருடைய பிபுன் அல்லது டிபுதார்கூட பழக்கம் உன்னவகை இருந்தால், சொந்தப் போடப் போகலாம் என்ற நிலை ஏற்படுகிறது. ஆகவே, “இந்தச் சட்டத்தில் உள்ள “இதில்” என்பதை நன்றாக ஆலோசித்துப் பார்த்து நீக்கிவிட்டால் நன்மை என்று கருதுகிறேன். இந்தச் சட்டம் பொதுவாக வரவேற்கக்கூடிய சட்டமாகும். சொல் முறையில் அழகிப்பாடி, சில சங்கடங்கள் வந்தான் போயிற்று; சட்டத்தை ஒர்ட்னென்சுமென்ட் பயன்படுத்த வேண்டும். அதிகாரிகளும் அயல் நடத்தும்பொழுது நன்றாக ஆலோசித்துப் பார்த்து, பொது ஜன வெறுப்புத் திடம் கொடுத்துவிட்டால், அமுல் நடத்த வேண்டும் என்று சொல்லக்கொண்டு இந்தச் சட்டத்தை வரவேற்று என்னுடைய பெண் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* Sri A. M. ALLAPICHAJ: Mr. Chairman, Sir, Sri G. Krishnamoorthy has attempted to make out a case for using leaves and other things. I do not have any quarrel with him. As a matter of fact, in a large number of houses, we use leaves. I mean the whole nation, almost the whole nation is using them.

Sri MOHAMED RAZA KHAN: The hon. Member does not use them.

* Sri A. M. ALLAPICHAJ: That is a different thing. No one has any quarrel with that. We also have to realise, Sir, that we are living in this time when perhaps, almost every nation in the world is using plates and cups. It is not a question of infection and other things coming in in using plates and things like that. Suppose you use bad leaves—rotton leaves—with some contagion in the leaves; no doubt, you may get some disease. It is not a question of using either the leaf or the plate. If the plate is neatly washed, it is all right. I do not think there is anything bad in that. No doubt, if you feel that you must use leaves, by all means do use them. There is no point in objecting to it. But let us not give wrong reasons to satisfy ourselves. No doubt, what he said is correct in the sense that in the same bucket of water, they are going on washing any number of cups any number of times. His remark is correct. I have myself seen this, and I have felt disgusted at such time. I did not take coffee or tea that time. I simply left the place. But we must try to remedy this state of affairs. Suppose one puts thousands of leaves in a bucket for washing. Even after washing, there will be contagion in some leaf. The contagion will spread from the leaf. The same will be the case with plates also. Our Brahmin friends chiefly use silver plates. (Sri T. P. Srinivasavaradan: Now eversilver Plates.) Generally they use silver plates in their houses. What harm is there in using plates, if they are nicely cleaned? What is wrong in using plates, if properly cleaned? No doubt, leaf is all right. You use it. No one is objecting to it. But why does the hon. Member say that plates are bad. Unless and until . . .

Sri G. KRISHNAMOORTHY: Brahmin friends are not taking food on silver plates in which food has been taken by others.

[16th February 1959]

* Sri A. M. ALLAPICHAJ: Then, Sir, my Friend's objection is that a man takes food on one plate in the hotels, in which many others had already taken food. Why not one take food on that plate, if it is properly cleaned? If Sri G. Krishnamoorthy has got sentimental objection, he need not go to the hotel. That is a different thing. Suppose, for example, Sri Balasubramanya Ayyar uses a cup. What harm is there if I use that cup after it is neatly washed? I do not think it is wrong. As a matter of fact, we Muslims are using plates, of course, nicely washed plates. We never suffer from any illness or ill health on that account. Though some may be using leaves, let them not advance wrong arguments. That is what I say. Even in the case of leaves, if there is some dirt or contagious matter on it, people will surely get the infection. Therefore, what we should see is this. Whether we use leaves or plates, we must see that they are clean, free from dirt and do not contain infectious things. If we use nicely and cleanly washed plates, there is no harm and there is no danger. But, in some places, the plates are washed in buckets of water. I have myself seen some of these things. They are horrible and we cannot even look at them. The Corporation authorities and the Government authorities should devise ways and means to check such practices. They should take necessary action to inspect these big hotels and other places and see that such practices are put an end to. As pointed out by the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar, it is no use taking some samples of ‘Vadais’ and stopping at that. The authorities must even go to the kitchens and see that things are kept clean. The most important thing is to see that the cleaning is done in a neat, scientific and healthy way. Once it is done, there is nothing wrong in using plates. I wish to point out another thing in this connection. All advanced countries and nations are using plates. There is nothing wrong in it. Let us not think too much of ourselves. We must also think of other people who are living healthy lives. Take, for instance, the Americans, the Englishmen, the Frenchmen and so many others. All of them are using plates.

Sri G. KRISHNAMOORTHY: Why not India show the way to the other countries in this respect?

* Sri A. M. ALLAPICHAJ: That is all right. If the leaves are not properly and nicely washed, what will happen? You must think of that also. Unclean and improperly washed leaves also will be a source of contagion. Take the case of the Chinese who are the makers of plates. They are the inventors of plates, so to say. They are to-day a big race and a very important race too. They are very healthy. They are not eating on leaves. Whether it is a leaf or a plate, we must see that it is clean and not dirty. That is an important point which should be kept in mind.

DR. A. SREENIVASAN: Even if the leaf is contaminated and dirty, it will affect only one person who uses it as it will immediately

[Dr. A. Sreenivasan] [16th February 1959]

be thrown out after use. But, in the case of the plate, it will be used by so many and it will affect as many persons as use that contaminated plate.

* SRI A. M. ALLAPICHAJ : All right. You are a doctor, you are a big expert. I cannot fight with you. So, I shall leave the matter there.

We have to consider another matter in this connection. It is no doubt not a very serious matter so far as this Bill is concerned. Anyway, I wish to refer to it. We say that everything should be kept clean and in a sanitary condition in hotels and restaurants. It is all right and we all agree to it. When we go to a hotel and order coffee, we get something. We pay two annas or three annas, as the case may be. I ask, "Is it real coffee"? We get some hot water mixed with sugar or some such thing. It is not all real coffee. We all know it. Is there any provision in this Bill to check such things so that we may get really good coffee for the money that we pay? With these few words, I conclude my speech. Sir.

* SRI M. ETHIRAJALU : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, நென்ற சில மாதங்களுக்கு முன்பாகச் சில ஹோட்டல்களில் தயாரிக்கப்பட்ட உணவு விஷமாக மாறியதன் காரணமாகத்தான் இந்தத் திருத்த மசோதா வந்திருக்கிறது. நமது அமைச்சர் அவர்கள் பொது மக்கள் சுகாதாரத் தின் அடிப்படையில் நன்றாக வாழ வேண்டும் என்பதற்காக வெகு நூரித மாகக் கவனித்து இப்படிப்பட்ட நடவடிக்கை எடுத்திருப்பது நான் மிக மிக நன்றியோடு அவரை வாழ்த்துகிறேன். மற்ற விஷயங்களிலும்— இம்மாதிரிப் பொது மக்களுக்கு ஏற்படும் தீங்குகளை நீக்க சுகாதார அமைச் சர் அவர்கள் சட்ட கொள்கை கொண்டுவரவேண்டியானால், இன்னும் அவருக்கு நல்ல வாழ்த்து பொது மக்களிடத்திலிருந்து கிடைக்கும் என்று சொல் லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்தச் சட்டம் ஒரு புறத்தில் நன்மை பயக்கக்கூடியதாகவும், மற்றொரு புறத்தில் எதை மக்களுக்குக் கஷ்டத் தை உண்டாக்கக்கூடியதாகவும் இருக்கிறது. நன்மை பயக்கக்கூடிய விஷயத்தில் இந்தச் சட்டம் நல்ல முறையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று பொது மக்கள் நன்றாக அவரை வாழ்த்துவார்கள். அதே நிலையில் சிறு சிறு ஹோட்டல்களையும் தேநீர்க் கடைகளையும், ரொட்டிவாங்குகளையும் வைத்து நடத்துகிறவர்கள்—கடன் வாங்கி நடத்துகிறவர்கள்—இந்தச் சட்டத்தில் விதிக்கப்படுகிற நிபந்தனைக்கு, கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டு நடக்க முடியுமா என்று நாம் நினைக்கும்போது, அவர்களுக்கு நாம் பாதுகாப்புக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. எனது மதிப்பிற்குரிய நண்பர் மேன்மை தங்கிய திரு. வி. வி. இராமசாமி அவர்கள் அவற்றைப் பற்றியெல்லாம் மிகவும் விளக்கமாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். முலை மறிக்ஞ்சுகளில், தெரு ஓரங்களில் தின்பண்டங்களை விற்கின்ற தாய்மார்களை இந்தச் சட்டம் பாதிக்கும் அளவிற்குக் கொண்டுவரவில்லாது, அவர் களும் சர்க்காரைக் குறை கூறும் அளவுக்கு வந்துவிடக் கூடாது என்று சொன்னார்கள். இந்த மசோதாப்படி பார்த்தால், அவர்களுக்கு இந்தச் சட்டம் மிக்க கஷ்டத்தையும் உண்டாக்கும் என்பதில் சந்தேக மில்லை. அதற்காக இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவர வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. இந்தச் சட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவரும்போது, இதை அமுல் நடத்துகிற உத்தியோகஸ்தர்களுல் அப்படிப்பட்ட தாய் மார்களுக்கு சிறு கடைக்காரர்களுக்கும் துன்பம் ஏற்படாமல் தவிர்ப்ப தற்காக இதில் தக்க விதி விலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று தாய் மையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏதாவது ஓர் நிபந்தனை மட்டும் போட லாம். தெரு ஓரங்களில் விற்பவர்களுக்கு வேறு எவ்விதமான தடையும், லைசென்சும் இல்லாதவாறு செய்ய வேண்டும். அவர்கள் தயாரிக்கும்

[16th February 1959] [Sri M. Ethirajalu]

தின்பண்டங்களைக் கண்ணாடி போட்டு மூடக்கூடிய பெட்டிகளில் வைத்துக் கொண்டு விற்குல் போதும் என்று செய்தால் போதும். அவர்களுக்கு வேறு எவ்வித லைசென்சும் வேண்டுமென்று போடக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதோடு கூட சிறு கடைக்காரர்கள் தொழிற்சாலைக்குப் பக்கத்திலும் கடை வைத்திருக்கிறார்கள். தொழிலாளர்கள் தாங்கள் சிரமேற்கொண் டிருக்கிற வேலைகளைச் செய்துவிட்டு 'பசி, பசி,' என்று பறந்து வருகிற நேரத்தில் இது விஷம் கலந்திருக்கிற உணவா அல்லது சுகாதார அடிப் படையில் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிற உணவா என்று பார்க்க முடியாத அளவில் அந்தக் கடைக்குச் சென்று சாப்பிடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஹோட்டல்களில் உணவினால் ஆபத்து விளையுமென்று சட்டத்திற்கு உட்பட்டு நடக்கவேண்டு மென்று அதிகாரிகள் நிர்ப்பந்தம் செய்து, அதனால் ஹோட்டல் நடக் காது நிறுத்தப்பட்டால், நடுத்தர வகுப்பார்கள்—தொழிலாளர்கள்—தான் மிகவும் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஆகவே, இந்தக் கடைகளில் எல்லாம்—இந்தச் சட்டத்தை அமுல் நடத்தும்போது உடனடியாகக் குறிப்பிட்ட நடவடிக்கையை எடுத்துக்கொள் வதற்கு முன்னால் ஒரு முறை அல்லது இரண்டு முறை—சட்டத்தின் விதி களை அவர்களுக்கு விளக்கி, "நீங்கள் இப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சுகாதார அடிப்படையில் நல்ல முறை யில் சர்க்கார் திட்டங்களை அமுல் நடத்த நீங்கள் ஒத்துழைக்க வேண்டும்" என்பதை எடுத்துச் சொல்லி மூன்று முறை, நான்கு முறை எடுத்துச் சொன்னதற்குமேல் அப்படியும் நடக்காவிட்டால், பின்னர் சட்டப்படி யுள்ள நிபந்தனங்களைச் செய்யவாமென சொல்லிக்கொள்ள விரும்பு கிறேன்.

அப்படிச் செய்யாமல், human feeling என்ற உணர்ச்சியோடு எடுத்துச் சொல்லாமல், அவர்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுப்போமேயானால், அதனால் பெரும் அளவு நடுத்தர வகுப்பார்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. இப்போது நகரங்களைப்பற்றித்தான் நாம் கூர்ந்து கவனிக்கவேண்டும். எங்கே பார்த்தாலும், ஹோட்டல்கள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. சென்னை நகரை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தாலும், அல்லது மற்ற நகரங்களை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தாலும், ஹோட்ட லுக்குப் போகாமல் ஒன்றும் நடைபெறவில்லை என்று சொல்ல விரும்பு கிறேன். நகர ஹோட்டல்களில் உள்ளே செல்வதற்கு முன் வெளியே நின்று பார்த்தால், தூர்நாற்றமுள்ள குழிகள், தேங்கியிருக்கும் தண்ணீர், கொசுக்கள் நன்றாகத் தெரியும். உள்ளே சென்று பார்த்தால் சமைக்கப் படுகிற இடமும் மலஜலம் கழிக்கும் இடமும் ஒன்றாக இருக்கிறது. வேலை செய்கின்றவர்கள் தூங்கும் இடமும் அதற்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது. இப்படி இருக்கிற நிலையைக் காண்கிறோம். அந்த இடங்களில் எல்லாம் இந்தச் சட்டத்தை நன்றாக அமுல் நடத்தவேண்டும். நகரங்கள் திருந்திவிட்டால் கிராமங்கள் தானாக முன்னேறிவிடும். அதுவும் பணக்காரர்கள் வைத்து நடத்தும் ஹோட்டல்களைச் சட்டப்படி நன்றாகக் கண்காணிக்க வேண்டும். கிராமங்களிலுள்ள ஹோட்டல்களிலும் அதாவது குறைந்த ஜனத்தொகை யுள்ள இடங்களில் நடத்தும் ஹோட்டல்களிலும் தயாரிக்கப்படும் உணவில் விஷம் பரவும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. அதிகமான ஜனத் தொகையுள்ள இடங்களில் உள்ள ஹோட்டல்களில்தான், சுகாதார முறை யைக் நன்றாக அனுசரிக்காத இடங்களில்தான், இவ்வாறு வியாதிகள் பரவும். ஏனென்றால் ஜன நெருக்கமுள்ள இடங்களில் இட வசதி போதவில்லை. எனவே, அதிக ஜனத்தொகையுள்ள இடங்களில் இருக்கும் ஹோட்டல்களுக்கு இப்படிப்பட்ட சட்டத்தைக் கடுமையாக்கினால், நன்றாக இருக்கும்.

மேலும் இன்று சில பெரிய பெரிய ஹோட்டல்களில் மாமிசம் தயாரிக்கிறா் கள். அவைகள் எந்த நேரங்களில் மாமிசம் தயாரிக்க வேண்டும், எந்த நேரங்களில்தான் அதை விற்க வேண்டும் என்று அரசாங்கம் இன்னும் விளக்கம் தெரிவிக்கவில்லை. இவ்வாறு ஏன் சொல்கிறேன் என்றால்,

[Sri M. Ethirajalu] [16th February 1959]

சென்னை நகரத்தில் சில பெரிய ஓட்டங்களில் இரவு 12 மணிக்குக் கூட மாமிசப் பண்டங்கள் தயாரிக்கப்படுகின்றன. கொன்கிலி, குத்து, வாழி, திண்டிவனம், நகரங்களில் இறப்பவர்கள், இரண்டு மணிக் கடை மாமிசம் சாப்பிடுகிறார்கள். அற்புதமான மீதம் இரக்கும் மாமிசத்தை மறு நாள் காலையில் கூட விற்பனை செய்கிறார்கள். முதல் நாள் கைமத்த மாமிசத்தை இரவு வைத்திருந்து மறுநாள் சாப்பிடக் கூடாது என்பது எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் பெரிய ஹோட்டல் முதலாளிகள் இந்த முறைப்படி ஹோட்டல்களை நடத்துவதில்லை. பொது மக்கள் என்ன கஷ்டப்பட்டாலும் சரி, நாய்கள், பானம் சம்பாதிப்பதே முக்கியம் என்று ஒன்று நோக்கத் துடன் இன்று பெரிய ஓட்டல் முதலாளிகள் ஓட்டல்களை நடத்துகிறார்கள் என்பதை நாம் மறக்கவோ மறுக்கவோ முடியாது. சுகாதார அதிகாரிகள் பெரிய ஓட்டல்களுக்குச் சென்று, அங்கே திண்டிவனங்கள் எப்போது செய்யப் பட்டன, அவைகள் விபரமாய்கின்றனவா, இல்லையா, அவை இரவு நேரங்களில் மீதம் வைத்திருந்து மறுநாள் பொது மக்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றனவா இல்லையா என்று கவனிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். இது மிக மிக முக்கியம். சென்னை போன்ற நகரங்களில் நான் வறிப்பிட்ட நபர்கள் நடக்கின்றனர். இப்போதும் நடந்து கொண்டு இருக்கின்றனர். அந்த ஹோட்டல்களில் பெயர்களை குறிப்பிட்ட நபர் விருப்பவில்லை. இந்தமாதிரியான விஷயங்களில் சுகாதார அதிகாரிகள் நாளையாளை முறையிலும், தேர்மையான முறையிலும், நியாயமான முறையிலும் மக்கள் நலனை நம் நலம் என்று சிந்தித்துச் செயலாற்றினால், இந்த மசோதாவிற்குக்கூட அவசியமில்லை என்று கூறுகிறேன். அவர்கள் கடமையைச் செய்ய ஓட்டல்களுக்குச் சென்றவுடன் அவர்களை முதலாளிகள் உட்கார வைத்துப் பொது அளவில் உபயோகத்தால் ஹோட்டலில் எல்லாம் நன்றாக, சுயமாக இருக்கிறது என்று அவர்கள் எழுதிக்கொண்டு வந்துவிடுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள்தான் இன்று சுகாதார இலாகாவில் இருக்கிறார்கள். இதை நான் குற்றம் கூற வேண்டுமென்பதற்காகச் சொல்லவில்லை. இவைகளை நான் பார்த்திருப்பதால், இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இங்கே நான் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. ஆகவே இனி அப்படிப் பொது மக்கள் குறை கூறுவாணாம் சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள் நடந்துகொள்ளவேண்டும். ஆகவே, இந்தச் சட்டத்தை அமல் நடத்தும்போது நடுத்தர மக்களுக்கு மிகவும் உபயோகப்படும் சிறு மக்களையும், ரெஸ்டாரன்டுகள் முதலியவைகளுக்குப் பாதகம் ஏற்படாத முறையில் சட்டத்தில் விலக்களிக்க வேண்டும். சிறிய ஓட்டல்களை நடத்துபவர்கள் தயவு செய்தால், அவர்களிடம் ஒரு முறைக்கு மூன்று முறை எடுத்துச்சொல்லி அவர்களைத் திருத்தி அதற்குப் பிறகு அவர்களைச் சட்டத்திற்கு உட்படுத்தக் கூடிய முறையில் சட்டத்தில் வழி செய்ய வேண்டும். முடியாவிட்டால், அமல் நடத்தும் உத்தியோகஸ்தர்கள் பார்த்துக்கொள்வோமோ என்று நம் பெரியார் ஸ்ரீ வி. வி. ராமசாமி அவர்கள் சொன்னதுபோல, நானும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

SRI V. V. RAMASWAMI : பெரியார், பெரியார், என்று சொல்லி என்னை வேறு யாருடனாவது சேர்த்துவிடாதீர்கள்.

*** SRI M. ETHIRAJALU :** அவர் சொன்னதுபோல, தெருவில் மூலை முடுக்குகளில் திண்டிவனம் செய்து விற்கும் தாய்மார்களுக்கும் சிறு கடைக்காரர்களுக்கும் விதி விலக்கு அளிக்க வேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வலக்கம்.

*** SRI M. V. SUDARSANAM NAIDU :** கனம் தலைவர் அவர்களே, இப்போது சுகாதாரம் சம்பந்தமாகக் கனம் அங்கத்தினர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவித்தார்கள். ஓட்டல்களை எவ்வாறு சுகாதார முறையில் நடத்த வேண்டும் என்பதுபற்றி அவர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவித்தார்கள். நாம் சட்டமியற்றுவதற்கு முன், ஜனங்களின் அபிப்பிராயங்களுக்கும் சட்டத்தால் ஏற்படக்கூடிய பலால்களையும் அறிய வேண்டியது மிகவும் முக்கியம். சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தால் மட்டும் பிரயோஜன

[16th February 1959] [Sri M. V. Sudarsanam Naidu]

மில்லை. சட்டமியற்றுவதற்கு முன்பு மக்கள் என்னென்ன நினைக்கிறார்கள் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கிறோம். ஓட்டல்களில் நடக்கும் இத்தகைய தவறுதல்களைத் தடுக்கும் முறையில் ஓட்டல்காரர்களுக்கு எந்தவிதமான இம்சையும் கொடுக்காமல் நாம் இப்போது இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். இப்போது சாராயம், கள்ளக்கடை முதலியவைகள் மறைந்துவிட்டன. அவைகள் இருந்த இடங்களில் இப்போது மக்களை களும் பலபார்க்க கடைகளும் இருக்கின்றன. கள், சாராயக் கடைகளை எற்படுத்தினோம். ஒழிக்க வேண்டுமென்பதற்காக மக்களைக் கடைகளை எற்படுத்துவதற்கு மக்களைக் கடைகளுக்கும் சீர்தரம் பெற்தால், முன்பு கள் குடித்து வந்தவர்கள் மசோதாக்களை இன்னும் ஜாஸ்தியாகத் தூற்றி ஆரம்பிப்பார்கள். அதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. கடந்த காலத்தில் கள் அருந்திய எல்லோரும் இப்போது மசையோபோ வெறு ஏதாவது பாணத்தையோ இரண்டு வேளை சாப்பிட்டு ஓரளவு அமைதியாக இருக்கிறார்கள். அந்த மக்களுக்குப் பாதகம் விளைவிக்கக்கூடிய சட்டம் பெற்தால், அவர்கள் எல்லோரும் அரசாங்கத்தைத் தூற்றி ஆரம்பிப்பார்கள்.

மக்களின் நன்மைக்காகச் சுகாதாரச் சட்டத்தைக் கொண்டுவருகிறோம். ஆனால், அதைக் கொண்டு வரும் அந்த நிமிஷத்தில் சில மனிதர்கள் இந்த ஊரிலும் மற்ற ஊர்களிலும் எச்சில் இலையை எடுத்து அதில் உள்ளதைச் சாப்பிடுகிறார்கள். இவ்வாறு செய்யும் மனிதர்களை மனிதர் களாவிய நாமே பார்க்கிறோம். இந்த அறியாய நிலை மாற வேண்டும் என்று மசோதா காத்திருக்கூட அடிக்கடி சொல்லியதுண்டு. அதற்கு அரசாங்கம் ஒன்றும் செய்யவில்லை. ஒருவனுடைய எச்சில் உணவை வேறொருவன் சாப்பிடுகிறபோது, மனித வர்க்கத்தை மனித வர்க்கமே இப்போது தடுக்கிறது. இதை நீக்குவதற்கு ஒரு சட்டமும் கொண்டுவரப்படவில்லை. ஓட்டல்களில் நடக்கும் தவறுகளைப் போக்க இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்திருக்கும் கனம் சுகாதார அமைச்சர் அதைப்பற்றியும் சிந்திக்க வேண்டும். மனித வர்க்கமே இப்போது தடுக்கிறது. சாப்பிடுவதைப் போது, ஒருவனுடைய எச்சில் உணவை மற்றொருவன் சாப்பிடுவதைப் போது, நமது மனம் பதைபதைக்கிறது. அது என் போன்ற வர்க்கத்தை அவகேடாக இருக்கிறது. எனக்கு மட்டுமின்றி மனித வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த ஒவ்வொருவருக்கும் அது அவகேடு. ரோடு ஓரங்களிலும் தெருக்களிலும் எழைகள் இருக்கிறார்கள். மசோதா வரும் மிளகாயை அறைத்துச் சமையல் செய்கிறார்கள். அங்கே அவர்கள் போது அவர்கள் அதை எடுத்துக்கொண்டு ஒடுகிறார்கள். அவ்வாறு ஒழி போது அவை கீழே விழுந்தால், அவைகளைத் திரும்ப எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு சாப்பிடுகிறார்கள். இது சம்பந்தமாக என்ன சுகாதாரச் சட்டம் இயற்றியிருக்கிறோம்? ஒன்றுமில்லை. இந்தமாதிரியான அவை நிலை நாட்டில் இருக்கிறது. இவைகளைப்பற்றிச் சிந்தித்து அவை செய்ய வேண்டும். சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தால் மாத்திரம் போதாது. சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தால், அதிகாரிகளின் கொடுமை பெற்தால், அதிகாரிகளின் கொடுமை ஏற்படும். அதிகாரிகளின் கொடுமை ஏற்பட்டால், அரசாங்கத்தை மக்கள் தூற்றுவார்கள். சின்னப் பிள்ளைகளாக இருப்பவர்கள் அதிகாரிகளாக வந்துவிடுகிறார்கள். இளம் அதிகாரிகள் தயவு தாட்சனியம் பார்க்க மாட்டார்கள். பெரியவர் களாக இருக்கும் அதிகாரிகளாவது தயவு தாட்சனியம் பார்ப்பார்கள். இளம் அதிகாரிகள் கண்டிப்பாக இருப்பார்கள். இந்த மசோதாவைச் சட்டமாக்குவதற்கு முன்பு கிராமங்களில் அங்காடிக் கடை போட்டு சட்டமாக்குவதற்கு முன்பு கிராமங்களில் அங்காடிக் கடை போடாமல், வியாபாரம் செய்யும் எழைகளுக்குப் பாதகம் ஏற்படாமலிருப்பதற்கு, ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். எச்சரிக்கை செய்து அவர்களைத் திருத்த வேண்டும். சட்டத்தில் அவர்களுக்கு உரிய சலுகை அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறிக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*** SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR :** மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மசோதாவைப்பற்றிப் பேசவேண்டியதையெல்லாம் பேசிவிட்டார்கள். இந்த மசோதாவைப் பற்றிப் பேசவேண்டியதையெல்லாம் பேசிவிட்டார்கள். நான் சுருக்கமாகச் சில வார்த்தைகள் மட்டும் சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன். நான் சிதம்பரத்தில் முன்சீபாக இருந்தபொழுது, ஒரு பெரிய ஹோட்டலில் இட்லி விற்கிறார்கள். ஒரு பெரிய கொப்பரை நிறைய இட்லி மாவு இருந்தது. அந்தக் கொப்பரைக்கு அடியில் ஒரு கருந் தேள்

[Sri A. Gajapathy Nayagar] [16th February 1959]

செத்துப்போய்க் கிடந்தது. இப்படியும் சில சமயங்களில் நடப்பது உண்டு. இதைப்பற்றி யாரையும் குறை கூற முடியாது. ஆனால், நாம் முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டியது என்னவென்றால், பெரிய ஹோட்டல்களில் கவனம் செலுத்தி அவைகளைச் சீர்திருத்த வேண்டும். வறுமையினால் அதிகப் பசியினால் டீக்கடை வைத்து வாழும் ஏழை மக்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கக் கூடாது. பெரிய ஹோட்டல்களில் சுகாதார நிலைமை இருக்கின்றதா என்பதை நாம் முதலில் கவனிக்க வேண்டும். இந்தக் காலத்தில் ஹோட்டலுக்குப் போகாதவர்கள் யாருமில்லை என்று சொல்லலாம். அவர்களுக்கு விட்டிற்குப் போய் வருவதற்கு நோய் இருக்காது. அவர்களுக்குப் பல அலுவல்கள் இருக்கும். இந்த ஹோட்டல்களிலே சமையல் செய்யும் இடம் எப்படி இருக்கிறது என்பதை முதலில் கவனிக்க வேண்டும். நான் ஒரு பெரிய மிலிட்டரி ஹோட்டலுக்குப் போயிருந்தேன். எனது நண்பர் ஒருவர் உ குடிப்பதற்காக என்னை அழைத்தார். அவர் கூடப் போயிருந்தேன். (குறுக்கீடு). அலுவல்கள் ஹோட்டலுக்குப் போகக் கூடாது என்பதில்லை. யார் வைத்திருக்கும் ஹோட்டலாக இருந்தாலும் போகலாம். என் நண்பருடன் உ சாப்பிடுவதற்குப் போயிருந்தேன். அது மவுண்ட் ரோடில் பெரிய ஹோட்டல். ஒரு பக்கெட்டுக்கு ஒரு சாண் மேலே கொழுப்பு மிதந்துகொண்டிருந்தது. அதில் பிளேட்டுகளைப் போட்டுக் கழுவக்கொண்டிருந்தார்கள். எங்கு பார்த்தாலும் ஒரு புனிச்ச நாற்றம். சமையல் செய்கிற இடத்திற்குப் பக்கத்திலே கக்கஸ். இம்மாதிரியாக அங்கு இருக்கும் சுகாதாரத்தைப்பற்றிச் சொல்ல முடியாது. முதலாவதாக பெரிய ஹோட்டல்களில் இந்தச் சட்டத்தை நல்லபடியாக அமுலுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். அதைச் செய்யவில்லாமல் நன்றாக இருக்கும். சிறு கடைக்காரர்கள், சிறு கடை வைத்திருக்கும் பெண்கள்கூட லைசென்ஸ் வாங்க வேண்டுமென்று சொல்லுவது சரியல்ல. அவர்கள் என்ன பண்டங்கள் செய்கிறார்களா? இல்லை, உ தான் விற்கிறார்கள். உயோடுகூட, ரொட்டி, பிஸ்கட் மட்டும் தான் விற்கிறார்கள். காலையில் “வாக்” போகிறவர்களுக்கு இரண்டு பிஸ்கட்டும் உயும் விற்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எதற்கு லைசென்ஸ்? உ, காப்பி விற்கும் யாருக்கும் லைசென்ஸ் தேவையில்லை. பண்டங்களை வேறு இடத்தில் செய்து கொண்டுவந்து விற்பார்களுக்கு லைசென்ஸ் தேவையில்லை. ஏழை மக்கள் பிழைப்பில்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்கள் பிழைப்பைக் கெடுக்கக் கூடாது. திரு வி. வி. ராமசாமி அவர்கள் சொன்னமாதிரி, சில பெண்கள் ஆப்பம், இடியாப்பம் போன்ற பண்டங்கள் விற்பனை பிழைக்கிறார்கள். அவர்களை வேண்டுமானால் குப்பையான இடத்தில் வைத்து விற்கக்கூடாது, நல்ல சுத்தமான இடத்தில் வைத்து விற்க வேண்டுமென்று சொல்லலாம். அந்தப் பண்டங்களை ஒரு விலையையோ அல்லது வேறு பேப்பரையோ போட்டு மூடிவைக்க வேண்டுமென்று சொல்லலாம். அவர்களைப் போய் லைசென்ஸ் வாங்க வேண்டுமென்று தொந்தரவு செய்யக் கூடாது. தின்பண்டங்கள் செய்யும் இடம், தின்பண்டங்கள் செய்யாமல் விற்கும் இடம், நனி நபர்கள் வைத்துக்கொண்டு விற்பனை செய்யும் இடம், அதிக மக்களைக் கொண்டு தின்பண்டங்கள் செய்யுமிடம் இவைகையெல்லாம் பரிசீலித்து, இடத்திற்கும், காலத்திற்கும், பொருளுக்கும் ஏற்ப அறிவைச் செலுத்தி இந்தச் சட்டத்தை அமுல் நடத்தினால் நன்றாக இருக்கும்.

இன்னொன்று சொல்லுவேன். இந்தச் சட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டு வந்தது முதற்கொண்டு லஞ்சம் தாண்டவமாடுகிறது. இதை நான் பப்ளிக்காகச் சொல்லுவேன். சுகாதார அதிகாரிகளை உள்ளே வர விடுவதில்லை. இம்மாதிரி லஞ்சம் தாண்டவமாடுவதினால்தான் இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வரவேண்டியிருக்கிறது. அதிகாரிகளை உள்ளே போக விடமாட்டார்கள். ஜோப்பியில் 5 ரூபாய் போட்டுவிட்டால் “ஆல்ரைட்” என்று சொல்லிவிடுவார்கள். அது யார் பேரில் தப்பு? ஹோட்டல் வைத்திருப்பவர்கள் மீதுதான் தப்பு. அவர்கள்தான் இம்மாதிரி அதிகாரிகளுக்கு லஞ்சம் கொடுக்கிறார்கள். ஆகையினால், பெரிய ஹோட்டல்களைத்தான் முதலில் கவனிக்க வேண்டும். நண்பர் அவர்கள் சொன்னதுபோல, மதுபானத்தை விட்டுவிட்ட பிறகு, இப்பொழுது டீக்கடைகள் அதிகரித்திருக்கின்றன. அந்தச் சிறு சிறு

[16th February 1959] [Sri A. Gajapathy Nayagar]

டீக் கடைகளில்தான் பிஸ்கட்டும், ரொட்டியும் கூடவே வியாபாரம் செய்து மக்கள் பிழைக்கிறார்கள். ஆகவே, தின்பண்டங்கள் செய்யும் இடத்திற்குத் தான் கண்டிப்பாக லைசென்ஸ் வாங்க வேண்டும். தின்பண்டங்கள் செய்யாமல் விற்பனை மட்டும் செய்யும் இடத்திற்கு லைசென்ஸ் வாங்க வேண்டாம். தனிப்பட்ட ஏழை மக்கள் இம்மாதிரி உ அல்லது பண்டங்களை விற்கும், அவர்களை லைசென்ஸ் வாங்கச் சொல்லக் கூடாது என்று வேண்டிக்கொண்டு, எல்லா உடைய உடையை முடித்துக்கொள்ளுவோம்.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Mr. Chairman, I do not wish to take the time of the House for more than a few minutes. In 1939, the Public Health Act was passed with a great deal of gusto and we all thought that a new sort of change was coming over and that very many improvements would take place. Twenty years later, a Bill is being presented to the Council when it is in effect a condemnation of the action of those responsible for the administration of the Public Health Act. Before proceeding further, Mr. Chairman, may I invite your attention to the Statement of Objects and Reasons? I am sure there is a slight mistake in this part of the Bill. It is stated: “It is proposed to revise Chapter XII and to provide for the control, prevention and spread of communicable diseases from catering establishments”. I think the expression may be misunderstood. It is not to provide for the spread of communicable diseases but to prevent their spread. Apart from that, Mr. Chairman, we are becoming experts more or less in passing legislation on every conceivable subject. What effect the legislation will have and how far it will be possible for us to see that the legislation is a success in actual working are things which are never considered by those responsible for the administration of the Act. They are not considered even by the framers of the Bill and by the legislators who pass it into law. Sir, Member after Member got up in this House and said that they felt extremely happy that this Bill was being passed. What is the effect? You will forgive me—I am not trying to be pessimistic or to throw cold water on this very useful and vital measure—if I say that the form in which the Bill has been introduced and the way in which it is going to be implemented convince me that it will be a dead letter on our statute-books. If, on the other hand, the Hon. Minister had come forward with a measure restricting the operation of this Act to certain well-defined areas—large municipalities and some of the smaller municipalities—there would have been a chance of seeing that in course of time, in the course of ten or fifteen years, considerable improvement took place. The responsibility for the administration of the Act is on the District Health Officers. Sir, the District Health Officers are becoming an extinct race and it has become impossible to recruit such officers. I know the difficulty experienced in recruiting medical officers, whether on the preventive side or on the curative side, is so great that there are a hundred vacancies still in the Medical Service of State.

Then, Sir, what is intended is something very different. Almost forty years ago, there was a Health Officer by name, Dr. MacDonald, a Scotchman, who came to this place. In those days he was able

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [16th February 1959]

to curb tendencies on the part of people to sell consumables over drains or in insanitary places by rigorously enforcing the law, e.g., permitting preservation of eatables in glass cases so that no flies would come and sit on those eatables. I suppose, if such a thing were attempted by the Health Officers to-day, there will not be Members wanting—I have seen it from the statements made by some of the Members here now—who would say that the poor man should not be deprived of his only means of existence and that the poor consumer should not be deprived of having a bite of that fly-eaten foodstuff. We should think of the larger interests of the people and the diseases which not only will be inherited by the persons concerned but will be communicated to others.

Now, there is a proverb, not confined to Medical Science alone. That is, prevention is better than cure. What we have got to do is to see that the powers that are given here in the existing clauses are properly applied. What are those powers? They are to license a hotel under certain conditions. Are those conditions observed by the health authorities in any part of the State, I should like to ask. A great deal has been said about the differences between leaves and plates. To-day if we talk of leaves, it creates another problem. The hon. Member Sri Krishnamoorthy said that leaves should be used instead of plates. If leaves are used for everything, the garbage will mount to such an extent that the flies sitting on the discarded leaves will multiply thousandfold and come back and sit on the tables and the leaves used for eating purposes. On the other hand, if proper methods are adopted as in some countries by which the plates are kept extraordinarily clean, it would be all right. Apart from sentimental factors which are always there—and I cannot probably convert the hon. Member from his point of view—I may say that in every hotel, small or big, in Europe or in America, the system of inspection is so strict that all the plates have to be boiled in hot water, rinsed first of all, automatically put into a hot-water oven, boiled for ten minutes and then put into another place, and then only they are used. If this system is adopted, it would ensure cleanliness of the plates. It is not washing of the type described by my hon. Friend in an inimitable manner.

Sir, I was presiding over a Committee which went into the question of milk supply to the City. A number of caterers were present at a meeting and the manner in which the biggest hotels responded to the modern concepts of sanitation or cleanliness was deplorable. The public conscience is not there. We think of patting one side or the other and naturally after patting, we look to the votes we lose. Therefore, everything else should be as it ought to be. Now, catching votes and entering into the Legislature is a very good plan indeed which ought to be kept in view because it is a measure of service that we can do. On the other hand, it will be a disservice to the public if we find that these things are not properly looked into. I hope it will not be a reflection, Mr. Chairman, and I hope you will not rule it out of order, if I say that

4-40
p.m.

16th February 1959] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

there is a House Committee of this House and of the other House and ask whether its members have ever gone into the canteen in this very place and seen the method of cleaning the plates, how preparations are made and the sanitary conditions under which they are prepared under the very nose of the Legislature. If that is not possible, even if the Hon. the Minister in charge of the Health portfolio has not had the opportunity to go there, how do you expect in the whole of the State, over the wide world as it were, sanitary conditions to prevail?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : He (the Hon. Minister) went long ago. (An hon. Member : His predecessor.) No. I myself, as a Member.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : There is a world of difference between a Member and the Hon. the Health Minister going. We know that when they go on tours, many of them have gone as Members unnoticed, but unfortunately when they go as Ministers, we see two Inspectors of Police, four Sub-Inspectors, a dozen constables and a paraphernalia of district authorities, which means they can go immediately and organise the people to carry out the wishes of the Hon. Minister in the matter, to make the place better. What I wish to state is, merely passing a legislation in the present form where the licensing fee is Rs. 5 or Rs. 10 will only mean an addition to the Exchequer without promoting anything worthy of the name of sanitation.

Why is the City so bad? I may put forth another point to the Hon. the Health Minister. What exactly is the state of the Madras City in regard to sanitation? It is perfectly true that we have to have some people delivering the eatables on the roadside. But even there, we can make them very much better, very much cheaper. All that is required is a plastic cover over the van that carries eatables. The cover once bought for a small price will prevent flies and others. A mosquito net also might be spread over the eatables and other things which are sold on the roadside. There is no necessity at all to put the poor person to any excessive expenditure. In fact, I would go further and say that if the necessity arises, we may give him this particular thing for some small consideration because we will be saying in another respect a great deal of expenditure. What is the good of leaving those eatables thus and having cholera cases for which we have to recruit so many people, having so much of bandobust made after the horses are stolen from the stable? It is no use at all. So, I would beg of the Hon. Minister still to consider the possibility of bringing this into force in a small portion of the State and then extending it to other areas.

Then, I think the authority which is sought to be delegated under this Act except to the District Health Officers and the Health Officers is a very dangerous thing indeed. As you know, Mr. Chairman,—I am only speaking with the qualification that you

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [16th February 1959]

will support me—it is a very difficult thing to state which food is bad and which is good. Many years ago there was a District Medical Officer whose name I will not mention, when the question of the 'prasadam' served in a particular temple was raised. I got the 'prasadam' at 12 o'clock and certified that it was unfit for human consumption. The same 'prasadam' was got again at 1 o'clock and it was certified good for human consumption. What happened in the short interval I need not dilate upon. When the case came to the Court—it was a sensational case in those days—the Medical Officer said: "This is a different 'prasadam' that has been brought". On that report they must have made amends. Of course, for the inspection and the report on the 'prasadam', not a licence fee, but the fee demanded must have been paid. So, it is not easy to make out whether a particular food is really such as to be thrown away. There is a temptation for people to rush in and say that it is not good enough because the State does not approve of such a food. What is the machinery that the Government have got to test in a scientific way whether a particular food is proper or not? It is a difficult thing. Elaborate chemical tests are required in the matter and a great deal of judgment is also required. A person who is expected to be a little above the standard—that will leave naturally a certain amount of erroneous judgment, to put it mildly—should be available for this purpose. That does not mean that I do not fully appreciate the motive with which the Hon. Minister has brought the measure. But as one who has dealt with cases and as one who has travelled all through and knows exactly the conditions under which we are constituted, I would say a small beginning is well worth making and gradually it may be expanded. It should not be difficult to enforce the legislation in municipalities, particularly in municipalities where there are hundred thousand population at least and gradually they may think of the other things. Then for the under dog who tries to make a little money selling food for whom my hon. Friend pleaded would not be affected and the hon. Member Sri Gajapathy Nayagar will sleep in peace.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Mr. Chairman, Sir, I fully appreciate and realise that the problem facing us in respect of sanitation and hygiene in our country is a very big one and that it cannot be solved easily. Not only with this legislation, but even with the aid of a comprehensive legislation, it will be very difficult to solve it. But we have to do something at least to tackle the problem. As was pointed out by the hon. Member Sri V. V. Ramaswami, the scope of this Amending Bill is limited. There is provision now to deal with lodging houses but we do not have provisions to deal with catering establishments, restaurants and other places mentioned in the Bill. So, only with the limited purpose of having uniformity in the matter at least in the case of the other catering establishments, this Bill has been brought before the House. I concede that there are other problems, important problems which this Bill will not tackle. I would suggest to the hon. Member behind me who is also a member on the Health Board to

[16th February 1959] [Sri M. A. Manickavelu]

think about all the other important changes that have to be brought about. They can be placed at a meeting of the Health Board to be held in another two or three months along with the suggestions made here and then we can think of a more comprehensive Bill.

No doubt, the original Act was passed in 1939 and twenty years have passed by and so many new problems and new difficulties have arisen. Certainly, some provision should be made to tackle the new problems and for that a more comprehensive Bill is quite necessary. 4.50 p.m.

With regard to the licence fee, the idea is to fix the amount in the rules. But the hon. Member (Sri Balasubramanya Ayyar) wanted to have an indication of the amount to be fixed as licence fee. I think it would not be very high like Rs. 1,000. May I tell him that the idea is to see that the licence fee does not exceed Rs. 25 and that it will be less in the case of small establishments? I am only indicating the upper limit. In the case of small establishments, it will be proportionately a small amount and that can be provided for in the rules.

With regard to taking away of samples of food articles under the guise of testing them, of course, we know that sometimes packets are given even without samples being demanded. (Laughter.) Generally for the purpose of sample-test, the officer may take one or two samples and so, I do not think there will be any difficulty about that.

Stress has been laid more on the preventive aspect than the curative aspect of this matter. That is very important and now in the primary health centres, the preventive aspect is more and more emphasized but in carrying it out, there is not much progress. I think we have to do it by and by and people also must co-operate and our agencies also should be such that we can enforce it very strictly.

Reference has been made to the scorpion found in the cauldron in which 'iddli' was prepared. I will also give a very interesting incident which happened some years ago. At one of the festivals, when there was a big crowd gathered, 'dosais' were being sold. Somebody in the crowd bought one 'dosai' and when he was eating it, he found something black. Afterwards he noticed that it was a lizard and asked the seller to explain about the presence of the lizard in the 'dosai'. But the seller told him that it was not a lizard but only an 'Inji and Karivenbilai' and then ate it. Because of his resourcefulness, he was able to satisfy the buyer. But if he had admitted that it was a mistake, then the whole stock would have been destroyed. So, such things also happen.

MR. CHAIRMAN: What happened to him?

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Nothing happened to him. He was quite hale and safe.

[Sri M. A. Manickavelu] [16th February 1959]

Now I come to washing of plates. I admit that this habit of sipping is very bad. The persons who are accustomed to taking coffee would relish it only if they sip. I remember that during my student days there was one hotel in a quiet place where people were allowed only if they were prepared to lift the cup and drink. There only leaves were used and everything was prepared in pure ghee or oil, as the case may be. The stuff was good and wholesome and by 3 o'clock every day, the whole thing would be exhausted. There was such a demand for it. Now, can we hope that the people's habit will change and that they may not sip? I am afraid it will not be the case. So, we have to devise other means. What are the other means? In this connection, what the hon. the Leader of the Opposition said is correct. In Western countries the plates are cleaned in boiled water. Even here in one or two hotels like Connemara and at Raj Bhavan, the plates served are hot and sometimes they are so hot that we get a little scorching also. But it is not done in all hotels. At least if they wash them in water, that itself would be good but they put all the plates in one bucket of water and then bring them. It is very bad and I do not know whether that kind of washing or cleaning plates as is done in Western countries is possible now in this country. I am afraid it is not possible to do it. With the existing economic conditions, I think it will be difficult to do it. Therefore, the best thing is to avoid sipping. I know that even now there are some hotels where table and other things are provided separately and the persons going there are expected not to sip, and leaves are also given.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Is the Hon. Minister aware that recently when we attended the tea party given at Raj Bhavan, we saw with our own eyes cups and saucers being washed in the same bucket of water?

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: When I referred to Raj Bhavan, I had in mind the time when only a few people used to go to Raj Bhavan. Now a large number of people are going there. Now that this matter has been discussed here, something would be done about it and instead of one bucket of water, more buckets of water would be used hereafter.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: But not hot water.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: I may tell the hon. Member that in the matter of eating and serving, the best tradition is followed by the Vaishnavites. They have got a code about eating, sitting and other things. Of course, some people other than Vaishnavites also would do these things. Especially Vaishnavites serve 'parimaruthal' food only after guests sit down and then they take a little water and perform 'mantram'. They say it is 'mantram' but, after all, it is not 'mantram' and they only wash their hands with the water. (Interruption.) It is very necessary to do it because what happens is, before taking dinner, we shake hands with all and sundry including the hands of those

[16th February 1959] [Sri M. A. Manickavelu]

who might have snuffed and got the stains of snuff. So also we take side-dish by our left hand and not by the right hand. It is all a very bad practice. The Vaishnavites have got a very strict code such as that one should not sneeze or cough while eating. They are very good at eating nicely and they take sweet after 'rasam' and before 'buttermilk'. All those good habits and customs have gone away. The best thing is to encourage the modern way of cleaning things. But that cannot be done in a day and we have to take such steps as are possible.

With regard to the things sold in front of schools, hawking of ice-fruit and other things, it is a very bad thing. That has to be stopped and something should be done.

In regard to the Health Officer authorising somebody else, if we 5 p.m. have to enforce the provisions effectively, we cannot expect the Health Officer to check each and every case. Therefore, he has necessarily to authorise some of his subordinates. It was said that the low-placed officials would abuse their powers. But have we not seen high-placed officials also misusing their powers? It may be that in the case of low paid persons, it is more often and more common. We have only to depend upon their good sense and integrity to enforce the provisions properly.

I am very sorry, Sir, that in the Statement of Objects and Reasons, a mistake has crept in. Somehow, it has crept in and it is a printer's devil which is very active nowadays. It is not good; it must be stopped. (Sri T. Purushotham: Is it a printer's devil or a drafting error?) Let us blame the devil and be done with it.

Sir, the hon. Member who is interested in the welfare of the fishermen complained that fish were destroyed on the outbreak of an epidemic and that the poor people suffered. As far as I know, only fish of a particular variety is dangerous, that is, *Olavalai*, the snakelike thing. The other things they do not destroy. Only that variety of fish is destroyed and not others, unless they are petrified or bad.

With these remarks, Sir, I shall request the hon. Members to accept the motion. I may say it will not be enforced very strictly even from the beginning, though we have provided strict clauses. As the hon. the Leader of the Opposition has suggested, the provisions ought to be first enforced in certain municipalities and major panchavats. I think there will be scope to provide for such things under the rule-making powers. We shall gradually enforce the provisions. I admit they cannot be enforced wholesale all on a sudden. (Cheers.)

MR. CHAIRMAN: The question is—

"That the Madras Public Health (Amendment) Bill, 1959, be taken into consideration."

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

[15th February 1959]

Clause 2.

MR. CHAIRMAN: The motion is—

'That Clause 2 do stand part of the Bill.'

* SRI T. PURUSHOTHAM: Sir, I beg to move the following amendment standing in my name—

"In Clause 2 after the words 'or any place', wherever they occur, insert the words, 'or vehicle'."

Actually, we find that the expression 'or vehicle' is used in the proviso, but not in the main clause itself. Here it is said that 'any eating, drinking or catering establishment, hotel, tea-shop, coffee-house, cafe, restaurant, refreshment room, mobile canteen, itinerant stall or any place, etc.' I say after the words 'or any place', the words 'or vehicle' may be added. That will include the push-carts referred to by my hon. Friend Sri T. P. Srinivasavaradan to which I also referred. The push-cart cannot come within the expression 'mobile canteen' or 'itinerant stall'. If the push-carts also are to be controlled, we will have to use the words 'or vehicle'. It is only a verbal addition which will make the intention of the Government clear. I hope the Government will accept it.

SRI M. ETHIRAJALU: I second the amendment, Sir.

MR. CHAIRMAN: Is the hon Member moving the amendments one by one?

* SRI T. PURUSHOTHAM: Yes, Sir.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Sir, I shall accept this amendment with this change, that instead of adding them after the words 'or any place', it is better to have them before them and allow 'any place' to come at the end. I accept the amendment with this change—

'For the word "after" in the amendment of Sri T. Purushotham, substitute the word "before".'

MR. CHAIRMAN: The question is—

'For the word "after" in the amendment of Sri T. Purushotham, substitute the word "before".'

The amendment was put and carried.

MR. CHAIRMAN: I shall put the amendment of Sri T. Purushotham, as amended by the Government amendment, to vote. The question is—

'In clause 2, before the words "or any place" wherever they occur, insert the words "or vehicle".'

The amendment of Sri T. Purushotham, as amended by the Government amendment, was put and carried.

15th February 1959]

SRI T. PURUSHOTHAM: Sir, I move the following amendment:—

"In the second proviso to the proposed new section 107-B. for the word 'minimum', substitute the word 'prescribed'."

SRI M. ETHIRAJALU: I second the amendment, Sir.

* SRI T. PURUSHOTHAM: It is stated that the 'executive authority may refuse to grant a licence or to renew a licence if he is satisfied that the building, mobile van, vehicle or place is not suitable for the purpose mentioned in the application or does not satisfy the minimum requirements as regards sanitation.' There is nothing as minimum requirement. It should be 'prescribed requirement'. I, therefore, propose that this amendment may be accepted by Government.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: It will not be proper to accept the amendment, because the requirements would be many and it cannot be insisted that all of them should be followed at the same time. The officer will see whether the minimum requirements are satisfied. Therefore, 'minimum' should be there and not 'prescribed'.

The amendment was, by leave, withdrawn.

* SRI T. PURUSHOTHAM: Sir, I move the following amendment:—

"In sub-clause (4) to the proposed new section 107-B. for the words 'a statement in writing of', substitute the words, 'an order in writing stating'."

SRI M. ETHIRAJALU: I second the amendment, Sir.

* SRI T. PURUSHOTHAM: This is necessary because it cannot be expected that the Executive Officer should furnish the applicant with a statement. It is better to say that he should send an order in writing in cases of refusal, suspension, etc.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, the provision is that a statement giving the grounds on which a refusal or suspension is ordered should be appended to such order. We cannot say he shall give a 'judgment'; it will be a big word, unsuited here.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Sir, 'statement' will be all right. The idea is that the reasons for his order should be stated. That is quite all right.

The amendment was, by leave, withdrawn.

* SRI T. PURUSHOTHAM: Sir, I move the following amendment:—

"In sub-clause (5) to the proposed new section 107-B, add the following words at the end:—

'which shall be disposed of in accordance with the rules prescribed by Government'."

SRI M. ETHIRAJALU: Sir, I second the amendment.

[16th February 1959]

* SRI T. PURUSHOTHAM: Sir, it has been provided that any person aggrieved by the refusal to grant or renew or by the cancellation or suspension of, a licence by an executive authority under this section may appeal. Sir, I want that these appeals should be disposed of in accordance with prescribed rules. If the local authority goes on delaying passing of orders on the appeal, it will be a hardship to the applicant. It has not been provided here how the appeal would be disposed of. The local authority should not keep the appeal pending for any length of time. Especially, in the case of renewal, pending orders on the appeal, the licensee should be permitted to continue the trade. He should not be asked to stop it simply because the executive authority has refused or suspended the licence. The local authority should not keep on the appeal. The rule should provide for the expeditious disposal of appeals. That is why I propose that the appeal should be disposed of in accordance with the rules prescribed by Government. The rules could provide that the trade shall be continued pending disposal of the appeal. All these things may be provided for under the rules framed by the Government. That is why I propose that the appeal which the affected party would make to the local authority may be disposed of in accordance with the rules prescribed by Government.

5 10
p.m. SRI M. SESHACHARIAR: Sir, an appeal to the local authority is provided for. There should also be an appeal to a higher authority than that. The executive officer and the Board alone are contemplated. There must be a higher authority than they. I think the rules can provide for that also, as he said. But, in regard to renewal, the difficulty will always be there. Under the Panchayat Act, if the renewal is not made within a particular period, then the person concerned must be deemed to have a licence, whether it is issued or not. Once the application is made, if within a prescribed period, the licence is not issued, the Panchayat Act provides that the person concerned must be deemed to have a licence and that the man can carry on the business. Unless the executive officer or the Board intimates to the person that the matter is under consideration, the licence must be deemed to be continued, if it is not granted within a prescribed period. But here it must be specifically stated. The rules must provide for an appeal to a higher authority than the local authority and the Board. There must be an appeal either to the Government or to the Inspector of Local Boards or anybody else. I think it must be to the Inspector of Local Boards because any licence is issued by the municipality or the panchayat

SRI T. PURUSHOTHAM: The Director of Public Health may be added.

SRI M. SESHACHARIAR: In the matter of licence, there is no use of appealing to the Director. The issue of licence is made by the executive authority. In regard to issue of a licence, one cannot appeal to the Director.

[16th February 1959]

SRI T. PURUSHOTHAM: The executive authority under the Public Health Act is the Health Officer and not the Commissioner.

SRI M. SESHACHARIAR: My Friend is making a mistake. The point is this. In regard to the licence, the executive authority is the authority in charge. No other person can issue the licence. The Public Health Department cannot issue the licence for running a hotel. The licence has to be issued only by the executive officer.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Sir, there is a feeling that the wording is not clear. When it is said that one may appeal to the higher authority, I am just thinking whether we can say 'the appellate authority'. Even then the question will arise which appellate authority is referred to and whether it should be the local authority. Therefore, we shall leave it at that.

Then, Sir, the amendment 'which shall be disposed of in accordance with the rules prescribed by Government' does not read properly. The clause may read: '..... under this section may appeal to the local authority and it shall be disposed of in accordance with the rules prescribed by Government'. So, with this modification, I accept the amendment.

I move—

"In the amendment of Sri T. Purushotham, for the word 'which', substitute the words 'and it'."

MR. CHAIRMAN: I shall put the Government amendment to vote. The question is—

'In the amendment of Sri T. Purushotham, for the word "which" substitute the words "and it".'

The amendment was put and carried.

MR. CHAIRMAN: I shall put the amendment of Sri T. Purushotham, as amended by the Government amendment, to vote. The question is—

"In sub-clause (5) to the proposed new section 107-B, add the following words at the end:—

'and it shall be disposed of in accordance with the rules prescribed by Government'."

The amendment of Sri T. Purushotham, as amended by the Government amendment, was put and carried.

* SRI T. PURUSHOTHAM: Sir, I move the following amendment:—

"In the proposed new section 107-C, delete the word 'minimum', wherever it occurs."

[Sri T. Purushotham] [16th February 1959]

The Government always fix the requirements as regards sanitation. They are standard requirements. The Government are not going to fix the 'minimum' requirements. The Government shall have power for fixing the requirements as regards sanitation for different types of buildings, mobile vans, etc. So, the provision should be to make rules for fixing the requirements as regards sanitation in the case of catering establishments. There is no 'minimum' requirement in fixing the sanitary standards.

The amendment was seconded.

SRI M. SESHACHARIAR: In the other amendment he said 'prescribed'. Here he refers to requirement. There are certain things which have got to be accepted. There are certain things which are minimum requirements which it is obligatory on the part of the licensee to comply with. To say that all the things should be conformed to is not proper. Everybody cannot conform to everything.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Suppose we drop the word 'minimum'. Then it may read 'for fixing the requirements as regards sanitation for different types of buildings, mobile vans, etc.' If it is like that, then what we enforce is the 'minimum requirements'. So, there is no harm in deleting the word 'minimum'. As the hon. Member suggested, when we want to arrange for the sanitation, there must be standard requirements. The rules will prescribe them. In enforcing the provision, we should be satisfied that the minimum requirements are complied with. I think, therefore, the word 'minimum' may be dropped.

MR. CHAIRMAN: I shall put the amendment to vote. The question is—

'In the proposed new section 107-C, delete the word "minimum", wherever it occurs.'

The amendment was put and carried.

Clause 2, as amended, was put and carried.

Clause 3 was put and carried.

Clause 4.

MR. CHAIRMAN: The motion is—

'That clause 4 do stand part of the Bill.'

* SRI T. PURUSHOTHAM: Sir, I move the following amendment:—

"In clause 4, in the proposed new section 112-A for the words 'carry away' or 'carried away', wherever they occur, substitute the words 'remove' or 'removed' respectively."

16th February 1959] [Sri T. Purushotham]

The words "carry away" would seem to be very inelegant and I propose that they should be substituted by "remove". The expression "carry away" carries with it a certain odium. I think the Government may consider accepting this amendment.

The amendment was duly seconded.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: If I accept the amendment of the hon. Member, it may read "No person shall remove or in any way interfere with an article, utensil or vessel seized, removed or secured under sub-section (1)." Then the word 'remove' will be repeated twice. It may also not read well. So, instead of the word 'removed' the word 'taken' may be used and I accept the amendment with this modification.

I, therefore, move—

"In the amendment of Sri T. Purushotham, for the words 'remove' or 'removed', substitute the words 'take' or 'taken' respectively."

The amendment was put and carried.

MR. CHAIRMAN: I shall put the amendment of Sri T. Purushotham, as amended by the Government amendment, to vote. The question is—

'In clause 4, in the proposed new section 112-A, for the words "carry away" or "carried away", wherever they occur, substitute the words "take" or "taken" respectively.'

The amendment of Sri T. Purushotham, as amended by the Government amendment, was put and carried.

Clause 4, as amended, was put and carried.

Clause 5.

MR. CHAIRMAN: The motion is—

'That clause 5 do stand part of the Bill.'

* SRI T. PURUSHOTHAM: Sir, I move the following amendment:—

"In clause 5, in the proposed sub-section (2), after the words 'or a place' and before the words 'where food', insert the words 'or vehicle'."

This amendment is similar to the one that has already been accepted by the Government. Therefore, this may be accepted.

The amendment was duly seconded.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: I accept the amendment.

[16th February 1959]

MR. CHAIRMAN : The question is—

" In clause 5, in the proposed sub-section (2), after the words ' or a place ' and before the words ' where food ', insert the words or vehicle '."

The amendment was put and carried.

* SRI T. PURUSHOTHAM : Sir, I move the following amendment :—

' In clause 5, after the proposed sub-section (2), insert the following as new sub-sections (3) and (4) :—

" (3) The Government shall have power to make rules for the periodical medical examination of the employees and associates in all the catering establishments referred to in sub-section (2).

(4) The Government shall have power to appoint food inspectors for effective supervision and control of the catering establishments and for the purposes stated in Chapters XI and XII of the principal Act."

Sir, the new sub-section (3) I am proposing is in accordance with the recommendation of the Hotel Sanitation Committee and I think the Government may consider accepting it. It only proposes that the Government may be given the power to make rules providing for the periodical medical examination of the employees and associates. As regards now sub-section (4) proposed by me, I wish to recall that it has been pointed out in the course of the discussion on this Bill that we may pass this important legislation, but that there may not be proper enforcement of the provisions of this legislation. For this purpose, Government should have the power to appoint Food Inspectors. I have proposed that the Government may have power to appoint Food Inspectors, wherever necessary, for effective supervision and control of the catering establishments. It may be interesting to note in this connection that the public health reports show that several cases of food poisoning occur due to consumption of unhygienically prepared food kept in uncovered and untinned vessels. Last year, that is, in 1958, 81 such cases were reported, of which there were 7 deaths. The occurrence of such cases in several places is a normal feature, and there should be sufficient health staff to take prompt action to remove the affected persons to hospital for treatment and institute necessary precautionary measures for the prevention of a recurrence of such cases. I hope, Sir, the Government would take necessary powers to appoint the required staff for this purpose.

The amendment was duly seconded.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, I shall not be able to accept the amendment to introduce a new sub-section (4) to enable Government to appoint Food Inspectors. Because, as it is, there is sufficient provision for the supervision and control of the catering establishments both by the Health Officer and the other

[February 1959] [Sri M. A. Manickavelu]

icers whom he would empower or authorise. Even now this work is being done by the Sanitary Inspector. He can very well do this. Therefore, no fresh appointment of a Food Inspector is necessary.

As regards the other amendment of Sri T. Purushotham to provide for the medical examination of the employees and associates, there is already provision for it in item (iii) of sub-clause (2). Since we have this provision already, the amendment of Sri T. Purushotham is unnecessary.

The amendment was, by leave, withdrawn.

Clause 5, as amended, was put and carried.

Clauses 6 and 7 were put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, I move—

' That the Madras Public Health (Amendment) Bill, 1959, as amended, be passed '.

MR. CHAIRMAN : The question is—

' That the Madras Public Health (Amendment) Bill, 1959, as amended, be passed '.

The motion was put and carried and the Bill, as amended, was passed.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Tuesday, the 17th February 1959.

The House then adjourned.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Tuesday, the 17th February 1959.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

1.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Employees of the State Transport Department

* 50-A Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether it is a fact that the employees of the State Transport Department went on strike on 2nd February 1959; and

(b) if so, the period for which they were on strike and the reasons therefor?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) No, Sir.

(b) Does not arise.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, the incident was between the conductor and the driver of a vehicle and the passengers. How is it that all the conductors and the drivers were made to sit at the Police station in the night with the result that they could not go to work early in the morning at 5 o'clock the next day?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The concerned conductor got the bus to the Transport House. Then, the enquiry had to be conducted at the Police station with regard to the incident. Then all of them went to the Police station and the enquiry did not conclude till early morning. So, they could not start the next day's work at 5 o'clock.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : 2-2-1959 திங்கட்கிழமை அன்று வழக்கமாகக் காலையில் 5 மணிக்கு ஓடக்கூடிய பஸ்கள் ஓடவில்லை என்பது உண்மையா? எவ்வளவு நேரம் ஓடவில்லை? ஏன் ஓடவில்லை?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : 5 மணிக்கு ஓட வேண்டிய பஸ்களெல்லாம் 7 மணிக்கு எடுத்து ஓடப்பட்டன. காரணம் அதற்கு முதல் நாள் இரவு 4, 5 பிரயாணிகளுக்கும், கண்டக்டர்களுக்கும் சண்டை வந்து விட்டது. அந்தச் சண்டையின் காரணமாக இரவு எல்லோரும் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போனார்கள். அந்த விசாரணை விடியற்காலை வரையிலும் நடந்தது. ஆகவே, அதற்குப் பின்பு பஸ்களைத் தயார் செய்து எடுத்துக் கொண்டு போவதற்குச் சற்றுக் கால தாமதம் ஆயிற்று.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Arising out of the reply of the Hon. Minister, may I know whether it is a good thing to allow all conductors and drivers to go to the Police station? After all, the

[17th February 1959]

incident was an isolated one and between the conductor, the driver and a few passengers and this crowding would have led to the possibility of clash and other incidents.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I agree that it is not a good thing to do. But I was only explaining how it happened.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Have the Government got any rules to prevent a recurrence of such incidents?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Certainly, courtesy shown by the passengers and the traffic staff will solve the problem. But, in this case, I am afraid the fault has been on both sides and it is not possible to put the blame on any one particular person.

SRI T. PURUSHOTHAM : What further action has been taken against the parties concerned? Has any criminal complaint been filed?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Yes, two cases have been registered, one against the conductor and the driver and another against the offending passengers.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : அப்படிக்குறித்த நேரத்திற்குப் பஸ்கள் ஓடாததினால், அரசாங்கத்திற்கு எவ்வளவு பொருள் நஷ்டம் ஆகியிருக்கும் என்று அறியலாமா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It was only non-peak hour traffic and I do not think there was great loss of revenue on that day.

SRI A. M. ALLAPICHAH : Have two cases been registered, one against the staff and the other against the passengers?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Yes.

SRI A. M. ALLAPICHAH : How can both be wrong or right? (Laughter.)

SRI MOHAMED RAZA KHAN : As the conductors and the drivers did not go to their houses for rest and sleep, but stayed in the Police station itself, am I to understand that the two hours' rest given made them fit to commence their work again at 7 o'clock?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : In fact, they were allowed to wash and get ready and it was not given as rest.

SRI A. M. ALLAPICHAH : Have the Government as such instituted any enquiry into the matter? No doubt, there is the Court to decide the cases instituted by the Police. The fact that the Police have filed two charge-sheets, one against the passengers and the other against the driver and the conductor, shows that the Government have left the whole matter in the hands of the Court. But the Government themselves have not made up their mind as to which side is wrong and which side is right. Such being the case,

17th February 1959]

why should not the Government themselves institute an enquiry? It is really a serious matter which has taken place between the staff and the passengers . . .

MR. CHAIRMAN : The hon. the Deputy Chairman should put a supplementary question.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I am sorry I am not able to oblige the hon. the Deputy Chairman with more information since it is now pending in Court.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : I concede that there have been no incidents, no major incidents so far between the conductors and the passengers so far as the Madras City Transport is concerned. It is a rare thing I should say. If it happened at all, it is mainly due to overcrowding in the buses. Therefore, will the Government solve the problem of overcrowding to prevent such incidents occurring in the future?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The incident occurred at about 9-45 p.m.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : People return home after attending cinemas at that time.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Really it is not possible for the Government to provide additional buses at 9-45 p.m.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : As a result of the proceedings of the 2nd February, were there any accidents on the 3rd February?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : No, Sir.

MR. CHAIRMAN : On the request made by the hon. Member, question No. 51 will be taken up to-morrow.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I have got the answer with me . . .

DR. A. SREENIVASAN : I wanted to invite the attention of the Government to a report appearing in a particular paper. I have not come prepared with that paper cutting. That is why I have asked for the postponement.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I know that and I can answer questions in respect of that also.

DR. A. SREENIVASAN : If the Hon. Minister's attention has already been drawn to that, I have no objection to the question being taken up to-day.

[17th February 1959]

District Educational Officers

* 51 Q.—DR. A. SREENIVASAN: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether any District Educational Officer has been compulsorily retired during the year 1958; and

(b) if so, the reasons therefor?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) No, Sir.

(b) Does not arise.

DR. A. SREENIVASAN: I would like to know whether the attention of Government has been drawn to certain serious allegations made against the Education Department of the Government of Madras in the paper called 'Blitz'?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Yes, the matter was brought to my notice. As soon as such allegations are brought to my notice, I cause enquiries to be made into the matter and a report to be submitted to me on the allegations. I may tell the hon. Member that the allegations made are absolutely baseless. No such incident took place and no officer was compulsorily retired.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: In his reply to the main question, the Hon Minister said '(a) No, Sir (b) Does not arise.' It might be that no officer was compulsorily retired. But did not any officer retire during that year? (Laughter.)

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Many officers retired during that year. (Laughter.)

DR. A. SREENIVASAN: What is the name of the school that is involved according to the report in the 'Blitz'?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The name has not been given but it is alleged that it is run by a person who is supposed to be friendly with the Hon. the Home Minister and the only Member could be a Member of the Council who is running an institution round about Pallavaram or Tambaram. There has been absolutely no incident with regard to that institution and it is all purely imaginary. I do not know how it appeared in that paper. Perhaps, all the other things appearing in that paper are all of the same pattern.

DR. A. SREENIVASAN: The point is this. Is it a fact that the school has not been inspected at all?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: That is also absolutely wrong.

[17th February 1959]

DR. A. SREENIVASAN: Why should not the Government then proceed against the paper because it is a responsible paper and it is unfair for the paper to feed the public with such things?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I refuse to believe that it is a responsible paper.

Overseas scholarships granted to State Government servants

* 52 Q.—SRI V. V. RAMASWAMI: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to lay on the table of the House a statement showing the number of overseas scholarships granted to the State Government servants in various departments during the last three years?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: A statement* is laid on the table of the House.

SRI V. V. RAMASWAMI: இம்மாதிரி மேல் படிப்புப் படிப்பதற்காக வெளி நாடுகளுக்கு அனுப்பப்படுபவர்களுக்கு ஏதாவது நிபந்தனைகள் விதிக்கப்படுகின்றனவா? அவர்கள் அந்த நிபந்தனைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு, மீண்டும் திரும்பிவந்தவுடன் அவைகளை ஒப்பிக்காண்டு வேலை செய்கின்றார்களா? Are there any conditions imposed?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: These are persons who will be employed under the Government. On their return, they come and serve the Government. There is a clause in the agreement that they should serve the Government for a particular period.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: When they are sent, do the Government take into account the fact that they are not over-aged and that they will have time to serve the Government of Madras on their return from training or study?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Yes, we see to it that the age of such persons is not more than 45.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Is an undertaking obtained from them before proceeding to foreign countries that they would serve this Government for a stipulated period?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Yes, a condition is imposed, while selecting them, that they should serve the Government for a period of five years so.

School of Sculpture at Mahabalipuram

* 53 Q.—SRI M. ETHIRAJALU: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) the amount sanctioned for the School of Sculpture started at Mahabalipuram;

(b) the number of candidates trained in that school; and

3-10
p.m.

[17th February 1959]

(c) whether there is any proposal to start similar institutions in other places?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) During 1956-57 and 1958-59, the Government of India and this Government have sanctioned a total sum of Rs. 1,01,442 for the establishment of a training centre for Sculpture at Mahabalipuram.

(b) The first batch of eleven candidates are now undergoing training in the Centre.

(c) There is no proposal at present to start similar centres in other places.

SRI M. ETHIRAJALU : தலைவர் அவர்களே, தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் மிகப் பிரசித்தி பெற்ற செஞ்சிக் கோட்டை இருக்கிறது. அங்கு பலாகமான கற்கள் கிடைக்கின்றன. மேலும் ஆர்க்கியலாஜிக்கல் டிபார்ட்மெண்ட் இருக்கிறது. இதையெல்லாம் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு அங்கு ஒரு சிற்பக் கலைப் பள்ளிக்கூடத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு சர்க்கார் முன் வருவார்களா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : எங்கெங்கு கற்கள் இருக்கின்றன, எங்கெங்கு மலை இருக்கிறது, எங்கெங்கு கோவில்கள் இருக்கின்றன என்பதையெல்லாம் பார்த்து சிற்பக்கலைப் பள்ளிக்கூடம் திறந்து வைக்க வேண்டும் என்பது அவசியமில்லை.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : இதில் செய்யப்படும் படிவங்கள் விலைக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றனவா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : சாதாரணமாக விலைக்குக் கொடுக்கப்படுவதில்லை.

SRI M. ETHIRAJALU : மகாபலிபுரத்தில் இருக்கும் சிற்பக் கலைப் பள்ளிக்கூடத்தை சர்க்கார் மூடிவிடப்போகின்றார்கள் என்று வதந்தி உலவுகிறதே; அது உண்மையா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : இது வதந்தி என்று கனம் அங்கத்தினர் அவர்களே குறிப்பிட்டார்கள். அம்மாதிரி ஒன்றும் முடிவு எடுக்கவில்லை.

*Overbridge at the Railway level crossing at Arcot Road,
Kodambakkam*

* 54 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM : Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) the steps taken to construct an overbridge at the railway level crossing, Arcot Road, Kodambakkam; and

(b) whether any contributions have been promised or made by the Studio-owners on the road towards the scheme?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) It is proposed to construct 45 over/under-bridges in this State, in place of the existing railway level crossings. A list of priorities for such over under-bridges has been drawn up and the overbridge at Kodambakkam occupies the tenth place in the list. The question of including the overbridge in the State's programme will be considered in due course, along with other schemes.

(b) No, Sir.

17th February 1959]

SRI T. PURUSHOTHAM : In view of the urgency for an overbridge at the level crossing at Kodambakkam, would the Government consider advancing the scheme in the priority list, provided substantial contributions are forthcoming from Studio-owners who would be benefited thereby?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : If and when such an offer is made and the money is available, the Government can look into the matter.

SRI T. PURUSHOTHAM : Will the Government advise the Corporation of Madras to take up the matter with the Studio-owners and see what steps could be taken to expedite this scheme?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, I would suggest that the Studio-owners and representatives who are very much interested might take the initiative in the matter.

SRI MOHAMED RAZO KHAN : Before the Government think of going to Kodambakkam, why not they take steps to build an overbridge near the Beach Station?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : That has certainly got a higher priority than the scheme to build an overbridge at Kodambakkam.

SRI V. V. RAMASWAMI : சென்னை நகரத்தில் இன்னும் எத்தனை மெம்பரால்கள் கட்டுவதற்கு அனுமதி கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : இதைப்பற்றித் தனியாகக் கேள்வி போடும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

Rice mills

* 55 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM : Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) the general conditions governing the grant of licences for starting rice mills in municipal and rural areas of this State;

(b) whether there is any ban on the starting of new rice mills in this State; and

(c) if so, the reasons therefor?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) Following are the general conditions governing the licensing of rice mills :—

(i) In granting licences to the new rice mills, the licensing authorities should bear in mind that the future development of the hand-pounding industry should not be hampered by the rapid expansion of rice mills.

(ii) The licensing authorities will also consider the number of rice mills functioning in the locality and the adequacy of the rice mills to hull the paddy produced in the adjacent area.

(iii) Cases of hardship, if any, in the implementation of the above instructions should be dealt with on the merits of each case by the licensing authorities.

[17th February 1959]

(b) There is no ban on the issue of licences to new rice mills. But there is restriction on the issue of licences as mentioned in the answer to clause (a).

(c) Does not arise.

SRI T. PURUSHOTHAM: Will the Hon. Minister kindly enlighten us on how far the restrictions referred to by him have helped the development of the hand-pounding industry and on what steps have been taken to popularise hand-pounded rice?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: There has, of course, been some progress in the development of hand-pounded rice and the hand-pounding industry. A number of industrial co-operatives have been formed and more co-operative societies have come forward not only to take this hand-pounded rice but also to have it disposed of. Now, not only hospitals and jails but also the general public are consuming this hand-pounded rice.

Apart from that, but for these restrictions, more rice mills would have come into existence and that would have hampered the development of the hand-pounding industry.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: அரசியலார் மேற்கொள்ளும் கைக்குத்தல் அரிசித் தொழில் நஷ்டத்தில் நடந்துவருகிறது என்று சொல்லப்படுவது உண்மையா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: அவ்விதம் நஷ்டப்பட வேண்டிய அவசியமொன்றுமில்லை. கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலமாக இதை நல்ல முறையில் நடைபெறச் செய்வதற்கு வேண்டிய முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன.

SRI M. V. SUDARSANAM NAIDU: கைக்குத்தல் அரிசித்தொழில் இருக்கின்ற இடத்தின் பக்கத்தில் ரைஸ் மில்களுக்கு லைசென்ஸ் கொடுக்கக் கூடாது என்று ஒரு சட்டம் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆனால், அது சரிவர அனுசரிக்கப்படுவதில்லை என்று தெரிகிறது. ஆகவே, இம்மாதிரிப்பட்ட இடங்களில் ரைஸ் மில் ஏற்படாதவாறு அரசாங்கம் கவனித்துக் கொள்ளுமா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: அரசாங்கம் எப்படி கவனிப்பது என்று தெரியவில்லை. ஒரு இடத்தில் சிறிய அளவில்தான் கைக்குத்தல் அரிசித் தொழில் இருந்து வருமானால், அதன் மூலம் அந்த இடங்களுக்குப் பூராவும் சப்ளை செய்ய முடியாது. அதனால் ரைஸ் மில்களுக்கு லைசென்ஸ் கொடுக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. எந்த இடத்திலும் ரைஸ் மில் ஆரம்பிப்பதைத் தடை செய்ய முடியாது. அவ்விதம் தடை செய்யவேண்டுமென்றால், சட்டத்தையே மாற்றியாக வேண்டும்.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Cannot the Government go into the matter of finding a device by which these rice mills may not be allowed to polish rice to such an extent as they are doing now?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The objective behind the hand-pounding rice development programme is not only to obtain nutrition for the rice but also to provide employment which is the main underlying thing. Therefore, it would not be enough if rice mills are made to supply unpolished rice.

[17th February 1959]

SRI K. T. KOSALRAM: ரைஸ்-மில்லுக்கு லைசென்ஸ் கொடுப்பது சம்பந்தமாக, ஸ்தல ஸ்தாபன இலாகாவிலிருந்து லைசென்ஸ் பெற்றவர் களுக்குக் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் கலெக்டர் ஆபீஸிலிருந்து லைசென்ஸ் கொடுக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கம் ஏதாவது உத்தரவு பிறப்பிக்குமா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: இதன் அடிப்படையில் தான் மனுக்கள் இப்போது பரிசீலிக்கப்பட்டு லைசென்ஸ் கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றது.

SRI A. SUBRAMANYAM: 5 அவுன்ஸ் கைக்குத்தல் அரிசி சாப்பிடுவது 10 அவுன்ஸ் மில் அரிசி சாப்பிடுவதற்குச் சமமாகும் என்று சொல்லுகிறார்களே, அது உண்மையா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: அது அவ்வளவு தூரத் திற்குச் சரியென்று சொல்ல முடியாது. மில் அரிசியைவிட கைக்குத்தல் அரிசி குறைவாகச் சாப்பிட்டால் போதுமானதாக இருக்கும்.

SRI K. T. KOSALRAM: இப்போது அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னது மாதிரி, அரசாங்க உத்தரவுப்படி லைசென்ஸ் கொடுக்கப்படாமல் இருக்கும் மனுக்கள் (பென்டிங் கேஸ்கள்) எல்லாம் அனுதாபத்தோடு கவனிக்கப்படுமா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: அம்மாதிரியெல்லாம் மனுக்கள் வரும்போது முதலில் கலெக்டர் முடிவு சொல்லுகிறார். அதன் பின்னால் ரெவின்யூ போர்டு பரிசீலனை செய்து அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவிக்கிறது. அதில் எங்கு நியாயம் இருக்கின்றதோ, அதன்பேரில் அரசாங்கம் உத்தரவு பிறப்பிக்கும்.

Men and women teachers trained in Teachers' Training Schools

* 56 Q.—**SRI G. KRISHNAMOORTHY:** Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) the number of men and women teachers trained in Teachers' Training Schools in 1958 in the Higher Grade and the Secondary Grade classes;

(b) the number of Higher and Secondary Grade teachers employed by various schools in the State in June-July 1958; and

(c) whether there is any proposal before the Government to limit the number of seats in Training Schools from 1959-60?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) The information is not available. The number of candidates who underwent the training and passed the T.S.L.C. Examination in March 1958 is as follows:—

		Men.	Women.
Secondary Grade		1,029	807
Elementary Grade		730	859
Senior Basic		2,290	717
Junior Basic		1,656	935

(b) The information is not available. The time and labour involved in collecting the particulars to answer the question will not be commensurate with the public interest served.

(c) No, Sir.

[17th February 1959]

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is it a fact that as per the figures of the Government themselves, we are just producing double the number of teachers required for substitution in the place of retired or dead persons?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Yes, my impression also was that we were training more men than necessary. But the matter has been gone into and the Director of Public Instruction has furnished figures which go to show that all these persons could be absorbed. Particularly, when we were introducing the teacher-pupil ratio, there was some stagnation. But now, I am told that the position has considerably improved and that there is scope for employment for all.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Have the Government appointed a committee or are they going to appoint one to go into these affairs and find out whether we produce the limited number required for a year?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : The appointment of a committee is not necessary. The Director of Public Instruction has gone into the matter.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : இவர்களில் எத்தனை பேர் ஆதாரப் பயிற்சி பெற்றிருக்கிறார்கள், சாதாரண ஆசிரியர்கள் எத்தனை பேர் என்பதைத் தெரிவிக்க முடியுமா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : இதைப்பற்றி நான் முதலில் குறிப்பிட்டேன். அதாவது மொத்தமாகப் பயிற்சி பெற்றவர்களின் தொகை :—

செகண்டரி கிரேடு—ஆண்கள் 1,029, பெண்கள் 807.

எலிமெண்டரி கிரேடு—ஆண்கள் 730, பெண்கள் 859.

ஹீனியர் பேவரி—ஆண்கள் 2,290, பெண்கள் 717.

ஜூனியர் பேவரி—ஆண்கள் 1,656, பெண்கள் 935.

3.20 P.M. SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Has it been the policy of the Government since 1957 not to give permission to start training institutions and if at all permission was given, was it given only to start Basic Training institutions?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Yes. No schools are allowed to be started, because we have started enough number of schools. Anyhow, during the Second Plan period, we are converting the existing non-basic schools into basic training schools. A few more remain to be so converted and by the end of the Second Plan period, they would also be converted.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, will the Government appoint special staff in each district office to collect statistics of unemployed teachers so that there may be correct statistics available and we may assess correctly the requirement of each district or each area on the basis of such statistics?

[17th February 1959]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : We have got statistics to show how many new teachers are unemployed, how many have retired, etc. From them, it can be calculated how many would be required for each district every year. On that basis, it is found that it may not be necessary to restrict the number of trainees.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Is there any proposal to close down all the Higher Grade Training Schools and keep only the Secondary Grade Training institutions?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Yes, Sir. But it would be a slow process. There is unemployment amongst this category also and we do not want to create a problem. But by a planned process all the schools will become Secondary Grade Training Schools.

SRI K. T. KOSALRAM : ஸார், ஒரு குறிப்பிட்ட ஜில்லாவில், திருநெல்வேலி ஜில்லாவில், அதிகமான டிரெயினிங் ஸ்கூல்கள் இருப்பதனால், அங்கு ஆயிரக்கணக்கான பள்ளி உபாத்தியாயர்கள் டிரெயினிங்கை முடித்துவிட்டு வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள் என்பதும், அதே நேரத்தில் சேலம், தென் ஆற்காடு, வட ஆற்காடு ஜில்லாக்களில் டிரெயினிங் ஆகா தவர்களை வேலையில் நியமித்திருக்கிறார்கள் என்பதும் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு வந்திருக்கிறதா? அப்படி இருக்குமானால், அங்குள்ள அன் டிரெயினிங் டீச்சர்களை எடுத்துவிட்டு, வேலை இல்லாமல் இருக்கும் 2,000 பேர்களுக்கு வேலை கொடுப்பார்களா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : ஆயிரத்திலிருந்து இப்போது 2,000 ஆகியிருக்கிறது. இப்படியே எங்கு போய் நிற்கும் என்று தெரிய வில்லை. திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் அதிகமான ஆசிரியர்கள் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். அங்கு இருப்பவர்களுக்கும் இப்போது வேலை கிடைத்துவருகிறது என்று தெரிகிறது. ஒரு ஜில்லாவில் உள்ளவர்களை இன்னொரு ஜில்லாவில் வேலைக்கு நியமிப்பதில் சிரமங்கள் இருக்கின்றன.

SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER : பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியைகளில் அநேகம் பேர்கள் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் “பிரிபரென்ஸ்” கொடுத்து, காலி இடங்களில் பெண் ஆசிரியைகளை நியமிக்க சர்க்கார் ஒரு உத்திரவைப் பிறப்பிப்பார்களா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : நம் கவனத்திற்கு வருகிற இரண்டு, மூன்று கேஸ்களை வைத்துக்கொண்டு அதிகமான பேர் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்வது தவறு. புள்ளி விவரங்களை எடுத்துப் பார்த்ததில், நான் நினைத்துப் பார்த்த அளவுக்குக் கூட வேலையில்லாமல் இல்லை என்று தெரியவருகிறது. ஆகையால், இதிலே ஆசிரியைகளுக்கு “பிரிபரென்ஸ்” கொடுக்க வேண்டுமென்பது எழுவில்லை.

Provident Fund Accounts of teachers

* 57 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state the steps taken or proposed to be taken by the Government to expedite the closure of Provident Fund Accounts of teachers in aided institutions on their retirement?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : A statement ^a is laid on the table of the House.

[17th February 1959]

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, while thanking heartily the Government for the steps they have taken in this behalf, may I request the Government to consider kindly whether it is not possible to allow these used pass-books to be retained by the teachers themselves? Now they are with the District Educational Officers.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I do not think there is any difficulty. I do agree that there are some delays in getting the Provident Fund monies. Nowadays, I understand, it is done quite promptly. However, if there is any difficulty in any particular case, the hon. Member may make a representation and I shall look into it.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : There is delay by managements even. Cannot the Government take rigorous steps against those managements which delay too much and cannot they be made to pay interest at least for the delayed period?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : If there is any delay, it may be brought to the notice of the Government and it can be seen whether it could be rectified.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Have the Government considered one of my suggestions that the Government contribution might be credited to the teachers by the Accountant-General and a separate account kept with entries made in red ink?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I do not think any particular purpose would be served by that, except that the ways and means position of the Government would be helped.

SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER : Even to this day there are cases of closure pending for years; no money has been paid even after two years since retirement. In view of this, will the Government order immediate closure of Provident Fund Accounts still pending?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : The hon. Member may bring such cases to my notice.

SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER : I have brought the matter to the notice of the department. In view of the inordinate delay, will the Government order at least the payment of the amount (paid by the subscriber) to his credit in the Post Office Savings Bank?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sometimes there are defects. However much the rule might be amended or rectified, these hard cases cannot be provided for. In such cases, if we are unable to rectify the defects, that will have to be endured.

SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER : It is not a question of hard cases; it is more or less a case of hard-heartedness; the Government officials are not disposing of the applications promptly. At least, the amount contributed by the subscribers may be disbursed to them though payment of Government contribution might

[17th February 1959]

take some time. What is required is some sort of fresh directive from the Government to see that the teachers are paid promptly after retirement.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : If the hon. Member would study the instructions issued by us, I am sure he would be satisfied. We are taking all possible steps to remove these defects.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : But one step has not been taken. I would like to bring this to the notice of the Hon. Minister. The teacher pays his contribution and the management also pays its contribution. At the time of closure of accounts, there are both these amounts in the Savings Bank. As the Hon. Minister is aware, one of the instructions is that 90 per cent of their deposit should be immediately paid to the subscriber. So far as Madras is concerned, it is paid promptly. (Sri K. M. Ramasamy Gounder : You mean Madras City?) Yes, in the Madras City it is paid promptly, but in the mofussil it takes a long time. Will the Hon. Minister see that at least this 90 per cent of their deposits is paid immediately, without any delay?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I think these are general instructions not restricted to the City alone. Anyhow, I shall look into it.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : ஐயா, பிராவிடெண்ட் பண்ட சம்பந்தமாக அரசாங்கம் நடத்தும் பள்ளிகளில் உள்ள ஆசிரியர்களுக்கும், தனியார் நடத்தும் பள்ளிகளில் உள்ள ஆசிரியர்களுக்கும் வேறுபாடு இருக்கிறது. கவர்ன்மெண்ட் பள்ளிகளில் விட்டுவிட்டாலும், கவர்ன்மெண்ட் கன்ட்ரிப்பியூஷன் வருகிறது. ஆனால், தனியார் நடத்தும் பள்ளிகளில் இந்து ஆண்டுகள் தொடர்ந்து நீடித்தால்தான் கன்ட்ரிப்பியூஷன் வருகிறது. ஆகையால், இந்த வேறுபாடு நீக்கப்படுமா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : இதற்குத் தனிக் கேள்வி போட வேண்டும். நான் விவரம் அறியாமல் இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளிக்க முடியாது.

Import of potato seeds

* 58 Q.—SRI V. M. SURENDRAM : Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) the quantity of potato seeds imported into the State during the years 1954-56;

(b) the cost thereof; and

(c) how it was distributed?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) and (b) The quantity of the potato seeds imported into this State and the cost thereof is as detailed below :—

Year.	Quality.	Cost.
	TONS.	R.
1954 ..	5	3,445 62
1955 ..	5	2,980*
1956 ..	5	2,980*

* Includes 49 per cent import duty.

[17th February 1959]

(c) Out of 5 tons of Great Scot variety of potato seeds imported in 1954, a quantity of 7,444 lb. were sown at Agricultural Research Station, Nanjanad, and 224 lb. sown at the Ergot Farm, Ootacamund. The 10 tons of potato seeds imported during 1955 and 1956 were imported by a private person at Kotagiri for cultivation in his farm.

Agricultural Banks

* 59 Q.—SRI M. ETHIRAJALU : Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) the number of Agricultural Banks started in the Block Development areas in this State during 1956-57 and 1957-58; and

(b) the amount of loans granted by these banks in those years?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) Number of Agricultural Banks started in the Block Development areas in this State are—

1956-57.	1957-58.
50	108

(b) The amounts of loans granted by these banks were—

1956-57.	1957-58.
RS.	RS.
31,70,995	1,22,51,650

SRI M. ETHIRAJALU : ஸார், ரொம்பப் பிற்பட்ட பகுதிகளில் இருக்கும் பிளாக்டுகளில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பாங்குகள் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று விவசாயிகள் பங்குத் தொகை கொடுக்க முன்வருவார்களே யானால், அங்கே மேலும் ஒரு பாங்கு ஆரம்பிக்க சர்க்கார் அனுமதிக்குமா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : அந்தமாதிரி விவசாயிகள் முன்வந்தால், பட்ஜெட்டிலே இருக்கிற நிதியைப் பார்த்து அப்போதைக் கப்போது கவனிக்கப்பட்டு வருகிறது.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : ஐயா, விவசாயிகளுக்குக் கடன் கொடுப்பதிலே கால தாமதம் ஏற்படுகிறது. சில சமயங்களில் ஆறு மாதம், எட்டு மாதம் கூட ஆகிறது. ஆகையால், சீக்கிரம் கொடுக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்வார்களா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : எந்த விவசாய பாங்கிலே அம்மாதிரித் தாமதம் ஆகிறது என்று குறிப்பிட்டு விவரம் தெரிவித்தால், நான் அதைக் கவனிக்க முடியும்.

* SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER : As members of primary societies, individuals had a maximum borrowing power up to Rs. 1,000. But as soon as they became members of Agricultural Banks, the maximum borrowing power of an individual had been

[17th February 1959]

reduced to Rs. 500. There is a feeling that there is less of credit facilities in Agricultural Banks. So, will the maximum borrowing power be raised, Sir?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I may tell the hon. Member that this programme of Agricultural Banks is quite popular and that there is demand everywhere for more and more Agricultural Banks. 3-30 p.m.

SRI M. SESHACHARIAR : Sir, has the starting of Agricultural Banks been stopped at present?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : No, Sir.

SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER : Is there any difficulty in raising the maximum borrowing power to Rs. 1,000, if not more?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The pattern has been fixed up for the Agricultural Banks and there is no idea of revising it.

SRI M. ETHIRAJALU : ஐயா, விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய அதிகபட்சக் கடன் தொகையை 10,000 ரூபாயாக உயர்த்தினால், விவசாயக் கருவிகளை—டிராக்டர் போன்றவைகளை—வாங்க செளகரியமாக இருக்கும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படி அதிகபட்சக் கடன் தொகையை உயர்த்த சர்க்கார் அனுமதிப்பார்களா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : டிராக்டர்கள் வாங்கக் கூடிய விவசாயிகள் ஒரு சிலர்தான் இருக்கிறார்கள். டிராக்டர் வாங்க வேண்டுமானால், ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய் கடன் வேண்டியிருக்கும். விவசாய பாங்கு அந்தப் பணத்தைக் கொடுக்க முடியாது. அதற்கு வேறு வகைகள் இருக்கின்றன.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : Would the grant of loans to the ryots depend upon the deposits they make in the bank?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Not necessarily so, Sir.

Houses for Harijans

* 60 Q.—SRI M. ETHIRAJALU : Will the Hon. the Minister for Public Works be pleased to state whether there is any proposal to construct houses for Harijans under any scheme sponsored and financed by the State Government?

THE HON. SRI P. KAKKAN : Houses for Harijans are already being constructed by the State Government—

(1) under the grant-in-aid schemes according to which 50 per cent of the cost is borne by the Government of India; and

(2) under the Centrally Sponsored Schemes according to which the entire cost is borne by the Government of India.

[17th February 1959]

SRI M. ETHIRAJALU: சென்னை அரசாங்கமே ஹரிஜனங்களுக்கு என்று வீடு கட்டுவதற்கு ஒரு கார்ப்பொரேஷனை நிறுவி, அதன் மூலமாக வீடு இல்லாத ஹரிஜனங்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுப்பதற்கு முயற்சிக்குமா?

THE HON. SRI P. KAKKAN: சில திட்டங்களுக்கு மத்திய அரசாங்கம் பாதிச் செலவுத் தொகையை ஏற்றுக்கொள்கிறது. மத்திய அரசாங்கமே நேரடியாக எடுத்துக்கொண்டு முழுச் செலவையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் திட்டங்களும் இருக்கின்றன. அப்படியிருக்கும்போது, நம் ராஜ்ய அரசாங்கமே ஏன் அதற்குச் செலவிடவேண்டும்?

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: இந்தத் திட்டப்படி தாழ்த்தப் பட்ட மக்கள், பிற்பட்ட வகுப்பினர், போன்றவர்களுக்கும் வீடு கட்டிக் கொடுக்கும் திட்டம் மேற்கொள்ளப்படுமா?

THE HON. SRI P. KAKKAN: இப்பொழுது இருக்கும் திட்டப்படி இல்லை.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENTS.

(1) MESSAGE FROM THE GOVERNOR.

MR. CHAIRMAN: I have to announce to the House that I have received the following message, dated the 14th February 1959, from the Governor of Madras :—

“In pursuance of Article 207, clause (3), of the Constitution of India, I, Bishnuram Medhi, Governor of Madras, hereby recommend to the Madras Legislative Council the consideration of the Madras General Sales Tax Bill, 1959, as passed by the Madras Legislative Assembly.”

(2) MESSAGE FROM THE ASSEMBLY.

MR. CHAIRMAN: I have also to announce to the House that I have received the following message, dated the 16th February 1959, from the Hon. Speaker, Madras Legislative Assembly :—

“In accordance with rule 114 of the Madras Assembly Rules, I transmit a copy of the Madras General Sales Tax Bill, 1959 (L.A. Bill No. 6 of 1958), as passed by the Legislative Assembly on the 14th February 1959 and signed by me for the recommendations of the Council.

I certify that this is a Money Bill within the meaning of Article 199 of the Constitution of India.”

(3) AMENDMENTS TO THE MADRAS GENERAL SALES TAX BILL, 1959.

MR. CHAIRMAN: I have further to announce to the House that amendments to the Madras General Sales Tax Bill, 1959 (L.A. Bill No. 6 of 1958), as passed by the Assembly, will be received from the Members up to 2 p.m. on 18th February 1959.

17th February 1959]

III.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS GENERAL SALES TAX BILL, 1959 (L.A. BILL NO. 6 OF 1958).

* **THE HON. SRI R. VENKATARAMAN:** Mr. Chairman, I beg to move—

‘That the Madras General Sales Tax Bill*, 1959 (L.A. Bill No. 6 of 1958), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration’.

As hon. Members are aware, this Bill was introduced in the Assembly on the 8th March 1958 and was subsequently referred to a Select Committee for detailed scrutiny. The House is aware that the Government requested Dr. Lokanathan to study the entire sales tax structure in Madras and make his recommendations for the simplification and rationalisation of the sales tax structure. Government are grateful to Dr. Lokanathan for his painstaking survey of the system of sales tax in Madras and for the valuable Report he has submitted. The said Report has already been placed on the table of this House and hon. Members as well as the mercantile community have had full opportunity to study the Report.

The recommendation of Dr. Lokanathan to levy single-point tax on a large number of commodities was accepted with some variations in the rates in respect of certain items, mainly because this Government and other State Governments agreed to levy a uniform sales tax of 7 per cent single point on certain luxury commodities. The principle of levying compounded rates of tax on dealers with turnover of Rs. 25,000 and less was also accepted but the rates have been fixed so as to conform to the general multi-point rate of 2 per cent. His other recommendations, viz., abolition of the licensing system, separation of appellate and assessment functions and the formation of an intelligence wing and giving greater powers to the officers of the department to tackle evasions, have all been accepted. The Government could not accept the recommendation of Dr. Lokanathan to reduce the general multi-point rate to one per cent or the rates of tax recommended on food-grains, milk, pulses and vegetables, since the Government could not afford to lose any revenue during the implementation of the Second Plan. The Bill introduced in the Assembly on the 8th March 1958 embodied the various decisions of the Government on the recommendations of Dr. Lokanathan excepting those which should find a place in the rules.

Now, I shall proceed to explain to the House some of the important changes made by the Select Committee in the Bill as originally published. In clause 2, a definition of the term “business” has been inserted, so as to cover all cases of sales with or

[Sri R. Venkataraman] [17th February 1959]

without profit motive, as the High Court has held that transaction made without profit motive are not liable to tax under the Act. The original explanation to clause 2 (g) which had the effect of bringing pure collection agents such as banks, etc., under the purview of the Act has been deleted as it is not the intention to bring banks under the purview of the Act. A new explanation has been added to clauses 2 (g) and (n) so as to bring specially under the purview of the Act, a society, club or firm or an association which sells, supplies or distributes goods to its members, because Courts have held that distribution of goods by a club, etc., to its members is not a sale in the course of business attracting liability to tax, as there is no intention to make profit.

In clause 3, the general exemption limit for multi-point goods was raised to Rs. 10,000 in deference to the representations made to the Select Committee. Rice products and wheat products have also been included in the category of foodgrains for a lower rate of tax at one per cent as against the present rate of 2 per cent. Dealers in vegetables, fruits, etc., have been shown a further concession by raising the exemption limit from Rs. 25,000 to Rs. 30,000. The provision for levy of tax at the purchase point on cashew and paddy has been removed. These goods will be taxed at the point of sale like other multi-point goods. In clause 3 (2), provision has been made for the levy of a concessional rate of tax of 1 per cent on sales of component parts to manufacturers of finished goods mentioned in the First Schedule to the Bill, so that the manufacturers of finished goods may not purchase component parts from outside the State on which they will have to pay only one per cent Central sales tax, thereby affecting the local trade.

In clause 20 (1), the turnover limit for purpose of registration has been raised from Rs. 4,000 to Rs. 7,500 in deference to the representations made to the Select Committee.

The original clauses 26 to 30 which dealt with appeals and revisions have been replaced by new clauses 31 to 39. A differentiation has been made between routine and important matters on which relief may be sought by an assessee and provision for appeal has been restricted to orders arising out of final assessment and other important matters, leaving less important matters like provisional assessment to departmental revision. This is calculated to reduce avoidable waste of time and inconvenience in attending appeal courts. In order that appeals may be disposed of expeditiously, provision has been made in the Bill for hearing of appeals by a single member of the Appellate Tribunal in cases where the total turnover of a dealer does not exceed Rs. 25,000. Revision to the High Court against the Tribunal's decision is contemplated only if the total turnover is Rs. 50,000 or over. The scheme of the appeal provisions has been explained in detail in the Report of the Select Committee.

3-40
p.m.

17th February 1959] [Sri R. Venkataraman]

Clause 47 of the Bill as introduced in the Assembly empowered the Government to amend the Schedules by notification after taking the approval of the Legislative Assembly. The Committee felt that as in the Indian Tariff Act, the Government should have power to amend the Schedules by notification and subsequently get it adopted by the Legislature. Accordingly, new clause 59 has been inserted.

Mr. Chairman, Sir, I may stop here and explain why it has been found necessary for the Government to assume power to alter or add to the Schedules or vary the rates. Normally the Government would not impose any tax without getting prior legislative sanction. But in matters like sales tax, where urgent action has to be taken in respect of certain commodities in order to preserve the trade of the State, it may become necessary for the Government to exercise this power of altering the Schedules or varying the rates and then coming to the Legislature for its sanction. Two objections are generally raised with regard to the power of the Government to alter the Schedules by notification and subsequently take legislative sanction. One is that it is against the Constitution and the other is that it is not necessary. So far as the first objection is concerned, I want to make it clear that the provision in clause 59 is identical with the section in the Indian Tariff (Amendment) Act of 1954, which was passed by Parliament, after the Constitution came into force. Power has been given under the Indian Tariff Act to alter or vary the rates of levy of export and import duties in respect of goods and then come to the Legislature for getting it ratified. It becomes necessary for Government to assume this power because in a society in which commodities enter into the international trade, fluctuations in the world market make it necessary to alter the rates so as to preserve the trade of the country. At any rate, it has not been challenged in any proceedings so far in any Court that the provisions of the Indian Tariff (Amendment) Act, 1954, are contrary to the Constitution.

Then, Sir, the question of necessity—the need—for such a power is raised. In 1939, the Central Government did not have such large powers in regard to the levy of sales tax by them. But, after the Constitution has been framed, the Centre have assumed certain powers of levying sales tax in respect of commodities where the State Legislatures themselves agreed to the granting of such power to the Central Government. You are aware that in the last year an additional excise duty over sugar, textiles and tobacco was levied in lieu of the tax which was originally levied by the States. Even now there are representations made to the Government of India that certain other items should be included in the levy of additional excise duty in lieu of sales tax levied by the respective State Governments. One such commodity in respect of which representations are persistently made is coffee. If the Government of India should assume the power to levy additional excise duties in respect of this commodity in lieu of sales tax, then it would

[Sri R. Venkataraman] [17th February 1959]

become necessary for this Government to alter the Schedule and transfer coffee from Schedule I to Schedule III. It may even be that many other articles have to be changed from one Schedule to another or removed from the single-point levy under the First Schedule to the multi-point levy. It will all depend on the exigencies of trade for the purpose of preserving and protecting the trade of our State. Therefore, it has been found that our State also should assume this power.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, may I just interrupt the Hon. Minister? The contingency which he visualises is not going to happen every time. This will arise on very rare occasions. But just for information, may I know whether the other States are providing for this contingency in their Sales Tax Act or whether Madras alone is giving the lead in this matter?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : This is an extraordinary power to be exercised only when occasions warrant. Madras generally gives the lead to very many other States in all matters. When they see that our Sales Tax Act has provided for such a power, it is not unlikely that they will also follow in our footsteps.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : They do not have such a power at present.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : They do not have, because the man who invents finds things for the first time. Otherwise, he would not be an inventor. The Indian Tariff Act already provides for this power.

SRI V. V. RAMASWAMI : The Hon. Minister has copied it here.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : So far as sales tax is concerned, this is a new discovery, a power which is useful to the State.

Then, Sir, there are also other contingencies in which it may become necessary for us to exercise this power. For instance, proposals may be made in the Budget to vary the rate of tax, and between the date on which the proposals with regard to the varying of the rates of sales tax are announced and the date on which the actual legislation is passed, traders are likely to take advantage of the time lag and corner the goods or bring about transactions which are likely to affect the normal trade in the State. In the Central Government, there is an Act called the Provisional Collection of Tax Act whereby, when any proposal is made in the Budget in regard to the enhancement or the reduction or the varying of any of the rates of tax, the Central Government, by notifying the change, can immediately collect the tax according to the notification, notwithstanding the fact that it is subsequently approved. For all these reasons, Sir, it has been found

[17th February 1959] [Sri R. Venkataraman]

necessary that we should assume this power. (Sri Mohamed Raza Khan : Too much power). Sir, I have taken a little time to explain this provision in detail, because I do not want a criticism later on that we are doing something which is not known to the Legislature or which is contrary to the Constitution or that it is not even necessary.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Sir, am I right in assuming that the Indian Tariff Act empowers the Government to levy tax on foreign goods and not on indigenous goods? Does this Act apply to indigenous goods also?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The Central Government levy excise duties, export duties, and import duties on all goods.

Then, Sir, I shall proceed to explain the changes we have made in the Schedules. In the First Schedule, staple fibre yarn has also been included for single-point levy at 1 per cent along with artificial silk yarn. Bonemeal and any mixture of organic manure and chemical fertilizer have been included in the definition of chemical fertilisers. According to item 27 in the First Schedule, as it originally stood, firewood and charcoal were liable to single-point tax. As the tax under the single point system is payable whatever be the quantum of turnover in such goods, even small dealers. It has, therefore, been decided to exclude firewood become liable to pay tax. This will cause inconvenience to the small dealers. It has, therefore, been decided to exclude firewood and charcoal from the First Schedule and to retain it under multi-point levy.

For the same reason, 'bricks and tiles' have been deleted from the First Schedule. 'Ivory products', carvings, paintings and curios have been deleted from the First Schedule as it was considered that it would be difficult to locate the first point of taxation in respect of these goods. The following items have also been deleted from the First Schedule as the trade represented that the multi-point levy would be more convenient in respect of these goods than a single-point levy at a higher rate :—

1. Aerated water.
2. Matches including undipped splints and veneers.
3. Stainless steel sheets, utensils and articles made of stainless steel.
4. Aluminium, copper and brass sheets and utensils and articles made therefrom.
5. Chemicals, drugs and medicines excluding indigenous medicines, herbs and roots used for indigenous medicine.
6. Dyes and chemicals.

[Sri R. Venkataraman] [17th February 1959]

7. Tin, zinc, lead (non-ferrous) slabs, barks, blocks, ingots or scraps.

8. Spectacles and frames of all kinds.

9. Tapioca.

French coffee has been included in the First Schedule for single-point levy at 5 per cent. Sugarcane and potatoes have also been included in the First Schedule as they are commercial crops and are suitable for single-point levy.

3-50 p.m. The Legislative Assembly which considered the provisions of the Bill, as amended by the Select Committee, made some further changes in the Bill. The important changes made by the Assembly are the following:—

“Oil cakes” was deleted from the First Schedule so that it might remain under multi-point levy as at present, as it was represented that by levying single-point tax on ‘oil cakes’, even small dealers, especially chekku-owners, would suffer. The rate of single-point tax on ‘palmyra fibres and stalks’ was reduced from 3 per cent to 2 per cent as it was represented that the article was mostly exported to other countries and that there was competition in this trade from the neighbouring State.

The provisions of the Bill have been scrutinized in detail by the Select Committee and by the Legislative Assembly and the changes mentioned above have been made after due consideration. The recommendations of Dr. Lokanathan have been substantially accepted except in regard to the general multi-point rate of tax and the rate of tax on foodgrains, milk, pulses and vegetables. In view of the paramount need for funds to execute the Second Five-Year Plan and the condition of the State finances, the Government could not afford to experiment by reducing the rates, especially when there is no guarantee that the yield under the revised system will not be below the present yield. The demands of merchants have been met to a large extent by the introduction of slab rates for small dealers who form 50 to 60 per cent of the dealers assessed to tax and the extension of single-point levy to a large number of items.

The pattern of the Bill is calculated to give relief to small dealers, to reduce the inconvenience to traders in general in filing returns, appeals, etc., and in getting legitimate relief, and to protect the interests of honest traders by plugging evasions and suppressions.

I must add how grateful I am for the very valuable assistance which the Members of this House gave to the Select Committee and for the co-operation extended by them in a thorough examination of the Bill. I request that the Bill, as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.

17th February 1959]

MR. CHAIRMAN : Motion moved—

“That the Madras General Sales Tax Bill, 1959 (L.A. Bill No. 6 of 1958), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.”

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, I rise to seek some clarification from the Hon. Minister. The Hon. the Minister for Industries, anticipating some possible criticism of the power which the Government were assuming so far as the Schedule was concerned with reference to the levy of this tax, took a good deal of time to explain it. Well, he may be correct or may not be correct. It is a point for argument. He also said that there was the possibility of every Budget having some taxation proposals. (An hon. Member : He said only ‘may’.) That is all right. It is by the way. Whatever it is, he said that every Budget might have some taxation proposal. But then, the public must have some time and Legislature of the land must have some time to consider it and to have a debate on such taxation proposal. He said that in such cases, they had to wait for four or five months to get the Bill passed and get the income from the taxes proposed. In this context, am I to understand that as soon as the Budget proposals are made, it is the intention of the Government to begin to collect the taxes by making the necessary notification, without introducing a Bill for the purpose in the Legislature and getting it passed after the Legislature has considered its various aspects? Is it the intention of the Government in such cases not to give a chance to the Legislature to consider such financial Bills? I would like to have this point clarified by the Hon. Minister.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, I shall answer this point in the course of my reply.

* SRI V. V. RAMASWAMI : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்தச் சபையில் இப்பொழுது கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் பொது விற்பனை வரி மசோதாவைப்பற்றி என் கருத்துக்களைச் சிறிது விரித்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதற்குத் தங்கள் அனுமதியும் பொறுமையும் இருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

விற்பனை வரி என்று புதிதாக இந்த வரி 1939-ம் ஆண்டில் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அப்போதே இதற்கு ஆட்சேபணையும் கூறப்பட்டது. காரணம், “சில்லரை வியாபாரிகள் கணக்கு வைக்குமளவு அனுபவமும், பணவசதியும் இல்லாதவர்கள்; அவர்கள் இந்த விகிதப்படி கணக்கு வைக்க வேண்டுமானால், அவர்களால் முடியாது; அப்படி கணக்கு வைக்காமல் வியாபாரம் பண்ணினால், அது சம்பந்தப்பட்ட இலாகா அதிகாரிகள் வந்து அவர்களுக்குத் தொல்லைகள் கொடுப்பார்கள்; அதனால் அவர்கள் மிகவும் சங்கடப்படுவார்கள்; ஆகவே, இந்தமாதிரியான சட்டம் சில்லரை வியாபாரிகளை வெகுவாகப் பாதிக்கும்” என்று சொல்லப்பட்டது.

மேலும், பல முனை வரி விதிப்பதால் பண்டங்களின் விலைவாசிகள் கூடுவதால், சாதாரணமாகக் கிடைக்கக்கூடிய லாபத்துக்கு மேல் வரி கொடுக்க வேண்டியிருக்கும். அந்நிலைமையில் நாணயமான, வெளிப்படையான கொள்முதல் வற்று முதல் நடவடிக்கைகளுக்கு இடமிருக்காது. வியாபார ஒழுக்கம் கெட்டுப் போகும். வரி வருமானத்திலும் எதிர்பார்க்கவேண்டிய தொகையும் கிடைக்காது என்று எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. வியாபாரிகள்

[Sri V. V. Ramaswami] [17th February 1959]

மிகவும் சங்கடத்திற்கு உள்ளாகவேண்டியிருக்கும். லாபத்தை விட வரி அதிகமாகத் தரவேண்டியிருக்கும். பல தொல்லைகள் ஏற்படும். வரி கொடுக்காமலிருக்கக் கணக்கு வைத்துக்கொள்ள முற்படுவார்கள். லாபம் அடையக்கூடிய முறையில் வரி கொடுக்காமல் இருக்க முற்படுவார்கள். அதனால் போட்டி ஏற்படலாம். அதனால் நாணயமாக வியாபாரம் செய்யக்கூடியவர்களும் நாணயமில்லாமல் வியாபாரம் செய்யும் நிலைமை ஏற்படும். வியாபாரிகளுடைய ஒழுக்கத்தைப் பாழாக்கும். அதிகாரிகளை ஏமாற்றக்கூடிய நிலையும் ஏற்படும். இவ்வாறு எவ்வளவு சொல்லியும், அப்பொழுது அரசியலார் தங்களை மது விலக்குக் கொள்கையால் ஏற்பட்ட வருமானக் குறைவை ஈடு செய்வதில் முனைந்திருந்தபடியால், அவர்கள் வியாபாரிகள் சொல்லிய வாதங்களை ஏற்க மறுத்துவிட்டனர்.

மேலும், செக்ஷன் 3, மூன்றாவது உட்பிரிவுப்படி பத்தாயிரம் ரூபாய் வரையில் வரி விலக்குக் கொடுத்து, மற்றப்படி சரக்குகளை வாங்கு வோராகிய பொது மக்களிடம் வசூலித்துக் கொடுக்க வேண்டிய பொறுப்பு மட்டும் தானே என்று வியாபாரிகளுக்குச் சமாதானம் கூறப்பட்டது.

ஆயினும், வரி வசூலிப்புக் குறையினாலும், அமுல் செய்யும் அதிகாரிகளின் கெடுபிடிகளாலும் ஏற்படும் தொல்லைகளை ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் பொறுப்புள்ள தலைவர்களும் வியாபாரச் சங்கங்களும் பிரலாபித்துக் கொண்டே வந்தன. வரிப் பளுவைத் தாங்காமல் சங்கடப்பட்டுச் சிறை சென்றவர்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகாரிகளின் தொல்லைகளும் பெருகிக் கொண்டே வந்தன. ஆனால் நிவாரணத்துக்கோ வழியில்லை. வியாபாரிகள் மாநாடு கூட்டி தங்கள் குறைகளை எடுத்துரைத்தால், வியாபாரிகள் கொள்ளை லாபமடிப்பவர்கள் போன்ற பல்லவிகள் அவர்களைப் பொது மக்களின் கோபத்துக்கு ஆளாகும்படி செய்தனவே அன்றி உண்மை நிலையை ஆராய அரசாங்கத்தார் முன்வந்தார்களில்லை. தத்தம் நிலைமைக்குத் தகுந்தபடியும், வசதிக்கு ஏற்றபடியும் அவரவருக்கு ஏற்படும் சங்கடங்களை நிவர்த்திக்க வரி செலுத்துவோர் நாணயமற்ற முறைகளைக் கையாளவும், வரி வசூலில் ஒழுக்கங்கெட்ட செய்கைகளைச் செய்யவும் இரு தரப்பாரும் சமூகக் கேடாக வளர்ந்து வந்தனர். இந்தப் பயங்கரப் போக்கை அரசியலார் கவனத்துக்குக் கொண்டுவந்தால், தங்களுக்கு வரி வருமானம் குறையாமல் வந்து கொண்டிருப்பதே போதுமென்று வாளாவிருந்தனர்.

4 p.m. ஆனாலும் காலப் போக்கில் வியாபாரிகள் யோக்கியமாகத் தொழிலை நடத்தவும், வெளிப்படையான கணக்குகளை வைத்துக்கொள்ளவும், அதிகாரிகளின் தொல்லைகளுக்கு இடமில்லாமல் வாழ்க்கையை நடத்தி வர வேண்டியதற்கும் வரி விதிப்பு முறையையும் விகிதத்தையும் மாற்றியமைக்க வேண்டியதும் கட்டாயமும் அவசரமும் ஆகிவிட்டது. வியாபாரிகளின் கூக்குரலும் வலுவாக ஒலிக்க ஆரம்பித்தது.

1952-ம் ஆண்டில் அசெம்பிளியில் யான் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட காலத்தில் வரவு செலவுத் திட்டம் விவாதிக்கப்பட்டபோதும், மான்யம் ஒதுக்கப்பட்ட காலத்திலும் வியாபாரிகளின் கோரிக்கையை எடுத்துத் தெரிவித்தேன். அடுத்த ஆண்டில் நடைபெற்ற விவாதத்தின் போது, இப்பிரச்சினையை ஆராய்ந்து பார்த்து ஒரு முடிவு காண வியாபாரிகளைக் கூட்டிவைத்துப் பேசவேண்டுமென்று யான் விடுத்த வேண்டுகோளை அது சமயம் விற்பனை வரி அமைச்சராக இருந்த திரு. பட்டாபிராம ராவ் அவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்த ராஜாஜி அவர்களின் அங்கீகாரத்தின் மேல் ஏற்றுக்கொண்டார். ஆனால், அந்தப்படி ஒரு மாநாட்டைக் கூட்டுவதற்கு முடியாமற் போய்விட்டது. காரணம் ஆந்திரம் தனியாகப் பிரிந்து போனதால், அமைச்சரும் விலகிவிட்டார். நானும் அசெம்பிளி உறுப்பினர் பதவியை இழந்தேன்.

மீண்டும் யான் இம்மன்றத்தின் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்றதிலிருந்து வியாபாரிகளின் குறைபாடுகளை என்னாலியன்ற அளவு எடுத்துச் சொல்லிவந்தேன். சென்ற நான்கு ஆண்டுகளாகத் தமிழ் நாடு வர்த்தகக் கழகத்தின் சார்பாக நான்கு மாநாடுகள் நடத்தித் தீர்மானங்களை

[Sri V. V. Ramaswami] [17th February 1959]

அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பி வைத்தோம். அதோடு முதலமைச்சர், நிதி அமைச்சர், வருமானத் துறை அமைச்சர் ஆகியவர்களை வாய்ப்பு ஏற்பட்ட நேரங்களிலும் இடங்களிலும் பேட்டி கண்டு விண்ணப்பங்களைக் கொடுத்து வந்திருக்கிறோம். எங்கள் கோரிக்கைகளெல்லாம் சில்லரை வியாபாரிகளின் தொல்லைகளை நீக்க வரி விலக்கு வரம்பைப் பத்தாயிரத்திலிருந்து முப்பதினாயிரத்திற்கு உயர்த்த வேண்டும் என்பதும், உணவுப் பொருள்களுக்கு வரியிலிருந்து விலக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்பதும், பல முனை யிலிருந்து ஒரு முனையாக ஆக்க வேண்டும் என்பதுமாகும். இவைகளை வலியுறுத்தும்போதெல்லாம் வியாபாரிகள் வரி கொடுக்க மறுக்கவில்லை, எதிர்க்கவில்லை. கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். ஆனால் சங்கடமில்லாமல் வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்; ஒழுக்கமாக நடந்துகொள்ள வழிவகை செய்து கொடுங்கள் என்றுதான் வணக்கமாய்த் தெரிவித்துக்கொள்ள வந்திருக்கிறோம்.

தொடர்ந்து நான்கு ஆண்டுகள் தமிழ் நாடு வர்த்தகக் கழகம் கிளர்ச்சி செய்து வரவே, அரசாங்கமும் சற்று செவி சாய்க்க முன்வந்தது. சென்னை யிலுள்ள மாநில விற்பனை வரி ஆலோசனைக் குழுவை எல்லா மாவட்டங் களுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் கொடுத்து விரிவுபடுத்தினார்கள். ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் ஒரு ஆலோசனைக் குழுவைக் கூலெக்டர் தலைமையில் நியமித்தார்கள். இந்த ஏற்பாட்டினால், வியாபாரப் பிரதிநிதிகள் நடை முறையில் ஏற்படும் தொல்லைகளையும், சிக்கல்களையும் அந்தந்தக் குழுக் கூட்டத்தில் சொல்லி நிவாரணம் தேடிக்கொள்ள எது ஏற்பட்டது.

இதற்கு மேல் குறிப்பாக விற்பனை வரிச் சட்டத்தை அமல் செய்வதை எப்படி எளிதாக்கலாம், சொல்லப்படும் சங்கடங்களை எப்படி நீக்கலாம் என்பன போன்றவைகளை விசாரித்து ஆராய்ந்து அரசாங்கத்துக்கு யோசனை கூறுவதற்கு ஒரு வெளிநாட்டு நிபுணரை அழைக்க உத்தேசித்திருப்பதாக நிதி அமைச்சர் அவர்கள் 1956-ல் தெரியப்படுத்தினார்கள். இந்த யோசனையை வியாபாரிகளாகிய நாங்கெல்லோரும் வரவேற்றுப் பாராட்டினோம். பின்னர் பொதுத் தேர்தல் குறுக்கிடவே மேல் நடவடிக்கை எடுக்கப் படவில்லை. பொதுத் தேர்தல் முடிந்து, புதிய அமைச்சர் அவையில் இடம் பெற்ற திரு. வெங்கட்டராமன் அவர்கள் எங்கள் நெடுநாளைய விரும்பத்தைப் பெற்ற திரு. வெங்கட்டராமன் அவர்கள் எங்கள் இம்முயற்சியில் தெரிந்து டாக்டர் பி. எஸ். லோகநாதன் அவர்களை இம்முயற்சியில் ஈடுபடும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அனுபவம் வாய்ந்த நிபுணர் அவர்களும் முக்கிய வியாபார இடங்களுக்கெல்லாம் சென்று வியாபாரச் சங்கடங்களையும், பொறுப்புள்ளவர்களையும் சந்தித்து நிலைமையை நன்கு ஆராய்ந்து நல்ல தோர் அறிக்கையைக் கொடுத்தார். அந்த அறிக்கையானது விற்பனை வரி செலுத்தும் வியாபாரிகளுக்கெல்லாம் திருப்தியாக அமைந்திருந்ததென்று சொல்லலாம்.

ஆனால், டாக்டர் லோகநாதனின் சிபார்சுகளை அடிப்படையாக வைத்துத் தயார் செய்யப்பட்டதாகச் சென்ற ஆண்டில் கொண்டுவரப்பட்ட—இப்பொழுது விவாதத்தில் இருக்கும்—மசோதாவானது எங்களுக்கு மன நிறைவு கொடுக்கவில்லை. பீதியையும் கலக்கத்தையும் தான் கொடுத்தது. ஆகவே, மாநில விற்பனை வரி ஆலோசனைக் குழுக் கூட்டத்தில் நாங்கள் தெரிவித்த யோசனையை ஏற்றுக்கொண்டு ஒரு ஆண்டுக்கு ஒத்திப் போட அமைச்சர் அவர்கள் சம்மதித்தார்கள். சட்ட சபையும் ஒப்புக்கொண்டு இம்மசோதாவைப் பரிசீலனை செய்ய நியமிக்கப்பெற்ற பொறுக்குக் குழுவும் நிதானமாகவும், சாவதானமாகவும் பரிசீலிக்க இடம் கொடுக்கப்பட்டது. இது வரையிலும் எங்கள் வேண்டுகோளுக்கெல்லாம் மதிப்புக் கொடுத்துப் பட்சம் காட்டிய முதலமைச்சர் அவர்களுக்கும், நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கும், நம் சட்ட மன்றத்தின் முதல்வர் திரு. வெங்கட்டராமன் அவர்களுக்கும் நாங்கள் மிகவும் நன்றியறிதல் உள்ளவர்களாக இருக்கிறோம்.

இந்தப் பொறுக்குக் குழுவில் இம்மன்றத்தின் பிரதிநிதிகளாக ஐந்து உறுப்பினர்களைப் பார்வையாளர்களாகச் சேர்த்துக்கொண்டதற்கு அசெம்பிளி உறுப்பினர்களுக்கும் நன்றியைச் செலுத்திக்கொள்கிறேன் அந்தக்

[Sri V. V. Ramaswami] [17th February 1959]

குழுவில் எனக்கும் ஒரு இடம் கிடைத்தது, கனம் திரு வெங்கட்டராமன் அவர்களுக்கு என்பால் உள்ள நம்பிக்கையையும் அனுதாபத்தையும் கூட்டியதென்று நன்றியுடன் சொல்வேன். பொறுக்குக் குழுக் கூட்ட நடவடிக்கைகளில் அமைச்சர் அவர்கள் ஒவ்வொரு பிரிவைக் கவனிக்கும் போதும், ஒவ்வொரு உறுப்பினரையும் கேட்டுத் தெரிந்து, சிக்கல்களை எப்படியாவது தீர்க்கவேண்டுமென்பதில் அவர் காட்டிய ஆவலும் ஆர்வமும் மிகவும் பாராட்டத்தக்கவையாக இருந்தன.

ஆயினும், முடிவில் எதிர்பார்த்த திருப்தியைத் தரக் கூடியதாக இம்மசோதா அமையவில்லை யென்று எதார்த்தத்துடன் தெரிவிக்கவேண்டியவனாக இருக்கிறேன். நிதி அமைச்சர் அவர்கள் தீட்டும் திட்டங்களுக்கு வேண்டிய நிதி வருவாயானது, தான் மேற்கொண்டுள்ள விற்பனை வரிப் பரிசீலனையால் குறைந்து போய்விடக் கூடாதே என்ற தயக்கமும், அச்சமும் தான் அமைச்சர் திரு. வெங்கட்டராமனை முன்னிலைக்கும் பின்னுக்கும் போகவிடாமல் தடுத்துவிட்டன என்று உறுதியாகச் சொல்லக்கூடும்.

டாக்டர் லோகநாதனின் நல்ல சிபாரிசுகளை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையே என்று கேட்டால், அரசாங்கத் தரப்பில் கொல்லப்படும் சமாதானம் என்ன? வியாபாரிகள் உணவுப் பொருள்களுக்கு வரி விலக்குக் கேட்கிறார்கள்—டாக்டர் அவர்களோ, எவ்வித விலக்கும் கொடுக்கப்படாதென்று சொல்லியிருக்கிறார். வியாபாரிகள் இதை ஏற்றுக்கொள்ளாததேன்? மேலும் டாக்டர் லோகநாதன் கைத்தறித் துணிக்கு வரி போட வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார். நாங்கள் வரி விலக்குக் கொடுத்திருக்கிறோம். 'இதை வேண்டாமென்று வியாபாரிகள் சொல்ல முன்வருவார்களா?' என்று கேட்கப்படுகிறது.

டாக்டர் லோகநாதன் அவர்கள் தன் சிபாரிசுகளுக்குக் காரணமும் மாற்றமும் கொடுத்திருக்கிறார். அமைச்சர் அவர்களோ காரணத்தை மாற்றம் காட்டுகிறார். ஆனால், மாற்றத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறார்.

4-10 மேலும், டாக்டர் அவர்கள் வியாபாரிகளுடைய முறையீட்டில் உண்மை ப.ம. இருக்கிறதென்பதை வலியுறுத்தி அந்தக் குறைகளை நீக்கினால்தான், ஒழுங்கானவர்களும், நாயகம் உள்ளவர்களும் வாழ முடியும் என்றும் அஞ்சாமல் கொஞ்சம் தைரியமாக வரி விலகம் குறைவாக மாற்றப்பட்டு, வியாபாரம் பெருகி வரி வசூலும் சரிவர நடக்குமென்று எதிர்பார்க்கலாம் என்றும் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார். ஆனால், அமைச்சர் அவர்களோ, 'எனக்குப் பணம் குறைந்துவிட்டால், என்ன செய்வது? இப்படிப்பட்ட சோதனையைச் செய்து பார்ப்பதற்கு நான் ஆயத்தமாக இல்லை' என்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

மேலும், ஒருமுனை வரி விதிப்பு வேண்டுமென்று கேட்டவர்களெல்லாம் பல கட்ட வரிதான் வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள் என்ற கேலிப் பேச்சும் நடைபெறுகிறது. இந்த இடத்தில் ஒன்று அழுத்தமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஒரு முனை வரி கேட்டவர்கள் இன்னும் அதைத்தான் கேட்கிறார்கள். கேட்டவர்கள் உணவுப் பொருள்கள், காய், தானியம், டைசர்க்கு, சாய்நிறி முதலிய சிக்கிய கெட்டுப் போகும் பண்டங்களில் வியாபாரிகள் கேட்டோம், கேட்டோம். அவர்களின் பிரதிநிதியாகத்தான் தமிழ்நாடு வர்த்தகக் கழகத்தவர் சென்ற நான்கு ஆண்டுகளாகக் கிளர்ச்சி செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். என்ன சங்கங்கள் அவ்வளவு அக்கறை கொள்ளவில்லை. ஆனால், புதிய மசோதாவில் ஒரு முனையில் போடப்படும் வரி விகிதத்தை 3, 5, 7 என்று கூட்டிப் போட்டே, அவர்கள் விழித்துக் கொண்டு ஒலிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அவர்கள் ஒலி மாதிரி கோட்டையில் வலுவாகக் கேட்பது விந்தைதான்.

வியாபாரம் ஒழுங்காகப் பெருகுவதற்கும் வரியும் சரியாக வசூலாவதற்கும் பலமுனை வரி விகிதத்தை 1 பர்சண்ட் போட வேண்டுமென்று டாக்டர் லோகநாதன் கூறியுள்ளார். அங்கச் சிபாரிசு ஏன் ஏற்கப்படவில்லை?

[Sri V. V. Ramaswami] [17th February 1959]

வில்லை? ஒரு முனை வரி 6 பர்சண்ட் வீதம் வேண்டாமென்றால், பல கட்டத்தில் போடுகிறேன். ஆனால், 2 பர்சண்ட் வரி விகிதம் என்று அமைச்சர் சொல்கிறார். சம்பந்தப்பட்ட வியாபாரிகள் தங்களைப் பாதிக்காத அளவில் 2 பர்சண்ட் பல கட்டம் இருக்கட்டும் என்று ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். அரசியலாரும், அவர்களைச் சார்ந்தவர்களும் ஒருமுனை வரி விதிப்பதை ஆதரிக்காவிட்டாலும், இப்பொழுது 63 பண்டங்களுக்கு முதல் பட்டியலில் காட்டிய படி ஒரு முனையில் தான் வரி விதிக்கப்படும் என்பது வரவேற்கத் தக்கது. இதேபோல்தான் எல்லாப் பண்டங்களுக்கும் கூடிய வரையில் சாத்தியப்பட்ட கட்டத்தில் ஒருமுனை வரியாக இருக்கவேண்டுமென்பதுதான் எங்கள் கோரிக்கை. இப்பொழுது இருக்கும் சட்டம் செக்ஷன் 6 (1)-ன்படி முட்டை, மாமிசம், மீன், பூ, காய்கறிகள், பழங்களுக்கு வரியிலிருந்து விலக்கு உண்டு. ஆனால், அவைகளுக்குப் பதுச் சட்டப்படி வரி உண்டு. இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள் விலக்கு இருக்கவேண்டுமென்று மன்றாடியிருக்கிறார்கள். கொடுத்த சலுகையைப் பறிப்பதென்றால், அது மனத்திலே எவ்வளவு கடினம் இருக்கிறதென்பதைத்தான் காட்டுகிறது. புதிய சட்டம் செக்ஷன்கள் 8, 17-ன் படியாவது மீண்டும் சலுகை கொடுக்கத் தாராள சிந்தை ஏற்பட வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்.

இப்பொழுது அமுலில் இருக்கும் சட்டம் செக்ஷன் 3 (3) படி அமைத்த ஷரத்துக்குக் குறையாமே ஒரு ஆண்டுக்கு வியாபாரம் நடந்தால், எந்தப் பொருள் விற்பனையும் அருளுக்கு முழுவரி விலக்கு உண்டு. ஆனால் புதிய சட்டத்தில் அந்தச் சலுகை கொஞ்சங்கூட இல்லையே கொண்டு வந்திருக்கும் சட்டப்படி செக்ஷன் 3, பிரிவு 2-ன்படி முதல் பட்டியலில் ஈண்ட் எந்தப் பொருளில் வியாபாரம் செய்தாலும் ஒரு ஆண்டுக்கு எவ்வளவு குறைந்த மொத்தத் தொகையானாலும் வரி கொடுக்கத்தான் வேண்டும். இது என்ன? சலுகை கொடுப்பதா? இருப்பதையும் பறிப்பதா?

நான் முன்பு சொல்லியபடி பூ, பழம், முட்டை, மீன், மாமிசம், காய்கறிகளுக்கு வரியே இல்லாமலிருந்தது. இதில் ஏதாவது ஒரு பண்டத்தில் மாதிரிப் முப்பதினான்குக்குக் குறையாதத் தொழில் நடந்தால் வரி கொடுக்க வேண்டியதில்லையென்று புதிய சட்டம் கூறுகிறது. வெற்றிலை வியாபாரம் செய்கிறவன் பாக்கும் வைத்து விற்க வேண்டுமே. மீன் விற்பனை பக்கத்தில் கருவாரும் வைத்திருப்பான். பழனிக்குப் போயிருந்தேன். கோயிலுக்குப் போகிறவர்களுக்கு அர்ச்சனைத் தட்டுக் கொடுப்பார்கள். அதில் பூ, பழம், தேங்காய் எல்லாம் இருக்கும். இதில் தேங்காயும், கர்ப்பூரமும் அவன் விற்கிறான். இதில் எப்படி வரிச் சரக்கு, வரி இல்லாத சரக்கு என்று பிரித்துக் கணக்கு எழுதுவது?

SRI K. T. KOSALRAM : ஸ்ரீ வி. வி. ஆர். கோயிலுக்குக் கூடப் போகிறா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : விற்பனை வரி ரத்தாக வேண்டுமென்று கோயிலுக்குப் போகிறார் போலிருக்கிறது.

* SRI V. V. RAMASWAMI : அமைச்சர் திரு. வெங்கட்டராமன் அவர்கள் விற்பனை வரியை எடுக்கவேண்டுமென்று நான் கோயிலுக்குப் போனாலும், அது வீணாகத்தான் போகும். பிரயோசனம் இருக்காது. நான் சொல்ல வந்தது, எப்படி அந்த வியாபாரியால் இது வரிச் சரக்கு விற்பனை, இது வரி இல்லாத சரக்கு விற்பனை என்று பிரித்துப் பிரித்துக் கணக்கு எழுத முடியும் என்பதுதான். சலுகை முப்பதாயிரத்துக்குக் கொடுத்திருப்பதாகக் காட்டினாலும் நடைமுறையில் இச்சலுகை கிடைக்க வழியில்லையே. இப்பொழுது இருக்கும் சட்டம் செக்ஷன் 16-ன் படி சட்டத்தில் கண்ணாள் குற்றங்களைச் செய்பவர்கள் அபராதம் கொடுத்து 'சம்பவுண்டு' பண்ணிக்கொள்ளச் சலுகை கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால், புதிய சட்டம் 45-வது பிரிவின்படி அது மாதம் சிறைவாசத் தண்டனை கொடுக்க இடம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா?

[Sri V. V. Ramaswami] [17th February 1959]

ருப்பது வீணை தொல்லைக்கும் தகாத ஊழலுக்கும் இடம் கொடுக்கு மென்றே அஞ்சுகிறேன். வியாபாரிகளை இந்தக் காரியங்களில் குற்றவாளிகளைப் போல் பாவிப்பது மிகவும் கொடூரமானதென்றே சொல்கிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : 'Second and subsequent offences in respect of matters which are really criminal in character' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வேண்டுமென்றே பொய்க் கலாக்குக் கொடுத்தாலும், வேண்டுமென்றே ஒரு வியாபாரி தடை செய்தாலும் அதிகாரிகள் போய் பரிசீலனை செய்யவிடாது—மீர்ப்பினை குற்றத்தைச் செய்வது என்று கருதி தண்டிக்க வழி இருப்பது 'ப்ரொசீஜர்'.

* **SRI V. V. RAMASWAMI :** இருந்தாலும் வியாபாரம் செய்கிற வேளை அந்த நிலைக்குக் கொண்டுபோகாமல், அவன் கௌரவமாக வியாபாரத்தை நடத்த விட வேண்டும். தப்புப் பண்ணுகிறவர்களுக்கு அதிகமாக அபராதம் விதித்து வியாபாரஞ் செய்ய முடியாதவாறு தடைப்படுத்தலாமே.

டாக்டர் லோகநாதன் வரி விதிப்பு இலாகா, அப்பீல் இலாகா, துப்பும் புள்ளி விவரமும் சேகரிக்கும் இலாகா என்று தனித்தனியாகப் பிரிக்க வேண்டுமென்று சொன்னார். புள்ளி விவரம் சேகரிக்கும் பிரிவினர் களுக்குக் கூடுதலாகச் சோதிக்கும்போது, வரி விதிப்புப் பிரிவினரும் தாங்களும் சோதினை செய்ய வேண்டுமென்று தொல்லை கொடுப்பது தடுக்கப்பட வேண்டும். வரி விதிப்புத் தவிர வேறு அனுகூலம் இருக்கக் கூடாது. அப்பீல் பிரிவில் டிரிப்யூனல், ஹைகோர்ட்டுக்குக் கீழ் வேலை செய்கிறது. அதேபோல் அபராத அலுவலர் கமிஷனரும், டிரிப்யூனலுக்குக் கீழ் நடக்கியவராக இருக்க வேண்டும். போர்டின் நிர்வாக அதிகாரத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட வேண்டும்.

4-20
p.m.

இம்மாதம் 8-ம் தேதி சென்னையில் செயின்ட் மேரீஸ் மண்டபத்தில் தமிழ் நாடு வர்த்தகக் கழகத்தின் சார்பில் மாநில வியாபாரிகளின் மகாநாடு நடந்தது. நிதிப் பிரச்சினைகளில் மிக்க அனுபவமும் திறமையும் வாய்ந்த திரு. கே. சந்தானம் அவர்கள் தலைமை வகித்து நல்ல யோசனைகளைக் கூறியிருக்கிறார்கள். நம் அன்புக்குரிய முதலமைச்சர் திரு. காமராஜ் அவர்கள் மகாநாட்டை ஆரம்பித்து வைத்தார்கள். ஆனால், நமது மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர் கனம் திரு. வெங்கட்டராமன் அவர்கள் மகாநாட்டுக்கு வர முடியாமல் வெளியூருக்குச் செல்ல நேர்ந்தது எங்களுக்கு மிக்க ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்துவிட்டது. மகாநாட்டில் நிறைவேற்றப் பட்ட தீர்மானங்களைக் கனம் அமைச்சர் அவர்களுடைய சொந்தப் பார்வைக்கு, நேரிடைப் பார்வைக்கு அனுப்பி வைத்துக்கொள்ளும். அதைப் பொட்டி அனுகூலம் திருத்தங்கள் கொடுத்திருக்கிறேன். மசோதா பிரிவு பிரிவாக ஆலோசனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படும்போது, அவைகளைப்பற்றி மீண்டும் பேசலாம் என்று உத்தேசித்திருக்கிறேன்.

சிறு வியாபாரிகளுக்கு மொத்த வரி விலக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் உணவுப் பொருள்கள் முதலியவர்களுக்கு முழு விலக்கு அளிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் பலமுனை வரி விதிதம் குறைத்துப் போடப் பட வேண்டுமென்றும் மீண்டும் வலியுறுத்துகிறேன்.

விற்பனை வரி விதித்தால் மாற்றம் செய்தால், மொத்த வருமானம் ஏதாவது குறைந்துவிடுமோ என்று அரசாங்கம் அஞ்சுவதாகத் தெரிகிறது. இப்போது நம் நாட்டில் நல்லாழ்வு ராஜ்யத்தை (வெல்பேர்ஸ்டேட்) அமைக்க முயன்று வருவதாக அரசாங்கத்தார் சொல்கிறார்கள். நல்லாழ்வு ராஜ்யத்தில் எல்லா மக்களும் திசை இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். எனவே, நல்லாழ்வு ராஜ்யத்தில் வியாபாரிகள், தங்களை மிகுந்து அரசாங்கம் அநியாயமாகத் தொல்லைகளைக் கொடுத்து வரி வசூலித்து விடுமோ என்று பயப்படக்கூடிய நிலை இருக்கக் கூடாது. திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு வேண்டிய பணத்திற்காக வரி போட வேண்டி

[17th February 1959] [Sri V. V. Ramaswami]

யிருப்பதால், அதிக வரி போடுகிறோம் என்று அரசாங்கத்தார் சொல்கிறார்கள். வரியைக் குறைக்கவும் அரசாங்கத்தார் தயாராயில்லை. "நாங்கள் எக்ஸ்பெரிமெண்ட் பண்ணவும் தயாராயில்லை" என்று அரசாங்கத்தார் சொன்னால், அது சரியல்ல. அரசாங்கத்திற்கு விற்பனை வரியின் மூலம் 1957-58-ம் ஆண்டு வந்த வரும்படி இனிமேல் குறையாமல் ஒவ்வொரு வருஷமும் வந்துகொண்டிருந்தால் திருப்திதான் என்று கனம் அமைச்சர் சொன்னால், நான் ஒரு யோசனை சொல்ல விரும்புகிறேன். 1957-58-ல் அரசாங்கத்திற்கு 11 கோடியே 78 லட்சம் ரூபாய் விற்பனை வரியின் மூலம் வந்தது. வரும் வருஷங்களில் அந்தத் தொகைக்குக் குறையாத அளவிற்கு வசூலிக்க எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : 14 கோடி ரூபாய் வரும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம்.

* **SRI V. V. RAMASWAMI :** இனிமேல் 11 கோடியே 78 லட்ச ரூபாய்க்குக் குறையாமல் வந்தால் அரசாங்கத்தார் திருப்திப்படுவார்களா என்று அறிய விரும்புகிறேன். அப்படி அவர்கள் திருப்திப்படுவார்களா என்றால், அவர்கள் ஒன்று செய்யலாம். தொடர்ந்து மூன்று வருஷங்கள், அவர்கள் ஒன்று செய்யலாம். தொடர்ந்து மூன்று வருஷங்கள், வியாபாரிகளிடம் விற்பனைக் கலாக்குகளைக் கேட்காமல் எல்லா களுக்கு, வியாபாரிகளிடம் விற்பனைக் கலாக்குகளைக் கேட்காமல் எல்லா களுக்கு, வியாபாரிகளிடமிருந்தும், 1957-58-ம் ஆண்டில் வசூலித்த தொகையையே வசூலிக்கலாம். உங்களுக்குத் தேவையான பணத்தைக் கொடுத்து விடுகிறோம். கணக்குகளைக் கேட்டு எங்களைத் தொந்தரவு பண்ணாதீர்கள். இது என்னுடைய யோசனை இல்லை. இது புதிய யோசனை இல்லை. இந்த யோசனையை திரு. கே. சந்தானம் அவர்களே தம் அறிக்கையில் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

'The suggestion will be considered and not rejected merely on an account of its novelty' என்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார்.

'In this country, it is necessary to improvise measures suitable to our country' என்றும் அவர் சொல்லியிருக்கிறார். இதை 'அன்ஸ்டாண்டிங் எக்ஸ்பெரிமெண்ட்' என்று கருதித் தள்ளிவிடக் கூடாதென்று அரசாங்கத்தாரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இறுதியாக, இந்த வரியைச் செலுத்துவோர்கள் தங்களுக்குள்ள சங்கங்களையும் தொல்லைகளையும் எவ்வளவு சொல்ல முடியுமோ அவ்வளவும் சொல்லிவிட்டார்கள். அவர்களுடைய கோரிக்கைகளை அனுதாபத்தடன் கவனிக்க இன்னும் காலம் தவறிவிடவில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டு என் உரையை முடிக்கிறேன்.

வணக்கம்.

SRI K. T. KOSALRAM : கனம் தலைவர் அவர்களே, பொறுக்குக் கமிட்டியில் அங்கம் வகித்த அங்கத்தினர்கள் ஏற்கெனவே தங்கள் யோசனைகளை அங்கே அதிகம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்களைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு இங்கே பேசுவதற்கு அதிக சந்தர்ப்பம் கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். என்னுடைய இந்த யோசனையைக் கனம் தலைவர் ஏற்றுக்கொள்வார் என்று நினைக்கிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The difficulty is nobody has given his name.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : May I say that, after all, it is the prerogative of the Opposition to initiate the debate on important matters? Mr. Kosalram can have as much time as possible. In fact, we must all be happy that an expert Member has initiated the debate. Nobody can have any valid objection.

[17th February 1959]

SRI K. T. KOSALRAM: My suggestion is that Members other than those who have participated in the deliberations of the Select Committee may be given a chance to speak. Members who were on the Select Committee have already given their suggestion. The House must know the opinions of the other Members of the House. There is no point in Members going on repeating their suggestions. It is not necessary.

(Sri M. Ethirajalu in the Chair.)

* SRI T. PURUSHOTHAM: Let me first congratulate you, Sir, on occupying the Chair.

4-30
p.m. As hon. Members may be aware, I have been actively associating myself with the Merchants' Associations and organizations and their conferences beginning from the very first conference at Erode and I have also been representing their case in this House ever since my entry here. This subject of sales tax law and sales tax administration came up for frequent discussion and was put to bitter criticism in this House. For one thing, apart from the other points raised by the hon. Member Sri V. V. Ramaswami, the hon. Member Sri O. P. Ramaswami Reddiar, former Chief Minister, was harping on tax evasion and the need for tightening up the administrative machinery with a view to avoid leakage in the levy and collection of the tax. He was emphatic that the State revenues under this tax would be double or even treble if tax evasions were checked. That was one aspect of the matter that was again and again pressed in this House. Next we had bitter complaint about harassment of petty dealers under the sales tax law, as stated by the hon. Member Sri V. V. Ramaswami. The Merchants' Associations started a Statewide agitation just before the last general elections and as a result of the State conference held in the Madras City, at which the hon. the Deputy Leader of the Opposition Sri K. Balasubramanya Ayyar, the hon. Member Sri V. V. Ramaswami and I also were present, cases of harassment by the departmental officials were brought to the notice of the Government. And soon after when the Legislature met, we represented these matters in this House also and the Hon. Minister in charge of the portfolio then, the Hon. Sri M. A. Manickavelu, assured us that he would be issuing very strict instructions in the matter.

Then, Sir, there was the demand for levy of sales tax at a single point. Faced with these problems, when the Hon. Sri R. Venkataraman took charge of the portfolio, he realised the need for rationalisation of the system of levy of sales tax and the simplification of the law and, as has been so rightly pointed out and complimented by the hon. Member Sri V. V. Ramaswami, the Hon. Minister deserves all the congratulations on having done his best to evolve a new Bill to meet all these demands that I referred to just now without, of course, affecting the State revenues. I am sure none of us here, not even the hon. Member

[17th February 1959] [Sri T. Purushotham]

Sri V. V. Ramaswami would ever say and even in the discussions of the Merchants' Associations, there has never been any demand that the tax should be removed altogether and for the matter of that, we could not afford any reduction in the State revenue under this head.

Looking at the Bill that has been presented to us with the Report of the Select Committee and the changes made by the Legislative Assembly, it would be noted that provision has been made in the Bill for the due collection of the tax and for tackling all possible sources of tax evasion. That has been one of the chief concerns in this House, as I stated, and that has been effectively provided for in this Bill. I am sure no one would object to the provisions made in this behalf.

As regards the next point, namely, harassment of petty dealers, various provisions have been introduced for the needed improvements on the old Act. The recommendations of Dr. Lokanathan have been accepted in this behalf. Hon. Members would be glad about the liberal provisions made in the Bill with a view to remove the difficulties of merchants. Small dealers with a turnover below Rs. 25,000 will have the option to pay the tax at compounded rates. The turnover limit for purposes of registration has been raised from Rs. 4,000 to Rs. 7,500. Different channels of tax appeals and revision petitions have been provided. I have been meeting a number of merchants and representatives of Merchants' Associations and I am glad to tell this House that the merchants generally do appreciate the salutary provisions made in this Bill. It is because of their general approval of the provisions of this Bill, the Hon. Minister and the hon. Members would have noted, that even at the conference held the other day at the St. Mary's Hall, only a few resolutions had been adopted, that a general welcome has been accorded to the Bill and that the Hon. Minister in charge of the Bill has been complimented on his sympathetic approach to this problem.

The hon. Member Sri V. V. Ramaswami has referred to certain proposals made by my respected Friend Sri K. Santhanam with regard to other sources of revenue that could be introduced if there should be no loss under this tax. Apart from the question of the levy of tax on the average of previous three years' levy, other suggestions have been made by the President of the Merchants' Conference and I am sure when the proceedings of that conference with the resolutions and the Presidential address are received by the Government, they would have them all duly examined and see what can be done on the lines suggested by an expert like Sri K. Santhanam.

As regards the third point that I referred to, namely, the levy of tax at a single point, the desire of the concerned trade has been taken into consideration and a single-point or a multi-point levy

[Sri T. Purushotham] [17th February

has been provided for in accordance with the wish of the respect trade. In fact, Sir, I have been attending, as I said, the conferences of the merchants at which there has been an eloquent plea for the introduction of sales tax at a single point. But I was surprised when, as a Member of the Select Committee, I was faced with representations from several trades pleading for a multi-point levy and not for a single-point levy. And as I said, the request of the various classes of merchants has been complied with.

It is a matter for gratification, Sir, that the pattern of penalty for offences under this Act has been changed. Merchants' Associations have been complaining about the number of merchants who have been convicted and sent to jail for non-payment of tax. But now I am happy to find that imprisonment as a form of punishment has been taken away from the sales tax law. Of course, as has been stated now, in clause 45 of the Bill, only in respect of fraudulent and dishonest cases, provision is made for simple imprisonment and that too only in the event of second or subsequent convictions. In all other cases only a penalty of fine is provided for in this new Bill.

The Hon. Minister referred to the objection that had been raised with regard to the power intended to be taken by the Government to amend Schedules. The Hon. Minister has explained in detail the need for this provision and there is such a provision in the Indian Tariff Act. After all, we are having a democratic set-up of an Executive responsible to the Legislature and there will be no harm in making a provision of this kind to meet the emergencies referred to by the Hon. Minister. There need be no misapprehension whatsoever that the provision will be misused by the Executive. No Government will ever misuse the power. Of course, it is left to my legal friends like Sri K. Balasubramanya Ayyar to tell us about the legal aspect of the provision but we were assured in the Select Committee that this was perfectly in order. I leave it to the hon. Member to raise the question how far this provision would be justified on legal grounds. The power vested in the Government, I feel, Sir, could be used for very good purposes. Urgent representations from the public could also be favourably considered for revision of the Schedule in deserving cases. Of course, I know that there is the power to notify exemptions and reduction of tax provided in clause 17 of the Bill. That is also a very necessary provision. I refer only to one point that strikes me here. If it is considered, for instance, that the 6 per cent rate of tax in the case of camphor trade is high and that an urgent revision of the rate is called for in view of the great demand for camphor for religious or medicinal purposes, I am sure, the Government would be able to consider such requests. While on this subject of exemption, I wish to make an appeal to the Government that they should favourably consider the question of exempting fresh vegetables and fresh fruits from the levy of the

17th February 1959] [Sri T. Purushotham]

tax and the reduction of tax on foodgrains. Of course, in the case of fresh vegetables and fresh fruits, betel leaves, egg, meat, etc., petty dealers having an annual turnover up to Rs. 50,000 will be exempted from the liability to pay the tax. We are also glad to note that the hon. Minister has assured us that he would consider further revision of the maximum limits provided in this legislation in the light of the working of the Bill. I hope he would also consider the cases of these necessary articles of food for exemption from this tax.

He also referred to the question of the reduction of the rate of tax in the case of country 'chekkus'. I have been associated with that problem and thanks to the then Chief Minister, our revered Rajaji, exemption was granted to country 'chekkus' altogether as a cottage industry. I hope the Hon. Minister would consider this over again and see if, under the provisions of this new Bill, complete exemption could not be granted to the country 'chekkus' which have enjoyed exemption from the tax, having been classified as a cottage industry.

Lastly, I wish to thank the Hon. Minister for associating the Members of this House with the Select Committee appointed to examine this Bill. It only pained me to note that in the proceedings of the Select Committee, the Members of this House were shown as a separate caste as invitees. As you and hon. Members are aware, I have been vehemently advocating equal rights and equal treatment for hon. Members of this House. The Constitution has provided for such a thing and I find that in the Lok Sabha and the Rajya Sabha, even in the case of Money Bills, Joint Select Committees of both the Houses are constituted. I request that the same convention should be followed here as well and that we should have Joint Select Committees and not the system of invitees. I know, Sir, how keenly our Hon. Minister is anxious to set up healthy parliamentary conventions and I am only mentioning this in the fullest hope that, as Leader of the House, he would bestow his kind attention on the point that I have raised now. I for one sincerely wish, Sir, as was happily anticipated by my hon. Friend, Sri V. V. Ramasami Nadar (Sri V. V. Ramaswami: No 'Nadar' please), very well, Sri Ramaswami, that this Bill will get us greater and greater income not only on account of the rates provided herein, but also by avoiding and checking tax evasions. If our anticipations should prove true, I trust the Hon. Minister would not hesitate to revise the sales tax structure and give relief to the merchants in all possible ways, especially in the case of foodgrains and all foodstuffs, fruits, milk, vegetables, etc.

With these words. I support the Bill.

SRI K. T. KOSALRAM : தலைவர் அவர்களே, இந்த மசோதா வானது வெகு நாட்களுக்கு முன்பாகவே கொண்டுவரப்பட்டிருக்க வேண்டிய ஒரு மசோதாவாகும். சட்டசபையில் நிறைவேற்றப்பட்ட இந்த விற்பனை

[Sri K. T. Kosalram] [17th February 1959]

வரிச் சட்டம் இந்த ராஜ்யத்தில் அமுலாக்கப்படவில்லை என்பது என் அபிப்பிராயம். சட்டசபையில் 'பாஸ்' செய்த சட்டங்கள் எல்லாம் கோர்ட்டுகளில் செல்லுபடியாகாமல் போய், கோர்ட்டுகள் விதித்த 'ரூலிங்ஸ்', 'ஜட்ஜ்மென்ட்ஸ்' பிரகாரந்தான் இந்த அரசாங்கத்தின் நிர்வாகம் நடந்துகொண்டு வந்தது. சாதாரணமாக, குப்பைத் தொட்டியில் போய் விட்டன என்று சொல்வார்களே, அதேபோல் நியாயஸ்தலம் மூலமாகப் பல சட்டங்கள் செல்லுபடியாகாமல் போய்விட்டன. பல விதிகள் தவறாகப் போடப்பட்டதாகக் கருதப்பட்டன. அதன் மூலம் இந்த ராஜ்யத்திற்கு நியாயமாக வர வேண்டிய வருமானம் வராமல் குறைந்து போய் விட்டது. வரியை ஏமாற்றுகிறவர்கள் ஏராளம் பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதுதான் என் போன்றோரின் அபிப்பிராயம். பலமுறை இதைப்பற்றிச் சட்ட சபையில் பேசியிருக்கிறேன். அங்கத்தினர் ஸ்ரீ வி. வி. ராமசுவாமி அவர்கள் மந்திரியவர்களைப் பாராட்டினார்கள்; அவர்கள் மிக்க அக்கறை செலுத்தி ஆர்வம் காட்டினார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். ஆகவே, பொது மக்கள் அல்லது சமுதாயத்திலுள்ள எந்த வகுப்பினரும் கஷ்டப்படவேண்டும் என்பது அரசாங்கத்தின் நோக்கமாக இருக்க முடியாது. அப்படி ஒரு அரசாங்கம், மக்களைக் கஷ்டப்படுத்தும் அரசாங்கம் இருந்தால், அது வெகு நாள் நீடித்திருக்க முடியாது. வியாபாரிகள் நிச்சயமாக இதை ஒத்துக்கொள்ளாமல் இருக்க முடியாது. வரியை ஏமாற்றுகிறவன்தான் பணக்காரனாகின்றான் என்று சாதாரணமாக வியாபாரிகள் பேசிக்கொள்வதுண்டு. யார் "ஸ்க்ஸ்புல்" லாக அரசாங்கத்தின் வரியை ஏமாற்றுகிறானோ அவன்தான் ஸ்டீல்திப்தியாக, அல்லது கோடும்வரனாக முடிகிறது என்று வியாபாரிகளே பேசிக்கொள்கிறார்கள். ஆகவே, 'டாக்ஸ் எவேஷன்' இருந்தது என்பது ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய விஷயமே. ஸ்ரீ வி. வி. ராமசுவாமி அவர்கள் வியாபாரச் சங்கத்தின் தலைவராக இருக்கிறார்கள். பல மகாநாடுகள் கூட்டி அவர் பேசியிருக்கிறார். அவருக்கு அதிக நேரம் பேசுவதற்கு ஏராளமான அனுபவம் இருக்கிறது. அவரது அனுபவம் நமக்கு அவசியம். அந்த அனுபவம் மூலம், 'லிங்கின் பாயின்ட் டாக்ஸ்' போட வேண்டுமென்பதைத்தான் எல்லா மகாநாடுகளிலும் அவர் பேசி யிருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஒரு முனை வரிதான் போட வேண்டும், பல முனை வரியால் வியாபாரிகள் கஷ்டமடைகிறார்கள், அதனால் பொது மக்களுக்கும் கஷ்டமிருக்கிறது என்பதுதான் வியாபாரிகள் மத்தியிலிருந்து வந்த கூக்குரல் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அதை மறுக்கவும் மாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால், தங்களுக்குச் சாதகமாக இல்லையென்று வரும்போது வியாபாரிகள், 'பலமுனை வரி போட்டுக்கொள்ளலாம், அதனால் பரவாயில்லை, அதைப்பற்றி எங்களுக்கு அக்கறையில்லை' என்று சொல்கிறார்கள். ஒரு சிலரிடம் இரண்டு மூன்று தினங்களுக்கு முன் அவர் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அப்படிப் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, 'உங்களுக்குக் கஷ்டம் என்று சொல்கிறீர்களே, பலமுனை வரி போட்டால் ஐந்தாறு முறை வரி வாங்கப் போகிறீர்களே அரசாங்கம், கடைசியாக ஆறுவது முறையாகப் பொது மக்களிடம் அந்த வரியை வசூலிக்கப் போகிறீர்களே, அப்படியானால் பொது மக்கள் கஷ்டப்படுவார்களே, ஆகவே ஒரு முனை வரியை எந்த இடத்தில் கொடுக்கலாம் என்று சொல்லுங்கள்' என்று கேட்டார். அப்படி கேட்கும்போது, அவர்கள் தங்கள் சங்கடத்தைத்தான் கவனிக்கிறார்களே தவிர பொது மக்களின் கஷ்ட நஷ்டம்பற்றி அவர்கள் சிந்திப்பதேயில்லை என்பதை மிகவும் வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். குறிப்பாக, விற்குக் கடை வியாபாரிகளை எடுத்துக்கொள்வோம். முதலில் ஒருமுனை வரியாகப் போட்டிருந்தோம். பிறகு அதைப் பலமுனை வரியாக மாற்றிவிட்டோம் என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். ஒருமுனை வரி போட வேண்டுமென்று சொன்னபோது, பல்வேறு தூது கோஷ்டிகள் வந்தன. ஒருமுனை வரி எந்த இடத்தில் போடுவது என்ற பிரச்சனை வந்த போது, அவர்களுக்குச் சங்கடம் வருகிறது என்று தெரிந்தவுடன், அவர்கள் ஓடிப் போகிறார்கள். பலமுனை வரி போடும்போது, ஒரு குறிப்பிட்ட வஸ்துவை எடுத்துக்கொள்வோம். விற்கு வெட்டுகிறான், மத்தியில் ஒருவர் வாங்க வருகிறார். அதை வாங்கும்போது அங்கு வரி கொடுக்க வேண்டும், ஒரு கமிஷன் வியாபாரி வருகிறார். இப்பொழுது கமிஷன் வியாபாரியும் மலர்

[17th February 1959] [Sri K. T. Kosalram]

ஆகிவிட்டார். ஆகவே அவரும் வரி கொடுக்க வேண்டும். மத்தியில் ஒரு பிரோக்கர் வருகிறார். அவரும் இப்பொழுது ஒரு வியாபாரியாகிவிட்டார். அவரும் வரி கொடுக்க வேண்டும். அவருக்குக் கீழ் ரீடெய்லர் வருகிறார். அவரும் வரி கொடுக்க வேண்டும். அதற்குப் பின்னால் ஆக ஐந்தாறு இடங்களில் பலமுனை வரி கொடுத்து அதற்குப் பின்னால் வருகிறார்கள் பொதுமக்கள். எல்லாவற்றையும் சேர்த்து அவர்கள் தலை பொது, வியாபாரிகள் அது தங்களுக்கு லாபமாக இருக்கிறது என்று வரும் போது, அதை ஏற்றுக்கொள்கிறோம் என்று சொல்வது நியாயமல்ல. மதிப்பிற்குரிய இந்தச் சபை அங்கத்தினர் வியாபாரிகளின் உற்ற தொழிலாக இருப்பதால், வியாபாரிகளுக்குப் புத்திமதி சொல்லவேண்டுமென்று தான் நான் இதைக் கூறுகிறேன். பொது மக்கள் வாழ்ந்தால்தான், வியாபார சமூகமும் நன்கு வாழ முடியும். ஒரு சிலருக்குக் கணக்கு வைத்துக்கொள்வதற்கு, கணக்கு எழுதி வைத்துக்கொள்வதற்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது என்ற காரணத்திற்காகப் பொது மக்களின் தலையில் ஏராளமான வரியைச் சுமத்துவது நல்லதா? விறகை எடுத்துக்கொண்டால், ஒருமுனை வரியைப் போட்டுவிட்டால், ரீடெய்லருக்கு மத்தியில் இருக்கிற ஐந்தாறு பேர்களுக்குப் போடுகிற வரி இல்லாமல் போய்விடும். அப்படி ஒருமுனை வரி போட்டால், விற்கு பொது மக்களுக்குச் செளகரியமான விலையில் கிடைக்க வழி ஏற்படும். அப்படிச் செய்தால், ஒரு குண்டிற்கு இரண்டணுவாவது வந்திருக்கலாம். விற்கு என்பது பணக்காரர்கள் மாத்திரம் குறைவாகக் கொடுக்கலாம். விற்கு என்பது பணக்காரர்கள் மாத்திரம் வாங்கும் பொருள் அல்ல. அது "லக்ஷூரி குட்ஸ்" அல்ல. அத்தனை பேர்களுக்கும் அது அவசியப்படுகிறது. ஆகவே, வியாபாரிகள் தங்களுக்குக் கணக்கு எழுதி வைத்துக்கொள்ளக் கஷ்டமாக இருக்கிறது என்று கூறியதின் காரணமாக, அமைச்சர் திரு. வெங்கட்ராமன் அவர்கள் அதை ஒத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை. ஒருமுனை வரியால் 6½ லட்சம் ரூபாய் வருமானம் வரும் என்று கணக்குப் போட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், பலமுனை வரி போட்டு, பிரோக்கர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் எக்ஸ்சைம் ஷீன் எடுத்துவிட்டுப் பலமுனை வரி போட்டால், ஒரு குண்டிற்கு இரண்டணுவானே எடுத்துவிட்டுப் பலமுனை வரி போட்டால், ஒரு குண்டிற்கு இரண்டணுவாகிவிட்டது 18 லட்சம் ரூபாய் வருகிறது என்று கணக்குப் போடப்பட்டிருக்கிறது. திரு. வெங்கட்ராமன் அவர்களுக்கு எல்லாம் நன்கு தெரியும். கடைசியாகப் பார்க்கப் போனால், திரு. வெங்கட்ராமன் அவர்களிடம் எல்லோரும் நன்கு மாட்டிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அவர்கள் பேரில் குற்றம் சொல்ல முடியாது. நீங்களாகவே அமைச்சர் திரு. வெங்கட்ராமன் அவர்கள் மாட்டிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். அமைச்சர் திரு. வெங்கட்ராமன் அவர்கள் 'நான் இதற்குத் தயார்' என்று சொல்லிவிட்டார்கள். ஆனால், வியாபாரி தான் 'எங்களுக்குக் கணக்கு எழுத முடியாது, எதை வேண்டுமானாலும் வரியைப் போட்டுக்கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்லுகிறார்கள். இதில் அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. ஆகவே, இதை அமைச்சர் அவர்கள் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டும். இம்மாதிரிப் பொது மக்களுக்கு அசௌகரியம் ஏற்படக் கூடிய முறையில் வரியை விதிக்கக் கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏற்கெனவே விலைவாசி ஏராளமாக ஏறிக்கொண்டிருக்கிறது என்பது அரசாங்கத்தின் மீதுள்ள குற்றச்சாட்டு. அதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் இருக்கலாம். அதைப்பற்றி இப்பொழுது பேசவேண்டிய அவசியம் இல்லை. இந்த மசோதா அதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. ஆதலால் நான் அதைப்பற்றிப் பேசவில்லை. விலைவாசியைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு, எந்த இடத்திலெல்லாம் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்த வேண்டுமோ, அங்கெல்லாம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். விற்கு மிகவும் அத்தியாவசியமான பொருள். விற்கு இல்லாமல் ஒரு மனிதன் இருக்க முடியாது. விற்கு விலை அதிகமாக ஏறிக்கொண்டிருக்கிறது என்று சென்னை நகரத்தில் அடிக்கடி பெரிய தூதுகோஷ்டிகள் முறையில்கின்றன. பெரிய கலாட்டாக்கள் நடக்கின்றன. அமைச்சர் அவர்கள் இதை மறுக்க முடியாது. இதில் அமைச்சர் அவர்கள் கவனமாக இருந்து, யாரோ கணக்கு வைப்பதற்குப் பயப்படுகிறார்கள் என்பதற்காக அவர்களுக்கு இடம் கொடுத்து விடாமல், பொது மக்களுக்குச் செளகரியமாக விலையைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு ஒரு முனை வரி போட்டு 'ரீடெய்லரிடத்தில் கட்டுப்படுத்தலாமா என்று பரிசீலிக்க வேண்டும். அப்படி ரீடெய்லரிடத்தில் கட்டுப்படுத்த முடியாவிட்டால், சர்க்கு எந்த இடத்திலிருந்து வருகிறதோ, அந்த இடத்தில்

[Sri K. T. Kosalram] [17th February 1959]

அதைக் கட்டுப்படுத்தி ஒருமுனை வரியை வசூலிக்கலாமா என்பதை நன்றாக யோசித்துச் செய்ய வேண்டும். அது எங்கிருந்து பெறப்படுகிறதோ அந்த இடத்தில் வரி கொடுப்பதற்குக் கட்டுப்படுத்த முடியுமா என்பது நன்றாக யோசிக்கவேண்டிய விஷயம்.

***THE HON. SRI R. VENKATARAMAN :** இப்பொழுது நான் கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் ஆலோசனை கேட்கிறேன். சாதாரணமாகச் சிறுசிறு விறகு வியாபாரிகள் கிராமங்களிலே இருக்கிறார்கள். சுள்ளி, சொட்டைகளை ஒடித்துக்கொண்டு வந்து விற்கிறார்கள். ஒருமுனை வரி போட்டால், அவர்களிடமிருந்தும் வரி வசூல் செய்ய வேண்டும். பலகட்ட வரி போட்டால், 10,000 ரூபாய்க்கு மேல் வியாபாரம் செய்கிறவர்களிடத்தில்தான் வரி வசூலிக்க முடியும். எந்த முறையில் வரி போட வேண்டுமென்று அவர்கள் கேட்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

SRI K. T. KOSALRAM : நான் அமைச்சர் அவர்களுக்கு என்னுடைய சொந்த அனுபவத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

SRI V. V. RAMASWAMI : உங்களையும் அமைச்சர் அவர்கள் மாட்டுகிறார்கள். பதில் சொல்லுங்கள்.

SRI K. T. KOSALRAM : நீங்கள் மாட்டிக்கொள்ளுகிற மாதிரி நான் நிச்சயமாக மாட்டிக்கொள்ள மாட்டேன்.

SRI V. V. RAMASWAMI : நாங்கள் 'பிராக்டிகல் பீபிள்'. நீங்கள் 'பிராக்டிகல் பீபிள்'.

SRI K. T. KOSALRAM : உங்களோடு பழகி நாங்களும் ரொம்ப 'பிராக்டிகல் பீபிள்' விட்டோம்.

இந்த விறகு வியாபாரம் எப்படி இருக்கிறது என்று கேட்டால், சாதாரண வியாபாரிகள் ரூபாய் 10,000, ரூபாய் 15,000 கொடுத்துப் பெரிய பெரிய தோப்பைக் காணாமலாகப் எடுக்கிறார்கள். நடக்கிறதை அப்படியே சொல்லுகிறேன். ஒரு புறத்தில் இம்மாதிரி நடக்கிறது. மற்றொரு புறத்தில் சிறிய

***THE HON. SRI R. VENKATARAMAN :** சென்னை நகரத்தைப்பற்றி மாதிரம் பேசிப் பிரயோசனம் இல்லை. கிராமங்களில் விறகு வியாபாரம் நடக்கின்றது அல்லவா? சுள்ளிகளையும், உடைந்த கட்டைகளையும் தலையில் வைத்துக்கொண்டு வீரவீரமாகச் சென்று சிறுசிறு வியாபாரிகள் விறகு விற்கின்றார்கள் அல்லவா? ஒருமுனை வரி போட்டால், அவர்களும் வரி கொடுக்க வேண்டி வரும். அது வேண்டுமா, அல்லது ரூபாய் 10,000 வரை 'எக்ஸெம்ஷன்' வேண்டுமா என்பதுபற்றித்தான் அங்கத்தினருடைய யோசனையைக் கேட்டேன்.

SRI K. T. KOSALRAM : இரண்டாகப் பிரித்துவிடுவதில் ஒன்றும் தவறு இல்லை. நான் சொல்லுகிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் கொஞ்சம் சிந்திக்க வேண்டும். நகரப்புறங்களைத் தவிர மற்ற இடங்களை எடுத்துக்கொண்டால், விறகுக் கடைகள் ஏராளமாக இருக்காது. சுள்ளி, சொட்டைகளை விறகாக வைத்துக்கொண்டு ஆங்காங்கு உள்ளவர்கள் ஆங்காங்கு சமாளித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். விறகுப் பிரச்சனை என்பது கிராமங்களிலே, சிறிய நகரங்களிலே கிடையாது. ரூபாய் 6 லட்சம் வரியில், 5-3/4 லட்சம் ரூபாய் சென்னை நகரத்தில் வசூலிக்கப்பட்ட வரிதான்; இல்லாக்கனிலிருந்தோ அல்லது கிராமங்களிலிருந்தோ விறகு மூலமாக உள்ள விற்பனை வரி அதிகமாக இருக்கவே இருக்காது. எங்கோ ஒரு சில இடங்களில் இருக்கக் கூடிய

***THE HON. SRI R. VENKATARAMAN :** அதற்குக் காரணம் இன்றைக்கு ரூபாய் 10,000-க்குக் குறைவாக வியாபாரம் செய்கிறவர்களுக்கு

[Sri R. Venkataraman] [17th February 1959]

விதி விலக்கு அளித்திருக்கிறோம். அதை மாற்றி ஒருமுனை வரி போட்டால், ஒரு ரூபாய்க்கு விறகு வியாபாரம் செய்யக்கூடியவர்களிடம் கூடப் போய் வரி கேட்கத்தான் வேண்டும்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : ஆமாம். (சிரிப்பு).

SRI K. T. KOSALRAM : நண்பர் திரு. ரஹ்மான் அவர்கள் சர்க்காருக்குப் பரிந்து பேசுகிறார்கள்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I seek the guidance of hon. Members.

SRI K. T. KOSALRAM : இதற்காகத்தான் நான் இரண்டு யோசனைகள் சொன்னேன். அமைச்சர் அவர்களுக்கு. ரீடெய்லரிடத்தில் கட்டுப்படுத்தி வரி வாங்க முடியுமா என்ற ஒரு யோசனையை முதலில் சொன்னேன். ரீடெய்லர் கணக்கு எழுதப் பயப்படுகின்ற காரணத்தினால், அவர்கள் வேண்டாம் என்று சொல்லுகிறார்கள் என்பதைச் சொன்னேன். கள் வேண்டாம் என்று சொல்லுகிறார்களென்றால், நீங்கள் சொல்லுகிற ரீடெய்லரிடத்தில் வரி வசூல் செய்வதாயிருந்தால், நீங்கள் சொல்லுகிற கஷ்டம் வராது. ரீடெய்லரை விட்டுவிட்டு, எந்த இடத்திலிருந்து வருகின்றதோ அங்கேயே போய் வரி வசூலிப்பது என்று சொன்னால், அதில் நீங்கள் சொல்லுகின்ற கஷ்டங்கள் மட்டுமல்ல, பல்வேறு கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்பது நன்றாகத் தெரியும். காடுகளில், ஊர்களே இல்லாத இடங்களில் தோப்புகள் இருக்கின்றன. அங்கு போய் அதிகாரிகள் கட்டுப்படுத்துவதில் சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. அது சிக்கலான பிரச்சனை என்பது நன்றாகத் தெரியும். உங்களிடத்தில் முதலிலேயே சொன்னேன். ஆகவே நன்றாகத் தெரியும். உங்களிடத்தில் நன்றாகப் பரிசீலிக்க வேண்டும். இது நகரத்தில் உள்ள நிலைமையை நன்றாகப் பரிசீலிக்க வேண்டும். இது மிகவும் சிக்கலான பிரச்சனைதான். எதோ சொன்னார்கள் என்று குழப்பிக் கொண்டிருக்கிறோம், எந்த இடத்தில் அதிகமாக வரி வருகிறதோ, எந்த இடத்தில் பெரிய அளவிலே வரியை வசூலிக்க முடியுமோ, அந்த இடத்தில் வரி போட வேண்டும். அவசியமில்லாத இடத்தில் வரி போட வேண்டியதில்லை. ராஜ்யம் பூராவாகவும் ஒரு சட்டம் போட வேண்டுமென்பது அவசியமில்லை என்று நினைக்கிறேன். எந்த இடத்தில் இந்த வரியைப் பிடிக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறோம், அந்த இடத்திற்கு மட்டும் இந்தப் போட்டால் அதிக வருமானம் வருமோ, அந்த இடத்திற்கு மட்டும் இந்தச் சட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முடியும். ஆகவே, இது மிகவும் நன்றாகப் பரிசீலிக்க வேண்டிய விஷயம். சென்னை நகரத்திலேதான் இது பெரிய பிரச்சனையாக இருக்கிறது. எந்த விறகுக் கடைக்காரருக்கும் நான் வக்காளத்து வாங்கிப் பேசவில்லை. அம்மாதிரி வக்காளத்து வாங்கிப் பேச வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. நான் பயப்படுகிறது என்னவென்றால் எழு முறை வரி கொடுத்து எட்டாவது முறையில் பொது மக்களிடம் வரி வாங்க வேண்டி வருமோ, அதனால் விறகின் விலை ஏறிவிடுமோ என்பதுதான்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : அம்மாதிரி யாரும் சொல்லவில்லை.

SRI K. T. KOSALRAM : யாரும் சொல்லாமல் இருக்கலாம். சட்டம் இருக்கிறது. அம்மாதிரி நிலை வரப்போகிறது. வியாபாரிகளே ஒருமுனை வரி வேண்டாமென்று சொல்லுகிறார்கள். வியாபாரிகள் வேண்டாமென்று சொல்லுவதற்கு இரண்டு காரணங்கள் கூறுகிறார்கள். கணக்கு எழுத வேண்டியிருக்கும் என்பதுதான் முக்கியமான காரணம்.

மற்றொன்று, முட்டையைப்பற்றி நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். அமைச்சர் திரு. வெங்கடராமன் அவர்கள் நிச்சயமாகக் கவனம் செலுத்த வேண்டிய விஷயம் இது. கோள ராஜ்யத்தில் முட்டைக்கு விற்பனை வரி கிடையாது. ஆந்திர ராஜ்யத்திலும் முட்டைக்கு வரி கிடையாது. மற்ற எல்லா ராஜ்யங்களிலும் முட்டைக்கு வரி இல்லை. ஏன் இல்லை? அங்கெல்லாம் முட்டை மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது என்று சொல்லலாம். கெல்லாம் முட்டை மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது என்று சொல்லலாம். ஆனால், கோளாவிலிருந்து சுமார் 8 லட்சம் முட்டைகளுக்கு மேல் ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. இலங்கைக்கும், கல்கத்தா, பம்பாய் போன்ற இட

[Sri K. T. Kosalram]

[17th February 1959]

ராஜ்யங்களுக்கும் ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. அதேமாதிரி நாம் வாத்து முட்டைகளை ஏராளமாக அனுப்புகிறோம். நமக்குக் கோழி முட்டை வருகிறது. இங்கிருந்து வாத்து முட்டை பிற ராஜ்யங்களுக்கு ஏராளமாகப் போகிறது.

SRI V. V. RAMASWAMI : ஒரு நாளைக்கு 2 லட்சம் முட்டைகள் போகின்றன.

SRI K. T. KOSALRAM : இங்கு N. E. S. ஏரியாக்களில் வீட்டுக்கு வீடு கோழி கொடுக்கவேண்டும் என்று சர்க்கார் நினைக்கிறது. அப்படி வீட்டுக்கு வீடு கோழி கொடுத்தால், கோழி முட்டை உற்பத்தி அதிகரிக்கும். கேரளாவில் வரி இல்லாத காரணத்தினால், “காம்பெடிஷன்” ஏற்படும். அங்கே “பி. பி. சி” இல்லாத காரணத்தினால், வியாபாரிகள் அவர்களுக்குத்தான் ஏற்பட கொடுப்பார்கள். இங்கிருந்து அக்கனிய ராஜ்யங்களுக்குப் போகவேண்டுமானால், இம்மாதிரி வரி போடுவது நிச்சயமாக நம் ஜனங்களுக்கு இருக்கிற உற்சாகத்தைத் தடுப்பதாக இருக்குமே தவிர, அவர்களுக்கு உற்சாகத்தைக் கொடுக்காது. கோழி முட்டைகள் மூலமாகச் சாதாரணமாகக் கிராமவாசிகளுக்கு நல்ல வருமானம் வருகிறது. கோழிகளை அதிகமாக வளர்க்க வேண்டும் என்ற கருத்தை அரசாங்கம் நாடு முழுவதும் சொல்லுகின்றபொழுது, அதற்குப் புறம்பாக முட்டைக்கு வரி போடுவது கூடாது. இதிலிருந்து வாங்குபடிய அருமானம் மிகக் குறைவாகத்தான் இருக்கமுடியும். கோழி முட்டைக்கம், வாத்து முட்டைக்கும் வரியை எடுத்துவிட்டால், இவ்வகைகளில்லாம் அழைக்கப்பட்டு பொருள்கள், ஆகவே அட்டுக்கூசிற்கும் வரியை எடுத்துவிட வேண்டுமென்று கேட்பார்களோ என்ற பயம்தான் போவிடுக்கிறது. இது உணவுப் பொருள் என்ற பெயரால் நான் வரி போட வேண்டாம் என்று கேட்கவில்லை. அழுகிப் போகிற பொருள் என்ற பெயரால் விதி விலக்குக் கேட்கவில்லை. நான் சொல்லுவது எல்லாம் பிற ராஜ்யங்களுக்குப் போகிற வியாபாரம், நமது கிராமங்களில் உட்புகுத்திச் செய்யப்பட வேண்டுமென்பதுதான். அதுதான் என்னுடைய கருத்து. ஆகவே, இதையும் அதையும்

[Mr. Chairman in the Chair]

5-10
p.m.

குழப்பி இவையெல்லாம் உணவுப் பொருள்களைச் சேர்த்தவை என்று சொல்லலாம். இருந்தாலும் இதில் இருக்கின்ற உண்மையைக் கவனித்துப் பார்த்து, கோழி முட்டைக்குப் போடப்பட்டிருக்கின்ற வரியை எடுத்துவிடுவதில் எந்தத் தவறும் ஏற்படுவிடாது என்பதை அரசாங்கத்திற்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த அமைச்சர் திரு. வெங்கடராமன் அவர்கள் ஒத்துக்கொள்ளார்கள் என்று நம்புகிறேன். இந்த மாற்றுவதில் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம். இதில் இப்போது திருத்தம் கொண்டுவந்தால், அதைத் திருப்பவும் கீழ்ச் சபைக்கு அனுப்ப வேண்டியிருக்கும் என்று சொல்லலாம். இருந்தாலும் இதில் இருக்கின்ற நிலைமை என்ன என்பதைப்பற்றி நாம் கவனித்துப் பார்க்க வேண்டும். நண்பர் திரு. வெங்கடராமன் அவர்கள் நல்ல வழக்கறிஞர். நண்பர் திரு. பாஸ்கப்பிரமணிய அய்யர் அவர்கள் இருக்கிறார்கள், ரிட்டயர் ஜி. ஜி. அவர்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்கள் சட்டத்தில் இருக்கின்ற குறைகள்பற்றிச் சொல்லுவார்கள். இதைப்பற்றிச் சிலர் பொருட்களின் மீதுள்ள வரியைக் குறைப்பதற்கும் வரி விதிப்பிலிருந்து விலக்கு அளிப்பதற்கும் அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ளும் அதிகாரம் செல்லாது என்று சொல்லுகிறார்கள். என்னேப் பொறுத்த வரையில், அரசாங்கம் இந்தமாதிரியான அதிகாரத்தைக் கையில் வைத்திருப்பதால், நான் கூறுவது மாதிரி, சில பொருட்களுக்கு வரியை எடுத்துவிடுவதற்கு அரசாங்கத்திற்கு வசதியாக இருக்கும் என்பதால் இந்தவிதமான அதிகாரம் இருக்க வேண்டியதுதான் என்பது என் அபிப்பிராயம். “No man can be taxed except by authority of law” என்று அரசியல் சட்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. புதிதாக வேண்டுமானால் வரிகளைப் போடுவதற்கு அதிகாரம் இல்லாவிட்டாலும், வரிகளைக் குறைப்பதற்கு அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரம் இருக்க வேண்டியதுதான்.

17th February 1959]

[Sri K. T. Kosalram]

ஆகவே, இம்மாதிரியான அதிகாரத்தை வைத்திருப்பதில் எந்தவிதமான தவறும் இல்லை. ஏற்கனவே நான் இந்தச் சபையில் சொல்லியிருக்கிறேன். அரசாங்கத்திற்கு வைவனவுதான் அதிகாரத்தைக் கொடுத்தாலும், அந்த அதிகாரத்தை அரசாங்கம் துஷ்பிரயோகம் செய்யுமானால், அந்த ஈங்கத்தை மாற்றியமைப்பதற்கு மக்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள். அதற்கு இம்மம் இருக்கிறது. இன்றைக்குப் போடப்பட்டிருக்கும் சட்டத்தில் நீதிமூலிகள் தவறுதலாக நடப்பார்கள் என்றால், அதற்கு மேல் அப்பில் செய்வதற்கு வகை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இன்றைக்கு அமைச்சராக இருக்கின்ற திரு. வெங்கடராமன் அவர்கள் தவறு செய்வதால், அவர்களைக் கண்டிப்பதற்கு மக்கள் இருக்கிறார்கள். அவ்விதம் ஏதாவது தவறு செய்வார்கள் என்றால், அவர்கள் வீட்டுக்கு முன்னாலேயே டப்டம் போட்டு, “திரு. வெங்கடராமன் அவர்கள்” என்று சவால் விட்டுக் கேட்கலாம். ஆகவே, நிர்வாகத்தை நடத்துகின்றவர்களுக்கு எவ்வளவு அதிகாரங்களைக் கொடுத்தாலும் அதில் தவறு ஒன்றுமில்லை என்பதுதான் என்னுடைய திட்டமான, பலம் பொருந்திய நம்பிக்கை. அரசாங்கத்தில் இன்று ஒருவர் இருக்கலாம், நாளை ஒருவர் வரலாம், இன்றைக்கு திரு. வெங்கடராமன் இருக்கலாம், நாளைக்கு நண்பர் திரு. முதிவாசவரதன் வரலாம், அடுத்த நாளைக்கு நண்பர் திரு. ரமண கான் வரலாம்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : அப்படி வர முடியும்?

SRI K. T. KOSALRAM : வர முடியும், இந்த நாட்டில் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் இந்த அரசாங்கத்தில் வருவதற்கு அரசியல் சட்டத்தில் இடமிருக்கிறது. ஆகவே, இம்மாதிரிப்பட்ட விஷயங்களில் வரிகளைக் குறைப்பதற்கும் நீக்குவதற்குமுள்ள அதிகாரம் அரசாங்கத்தின் கையில் இருப்பதற்கு “கிளாரிபிகேஷன்” வேண்டும் என்று அமைச்சர் அவர்களிடத்தில் நண்பர் திரு. ரமண கான் அவர்கள் கேட்டார்கள். இவ்விதமான அதிகாரம் அரசாங்கத்தினிடத்தில் இருப்பதைக் கண்டு யாரும் பயப்பட வேண்டிய தேவையில்லை. இவ்வித அதிகாரத்தை அரசாங்கத்தார் துஷ்பிரயோகம் செய்வார்கள் என்று யாரும் நினைக்கவேண்டிய தில்லை. இன்றைக்கு அமைச்சராக இருக்கக்கூடிய திரு. வெங்கடராமன் அவர்கள் இந்த அதிகாரத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்வார்களானால், நாளைக்கு அவர் மந்திரி சபையில் இருக்கமாட்டார் என்பது நிச்சயம். ஆகவே, எந்தக் கட்சி அதிகாரத்தில் இருந்தாலும் சரி, அவர்கள் தங்களுக்கு நிர்வகிப்பவர்கள் யாராக இருந்தாலும் சரி, அவர்கள் தங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் அதிகாரத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்வார்கள் என்றால், அவர்கள் அரசாங்கப் பதவியிலிருந்து மாற்றப்படுவார்கள் என்பது நிச்சயம். ஆகவே, இந்த அதிகாரம் அரசாங்கத்தின் கையில் இருப்பதில் திரு. சில கஷ்டங்கள் ஏற்படலாம். இந்த அதிகாரத்தின் மூலம் பொருட்களின் மீதுள்ள வரிகளைக் குறைப்பதற்கும் வரிகளை நீக்குவதற்கும் முடியும். நண்பர் திரு. வி. வி. ராமசாமி அவர்கள் இதைப்பற்றிப் பாராட்டியும், நண்பர் திரு. வி. வி. ராமசாமி அவர்கள் இதைப்பற்றிச் சிலர் பொருட்களின் மீதுள்ள வரியைக் குறைப்பதற்கும் வரி விதிப்பிலிருந்து விலக்கு அளிப்பதற்கும் அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ளும் அதிகாரம் செல்லாது என்று சொல்லுகிறார்கள். என்னேப் பொறுத்த வரையில், அரசாங்கம் இந்தமாதிரியான அதிகாரத்தைக் கையில் வைத்திருப்பதால், நான் கூறுவது மாதிரி, சில பொருட்களுக்கு வரியை எடுத்துவிடுவதற்கு அரசாங்கத்திற்கு வசதியாக இருக்கும் என்பதால் இந்தவிதமான அதிகாரம் இருக்க வேண்டியதுதான் என்பது என் அபிப்பிராயம். “No man can be taxed except by authority of law” என்று அரசியல் சட்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. புதிதாக வேண்டுமானால் வரிகளைப் போடுவதற்கு அதிகாரம் இல்லாவிட்டாலும், வரிகளைக் குறைப்பதற்கு அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரம் இருக்க வேண்டியதுதான்.

அடுத்தபடியாக, இதில் தண்டனையைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவது முறையாகக் குற்றம் செய்தால், அவர்கள் தண்டிக்கப்படுவார்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வியாபாரிகளையெல்லாம் தண்டிக்கவேண்டும் என்ற நோக்கம் அரசாங்கத்திற்குக் கிடையாது. சில இடங்களில் அரசாங்க இப்பந்திரத்திற்குக் கோளாறு ஏற்படுகிறது. இதனால் தான் பொது மக்கள் பயப்படுகிறார்களே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. பொது மக்கள் பயப்படுவது அமைச்சர் திரு. வெங்கடராமன் அவர்கள்

[Sri K. T. Kosahram]

[17th February 1959]

ளுக்கோ அல்லது முதலமைச்சர் திரு. காமராஜ் நாடார் அவர்களுக்கோ அல்ல. அரசாங்கத்தின் தேவதைகளாக இருக்கிறார்களே, அவர் சளைப்பற்றித்தான் பயிற்சிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் செவ்வனே தங்கள் வேலைகளை நடத்துகிறார்களா என்பதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். அதிகாரிகள் சில சமயங்களில் சரியாக நடந்து கொள்ளாததினால், சில நல்லவர்களும் இவர்களுடைய குற்றச்சாட்டில் அகப்பட்டிருக்கின்றார்கள். அதிகாரிகளுடைய “ஹாரஸ்மென்ட்” அதிகமாக இருந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்வார்கள். அதோடு அதிகாரிகள் வியாபாரிகளை அவமரியாதையாகப் பேசுவது, வியாபாரி என்றால் எதோ தவறாக நினைப்பது, என்பது கூடாது. தவறு செய்கின்றவர்களைக் கண்டுபிடித்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியது தான். ஆனால் எல்லோரையும் அவமரியாதையான முறையில் நடத்தக் கூடாது. இந்த அதிகாரிகள் நன்கு புரிந்துகொள்ள வேண்டும். வியாபாரிகளைப்பெல்லாம் மரியாதையான முறையில் நடத்த வேண்டும் என்பதை அதிகாரிகள் ஓரளவுக்குத் தெரிந்துகொண்டால், அதிகாரிகளிடத்தில் வியாபாரிகளுக்குப் பயிமை இருக்காது. நாம் அவர்களுட்குத்திரிந்து வரியை வசூலிக்கிறோம், அவர்கள் வரியைக் கொடுக்கிறார்கள். ஆகவே, அதிகாரிகள் தங்கள் கடமையைச் செய்கிறார்கள் என்ற உணர்ச்சி அவர்களுக்கு வரவேண்டும். அந்த உணர்ச்சி அதிகாரிகளுக்கு வந்துவிட்டால், அதிகாரிகளிடத்தில் வியாபாரிகளுக்கு இருந்து வருகின்ற பயம் போய்விடும். சமீபத்தில் வியாபாரிகள் எல்லாம் திரு. நெல்வேலியில் ஒரு கூட்டம் போட்டிருந்தார்கள். “இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் வியாபாரிகளை அடக்குவதே வேண்டுமென்று அதிகாரிகள் நினைத்தால், தண்டனைக்கு ஓரளவுக் முடியும், அவர்கள் எங்களைக் கிரிமினல் குற்றவாதிகளையென நடத்துவதற்கு இந்தச் சட்டத்தில் இடமிருக்கிறதே, இதையெல்லாம் எந்தவிதத்தில் போக்குவது” என்றுதான் அவர்கள் குறைபட்டிருக்கிறார்கள். ஒழுங்காக வியாபாரம் நடத்துகின்றவர்களை வேண்டுமென்றே அதிகாரிகள் ஏதாவது தங்களுடைய சொந்த மனத் தாங்கியோ பெரிசு வசூல் தீர்க்க வேண்டும் என்று நினைத்தால்—அவர்களைக் கடுமையாக வேண்டுமென்று நினைத்தால்—இந்த அதிகாரிகள் தங்கள் அதிகாரத்தைத் துன்பியலாகச் செய்ய அரம்பிப்பார்கள். உண்மையாகவே அரசாங்கத்தை எமாற்றுகிறவர்களைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டனை கொடுக்கவேண்டியதுதான். ஆனால், அவசியமில்லாமல் வேண்டுமென்றே கஷ்டங்களை உண்டுபண்ணுகிற அதிகாரிகளைக் கண்டுபிடித்து சரியான விதத்தில் கண்டித்துவிட்டால், இந்தமாதிரியான தவறுகள் நடவாமல் போய்விடும். தவறுகள் இடக்கப்படும் இடத்தில் தவறு இழைத்தவர்கள் யார் என்பதை அரசாங்கம் கண்டுபிடித்து அவர்களைத் திருத்திவிட்டால் இத்தக குறை இல்லாமல் போய்விடும். இவ்வாறு. விறகைப் பற்றிப் பேசினேன். இதில் “Wood” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “All kinds of wood and timber and similar articles” இந்த வார்த்தைகளை வைத்துக்கொண்டு வியாபாரிகள் அரசாங்கத்தை எமாற்றுவதற்கு முயற்சி செய்வார்கள். “வுட்” என்பதும் “டிம்பர்” என்பதும் வேறு. கருவேப்பிலை மரம் இருக்கிறது, மாமரம் இருக்கிறது. இவகளைவிடும் பல்லை எடுக்கப்படுகிறது. ஆகவே, இவைகளை எல்லாம் “வுட்” என்று சொல்லலாம். ஆனால், இவைகள் எல்லாம் விறகுக்கு அதிகமாக உபயோகப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. இந்தமாதிரியான பல குழப்பங்கள் வந்து சேரலாம். சட்டங்களை அமுல் நடத்தும்போது, இம் மாதிரிக் குழப்பங்கள் ஏற்படக் கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய விருப்பம். ஆகவே, இதில் “வுட்” என்ற வார்த்தையை நீக்கிவிட்டால் நன்றாக இருக்கும் என்பது என் அபிப்பிராயம். இப்போது திருத்தம் கொண்டுவரவேண்டுமென்றால், இனிமேல் திரும்பவும் “லோயர் ஹைஸ்க்” குப் போக வேண்டியிருக்கும் என்று அமைச்சர் அவர்கள் வேண்டுமானால் சொல்லுவார்கள்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : அதைப்பற்றி ஒன்று மில்லை, இப்போது சட்டசபை நடந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது.

[17th February 1959]

SRI V. V. RAMASWAMI : அப்படியானால் ஒரு திருத்தத்தைக் கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் கொடுக்கலாமே.

SRI K. T. KOSALRAM : அதனால், “Wood” என்ற வார்த்தையை எடுத்துவிட்டால் நன்றாக இருக்கும் என்று நனைக்கிறேன்.

இன்னும் கூடுமானால் வரையில் சர்க்காருக்கு இருக்கும் ‘எக்ஸெம்ஷன் பவர்’ களைக் கொண்டு விதி வலக்கு அளிக்கலாம். இன்று தான் அதைச் செய்யவேண்டுமென்று அவசியமாகலை. சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டால், நியாயம் என்று பற்றியதை அரசாங்கம் விதி வலக்குக் கொடுக்க வேண்டும். விதி வலக்குக் கொடுத்தால் யாராவது ஏதாவது சொல்லுவார்களோ என்று எல்லாமல், நியாயம் என்று நினைத்தால், வியாபாரிகளை மட்டும் மனதில் வைத்துக்கொண்டு எதைமேல் செய்யாமல், பொது மக்கள், வியாபாரிகள் இப்போது மனதில் வைத்து, சிறு சிறு வசூல்களால் எங்கெங்கே எதென்னென்ன கொடுக்க வேண்டுமோ அவ்வளவையே கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்கக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

5.20 p.m.]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Mr. Chairman, Sir, at the outset, I wish to congratulate the Hon. the Minister for Commercial Taxes on having brought to bear upon the consideration of the Sales Tax Bill all his ability as a lawyer and his experience as a Minister. He also took care to refer the whole matter to an economic expert like Dr. Lokanathan. He produced a very good report. This Bill is based mainly upon his report though I should say that some of his recommendations have not been accepted. This Bill was brought in and it was subjected to very strict scrutiny at the sittings of the Select Committee. We felt at the time of the sitting of the Select Committee that the presence of the Hon. Minister was very valuable. That was why we adjourned for some time to await his arrival from his foreign tour. We found that many of the problems posed were thoroughly discussed. Wherever it was possible, he kept an open mind and he was able to agree to some of the important things. Wherever he did not agree, it was because of the exigencies of the situation and also due to the varying impressions on our part. For example, as regards single-point levy and multi-point levy, I do not think even the merchants are very clear. We ourselves are not at all clear about it. The Committee took the further step of hearing representations from Chambers of Commerce, Merchants' Associations and individual merchants. Every concerned interest was consulted and we heard fully all the representations. But we found, after hearing all these representations, that the merchants themselves were not clear as to whether a single-point levy would be to their benefit or a multi-point levy. I attended the first Merchants' Conference. At that time, we were anxious to hear the views of merchants. When we considered the question calmly, we thought that a single-point levy would be the best for the merchants. But when the matter came up for discussion and when we found various figures, sometimes multi-point levy seemed to be better than single-point levy, I shall take the case of firewood that was mentioned by the hon. Member Sri Kosalram. This point was raised. But the difficulty that was pointed out to us was that if it was a single-point levy, we would

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [17th February 1959]

have to levy it in all places, and on even smaller dealers. If it was a multi-point levy, we could have it for a turnover over Rs. 10,000. So, the particular point that the retail dealers would be going on increasing the rate was present in our mind. But how to do the thing was the difficulty. In the case of sales tax, the difficulty arises as to the adjustment between the single-point levy and the multi-point levy. All the difficulties in a particular transaction like evasion and keeping of accounts have to be taken into consideration. At the same time, if it is a multi-point levy, the rate increases and the difficulty of the consumer has to be considered. Therefore, it is better not to take any particular sides in this matter once there is sales tax. As we all know, sales tax is an indirect tax. Merchants pass it on immediately to the consumer. Therefore, the problem of the consumer should always be present in the background when we consider the matter. Never mind the difficulties of the merchants, our difficulties here as legislators and the difficulties of the Courts in interpreting the law. Apart from all these things, we have to take into consideration the final effect of this tax upon the consumer. We should not do anything to harass the merchants or to impede the trade. These are all things which are accepted. The Report of Dr. Lokanathan mentions categorically all these principles. That is why I do not think much benefit will accrue to us in discussing the general principles over again here. They have been thrashed out fully and completely without any prejudice or without taking sides. Madras State has led in the matter of sales tax. This State was the first to introduce sales tax.

SRI A. M. ALLAPICHAJ : Prohibition also.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Yes. But in the matter of Prohibition, it has not been followed by many other States. In the matter of sales tax, all other States have followed us. Even in States where there is no Prohibition, there is sales tax.

SRI A. M. ALLAPICHAJ : It is very difficult for them to fall in line with us in the matter of Prohibition.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : For the last twenty years we have seen the working of this Act. One of the chief difficulties is the harassment of the merchants. The difficulties of small dealers also have to be taken into consideration. These are all important things. In some cases merchants have to be always in the Commercial Tax Offices. They cannot attend to their trade. The second difficulty is the keeping of accounts. In the case of small dealers like those in vegetables, the nature of the transaction may not admit of keeping accounts. These are all things that have been borne in mind by the Members of the Select Committee and especially the Minister. Therefore, there is not much of criticism, I would say, in regard to this Bill except

[17th February 1959] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

in regard to one or two important points. Many provisions have now been introduced for the purpose of checking evasion. One other benefit that has accrued from a consideration of this Bill is the provision for appeals and the differentiation in the nature of appeals and the subject-matter of appeals. Different Courts are proposed to be established for this purpose—Board of Revenue, High Court, etc. Everybody has been given full power to rectify any mistakes that might have crept in. Any mistakes that are apparent on the face of the record can be reviewed. Only the question cannot be reviewed twice. Therefore, I think, on the whole, this sales tax legislation has been conceived quite properly. The various provisions have been dealt with and introduced here with a view to checking the evasion of tax and also with a view to seeing that, as far as possible, the difficulties of traders in regard to the maintenance of accounts are minimised. The provisions have been made with a view to seeing that there is no harassment of traders. But still there may be harassment because when we give power to a large number of officers, there may be harassment of traders. We have in this Bill made provision for finding fault at every turn and checking whether any evasion takes place. So, there may be cases of abuse. This is always there. We cannot help it. Anyhow, this is a matter in which we have to be very careful. Instructions will have to be given to the officers to deal with the traders in a very lenient fashion so that they may not be unduly or unnecessarily harassed. This is a general matter altogether so far as this Bill is concerned. I think, on the whole, this Bill has come in a proper shape, though here and there we will make representations still. I may assure Sri Kosalam that the levy of this tax is not unconstitutional. That was the argument in Courts before, as you all know. The levy of sales tax was said to be unconstitutional. But everything has been set at rest. Even in Courts one will find there is not much scope for lawyers; even so for judges to decide any points. (Sri K. T. Kosalam : So glad to hear it.) The whole thing has been looked into, and so far as I can myself see, there is very little scope for any misinterpretation or for any tendency to litigation in this Bill. I hope and trust

SRI V. V. RAMASWAMI : 'Bill' ரியாக இருக்கிறது என்றுதான் சொல்கிறீர்கள்? அவர்கள் கோர்ட்டுக்குப் போகக்கூடாது என்று சொல்லவில்லையே?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I do not think we should in a democracy ever distrust Courts. Courts ought to be there and should be there. Some people may commit mistakes. That is no reason why we should say that Courts should not be there. Especially in regard to a taxation measure, Courts have got full power and full responsibility. I do not ask people to go to Courts. The people who pay the tax go to the Courts. We cannot prevent them from going to Courts. It is their interest. They will go to Courts when they are effected.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [17th February 1959]

Sri, as was said long ago, nobody likes to pay taxes, however much we might say that people will give taxes. The art of Government is to see how to get revenue. These are the two things that will always be there. Therefore it is I am stating here that so far as this Bill is concerned, all of us should be really happy that a consolidated Bill, with a great deal of attention paid to its details, has been finally put before us.

SRI V. V. RAMASWAMI : அதில் 22 செக்ஷன்கள் இருந்தன இதிலே 61 செக்ஷன்கள் இருக்கின்றன.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : There are a number of Schedules. There are one or two matters about which I still want to make mention. They are questions of principle. There is one thing which was discussed from time to time, and that is the tax on foodgrains. The Report of Dr. Lokanathan mentions about it. He comes to the conclusion that there cannot be a total exemption now from tax. He does not favour exemption immediately, but he is for a concessional rate of half a per cent. This was his idea. Finally, he says on page 15 of his Report—

“ . . . If and when it is found that the revenue receipts from the single-point levy are adequate and may be safely relied upon to yield at least the present level of revenues, I suggest the following order of priorities for giving further relief :—

- (1) The turnover limit should be raised to Rs. 25,000;
- (2) all essential articles, e.g., foodgrains, milk should be exempt from taxation; and
- (3) the multi-point levy may be altogether abolished.”

I am now making reference to item 2, namely, all essential articles, e.g., foodgrains, milk, etc. These should be exempt from taxation. But Dr. Lokanathan has recommended that a concessional rate of half a per cent may be there. Finally, he puts it this way—

“ There is a widespread demand in the State for the abolition or at least a reduction of the tax on essential commodities. While on grounds of equity they may deserve exemption, I am not recommending it for two reasons :—

(i) An exemption would remove one of the important ways in which a large mass of the people can be made to contribute at least something to the resources needed for developmental effort; and

(ii) until the revenue yield under the reformed system is clearly known, it would be safer to retain the tax.”

I feel that on the whole—I am only prognosticating—under the reformed system, the Government will get more revenue. He too can only prognosticate.

[17th February 1959]

SRI V. V. RAMASWAMI : 14 கோடி கிடைக்கும் என்று சொல்லி விட்டார்களே.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Dr. Lokanathan again says—

“ However, in deference to the justifiably insistent demand for relief as well as broad economic and social grounds, I recommend that a concessional rate of half per cent on foodgrains, pulses and vegetables including fresh coconuts be levied. I also recommend that milk which is an essential article of food to the people be taxed at the concessional multi-point rate of half per cent.”

This is the conclusion of Dr. Lokanathan. But here in the Bill we have said that the rate shall be one per cent in the case of foodgrains, namely, wheat, paddy (rice in husk), cholam, cumbu, etc. Therefore, one per cent is the rate of foodgrains. There is now a high rise in the prices of foodgrains. This problem has not yet been fully solved. There may be State trading in foodgrains also. Our final goal is that the State should purchase rice or paddy from the producers themselves. At present, the Government are procuring the grain from the wholesale dealers and millers. Our economic objective is that purchasing should be done, as in Japan, by the State itself. The State should finally purchase from the producers themselves and be responsible for giving all credit facilities through co-operative societies to all the producers. That is the economic objective we have. In order to lead up to that economic objective and in order to see that there is no increase in price under the pretext that various intermediaries come in and pay tax, and also in order to realise our economic objective, I would strongly appeal to the Government to take full courage in their hands and see that foodgrains are exempted from this tax. This is a thing which I would appeal strongly to the Government to do. This is my first point. More than this I need not dilate upon at the present moment.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : There will be loss of revenue.

SRI V. V. RAMASWAMI : 50 லட்சமோ என்னமோ கணக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Even if there is a loss of revenue, it has been suggested by Sri K. Santhanam that we could replenish it by taxation at source. That can be considered. That is a matter for the consideration of the Government. I cannot give any solution to the Government. But there is a very insistent demand for exemption, and this is necessary so far as the economic adjustment in our country is concerned, especially when the problem of rise in prices has not yet been fully solved and self-sufficiency has not yet been attained. Some of the figures may say that we have attained self-sufficiency, but as a matter of

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [17th February 1959]

fact, self-sufficiency has not been fully reached. Therefore it is I state that we must, as a pure question of economic policy, consider the question of giving exemption to foodgrains. Dr. Lokanathan also says that we must take into consideration the economic development and social grounds. Taking all these social and economic grounds into consideration, I think, even if there is some likelihood of loss of revenue, which can be replenished otherwise, we must grant exemption to foodgrains. When we introduced Prohibition, we lost Rs. 17 crores. Therefore it is I say that we must do it. I would strongly appeal to the Government to do it. It was said that after the resources were completely known, they would think of doing it. Even now, they may consider this point. That is my submission and that is my appeal to the Government. That is my request to the Government at this juncture. I shall leave the matter at that. It is purely a matter of economic policy, because it affects the consumer and the consumer is put to great difficulty. We are unable really to abolish the intermediaries. It is very difficult to do that. Between the actual producer and the consumer, there will be five, six or even seven intermediaries. They could not be abolished so easily. There will be not less than five of them. If and when the intermediaries are abolished, are done away with, we will find that the producer himself is satisfied and that the prices go down. That is my view. How to do it and how to effect a reduction in the prices? That is the problem. It has not been solved yet. As yet, no economist has helped us to solve this problem. Nobody is able to give the reason for the rise in prices. It has been said that it may all be due to the tempo of activities during the First Five-Year Plan period and now the current Second Five-Year Plan period. Now, we may expect that the tempo will be still greater in the years to come. In that case, the prices will never go down. Of course, we want tempo. But, it is for the economists to give us the solution in this regard. It is for experienced administrators to put their heads together and suggest ways and means to solve this problem. As yet, no suggestion has really been made. I have attended many Economists' Conferences and I have asked this question in all of them. But still, nobody has been able up till now to answer this question satisfactorily. In 1954 or so, the prices went down and immediately thereafter we found that the prices went up. In 1958 also, the prices went up. Even during the Second Five-Year Plan period, the prices have gone up and also gone down. What is it all due to? One is not able to understand it. Honestly I say that I am unable to understand it. I do not think any economist or administrator or even a Commissioner of Civil Supplies has been able to give us a satisfactory answer for these ups and downs. We hear statements being made on the floor of the House. The other day when I was talking with a number of merchants, they said that they got rice from other places and that that was how they had replenished their own stocks. They still say that is being done. I do not know how far it is true or correct. This is a matter which has to be gone into by the

5-40
p.m.

17th February 1959] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

Government thoroughly before arriving at a final decision. Whether we are really self-sufficient is a matter of doubt. The Government should consider all these aspects rather carefully and thoroughly and see whether these have got any effect on the lowering of prices. That is what I want to say so far as this particular matter is concerned.

Then, one salutary principle that has been accepted in this Bill is with reference to compounding. It is a very good thing, which has been recommended by Dr. Lokanathan. But, the limit has been put at only Rs. 25,000. It has to be increased. That is what I feel. I think there is also a demand from the merchant community in this regard. I want this to be increased not because the merchants have demanded it, but because I am myself fully convinced that if only the limit is raised to, say, Rs. 1 lakh—the Government can adopt their own slabs—it will really be very good. Let the Government consider this aspect with their experienced sales tax officials. If only they agree to this suggestion, I am sure it will go a long way to avoid harassment and other difficulties experienced by the merchants. It will relieve them of the trouble of keeping accounts, appearing before officials and all those things. At the same time, the Government could also get a good income. Now, let us see how many officials have to be employed by the Government to check evasion, hear appeals and dispose of cases and all those things. Consider the salaries and allowances that will have to be paid to a large number of them. They will also ask for increased salaries and increased allowances. There are so many such difficulties. It is not easy to check evasion even if the Government were to spend a large sum of money on the staff which they will have to employ for this purpose. Thus, the Government will have to spend lakhs of rupees before they could effectively check evasion. That is the difficulty with which we are confronted. Therefore it is I say that if the Government agree to increase the limit to Rs. 1 lakh—as I said, the Government may put a suitable slab rate according to some rough calculation—the merchants will be very much satisfied. I think there was a demand from the merchants in the recent Merchants' Conference also in this regard. So, I request the Government to look into the matter and do something. As this is a very important matter, I have made a specific mention about it.

Lastly, I would like to refer to another important aspect. I do not wish to take much time of the House by referring to all the details. I shall refer to the other matters when we take up the clauses for consideration. However, I wish to refer to clause 59. The Hon. Minister is perhaps fully convinced that that provision is proper. I know he will have that opinion. This is what is too wide a power given to the Government. This is what is stated there. 'The Government may by notification, alter, add to or cancel any of the Schedules'. Sir, it is not a question of mere rate. It is not a question of merely altering the rate or cancelling or reducing it. It is stated '... alter, add to or

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [17th February 1959]

cancel . . . All these things fully involve questions of policy. That is what I wish to say in this connexion. Whether a particular article should come under the multi-point schedule or the single-point schedule, whether the single-point levy on a particular article should be changed to multi-point levy and whether the rate in respect of an article should be reduced or increased or cancelled, are all matters of policy. The Legislature must have full power to consider those things in the various stages. Otherwise, there is no point in asking for the support of the Legislature to the Government's policies. As I said, these are matters of policy. When a commodity is added to a Schedule and the Government begin to collect the tax and after some time, if they cancel the tax, it will not matter much. The point to be considered is whether it will be held valid or invalid. That is the point which the Government will have to consider. I feel that this is a very wide power given to the Government. Of course, the Hon. Minister has cited the parallel of the Indian Tariff Act. I have looked into the provisions of this Tariff Act. It is a very important Act and it is for the Central Government to take sufficient steps to implement the various provisions of that Act. No doubt, we find therein the notification policy. I shall refer to this portion of that Act. No doubt it is stated there, 'The Central Government may, by notification in the Official Gazette fix, for the purpose of levying the said duties, tariff values of any articles enumerated, either specifically or under general headings, in the said Schedules as chargeable with duty *ad valorem* and may alter any tariff values for the time being in force. . . . Different tariff values may be fixed for different classes of descriptions of the same article . . . That is what is stated there. So, it is a Central subject, so to say. Now, let us see what section 3-A of that Act says. It starts like this, 'Where the Central Government upon a recommendation made to it in this behalf by (the Tariff Commission established under the Tariff Commission Act, 1951). . . . It refers to the Tariff Commission, a body appointed under a separate Act called the Tariff Commission Act. It is entrusted with the duty of looking into and surveying the whole thing and recommending from time to time on what articles duty can be levied, both in respect of import and export. That is a statutory body entrusted with this sole task. Section 3-A clearly says: 'Where the Central Government, upon a recommendation made to it in this behalf by the Tariff Commission established under the Tariff Commission Act of 1951 is satisfied that circumstances exist which render it necessary to take immediate action to provide for the protection of the interests of any industry established in India, the Central Government may by notification in the Official Gazette impose on any goods imported into India in respect of which the said recommendation is made a duty of customs of such amount not exceeding the amount proposed in the said recommendation, as it thinks fit.' Therefore, the Tariff Commission should advise and the advice should be in the interests of the industry. Then the Government should be satisfied that to provide for the protection

5-50
P.M.

[17th February 1959] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

of the interests of the industry, it is necessary to take immediate action. All these conditions should be satisfied. Then, where a notification is issued, a Bill should follow it during the next session of Parliament following the date of issue of the notification. Now let us look at section 4-A. It says: 'Where in respect of any article, whether included in the Second Schedule or not, the Central Government is satisfied that the export duty leviable thereon should be increased or that an export duty should be levied, and that circumstances exist which render it necessary to take immediate action, the Central Government may, by notification in the Official Gazette, direct an amendment of the Second Schedule to be made so as to provide for an increase in the export duty leviable, or, as the case may be, the levy of an export duty, on that article.' Then the condition follows that 'every such notification shall be laid before Parliament, if it is sitting, as soon as may be after the issue of the notification, and if it is not sitting, within seven days of its re-assembly, and the Central Government shall seek the approval of Parliament to the notification by a resolution moved within a period of fifteen days beginning with the day on which the notification is so laid before it.' So, if Parliament is sitting, it should be done immediately. Otherwise, it should be done within seven days of its re-assembly. So, these are hedged in with so many qualifications. But the provision in the Sales Tax Bill gives power to alter, add to or cancel any of the Schedules, all by notification. The Act bristles with questions of policy. Nobody is sure whether every transaction is taxable. As the Hon. Minister himself has said on many occasions, the merchants themselves are not sure whether single-point levy is good or multi-point levy is good. So, I do not want Government to precipitate matters. The Government are given a *carte blanche* which is much more than their Ordinance-making power. The Ordinance-making power can be used when the Legislature is not in session but there it has to be regularized later by introducing a Bill. Sir, Article 265 of the Constitution says that a tax can only be levied by authority of law. Here it is said when a notification is cancelled by the Legislature, it will be without prejudice to the action already taken. They have collected some money under the notification but that lacks authority of law in the real sense. Whether constitutional or unconstitutional, the Government should not be given such a wide power.

SRI A. M. ALLAPICHAI: What about sub-clause (2)?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: That does not come anywhere near what I have mentioned. The Government need not take this power. They have always got the power to issue Ordinances and they have used this power most in sales tax matters, e.g., motor spirit tax.

SRI A. GANAPATHY NAYAGAR: How is clause 59 different from clause 17?

[17th February 1959]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: We ourselves give power to the Government to exempt certain articles. But this is not that power. This is to add, vary or cancel by notification. I would, therefore, ask whether we should give such a wide power to the Government. There are many other points which I want to mention but I shall do so when the amendments are taken up.

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 108. Fourth Report of the Committee on Estimates (1958-59), on Agricultural Experimental Farms, Agricultural Demonstration and Propaganda including Public Exhibitions and Fairs.

† Bill passed by the Assembly and received therefrom in the Council.

The Madras General Sales Tax Bill, 1959 (L.A. Bill No. 6 of 1958).

* Laid on the table of the House on 16th February 1959.

† Sent by Special Messenger to all M.L.Cs. on 17th February 1959.

[17th February 1959]

APPENDIX I.

[Vide answer to starred question No. 52 asked by Sri V. V. Ramaswami at the meeting of the Legislative Council held on 17th February 1959, page 93 supra.]

The following officers were deputed abroad for Training under the Programmes during the last three years :—

Serial number.	Name.	Year.	Subject.	Programme and nature of scholarship.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
1	Sri K. S. Shanmugasundaram ..	1953	Animal Husbandry.	Expanded Technical Assistance Programme, Colombo Plan.
2	Sri T. Arantapadmanabhan ..	1957	Do.	Inter institutional arrangements with the University of Tennessee.
3	Sri K. N. Govindan Nayar ..	1957-58	Do.	French scholarship.
4	Sri K. S. Hazde	1957-58	Engineering Technology.	Scholarship offered by Federal Republic of West Germany.
5	Sri K. V. Rajaram	1953	Do.	West German scholarship.
6	Sri R. Samuel	1957-58	Do.	Scholarship offered by the Hamburg Chamber of Commerce.
7	Sri P. K. Chinnaswamy ..	1957-58	Do.	Government of India.
8	Sri M. Anwarul Haq	1958-57	Specialisation in Turkish language.	Colombo Plan.
9	Sri V. Krishnamurthy	1958-57	Botany ..	Government of India.
10	Kumar T. Doraisamy	1957-58	General Science.	Colombo Plan.
11	Sri S. P. Vedachari	1958-57	Pathology ..	Do.
12	Dr. C. B. Gopalakrishnan ..	1956-57	Forensic Medicine.	Do.
13	Dr. S. A. Kibir	1957-58	Anaesthesiology.	Do.
14	Dr. A. Srinivasan	1957-58	Cardiology ..	Do.
15	Dr. V. Ekambaram	1957	Leprosy Control.	W.H.O.
16	Dr. A. A. Asavathan	1958-57	Othopaedic Surgery.	Government of India.

[17th February 1959]

APPENDIX II.

[Vide answer to starred question No. 57 asked by Sri G. Krishnamoorthy at the meeting of the Legislative Council held on 17th February 1959, page 99 supra.]

Steps taken to expedite the closure and settlement of the Provident Fund accounts of retired teachers in non-pensionable service.

Instructions have been issued by the Director of Public Instruction to the Inspecting Officers—

(i) to check up on the proper maintenance of Teachers' Provident Fund records at the time of their inspection and visits to offices and institutions under their control;

(ii) to see that subscribers to the Teachers' Provident Fund apply to the postal authorities for their used-up pass books then and there and that the pass books are collected by the managers and forwarded to the officers for safe custody till the time the accounts have to be closed; and

(iii) to undertake a scrutiny of all the Teachers' Provident Fund case files of teachers and take steps to ask the managements to apply for copies of post office ledger entries in cases where used-up pass books are not available.

2. Instructions are also issued periodically to the officers detailing the records, statements, certificates, etc., that should be sent to the Accountant-General, when claiming Government contribution and advising the officers to see that omissions are avoided to enable the Accountant-General to pass the Government contribution quickly.

3. Powers have been delegated to the District Educational Officers and Inspectresses for the condonation of belated deposits in respect of Provident Fund accounts of the teachers without any limit on the length of the delay, and also for forwarding claim for Government contribution direct to the Accountant-General, even after three years after closing the accounts.

4. Quarterly statements of pending cases of closure of Teachers' Provident Fund accounts of teachers are called for by the Director and they are reviewed and instructions are given wherever necessary for expeditious closure of the cases. Where bad delays are noticed on the part of the correspondents in furnishing the required particulars to the officers they are addressed by the Director of Public Instruction directly and action is pursued to make them furnish the particulars to facilitate the quick disposal of the cases.

5. The Director of Public Instruction has been empowered to relax 13 (a) of the Teachers' Provident Fund Rules where necessary to waive the production of certain records required under that rule.

17th February 1959]

APPENDIX III.

[Vide item III on page 105 supra.]

L.A. BILL No. 6 OF 1958.

(As passed by the Assembly.)

A Bill to consolidate and amend the laws relating to the levy of a general tax on the sale or purchase of goods in the State of Madras.

WHEREAS it is expedient to consolidate and amend the laws relating to the levy of a general tax on the sale or purchase of goods in the State of Madras;

BE it enacted in the Tenth Year of the Republic of India as follows:—

1. *Short title, extent and commencement.*—(1) This Act may be called the Madras General Sales Tax Act, 1959.

(2) It extends to the whole of the State of Madras.

(3) It shall come into force on such date as the Government may, by notification, appoint.

2. *Definitions.*—In this Act, unless the context otherwise requires,—

(a) "Appellate Assistant Commissioner" means any person appointed to be an Appellate Assistant Commissioner under section 28;

(b) "Appellate Tribunal" means the Tribunal appointed under section 30;

(c) "assessing authority" means any person authorized by the Government or by any authority empowered by them, to make any assessment under this Act;

(d) "business" includes any trade, commerce or manufacture or any adventure or concern in the nature of trade, commerce or manufacture, whether or not any profit accrues from such trade, commerce, manufacture, adventure or concern;

(e) "casual trader" means a person who has, whether as principal, agent, or in any other capacity, occasional transactions of a business nature involving the buying, selling, supply or distribution of goods in the State, whether for cash, or for deferred payment, or for commission, remuneration, or other valuable consideration;

(f) "Commercial Tax Officer" means any person appointed to be a Commercial Tax Officer under section 28;

(g) "dealer" means any person who carries on the business of buying, selling, supplying or distributing goods, directly or

[17th February 1959]

otherwise, whether for cash, or for deferred payment, or for commission, remuneration or other valuable consideration, and includes—

(i) the Central Government, a State Government, local authority, company or Hindu undivided family, which carries on such business;

(ii) a casual trader;

(iii) a commission agent, a broker or a *del credere* agent, or an auctioneer or any other mercantile agent, by whatever name called, who carries on the business of buying, selling, supplying or distributing goods on behalf of any principal;

(iv) every local branch of a firm or company situated outside the State.

Explanation.—A society (including a co-operative society), club or firm or an association which, whether or not in the course of business, buys, sells, supplies or distributes goods from or to its members for cash, or for deferred payment, or for commission, remuneration or other valuable consideration, shall be deemed to be a dealer for the purposes of this Act;

(h) “declared goods” means goods declared by section 14 of the Central Sales Tax Act, 1956 (Central Act 74 of 1956), to be of special importance in inter-State trade or commerce;

(i) “Deputy Commissioner” means any person appointed to be a Deputy Commissioner of Commercial Taxes under section 28;

(j) “goods” means all kinds of movable property (other than newspapers, actionable claims, stocks and shares and securities) and includes all materials, commodities, and articles (including those to be used in the fitting out, improvement or repair of movable property); and all growing crops, grass or things attached to, or forming part of, the land which are agreed to be severed before sale or under the contract of sale;

(k) “Government” means the State Government;

(l) “place of business” includes a warehouse, godown or other place where a dealer stores his goods or a place where a dealer keeps his books of account;

(m) “registered dealer” means a dealer registered under this Act;

(n) “sale” with all its grammatical variations and cognate expressions means every transfer of the property in goods by one person to another in the course of business for cash or for deferred payment or other valuable consideration, and includes a transfer of property in goods involved in the execution of a works contract, but does not include a mortgage, hypothecation, charge or pledge;

[17th February 1959]

Explanation (1).—The transfer of property involved in the supply or distribution of goods by a society (including a co-operative society), club, firm, or any association to its members, for cash, or for deferred payment, or other valuable consideration, whether or not in the course of business shall be deemed to be a sale for the purposes of this Act.

Explanation (2).—A transfer of goods on the hire-purchase or other instalment system of payment shall, notwithstanding the fact that the seller retains the title in the goods as security for payment of the price, be deemed to be a sale.

Explanation (3).—(a) The sale or purchase of goods shall be deemed, for the purposes of this Act, to have taken place in the State, wherever the contract of sale or purchase might have been made, if the goods are within the State—

(i) in the case of specific or ascertained goods, at the time the contract of sale or purchase is made; and

(ii) in the case of unascertained or future goods, at the time of their appropriation to the contract of sale or purchase by the seller or by the purchaser, whether the assent of the other party is prior or subsequent to such appropriation.

(b) Where there is a single contract of sale or purchase of goods situated at more places than one, the provisions of clause (a) shall apply as if there were separate contracts in respect of the goods at each of such places.

Explanation (4).—Notwithstanding anything to the contrary contained in this Act, two independent sales or purchases shall, for the purposes of this Act, be deemed to have taken place—

(a) when the goods are transferred from a principal to his selling agent and from the selling agent to the purchaser, or

(b) when the goods are transferred from the seller to a buying agent and from the buying agent to his principal, if the agent is found in either of the cases aforesaid—

(i) to have sold the goods at one rate and to have passed on the sale-proceeds to his principal at another rate, or

(ii) to have purchased the goods at one rate and to have passed them on to his principal at another rate, or

(iii) not to have accounted to his principal for the entire collections or deductions made by him in the sales or purchases effected by him on behalf of his principal;

(o) “State” means the State of Madras;

(p) “taxable turnover” means the turnover on which a dealer shall be liable to pay tax as determined after making such deductions from his total turnover and in such manner as may be prescribed;

[17th February 1959]

(q) "total turnover" means the aggregate turnover in all goods of a dealer at all places of business in the State, whether or not the whole or any portion of such turnover is liable to tax;

(r) "turnover" means the aggregate amount for which goods are bought or sold, or supplied or distributed, by a dealer, either directly or through another, on his own account or on account of others whether for cash or for deferred payment or other valuable consideration, provided that the proceeds of the sale by a person of agricultural or horticultural produce, other than tea, grown within the State by himself or on any land in which he has an interest whether as owner, usufructuary mortgagee, tenant or otherwise, shall be excluded from his turnover;

Explanation (1).—"Agricultural or horticultural produce" shall not include such produce as has been subjected to any physical, chemical or other process for being made fit for consumption, save mere cleaning, grading, sorting or drying;

*Explanation (2).—*Subject to such conditions and restrictions, if any, as may be prescribed in this behalf—

(i) the amount for which goods are sold shall, in relation to a works contract, be deemed to be the amount payable to the dealer for carrying out such contract, less such portion as may be prescribed of such amount, representing the usual proportion of the cost of labour to the cost of materials used in carrying out such contract;

(ii) the amount for which goods are sold shall include any sums charged for anything done by the dealer in respect of the goods sold at the time of, or before the delivery thereof;

(iii) any cash or other discount on the price allowed in respect of any sale and any amount refunded in respect of articles returned by customers shall not be included in the turnover; and

(iv) where for accommodating a particular customer, a dealer obtains goods from another dealer and immediately disposes of the same to the said customer, the sale in respect of such goods shall be included in the turnover of the latter dealer but not in that of the former;

(s) "works contract" means any agreement for carrying out for cash or for deferred payment or other valuable consideration, the fitting out, improvement or repair of any movable property;

(t) "year" means the financial year.

3. *Levy of taxes on sales or purchases of goods.*—(1) Every dealer (other than a casual trader or agent of a non-resident dealer) whose total turnover for a year is not less than ten thousand rupees and every casual trader or an agent of a non-resident dealer, whatever be his turnover for the year, shall pay a tax for each year at the rate of two per cent of his taxable turnover :

[17th February 1959]

Provided that—

(i) in the case of foodgrains, namely, wheat, paddy, (rice in husk), rice (husked paddy), cholam, cumbu, ragi, tinnai, valagu, samai and kudiraivali and in the case of rice products (for example, rice flour and rice bran), wheat products (for example, wheat flour, sooji and wheat bran), milk, fresh vegetables (other than those mentioned in the First Schedule), fresh fruits, betel and plantain leaves, flowers, eggs, meat and fish (other than canned meat and fish), the rate shall be one per cent.

(ii) dealers dealing exclusively in one or more of the goods enumerated in the foregoing clause except foodgrains, rice products, wheat products and milk and whose total turnover for a year is not more than thirty thousand rupees shall not be liable to pay tax under this sub-section.

(2) Notwithstanding anything contained in sub-section (1) in the case of goods mentioned in the First Schedule, the tax under this Act shall be payable by a dealer, at the rate and only at the point specified therein on the turnover in each year relating to such goods whatever be the quantum of turnover, in that year.

(3) Notwithstanding anything contained in sub-section (1) or sub-section (2), the tax payable by a dealer in respect of any sale of goods mentioned in the First Schedule by such dealer to another for use by the latter as component part of any other goods mentioned in that Schedule, which he intends to manufacture for sale inside the State, shall be at the rate of only one per cent on the turnover relating to such sale :

Provided that the provisions of this sub-section shall not apply to any sale unless the dealer selling the goods furnishes to the assessing authority in the prescribed manner a declaration duly filled in and signed by the dealer to whom the goods are sold containing the prescribed particulars in a prescribed form obtained from the prescribed authority.

4. *Tax in respect of declared goods.*—Notwithstanding anything contained in section 3, the tax under this Act shall be payable by a dealer on the sale or purchase inside the State of declared goods at the rate and only at the point specified against each in the Second Schedule on the turnover of such goods in each year whatever be the quantum of turnover in that year.

Provided that where a tax has been levied under this section in respect of the sale or purchase of declared goods and such goods are sold in the course of inter-State trade or commerce the tax so levied shall be refunded to such person in such manner and subject to such conditions as may be prescribed.

5. *Tax on goods purchased by dealers registered under Central Act 74 of 1956.*—Notwithstanding anything contained in sub-section (1) of section 3, every dealer registered under sub-section (3)

[17th February 1959.]

of section 7 of the Central Sales Tax Act, 1956 (Central Act 74 of 1956), shall, whatever be the quantum of his turnover, pay tax for each year in respect of the sale of goods with reference to the purchase of which he has furnished a declaration under sub-section (4) of section 8 of the aforesaid Central Act, at the rates specified hereunder—

(a) one per cent of his taxable turnover, in the case of goods mentioned in clause (i) of the proviso to sub-section (1) of section 3;

(b) two per cent of his taxable turnover in the case of other goods liable to tax under sub-section (1) of section 3.

6. *Tax under this Act to be in addition to the tax under Central Act 74 of 1956 or any other law.*—The provision of this Act relating to taxation of successive sales or purchases inside the State, only at a single point or at one or more points shall apply only to sales or purchases inside the State (other than sales or purchases in the course of inter-State trade or commerce) and the tax under this Act shall be levied in addition to any tax levied under the Central Sales Tax Act, 1956 (Central Act 74 of 1956) or any other law for the time being in force.

7. *Payment of tax at compounded rates.*—(1) Notwithstanding anything contained in sub-section (1) of section 3, every dealer whose total turnover is not less than ten thousand rupees but not more than twenty-five thousand rupees, may at his option instead of paying the tax in accordance with the provisions of that sub-section pay tax at the following rates, namely :—

	<i>Rate of tax.</i>
(i) Where the total turnover is not less than ten thousand rupees, but is less than fifteen thousand rupees.	One hundred and twenty rupees per annum.
(ii) Where the total turnover is not less than fifteen thousand rupees, but is less than twenty thousand rupees.	One hundred and eighty rupees per annum.
(iii) Where the total turnover is not less than twenty thousand rupees, but is not more than twenty-five thousand rupees.	Two hundred and forty rupees per annum.

(2) Any dealer who estimates his total turnover for a year to be not more than twenty-five thousand rupees may apply to the assessing authority to be permitted to pay the tax under this section and on being so permitted he shall pay the tax due in advance during the years in monthly or prescribed instalments and for that purpose shall submit such returns in such manner as may be prescribed.

(3) The tax paid under sub-section (2) shall be subject to such adjustment as may be prescribed on the completion of final assessment in the manner prescribed.

8. *Exemption from tax.*—Subject to such restrictions and conditions as may be prescribed, a dealer who deals in the goods specified in the Third Schedule shall not be liable to pay any tax under this Act in respect of such goods.

[17th February 1959]

9. *Stage of levy of taxes in respect of imported and exported goods.*—Where in the case of any goods tax is leviable at one point in a series of sales or purchases, such series shall—

(a) in the case of goods imported into the State either from outside the territory of India or from any other State in India, be deemed to commence at the stage of the sale or purchase effected immediately after the import of such goods;

(b) in the case of goods exported out of the State to any place outside the territory of India or to any other State in India, be deemed to conclude at the stage of sale or purchase effected immediately before the export of such goods.

10. *Burden of proof.*—The burden of proving that any dealer or any of his transactions is not liable to tax under this Act shall lie on such dealer.

11. *Assessment of tax.*—The tax under this Act shall be assessed, levied and collected in such manner as may be prescribed.

12. *Procedure to be followed by the assessing authority.*—(1) The assessment of a dealer shall be on the basis of the prescribed return relating to his turnover submitted in the prescribed manner within the prescribed period.

(2) If no return is submitted by the dealer under sub-section (1) within the prescribed period, or if the return submitted by him appears to the assessing authority to be incomplete or incorrect the assessing authority shall, after making such enquiry as it may consider necessary, assess the dealer to the best of its judgment :

Provided that before taking action under this sub-section, the dealer shall be given a reasonable opportunity of proving the correctness or completeness of any return submitted by him.

(3) When making any assessment under sub-section (2), the assessing authority may also direct the dealer to pay, in addition to the tax assessed, a penalty not exceeding one and a half times the amount of tax due on the turnover that was not disclosed by the dealer in his return or, in the case of failure to submit a return, one and half times the tax assessed, as the case may be.

13. *Provisional assessment.*—(1) The tax for each year payable under any of the provisions of this Act may be assessed, levied and collected in advance during the year in monthly or other prescribed instalments, and for that purpose a dealer may be required to furnish within the prescribed period either an advance estimate of his turnover for the year, or such periodical returns of the actual turnover as may be prescribed. The assessing authority may determine the amount of tax payable in respect of any period and on such assessment the dealer shall pay the sum demanded within such time as may be fixed by such authority.

[17th February 1959]

(2) If no return is submitted by the dealer under sub-section (1) within the prescribed period, or if the return submitted by him is incomplete or incorrect, the assessing authority may determine, subject to such rules as may be prescribed, the amount of tax payable in respect of any period on the basis of the transactions of the dealer in the preceding year or the corresponding period of the preceding year, as the case may be :

Provided that before taking action under this sub-section on the ground that the return submitted by the dealer is incomplete or incorrect, the dealer shall be given a reasonable opportunity of proving the correctness or completeness of the return submitted by him.

(3) If the assessing authority has reason to believe that the provisional assessment made by it for any period was based on too low a turnover or was made at too low a rate or was based on too high a turnover or was made at too high a rate it may enhance or reduce, as the case may be, such provisional assessment :

Provided that before making an enhancement of the provisional assessment as aforesaid, the assessing authority shall, except where such enhancement is based on the turnover finally determined for the preceding year, give a reasonable opportunity to the dealer to show cause against such enhancement and make such enquiry as it may consider necessary.

(4) The assessment, levy and collection of tax under this section shall be subject to such adjustment as may be prescribed on the completion of final assessment in the manner prescribed.

14. Fresh assessment in certain cases.—(1) Any dealer assessed under sub-section (2) of section 12 may, within a period of thirty days from the date of service of the assessment order, apply to the assessing authority for re-assessment, along with the correct and complete return as prescribed. On such application, the assessing authority shall, if it is satisfied that the failure to submit the return in time or the submission of the incorrect or incomplete return was due to reasons beyond the control of the applicant, cancel the assessment made and make a fresh assessment on the basis of the return submitted :

Provided that no application shall be entertained under this sub-section unless it is accompanied by satisfactory proof of the payment of tax admitted by the applicant to be due or any such instalment thereof as might have become payable, as the case may be.

(2) If the amount of tax on the basis of the cancelled assessment has already been collected and if the amount of tax arrived at as a result of the fresh assessment is different from it, any amount overpaid by the dealer shall be refunded to him without interest, or the further amount of tax, if any, due from him shall be collected in accordance with the provisions of this Act, as the case may be.

[17th February 1959]

(3) Penalty, if any imposed and collected under sub-section (3) of section 12, shall be refunded to the dealer without interest on cancellation of the order of original assessment.

15. Assessment of legal representatives.—Where a dealer dies, his executor, administrator, or other legal representative shall be deemed to be the dealer for the purposes of this Act and the provisions of this Act shall apply to him in respect of the business of the said deceased dealer, provided that, in respect of any tax or fee assessed as payable by any such dealer or any tax or fee which would have been payable by him under this Act if he had not died, the executor, administrator or other legal representative shall be liable only to the extent of the assets of the deceased in his hands.

16. Assessment of escaped turnover.—(1) Where, for any reason, the whole or any part of the turnover of business of a dealer has escaped assessment to tax or has been assessed at a rate lower than the rate at which it is assessable, the assessing authority, may subject to the provisions of sub-section (2), at any time within a period of five years from the expiry of the year to which the tax relates, assess the tax payable on such turnover after service of notice on the dealer and after making such enquiry as it may consider necessary.

(2) In making an assessment under sub-section (1), the assessing authority may, if it is satisfied that the escape from assessment is due to wilful non-disclosure of assessable turnover by the dealer, direct the dealer to pay, in addition to the tax assessed under sub-section (1), a penalty not exceeding one and a half times the tax so assessed :

Provided that no penalty under sub-section (2) shall be imposed unless the dealer affected has had a reasonable opportunity of showing cause against such imposition.

(3) The powers under sub-section (1) may be exercised by the assessing authority even though the original order of assessment, if any, passed in the matter has been the subject-matter of an appeal or revision.

(4) In computing the period of limitation for assessment of the escaped turnover under this section, the time during which the proceedings for assessment remained stayed under the orders of a Civil Court or other competent authority shall be excluded.

17. Power of Government to notify exemptions and reductions of tax.—(1) The Government may, by notification, make an exemption, or reduction in rate, in respect of any tax payable under this Act—

(i) on the sale or purchase of any specified goods or class of goods, at all points or at a specified point or points in the series of sales by successive dealers; or

[17th February 1959]

(ii) by any specified class of persons, in regard to the whole or any part of their turnover.

(2) Any exemption from tax, or reduction in the rate of tax, notified under sub-section (1)—

(a) may extend to the whole State or to any specified area or areas therein;

(b) may be subject to such restrictions and conditions as may be specified in the notification.

(3) The Government may, by notification, cancel or vary any notification issued under sub-section (1).

18. *Liability to tax of persons not observing restrictions and conditions notified under section 17.*—If any restriction or condition notified under section 17 is contravened or is not observed by a dealer, the sales or purchases of such dealer may, with effect from the commencement of the year in which such contravention or non-observation took place, be assessed to tax or taxes under the appropriate provisions of this Act as if the provisions of the notification under section 17 did not apply to such sales or purchases.

19. *Liability of firms.*—(1) Where any firm is liable to pay any tax or other amount under this Act, the firm and each of the partners of the firm shall be jointly and severally liable for such payment.

(2) Where a partner of a firm liable to pay any tax or any amount under this Act retires, he shall, notwithstanding any contract to the contrary, be liable to pay the tax or other amount remaining unpaid at the time of his retirement and any tax or other amount due up to the date of retirement, though unassessed.

20. *Registration of dealers.*—(1) Every dealer whose total turnover in any year is not less than seven thousand five hundred rupees shall, and any other dealer may, get himself registered under this Act.

(2) Notwithstanding anything contained in sub-section (1)—

(i) every dealer carrying on business in all or any of the goods mentioned in the First and Second Schedules;

(ii) every casual trader;

(iii) every dealer registered under sub-section (3) of section 7 of the Central Sales Tax Act, 1956 (Central Act 74 of 1956);

(iv) every dealer residing outside the State, but carrying on business in the State;

(v) every agent of a non-resident dealer; and

[17th February 1959]

(vi) every commission agent, broker, *del credere* agent auctioneer, or any other mercantile agent, by whatever name called, who carries on the business of buying, selling, supplying or distributing goods on behalf of any principal shall get himself registered under this Act, irrespective of the quantum of his total turnover in such goods.

(3) Nothing contained in this section shall apply to any State Government or the Central Government.

21. *Procedure for registration.*—(1) An application for registration shall be made to such authority, in such manner and within such period as may be prescribed and shall be accompanied by a fee of ten rupees.

(2) If the prescribed authority is satisfied that the application is in order it shall register the applicant and issue to him a certificate in the prescribed form.

(3) A certificate issued under sub-section (2) shall be valid for a year and shall be renewed from year to year on payment of the fee specified in sub-section (1).

(4) A dealer registered under sub-section (1) or section 20 shall be entitled to have his registration cancelled, if he is able to prove to the satisfaction of the prescribed authority that his turnover in each of the two consecutive years immediately preceding the application was less than seven thousand five hundred rupees.

(5) The prescribed authority shall have power for good and sufficient reasons—

(i) to cancel, modify or amend any registration certificate issued by him; and

(ii) to demand from any dealer who has been registered or has applied for registration under this sub-section, security for proper payment of tax by him for an amount not exceeding one half of the tax payable on the turnover of the dealer for the year as estimated by the prescribed authority.

(6) No application for registration and no renewal under this section shall be refused and no order under sub-section (5) shall be made, unless the dealer concerned has been given an opportunity of being heard.

(7) A dealer shall, until his registration is cancelled, be liable to pay the fees specified in sub-section (1) for every year subsequent to that in which he applied for registration:

Provided that when a dealer has ceased to do business in any year, and gives notice of the same to the prescribed authority, the dealer shall not be liable to pay any registration fee from the commencement of the following year unless he resumes business.

[17th February 1959]

22. *Collection of tax by dealer.*—(1) No person who is not a registered dealer shall collect any amount by way of tax under this Act; nor shall a registered dealer make any such collection except in accordance with such conditions and restrictions, if any, as may be prescribed.

(2) If any dealer or person who is not liable to tax under this Act collects any amount purporting to be by way of tax, such dealer or person shall pay over to the Government within such time and in such manner as may be prescribed all amounts so collected.

(3) If any dealer or person collects tax on transactions not liable to tax under this Act or in excess of the tax leviable under this Act, such dealer or person shall pay over to the Government, in addition to the tax payable the amount so collected.

23. *Levy of penalty in certain cases.*—If any person purchasing goods is guilty of an offence under clause (e) of sub-section (2) of section 45, the assessing authority, may, after giving him a reasonable opportunity of being heard, by order in writing impose upon him by way of penalty a sum not exceeding one and a half times the tax payable on the turnover relating to the sale of such goods at a rate which is equal to the rate prescribed in the First Schedule less one per cent :

Provided that no prosecution for an offence under section 45 shall be instituted in respect of the same facts on which a penalty has been imposed under this section.

24. *Payment and recovery of tax.*—(1) The tax assessed under this Act shall be paid in such manner and in such instalments, if any, and within such time, as may be specified in the notice of assessment, not being less than twenty-one days from the date of service of the notice. If default is made in paying according to the notice of assessment, the whole of the amount outstanding on the date of default shall become immediately due and shall be a charge on the properties of the person or persons liable to pay the tax under this Act.

(2) Any tax assessed on, or any other amount due under this Act form, a dealer or person and any fee from him under this Act, may without prejudice to any other mode of collection be recovered—

(a) as if it were an arrear of land revenue, or

(b) on application to any Magistrate, by such Magistrate as if it were a fine imposed by him :

Provided that no proceeding for such recovery shall be taken or continued as long as he has, in regard to the payment of such tax, other amount or fee, as the case may be, complied with an order by any of the authorities to whom the dealer or person has appealed or applied for revision, under sections 31, 33, 35, 36, 37 or 38.

17th February 1959]

(3) If the tax assessed under this Act or any instalment thereof is not paid by any dealer or person within the time specified therefor in the notice of assessment or in the order permitting payment in instalments, the dealer or person shall pay by way of penalty, in addition to the amount due a sum equal to—

(a) half a per cent of such amount, for each month or part thereof for the first three months after the date specified for its payment;

(b) one per cent of such amount, for each month or part thereof subsequent to the first three months aforesaid.

25. *Recovery of penalty.*—Any penalty payable under this Act shall be deemed to be tax under this Act, for the purposes of collection and recovery and shall be without prejudice to the institution of any proceeding for an offence under this Act, or for the recovery of the entire amount remaining unpaid under this Act.

26. *Further mode of recovery.*—(1) The assessing authority may at any time or from time to time, by notice in writing (a copy of which shall be forwarded to the dealer at his last address known to the assessing authority) require any person from whom money is due or may become due to the dealer or any person who holds or may subsequently hold money for or on account of the dealer to pay to the assessing authority, either forthwith upon the money becoming due or being held at or within the time specified in the notice (not being before the money becomes due or is held) so much of the money as is sufficient to pay the amount due by the dealer in respect of arrears of tax or fee or the whole of the money when it is equal to or less than the arrears of tax or fee.

(2) The assessing authority may at any time or from time to time amend or revoke any such notice or extend the time for making any payment in pursuance of the notice.

(3) Any person making any payment in compliance with a notice under this section shall be deemed to have made the payment under the authority of the dealer and the receipt of the assessing authority shall constitute a good and sufficient discharge of the liability of such person to the extent of the amount referred to in the receipt.

(4) Any person making any payment to the dealer after receipt of the notice referred to in this section shall be personally liable to the assessing authority to the extent of the payment made or to the extent of the liability of the dealer for the amount due under this Act, whichever is less.

(5) Where any person to whom a notice under this section is sent objects to it on the ground that the sum demanded or any part thereof is not due by him to the dealer, or that he does not hold any money for or on account of the dealer, then nothing

[17th February 1959]

contained in this section shall be deemed to require such person to pay the sum demanded or any part thereof, to the assessing authority.

(6) Any amount which a person is required to pay to the assessing authority or for which he is personally liable to the assessing authority under this section shall, if it remains unpaid, be a charge on the properties of the said person and may be recovered as if it were an arrear of land revenue.

Explanation.—For the purposes of this section, the amount due to a dealer or money held for or on account of a dealer by any person shall be computed after taking into account such claims, if any, as may have fallen due for payment by such dealer to such person and as may be lawfully subsisting.

27. *Recovery of tax where business of dealer is transferred.*—Where the ownership of the business of a dealer liable to pay tax or other amount is transferred, any tax or other amount payable under this Act in respect of such business and remaining unpaid at the time of the transfer and any tax or other amount due up to the date of transfer though unassessed, may, without prejudice to any action that may be taken for its recovery from the transferor, be recovered from the transferee as if he were the dealer liable to pay such tax or other amount:

Provided that the recovery from the transferee of the arrears of taxes due for the period prior to the date of the transfer shall be limited to the value of the assets he obtained by transfer.

28. *Appointment of Deputy Commissioners of Commercial Taxes, Appellate Assistant Commissioners of Commercial Taxes, and Commercial Tax Officers.*—The Government may appoint as many Deputy Commissioners of Commercial Taxes, Appellate Assistant Commissioners of Commercial Taxes and Commercial Tax Officers as they think fit, for the purpose of performing the functions respectively conferred on them by or under this Act. Such officers shall perform the said functions within such local limits as the Government or any authority or officer empowered by them in this behalf may assign to them.

29. *Special powers of Commercial Tax Officers under Revenue Recovery Act.*—(1) A Commercial Tax Officer shall have the powers of a Collector under the Madras Revenue Recovery Act, 1864 (Madras Act II of 1864), and the Madras City Land Revenue Act, 1851 (Central Act XII of 1851), as amended by the Madras City Land Revenue (Amendment) Act, 1867 (Madras Act VI of 1867), for the purposes of recovery of any amount due under this Act.

(2) Subject to the provisions of sub-section (3) all Commercial Tax Officers shall, for the purposes of recovery of any amount due under this Act, have the powers of the Commissioners under

17th February 1959]

the Madras Rent and Revenue Sales Act, 1839 (Central Act VII of 1839), for the sale of property distrained for any amount due under this Act.

(3) Notwithstanding anything contained in the Madras Rent and Revenue Sales Act, 1839 (Central Act VII of 1839), the Commercial Tax Officer in the exercise of the powers conferred by sub-section (2) shall be subject to the control and superintendence of the Deputy Commissioner and the Board of Revenue.

30. *Appellate Tribunal.*—(1) The Government shall appoint an Appellate Tribunal consisting of a Chairman and two other members to exercise the functions conferred on the Appellate Tribunal by or under this Act. The Chairman shall be a Judicial Officer not below the rank of a District Judge and the other two members shall possess such qualifications as may be prescribed.

(2) Any vacancy in the membership of the Appellate Tribunal shall be filled by the Government.

(3) (a) The functions of the Appellate Tribunal may be exercised—

(i) by a Bench consisting of all the members of the Appellate Tribunal, or

(ii) by a Bench consisting of two members nominated in this behalf by the Chairman, or

(iii) by a Bench consisting of the Chairman and another member nominated in this behalf by the Chairman, or

(iv) by a single member of the Appellate Tribunal nominated in this behalf by the Chairman, in cases where the total turnover as determined by the assessing authority does not exceed twenty-five thousand rupees.

Explanation.—The single member referred to in sub-clause (iv) may be either the Chairman or any other member:

Provided that, if any case which comes up before a single member (who is not the Chairman) or a Bench (of which the Chairman is not a member) involves a question of law, such single member or Bench may, in his or its discretion, reserve such case for decision by a Bench of which the Chairman shall be a member.

(b) Where an appeal or application is heard by all the three members of the Tribunal, and the members differ in opinion on any point, the point shall be decided in accordance with the opinion of the majority.

(c) Where an appeal or application is heard by a Bench consisting of two members, and the members are divided in their opinion on any point, the point shall be referred for decision to a Bench consisting of all the members.

(4) The Appellate Tribunal shall, with the previous sanction of the Government, make, by notification, regulations consistent with the provisions of this Act and the rules made thereunder for regulating the procedure and the disposal of its business.

[17th February 1959]

31. *Appeal to the Appellate Assistant Commissioner.*—(1) Any person objecting to an order passed by the appropriate authority under section 12, section 14, section 15, sub-sections (1) and (2) of section 16, section 18, section 23, section 27, sub-section (1) of section 41, or sub-section (3) of section 42, may, within a period of thirty days from the date on which the order was served on him in the manner prescribed, appeal against such order to the Appellate Assistant Commissioner:

Provided that the Appellate Assistant Commissioner may admit an appeal presented after the expiration of the said period if he is satisfied that the appellant had sufficient cause for not presenting the appeal within the said period:

Provided further that in the case of an order under section 12, section 14, section 15 or sub-sections (1) and (2) of section 16 no appeal shall be entertained under this sub-section unless it is accompanied by satisfactory proof of the payment of the tax admitted by the appellant to be due or of such instalments thereof as might have become payable as the case may be.

(2) The appeal shall be in the prescribed form and shall be verified in the prescribed manner.

(3) In disposing of an appeal, the Appellate Assistant Commissioner may, after giving the appellant a reasonable opportunity of being heard,

(a) in the case of an order of assessment—

(i) confirm, reduce, enhance or annul the assessment or the penalty or both;

(ii) set aside the assessment and direct the assessing authority to make a fresh assessment after such further inquiry as may be directed; or

(iii) pass such other orders as he may think fit; or

(b) in the case of any other order, confirm, cancel, or vary such order:

Provided that at the hearing of any appeal against an order of the assessing authority, the assessing authority shall have the right to be heard either in person or by a representative.

(4) Where as a result of the appeal any change becomes necessary in the order appealed against the Appellate Assistant Commissioner may authorize the assessing authority to amend such order, accordingly and on such amendment being made, any amount overpaid by the appellant shall be refunded to him without interest or the further amount of tax, if any, due from him shall be collected in accordance with the provisions of this Act, as the case may be.

[17th February 1959]

(5) Notwithstanding that an appeal has been preferred under sub-section (1), the tax shall be paid in accordance with the order of assessment against which the appeal has been preferred:

Provided that the Appellate Assistant Commissioner may, in his discretion, give such directions as he thinks fit in regard to the payment of the tax before the disposal of the appeal, if the appellant furnishes sufficient security to his satisfaction, in such form and in such manner as may be prescribed.

32. *Special powers of the Deputy Commissioner.*—(1) The Deputy Commissioner may, of his own motion, call for and examine an order passed or proceeding recorded by the appropriate authority under section 12, section 14, section 15, or sub-sections (1) and (2) of section 16 and may make such inquiry or cause such inquiry to be made and, subject to the provisions of this Act, may pass such order thereon as he thinks fit.

(2) The Deputy Commissioner shall not pass any order under sub-section (1), if—

(a) the time for appeal against the order has not expired;

(b) the order has been made the subject of an appeal to the Appellate Assistant Commissioner or the Appellate Tribunal, or of a revision in the High Court; or

(c) more than four years have expired after the passing of the order.

(3) No order under this section adversely affecting a person shall be passed unless that person has had a reasonable opportunity of being heard.

33. *Powers of revision of Deputy Commissioner.*—(1) Any person objecting to an order passed or proceeding recorded under this Act for which an appeal has not been provided for in section 31, may within a period of thirty days from the date on which a copy of the order or proceeding was served on him in the manner prescribed, file an application for revision of such order or proceeding to the Deputy Commissioner:

Provided that the Deputy Commissioner may admit an application for revision presented after the expiration of the said period, if he is satisfied that the applicant had sufficient cause for not presenting the application within the said period.

(2) An application for revision shall be in the prescribed form and shall be verified in the prescribed manner.

(3) On admitting an application for revision the Deputy Commissioner may call for and examine the record of the order or proceeding against which the application has been preferred and may make such inquiry or cause such inquiry to be made and, subject to the provisions of this Act pass such order thereon as he thinks fit.

[17th February 1959]

(4) Notwithstanding that an application has been preferred under sub-section (1), the tax, fee or other amount shall be paid in accordance with the order or proceeding against which the application has been preferred :

Provided that the Deputy Commissioner may in his discretion, give such directions as he thinks fit, in regard to the payment of such tax, fee or other amount, if the applicant furnishes sufficient security to his satisfaction in such form and in such manner as may be prescribed.

(5) No order under this section adversely affecting a person shall be passed unless that person has had a reasonable opportunity of being heard.

34. *Special powers of Board of Revenue.*—(1) The Board of Revenue may of its own motion, call for and examine an order passed or proceeding recorded by the appropriate authority under section 12, section 14, section 15, or sub-section (1) or (2) of section 16 or an order passed by the Appellate Assistant Commissioner under sub-section (3) of section 31 or by the Deputy Commissioner under sub-section (1) of section 32 and may make such inquiry or cause such inquiry to be made and subject to the provisions of this Act may pass such order thereon as it thinks fit.

(2) The Board of Revenue shall not pass any order under sub-section (1) if—

(a) the time for appeal against that order has not expired; or

(b) the order has been made the subject of an appeal to the Appellate Tribunal or of a revision in the High Court; or

(c) more than four years have expired after the passing of the order.

(3) No order under this section adversely affecting a person shall be passed unless that person has had a reasonable opportunity of being heard.

35. *Powers of revision by Board of Revenue.*—(1) Any person objecting to an order passed by the Deputy Commissioner under sub-section (3) of section 33, may within a period of 30 days from the date on which a copy of the order was served on him in the manner prescribed, file an application for revision of such order to the Board of Revenue :

Provided that the Board of Revenue may admit an application presented after the expiry of the said period if it is satisfied that the applicant had sufficient cause for not presenting the application within the said period.

(2) Such application for revision shall be in the prescribed form and shall be verified in the prescribed manner.

17th February 1959]

(3) On admitting in application for revision, the Board of Revenue may call for and examine the record of the order against which the application has been preferred and may make such inquiry or cause such inquiry to be made and, subject to the provisions of this Act, pass such order thereon as it thinks fit. Such an order shall be final and shall not be liable to be questioned in any court of law.

(4) Notwithstanding that an application has been preferred under sub-section (1), the tax, fee or other amount shall be paid in accordance with the order against which the application has been preferred :

Provided that the Board of Revenue may, in its discretion give such directions as it thinks fit, in regard to the payment of such tax, fee or other amount, if the applicant furnishes sufficient security to its satisfaction in such manner as may be prescribed.

(5) No order under this section adversely affecting a person shall be passed unless that person has had a reasonable opportunity of being heard.

36. *Appeal to the Appellate Tribunal.*—(1) Any person objecting to an order passed by the Appellate Assistant Commissioner under sub-section (3) of section 31, or an order passed by the Deputy Commissioner under sub-section (1) of section 32 may, within a period of sixty days from the date on which the order was served on him in the manner prescribed, appeal against such order to the Appellate Tribunal :

Provided that the Appellate Tribunal may admit an appeal presented after the expiration of the said period if it is satisfied that the appellant had sufficient cause for not presenting the appeal within the said period.

(2) The appeal shall be in the prescribed form and shall be verified in the prescribed manner and shall be accompanied by such fee not exceeding one hundred rupees as may be prescribed.

(3) In disposing of an appeal, the Appellate Tribunal may, after giving the appellant a reasonable opportunity of being heard.

(a) in the case of an order of assessment—

(i) confirm, reduce, enhance or annul the assessment or penalty or both ;

(ii) set aside the assessment and direct the assessing authority to make a fresh assessment after such further inquiry as may be directed; or

(iii) pass such other orders as it may think fit; or

(b) in the case of any other order, confirm, cancel or vary such order :

[17th February 1959]

Provided that at the hearing of any appeal against an order of the Appellate Assistant Commissioner or the Deputy Commissioner the assessing authority shall have the right to be heard either in person or by a representative;

Provided further that, if the appeal involves a question of law on which the Appellate Tribunal has previously given its decision in another appeal and either a revision petition in the High Court against such decision or an appeal in the Supreme Court against the order of the High Court thereon is pending, the Appellate Tribunal may defer the hearing of the appeal before it, till such revision petition in the High Court or the appeal in the Supreme Court is disposed of.

(4) Where as a result of the appeal any change becomes necessary in the order appealed against the Appellate Tribunal may authorise the assessing authority to amend such order accordingly and on such amendment being made any amount overpaid by the appellant shall be refunded to him without interest, or the further amount of tax, if any, due from him shall be collected in accordance with the provisions of this Act, as the case may be.

(5) Notwithstanding that an appeal has been preferred under sub-section (1), the tax shall be paid in accordance with the order of assessment against which the appeal has been preferred:

Provided that the Appellate Tribunal may, in its discretion, give such directions as it thinks fit in regard to the payment of the tax before the disposal of the appeal, if the appellant furnishes sufficient security to its satisfaction, in such form and in such manner as may be prescribed.

(6) (a) The appellant or the respondent may apply for review of any order passed by the Appellate Tribunal under sub-section (3) on the basis of the discovery of new and important facts which after the exercise of due diligence were not within his knowledge or could not be produced by him when the order was made:

Provided that no such application shall be preferred more than once in respect of the same order.

(b) The application for review shall be preferred in the prescribed manner and within one year from the date on which a copy of the order to which the application relates was served on the applicant in the manner prescribed and where the application is preferred by any party other than a departmental authority it shall be accompanied by such fee not exceeding one hundred rupees as may be prescribed.

(7) Except as provided in the rules made under this Act the Appellate Tribunal shall not have power to award costs to either of the parties to the appeal or review.

(8) Every order passed by the Appellate Tribunal under sub-section (3) or (6) shall be communicated in the manner prescribed

17th February 1959]

to the appellant, the respondent, the authority from whose order the appeal was preferred, the Deputy Commissioner, if he is not such authority, and the Board of Revenue.

(9) Every order passed by the Appellate Tribunal under sub-section (3) in the case of any person whose total turnover as determined by the Appellate Tribunal is less than Rs. 50,000 shall subject to the provisions of sub-section (6) be final and every such order passed by the Appellate Tribunal in the case of any person whose total turnover as determined by the Appellate Tribunal is Rs. 50,000 or over shall subject to the provisions of sub-section (6) and section 38 be final.

37. *Appeal to the High Court.*—(1) Any person objecting to an order passed by the Board of Revenue under section 34 may, within a period of sixty days from the date on which the order was served on him in the manner prescribed appeal against such order to the High Court.

(2) The appeal shall be in the prescribed form and shall be verified in the prescribed manner.

(3) In disposing of an appeal, the High Court may, after giving the appellant a reasonable opportunity of being heard,

(a) in the case of an order of assessment—

(i) confirm, reduce, enhance, or annul the assessment or penalty or both;

(ii) set aside the assessment and direct the assessing authority to make a fresh assessment after such further inquiry as may be directed; or

(iii) pass such other orders as it may think fit; or

(b) in the case of any other order, confirm, cancel or vary such order:

Provided that at the hearing of any appeal the assessing authority shall have the right to be heard either in person or by a representative.

(4) Whereas a result of the appeal any change becomes necessary in the order appealed against, the High Court may authorise the assessing authority to amend such order accordingly and on such amendment being made, any amount over-paid by the appellant shall be refunded to him without interest, or the further amount of tax, if any, due from him shall be collected in accordance with the provisions of this Act, as the case may be.

(5) Every order passed in appeal under this section shall be final.

(6) Notwithstanding that an appeal has been preferred under sub-section (1), the tax shall be paid in accordance with the order of assessment against which the appeal has been preferred:

[17th February 1959]

Provided that the High Court may, in its discretion, give such directions as it thinks fit in regard to the payment of the tax before the disposal of the appeal, if the appellant furnishes sufficient security to its satisfaction, in such form and in such manner as may be prescribed.

(7) (a) The appellant or respondent may apply for review of any order passed by the High Court under sub-section (3) on the basis of the discovery of new and important facts which after the exercise of due diligence were not within his knowledge or could not be produced by him when the order was made.

(b) The application for review shall be preferred within such time and in such manner as may be prescribed, and shall, where it is preferred by the assessee, be accompanied by a fee of one hundred rupees.

38. *Revision by High Court.*—(1) In any case in which the total turnover as determined by the Appellate Tribunal is Rs. 50,000 or over and within sixty days from the date on which a copy of the order under sub-section (3) of section 36 is served in the manner prescribed, any person who objects to such order or the Deputy Commissioner may prefer a petition to the High Court on the ground that the Appellate Tribunal has either decided erroneously or failed to decide any question of law:

Provided that the High Court may admit a petition preferred after the period of sixty days aforesaid if it is satisfied that the petitioner had sufficient cause for not preferring the petition within the said period.

(2) The petition shall be in the prescribed form, shall be verified in the prescribed manner, and shall, where it is preferred by any party other than the Deputy Commissioner be accompanied by a fee of one hundred rupees.

(3) If the High Court, on perusing the petition, considers that there is no sufficient ground for interfering, it may dismiss the petition summarily:

Provided that no petition shall be dismissed unless the petitioner has had a reasonable opportunity of being heard.

(4) (a) If the High Court does not dismiss the petition summarily, it shall, after giving both the parties to the petition a reasonable opportunity of being heard, determine the question of law raised and either reverse, affirm or amend the order against which the petition was preferred or remit the matter to the Appellate Tribunal, with the opinion of the High Court on the question of law raised or pass such order in relation to the matter as the High Court thinks fit.

(b) Where the High Court remits the matter under clause (a) with its opinion on the question of law raised, the Appellate Tribunal shall amend the order passed by it in conformity with such opinion.

[17th February 1959]

(5) Before passing an order under sub-section (4), the High Court may, if it considers it necessary so to do, remit the petition to the Appellate Tribunal, and direct it to return the petition with its finding on any specific question or issue.

(6) Notwithstanding that a petition has been preferred under sub-section (1), the tax shall be paid in accordance with the order against which the revision has been preferred:

Provided that the High Court may, in its discretion, give such directions as it thinks fit in regard to the payment of the tax before the disposal of the petition, if the petitioner furnishes sufficient security to its satisfaction, in such form and in such manner as may be prescribed.

(7) If as a result of the petition any change becomes necessary in such assessment, the High Court may direct the assessing authority to amend the assessment accordingly, and on such amendment being made, any amount overpaid by the assessee shall be refunded to him without interest, or the further amount of tax due from him shall be collected in accordance with the provisions of this Act, as the case may be.

(8) (a) The petitioner or the respondent may apply for review of any order passed by the High Court under clause (a) of sub-section (4) on the basis of the discovery of new and important facts which after the exercise of due diligence were not within his knowledge or could not be produced by him when the order was made.

(b) The application for review shall be preferred within such time, and in such manner as may be prescribed, and shall, where it is preferred by any party other than the Deputy Commissioner be accompanied by a fee of one hundred rupees.

(9) In respect of every petition or application preferred under sub-section (1), or clause (a) of sub-section (8) the costs shall be in the discretion of the High Court.

39. *Petitions, applications and appeals to High Court to be heard by a Bench of not less than two Judges.*—Every appeal preferred to the High Court under section 37 and every petition preferred to the High Court under section 38 shall be heard by a Bench of not less than two Judges, and in respect of such appeal or petition the provisions of section 98 of the Code of Civil Procedure, 1908 (Central Act V of 1908), shall, so far as may be, apply.

40. *Maintenance of true and correct accounts and records by dealers.*—Every person registered under this Act, every dealer liable to get himself registered under this Act, and every other dealer who is required so to do by the prescribed authority by notice served in the prescribed manner, shall keep and maintain a true and correct account in any of the languages specified in the

[17th February 1959]

Eighth Schedule to the Constitution, or in English, showing such particulars as may be prescribed; and different particulars may be prescribed for different classes of dealers.

41. *Powers to order production of accounts, and powers of entry, inspection, etc.*—(1) Any officer empowered by the Government in this behalf may, for the purposes of this Act, require any dealer to produce before him the accounts, registers and other documents, and to furnish any other information relating to his business.

(2) All accounts, registers and other documents maintained by a dealer in the course of his business, the goods in his possession, and his offices, shops, godowns, vessels or vehicles shall be open to inspection at all reasonable times by such officer :

Provided that no residential accommodation (not being a place of business-cum-residence) shall be entered into and search by such officer except on the authority of a search warrant issued by a Magistrate having jurisdiction over the area, and all searches under this sub-section shall, so far as may be, be made in accordance with the provisions of the Code of Criminal Procedure, 1898 (Central Act V of 1898).

(3) If any such officer has reason to suspect that any dealer is attempting to evade the payment of any tax, fee or other amount due from him under this Act he may, for reasons to be recorded in writing, seize such accounts, registers or other documents of the dealer as he may consider necessary, and shall give the dealer a receipt for the same. The accounts, registers and documents so seized shall be retained by such officer only for so long as may be necessary for their examination and for any inquiry or proceeding under this Act :

Provided that such accounts, registers and documents shall not be retained for more than thirty days at a time except with the permission of the next higher authority.

(4) Any such officer shall have power to seize and confiscate any goods which are found in any office, shop, godown, vessel, vehicle, or any other place of business or any building or place of the dealer, but not accounted for by the dealer in his accounts, registers and other documents maintained in the course of his business :

Provided that before ordering the confiscation of goods under this sub-section, the officer shall give the person affected an opportunity of being heard and make an inquiry in the prescribed manner.

Explanation.—It shall be open to the Government to empower different classes of officers for the purpose of taking action under sub-sections (1), (2) and (3).

[17th February 1959]

42. *Establishment of check post or barrier and inspection of goods while in transit.*—(1) If the Government consider that with a view to prevent or check evasion of tax under this Act in any place or places in the State, it is necessary so to do, they may, by notification, direct the setting up of a check post or the erection of a barrier or both, at such place or places as may be notified.

(2) At every check post or barrier mentioned in sub-section (1), or at any other place when so required by any officer empowered by the Government in this behalf, the driver or any other person in charge of any vehicle or boat shall stop the vehicle or boat, as the case may be, and keep it stationary as long as may reasonably be necessary, and allow the officer in charge of the check post or barrier, or the officer empowered as aforesaid, to examine the contents in the vehicle or boat and inspect all records relating to the goods carried, which are in the possession of such driver, or other person in charge, who shall, if so required, give his name and address and the name and address of the owner of the vehicle or boat as well as those of the consignor and the consignee of the goods.

(3) The officer in charge of the check post or barrier, or the officer empowered as aforesaid, shall have power to seize and confiscate any goods which are under transport by any vehicle or boat and are not covered by a delivery note, a Goods Vehicle Record, a Trip Sheet, or a Log Book, as the case may be, or by a bill of sale where one is required to be issued :

Provided that before ordering confiscation the officer shall give the person affected an opportunity of being heard and make an inquiry in the prescribed manner.

43. *Submission of certain records by owners, etc., of boats.*—The owner or other person in charge of a boat shall submit to the Commercial Tax Officer having jurisdiction over the area in which the goods are delivered copies of the log book with such further particulars, if any, and within such time, as may be prescribed under this Act.

44. *Submission of certain records by owners, etc., of goods vehicles.*—The owner or other person in charge of a goods vehicle shall submit to the Commercial Tax Officer having jurisdiction over the area in which the goods are delivered copies of the Goods Vehicle Record or Trip Sheet with such further particulars, and within such time, as may be prescribed under this Act.

45. *Offences and penalties.*—(1) Any person who—

(a) being an assessee under this Act, fails to submit a return as required by the provisions of this Act, or the rules made thereunder, or

(b) being a person obliged to register himself as a dealer under this Act, does not get himself registered, or

[17th February 1959]

(c) collects any amount by way of tax under this Act in contravention of the provisions of sub-section (1) of section 22 shall, on conviction by a Magistrate, not below the rank of a Second-class Magistrate, be liable to fine which may extend to two hundred rupees.

(2) Any person who—

(a) wilfully submits an untrue return, or, not being already an assessee under this Act, fails to submit a return as required by the provisions of this Act or the rules made thereunder, or

(b) fraudulently evades the payment of any tax assessed on him or any fee or other amount due from him under this Act, or

(c) dishonestly objects to a notice issued to him under sub-section (1) of section 26, or

(d) wilfully acts in contravention of any of the provisions of this Act, or

(e) after purchasing any goods in respect of which he has made a declaration under the proviso to sub-section (3) of section 3 fails without reasonable excuse to make use of the goods for the declared purpose;

shall, on conviction by a Presidency Magistrate or a Magistrate of the First-class, be liable to a fine which may extend to one thousand rupees and in the event of a second or subsequent conviction, to simple imprisonment which may extend to six months or a fine which may extend to two thousand rupees or both.

(3) Any person who—

(a) prevents or obstructs inspection, entry, search or seizure by an officer empowered under section 41, or

(b) prevents or obstructs inspection of any goods vehicle, or boat carrying goods, by an officer in charge of a check post or barrier or any officer empowered under section 42 shall, on conviction, be liable to simple imprisonment which may extend to six months or a fine which may extend to two thousand rupees or both.

46. *Composition of offences.*—The prescribed authority may accept from any person who has committed or is reasonably suspected of having committed an offence against this Act, by way of composition of such offence—

(a) where the offence consists of the failure to pay, or the evasion of, any tax recoverable under this Act, in addition to the tax so recoverable, a sum of money not exceeding one thousand rupees or double the amount of the tax recoverable, whichever is greater, and

(b) in other cases, a sum of money not exceeding one thousand rupees.

[17th February 1959]

47. *Cognizance of offences.*—No prosecution for any offence under sub-section (3) of section 45 shall be instituted except with the written consent of the Deputy Commissioner.

48. *Assessment, etc., not to be questioned in prosecution.*—

(1) The order of assessment made under this Act shall be conclusive evidence in any prosecution or other proceeding.

(2) The validity of the assessment of any tax, or of the levy of any fee or other amount, made under this Act, or the liability of any person to pay any tax, fee or other amount so assessed or levied shall not be questioned in any criminal court in any prosecution or other proceeding, whether under this Act or otherwise.

49. *Bar of certain proceedings.*—(1) No suit, prosecution or other proceeding shall lie against any officer or servant of the Government for any act done or purporting to be done under this Act, without the previous sanction of the Government.

(2) No officer or servant of the Government shall be liable in respect of any such act in any civil or criminal proceeding if the act was done in good faith in the course of the execution of duties or the discharge of functions imposed by or under this Act.

50. *Limitation for certain suits and prosecutions.*—No suit shall be instituted against the Government and no suit, prosecution or other proceeding shall be instituted against any officer or servant of the Government in respect of any act done or purporting to be done under this Act, unless the suit, prosecution or other proceeding is instituted within six months from the date of the act complained of.

51. *Bar of suits and proceedings to set aside or modify assessments as provided in this Act.*—No suit or other proceeding shall, except as expressly provided under this Act be instituted in any court to set aside or modify any assessment made under this Act.

52. *Appearance before any authority in proceedings.*—Any person who is entitled to appear before any authority other than the High Court in connection with any proceedings under this Act may be represented before such authority—

(a) by his relative or a person regularly employed by him, if such relative or person is duly authorized by him in writing in this behalf; or

(b) by a legal practitioner; or

(c) subject to such conditions, as may be prescribed, by an accountant or sales tax practitioner possessing the prescribed qualifications and duly authorized by him in writing in this behalf.

53. *Power to make rules.*—(1) The Government may make rules to carry out the purposes of this Act.

[17th February 1959]

(2) In particular and without prejudice to the generality of the foregoing power, such rules may provide for—

(a) all matters expressly required or allowed by this Act to be prescribed;

(b) determining the total turnover or turnover of a dealer for the purposes of this Act;

(c) the assessment to tax under this Act of business which is discontinued or the ownership of which has changed;

(d) the assessment to tax under this Act of business owned by minors and other incapacitated persons or by persons residing outside the State;

(e) the assessment of a business owned by any person whose estate or any portion of whose estate is under the control of the Court of Wards, the Administrator-General, the Official Trustee, or any receiver or manager appointed by or under any order of a Court;

(f) the administration of the check posts set up and barriers erected under this Act and the regulation of the work therein;

(g) the disposal of goods confiscated under this Act and of the proceeds thereof;

(h) compelling the submission of returns;

(i) the form in which and the particulars to be contained in any declaration to be given under this Act, the authority from whom, the conditions subject to which and the fees subject to payment of which any form of declaration prescribed under sub-section (3) of section 3 may be obtained, the manner in which the form shall be kept in custody and records relating thereto maintained, the manner in which any such form may be used and any such declaration may be furnished;

(j) the duties and powers of officers appointed for the purpose of enforcing the provisions of this Act;

(k) the term of office, and the conditions of service, of the members of the Appellate Tribunal;

(l) the circumstances in which and the extent to which, fees paid in pursuance of section 36 may be refunded;

(m) the issue of bills or cash memoranda, the class or classes of dealers who should maintain counterfoils for the same and the particulars to be shown in and the manner of maintenance of such counterfoils and the time for which they should be preserved;

(n) the maintenance of purchase bills or accounts of purchases and sales by dealers and the time for which they should be preserved;

[17th February 1959]

(o) the issue of delivery notes in respect of goods delivered or transferred to retail dealers in pursuance of sales effected to them, the form and manner of their issue and the time for which they should be preserved;

(p) generally regulating the procedure to be followed and the forms to be adopted in proceedings under this Act.

(3) (a) In making a rule under sub-section (1) or sub-section (2), the Government may provide that a person guilty of a breach thereof shall be punishable with fine which may extend to one thousand rupees and, where the breach is a continuing one, with further fine which may extend to fifty rupees for every day after the first during which the breach continues.

(b) No Court inferior to that of a Presidency Magistrate or a Magistrate of the Second-class shall inquire into or try any offence consisting of a breach of a rule.

(4) All rules made under this section shall be published in the *Fort St. George Gazette*, and upon such publication shall have effect as if enacted in this Act.

(5) All rules made and all notifications issued under this Act shall, as soon as possible after they are made, be placed on the Table of both the Houses of the Legislature and shall be subject to such modifications by way of amendment or repeal as the Legislature may make either in the same session or in the next session.

54. *Power to summon witnesses and production of documents.*—An assessing authority or any appellate or revising authority (including the Appellate Tribunal) or any officer of the Commercial Taxes Department not lower in rank than an Assistant Commercial Tax Officer shall, for the purposes of this Act, have all the powers conferred on a court by the Code of Civil Procedure, 1908 (Central Act V of 1908), for the purpose of—

(a) summoning and enforcing the attendance of, any person and examining him on oath or affirmation; and

(b) compelling the production of any document.

55. *Power to rectify any error apparent on the face of record.*—(1) An assessing authority or an appellate or revising authority (including the Appellate Tribunal) may, at any time within three years from the date of any order passed by it, rectify any error apparent on the face of the record:

Provided that no such rectification which has the effect of enhancing an assessment or any penalty shall be made unless such authority has given notice to the dealer and has allowed him a reasonable opportunity of being heard.

(2) Where such rectification has the effect of reducing an assessment or penalty, the assessing authority shall make any refund which may be due to the dealer.

[17th February 1959]

(2) In particular and without prejudice to the generality of the foregoing power, such rules may provide for—

- (a) all matters expressly required or allowed by this Act to be prescribed;
- (b) determining the total turnover or turnover of a dealer for the purposes of this Act;
- (c) the assessment to tax under this Act of business which is discontinued or the ownership of which has changed;
- (d) the assessment to tax under this Act of business owned by minors and other incapacitated persons or by persons residing outside the State;
- (e) the assessment of a business owned by any person whose estate or any portion of whose estate is under the control of the Court of Wards, the Administrator-General, the Official Trustee, or any receiver or manager appointed by or under any order of a Court;
- (f) the administration of the check posts set up and barriers erected under this Act and the regulation of the work thereon;
- (g) the disposal of goods confiscated under this Act and of the proceeds thereof;
- (h) compelling the submission of returns;
- (i) the form in which and the particulars to be contained in any declaration to be given under this Act, the authority from whom, the conditions subject to which and the fees subject to payment of which any form of declaration prescribed under sub-section (3) of section 3 may be obtained, the manner in which the form shall be kept in custody and records relating thereto maintained, the manner in which any such form may be used and any such declaration may be furnished;
- (j) the duties and powers of officers appointed for the purpose of enforcing the provisions of this Act;
- (k) the term of office, and the conditions of service, of the members of the Appellate Tribunal;
- (l) the circumstances in which and the extent to which, fees paid in pursuance of section 36 may be refunded;
- (m) the issue of bills or cash memoranda, the class or classes of dealers who should maintain counterfoils for the same and the particulars to be shown in and the manner of maintenance of such counterfoils and the time for which they should be preserved;
- (n) the maintenance of purchase bills or accounts of purchases and sales by dealers and the time for which they should be preserved;

[17th February 1959]

(o) the issue of delivery notes in respect of goods delivered or transferred to retail dealers in pursuance of sales effected to them, the form and manner of their issue and the time for which they should be preserved;

(p) generally regulating the procedure to be followed and the forms to be adopted in proceedings under this Act.

(3) (a) In making a rule under sub-section (1) or sub-section (2), the Government may provide that a person guilty of a breach thereof shall be punishable with fine which may extend to one thousand rupees and, where the breach is a continuing one, with further fine which may extend to fifty rupees for every day after the first during which the breach continues.

(b) No Court inferior to that of a Presidency Magistrate or a Magistrate of the Second-class shall inquire into or try any offence consisting of a breach of a rule.

(4) All rules made under this section shall be published in the *Fort St. George Gazette*, and upon such publication shall have effect as if enacted in this Act.

(5) All rules made and all notifications issued under this Act shall, as soon as possible after they are made, be placed on the Table of both the Houses of the Legislature and shall be subject to such modifications by way of amendment or repeal as the Legislature may make either in the same session or in the next session.

54. Power to summon witnesses and production of documents.—
An assessing authority or any appellate or revising authority (including the Appellate Tribunal) or any officer of the Commercial Taxes Department not lower in rank than an Assistant Commercial Tax Officer shall, for the purposes of this Act, have all the powers conferred on a court by the Code of Civil Procedure, 1908 (Central Act V of 1908), for the purpose of—

- (a) summoning and enforcing the attendance of, any person and examining him on oath or affirmation; and
- (b) compelling the production of any document.

55. Power to rectify any error apparent on the face of record.—
(1) An assessing authority or an appellate or revising authority (including the Appellate Tribunal) may, at any time within three years from the date of any order passed by it, rectify any error apparent on the face of the record:

Provided that no such rectification which has the effect of enhancing an assessment or any penalty shall be made unless such authority has given notice to the dealer and has allowed him a reasonable opportunity of being heard.

(2) Where such rectification has the effect of reducing an assessment or penalty, the assessing authority shall make any refund which may be due to the dealer.

[17th February 1959]

(3) Where any such rectification has the effect of enhancing an assessment or penalty, the assessing authority shall give the dealer a revised notice of assessment or penalty and thereupon the provisions of this Act and the rules made thereunder shall apply as if such notice had been given in the first instance.

56. *Power to remove difficulties.*—(1) If any difficulty arises in giving effect to the provisions of this Act, the Government may, as occasion may require, by order, do anything which appears to them necessary for the purpose of removing the difficulty.

(2) All orders made under sub-section (1) shall as soon as possible after they are made be placed on the Table of both the Houses of the Legislature and shall be subject to such modifications by way of amendments or repeal as the Legislature may make either in the same session or in the next session.

57. *Prohibition of disclosure of particulars produced before Sales Tax Authorities.*—(1) All particulars contained in any statement made, return furnished or accounts or documents produced under the provisions of this Act or in any evidence given or affidavit or deposition made, in the course of any proceeding under this Act or in any record of any proceeding relating to the recovery of a demand, prepared for the purposes of this Act shall be treated as confidential and shall not be disclosed.

(2) Nothing contained in sub-section (1) shall apply to the disclosure of such particulars—

(i) for the purpose of prosecution under the Indian Penal Code (Central Act XLV of 1860) or under this Act in respect of any such statement, return, accounts, documents, evidence, affidavit or deposition; or

(ii) to any person enforcing the provisions of this Act where it is necessary to disclose the same to him for the purposes of this Act; or

(iii) occasioned by the lawful employment under this Act of any process for the recovery of any demand; or

(iv) to a civil court in any suit to which the Government are party and which relates to any matter arising out of any proceeding under this Act; or

(v) occasioned by the lawful exercise by a public servant of his powers under the Indian Stamp Act, 1899 (Central Act II of 1899) to impound an insufficiently stamped document; or

(vi) to an officer of—

(a) the Government of India; or

(b) the Government of any State or Union Territory in India with which an agreement for disclosure on a reciprocal basis has been entered into by the Government of the State; or

[17th February 1959]

(vii) to an officer of any department other than the Commercial Taxes Department of the State Government after obtaining—

(a) the permission of the Commercial Tax Officer of the district where such particulars are to be furnished by an officer subordinate to the Commercial Tax Officer; and

(b) the permission of the Board of Revenue where such particulars are to be furnished by a Commercial Tax Officer or an Appellate Assistant Commissioner or a Deputy Commissioner :

Provided that such particulars shall be furnished under clause (vii) only in exceptional cases and that any officer obtaining such particulars shall keep them as confidential and use them as confidential and use them only in the lawful exercise of the powers conferred by or under any enactment;

(viii) Nothing herein contained shall prevent the publication of the final assessment of any party in the prescribed manner.

58. *Sale or purchase deemed to have taken place inside the State in certain cases.*—(1) Any sale or purchase which took place on or before the 6th day of September 1955 shall be deemed to have taken place inside the State if the goods have actually been delivered as a direct result of such sale or purchase for the purpose of consumption in the State, notwithstanding the fact that under the general law relating to sale of goods the property in the goods has by reason of such sale or purchase passed in another State, and be subject to tax under this Act accordingly.

(2) The provisions of this section shall not affect the liability to tax of any sale or purchase under any other provision of this Act.

59. *Power to amend Schedules.*—(1) The Government may, by notification, alter, add to or cancel any of the Schedules.

(2) Where a notification has been issued under sub-section (1), there shall, unless the notification is in the meantime rescinded, be introduced in the Legislature, as soon as may be, but in any case during the next session of the Legislature following the date of the issue of the notification, a Bill on behalf of the Government, to give effect to the alteration, addition or cancellation, as the case may be, of the Schedules specified in the notification; and the notification shall cease to have effect when such Bill becomes law, whether with or without modifications, but without prejudice to the validity of anything previously done thereunder :

Provided that if the notification under sub-section (1) is issued when the Legislature is in session, such a Bill shall be introduced in the Legislature during that session;

Provided further that where for any reason a Bill as aforesaid does not become law within six months from the date of its introduction in the Legislature, the notification shall cease to have effect on the expiration of the said period of six months.

[17th February 1959]

(3) All references made in this Act to any of the Schedules shall be considered as relating to the Schedules as for the time being amended in exercise of the powers conferred by this section.

60. *Certain transactions deemed to be first sales or purchases.*—Notwithstanding anything contained in this Act, the sale or purchase of such of those goods—

(i) as were not liable to tax only at the point of first sale or purchase before the commencement of this Act; and

(ii) as are liable to tax only at the point of first sale or purchase under sub-section (2) of section 3 of this Act; effected within the State after the commencement of this Act shall be deemed to be the first sale or purchase for the purposes of this Act, although any sale or purchase of such goods has taken place within the State before such commencement.

61. *Repeal.*—(1) The Madras General Sales Tax Act, 1939 (Madras Act IX of 1939) is hereby repealed:

Provided that such repeal shall not affect the previous operation of the said Act or any right, title, obligation or liability already acquired, accrued or incurred thereunder and subject thereto, anything done or any action taken including any appointment, notification, notice, order, rule, form, regulation, certificate, licence or permit in the exercise of any power conferred by or under the said Act shall be deemed to have been done or taken in the exercise of the powers conferred by or under this Act, as if this Act were in force on the date on which such thing was done or action was taken, and all arrears of tax and other amounts due at the commencement of this Act may be recovered as if they had accrued under this Act.

(2) Notwithstanding anything contained in sub-section (1) any application, appeal, revision or other proceeding made or preferred to any officer or authority under the said Act and pending at the commencement of this Act, shall after such commencement, be transferred to and disposed of by the officer or authority who would have had jurisdiction to entertain such application, appeal, revision or other proceeding under this Act if it had been in force on the date on which such application, appeal, revision or other proceeding was made or preferred.

17th February 1959]

THE FIRST SCHEDULE.

GOODS IN RESPECT OF WHICH SINGLE POINT TAX IS LEVIABLE
UNDER SUB-SECTION (2) OF SECTION 3.

Serial number.	Description of the goods.	Point of levy.	Rate of tax.
(1)	(2)	(3)	(4) PER CENT
1	Typewriters, tabulating machines, calculating machines and duplicating machines and parts thereof.	At the point of first sale in the State.	7
2	All clocks, timepieces, and watches and parts thereof.	Do.	7
3	Motor vehicles including motor cars, motor taxi cabs, motor cycles and cycle combinations, motor scooters, motorbikes, motor omnibuses, motor vans and motor lorries, chassis of motor vehicles, component parts of motor vehicles: articles (including rubber and other tyres and tubes and batteries) adapted for use as parts and accessories of motor vehicles not being such articles as are ordinarily also used for purposes other than as parts or accessories of motor vehicles.	Do.	7
4	Refrigerators, air conditioning plants, component parts of refrigerators or air conditioning plants.	Do.	7
5	Wireless reception instruments and apparatus, radios and radio gramophones, electrical valves, accumulators, amplifiers, and loud speakers and spare parts and accessories thereof.	Do.	7
6	Cinematographic equipment including cameras, projectors, sound recording and reproducing equipment, lenses, films, and parts and accessories required for use therewith.	Do.	7
7	Photographic and other cameras, and enlarger, lenses, films, plates, paper, cloth and other parts and accessories required for use therewith.	Do.	7
8	Binoculars, telescopes and opera glasses.	Do.	7
9	Gramophones and component parts thereof and records.	Do.	7
10	Dictaphone and other similar apparatus for recording sound and spare parts thereof.	Do.	7
11	Sound transmitting equipment including telephones and loud speakers and spare parts thereof.	Do.	7
12	All arms including rifles, revolvers, pistols, and ammunition for the same.	Do.	7
13	Iron and steel safes and almirahs ..	Do.	7
14	Mechanical lighters and cigarette cases.	Do.	7

[17th February 1959]

Serial number.	Description of the goods.	Point of levy.	Rate of tax.
(1)	(2)	(3)	(4)
			PER CENT.
15	Bullion and specie	At the point of first sale in the State.	1
16	Cotton waste	Do.	1
17	Cotton yarn waste	Do.	1
18	Artificial silk yarn and staple fibre yarn.	Do.	1
19	Jari	Do.	2
20	All vegetable oils	Do.	3
21	Chemical fertilizers, that is to say— (1) ammonium sulphate, (2) ammonium nitrate, (3) urea, (4) ammonium chloride, (5) sodium nitrate, (6) calcium ammonium nitrate, (7) super phosphate single, (8) super phosphate triple, (9) rock phosphate, (10) di-calcium phosphate, (11) potassium chloride (muriate of potash), (12) sulphate of potash, (13) mono ammonium phosphate, (14) di-ammonium phosphate, (15) Bone meal, (16) any mixture of one or more of the articles mentioned in items (1) to (15) and one or more of the organic manures.	Do.	3
22	Any pen, pencil or pen and pencil set, sold for Rs. 20 or more.	Do.	3
23	Machinery (other than those falling under item 22, including any article, implement, contrivance, apparatus or part of such machinery made of any metal (not being a typewriter, tabulating machine, calculating machine and duplicating machine and parts thereof), hardware iron and steel (other than those mentioned under declared goods) and all articles made therefrom (excluding articles used for agricultural purposes) and all items specifically provided in the schedule.	Do.	3
24	Milk foods (excluding fresh milk) but including milk powder.	Do.	3
25	Acetide	Do.	3
26	All kinds of wood and timber and similar articles (excluding firewood and charcoal).	Do.	3
27	Ice and ice fruits	Do.	3
28	Confectionery (tinned, packed or otherwise).	Do.	3
29	Biscuits and cakes (packed, tinned or otherwise) excluding bread).	Do.	3
30	Precious stones, namely, diamonds, emeralds, rubies, pearl pearls and sapphires, whether they are sold loose or as forming part of any article in which they are set.	Do.	3

17th February 1959]

Serial number.	Description of the goods.	Point of levy.	Rate of tax.
(1)	(2)	(3)	(4)
			PER CENT.
31	Chicory	At the point of first sale in the State.	5
32	Coffee, that is to say, any one of the forms of coffee such as coffee beans, coffee seed (raw or roasted), coffee powder, but not including coffee drink.	Do.	5
33	French coffee (if the coffee portion of the French coffee has not already suffered tax in this State under item 34).	Do.	5
34	Cement	Do.	5
35	Kerosene	Do.	5
36	Tea, that is to say, any one of the forms of tea in which it is sold but not including tea drink.	Do.	5
37	Soaps	Do.	5
38	Bicycles, tandem cycles and cycle combination, tyres, tubes and accessories and parts.	Do.	5
39	Leather goods of all kinds excluding footwear.	Do.	5
40	Foamed rubber sheets, cushions, pillows and other like articles.	Do.	6
41	All electrical goods, instruments, apparatus, appliances and all such articles, the use of which cannot be had except with the application of electric energy, including fans, lighting bulbs, electrical earthenware and porcelain and all other accessories and component parts, either sold as a whole or in parts.	Do.	6
42	Crockery and cutlery, including knives, forks and spoons, articles made of glass, China porcelain or glazed earthenware adopted for domestic use.	Do.	6
43	Vacuum flasks of all kinds	Do.	6
44	Upholstered furniture, sofa sets, dressing table and furniture of all types including those made of steel and pipe carpet (other than those mentioned in item 43.)	Do.	6
45	Vegetable products, that is to say, any vegetable oil or fat, which whether by itself or in admixture with any other substance, has by hydrogenation or by any other process been hardened for human consumption.	Do.	6
46	Paints, colours and varnish lithographic printing, and duplicating inks.	Do.	6
47	Lubricating oils and greases	Do.	6

[17th February 1959]

Serial number. (1)	Description of the goods. (2)	Point of levy. (3)	Rate of tax. (4)
			PER CENT.
48	Tinned, canned, bottled or packed foods or provision (excluding those mentioned under items 25, 29 and 39).	At the point of first sale in the State.	6
49	Camphor	Do.	6
50	Mercury	Do.	6
51	Scents and perfumes, powders, snows, soot, hair oils, soot sticks, cosmetics and toilet requisites, except soap.	Do.	6
52	Fur and skins (other than those of cattle, sheep and goats) and articles of personal or domestic use, made thereof.	Do.	6
53	Fire works, including coloured matches.	Do.	6
54	Glassware bottles and phials, funnels, globes, glass parts of lamps, sheets and other plates, and photo and other frames.	Do.	6
55	All varieties of tractors and bulldozers.	Do.	6
56	Plastic sheets and fabrics and articles made thereof.	Do.	6
57	Folding umbrellas and parts.	Do.	6
58	Musical instruments	Do.	6
59	Wool, including dyeing and tanning materials.	At the point of last purchase in the State.	3
60	Raw wool	Do.	3
61	Palmyra fibres and stalks	Do.	2
62	Sugarcane	Do.	3
63	Potatoes	At the point of first purchase in the State.	2

THE SECOND SCHEDULE

DECLARED GOODS IN RESPECT OF WHICH A SINGLE-POINT TAX ONLY IS LEVIABLE UNDER SECTION 4.

Serial number. (1)	Description of the goods. (2)	Point of levy. (3)	Rate of tax. (4)
			PER CENT.
1	Coal, including coke in all its forms ..	At the point of first sale in the State.	2
2	Cotton, that is to say all kinds of cotton (indigenous or imported) in its unmanufactured state, whether ginned or unginned, baled, pressed or otherwise, but excluding cotton waste.	At the point of last purchase in the State.	1

17th February 1959]

Serial number. (1)	Description of the goods. (2)	Point of levy. (3)	Rate of tax. (4)
			PER CENT.
3	Cotton yarn, but excluding cotton yarn waste.	At the point of first sale in the State.	1
4	Iron and steel, that is to say— (a) pig iron and iron scrap; (b) iron plates sold in the same form in which they are directly produced by the rolling mill; (c) steel scrap, steel ingots, steel billets, steel bars and rods; and (d) (i) Steel plates; (ii) Steel sheets; (iii) Steel bars and tin bars; (iv) rolled steel sections; and (v) tool alloy steel Items (i) to (v) sold in the same form in which they are directly produced by the rolling mill.	Do.	2
5	Jute, that is to say, the fibre extracted from plants belonging to the species <i>Corchorus capsularis</i> and <i>Corchorus olitorius</i> and the fibre known as mesta or bimli extracted from plants of the species <i>Hibiscus Cannabipinus</i> and <i>Hibiscus sabdariffa</i> var <i>albus</i> , whether baled or otherwise.	Do.	
6 (a)	Oil-seeds, other than cardamom that is to say, seeds yielding non-volatile oils used for human consumption or in industry, or in the manufacture of varnishes, soaps and the like or in lubrication and volatile oil used chiefly in medicines, perfumes, cosmetics and the like.	Do.	
(b)	Cardamom	At the point of first purchase in the State.	
7 (a)	Raw hides and skins	At the point of last purchase in the State.	
(b)	Dressed hides and skins (which were not subjected to tax under this Act as raw hides and skins).	At the point of first sale in the State.	

[17th February 1959]

THE THIRD SCHEDULE.

GOODS EXEMPTED FROM TAX BY SECTION 8.

Description of goods.

- 1 Motor spirities defined in the Madras Sales of Motor Spirit Taxation Act, 1939 (Madras Act VI of 1939).
- 2 Tobacco and its products.
- 3 Any goods on which duty is levied or leviable under the Madras Prohibition Act, 1937 (Madras Act X of 1937), or the Opium Act 1878 (Central Act I of 1878) on the entire quantity of such goods and not merely on any ingredient which forms part of such goods.
- 4 All varieties of textiles (other than durries, carpets, druggets and pure silk cloth) made wholly or partly of cotton, staple fibre, rayon, artificial silk or wool including handkerchiefs, towels, napkins, dusters, cotton veils and velveteen, tapes, niwars and laces and hosiery cloth in lengths.
- 5 Sugar including jaggery and gur.
- 6 Handspun yarn.
- 7 Handloom cloth.

I certify that this is a Money Bill.

U. KRISHNA RAU,
Speaker,
Madras Legislative Assembly.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Wednesday, the 18th February 1959.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

“ Worries of Kumbakonam ”

* 61 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether the attention of the Government has been drawn to the recent proceedings of the Andhra Pradesh State Legislative Assembly in which references were reported to have been made about “ worries of Kumbakonam ” borne by Andhras while in the composite State of Madras; and

(b) if so, whether the Government propose to address the Andhra Pradesh Government for the deletion of such references in public records?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of Hon. the Chief Minister: (a) Yes, Sir.

(b) No, Sir.

SRI T. PURUSHOTHAM: Is it fair that anybody should make such a statement as this and are we not to lodge our protest?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I think these things are better ignored.

SRI T. PURUSHOTHAM: Is there no remedy when such a disparaging reference is made about a great town in our State and is there not an inter-State convention in these matters?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I do not think there is any great disparagement. In fact, certain words have got slang meanings and we should not go very much by the slang meaning. We should respect the real meaning it gives.

DR. A. SREENIVASAN: Is it a fact that the word ‘ Kumbakonam ’ is found in the Oxford Concise Dictionary and that a meaning is given there?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I think the hon. Member can look up the word in the dictionary instead of putting this question in this House.

[18th February 1959]

SRI T. PURUSHOTHAM : Will the Government consider the question of taking up this matter in the Zonal Council to express our resentment and, if possible, to evolve a code of inter-State conduct in the matter of public utterances by State dignitaries?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, that would become an instance of falling from the sublime to the ridiculous.

District Forest Office, Chingleput

* 62 Q.—**VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN :** Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to shift the District Forest Office at Chingleput to Madras; and

(b) if so, the reason therefor?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) & (b) The Chief Conservator of Forests has proposed the abolition of Saidapet Division, consequent on the transfer of Satyavedu to Andhra Pradesh if the Pataskar award is to be implemented and to add the ranges of Saidapet Division to Chingleput Division with Headquarters at Saidapet. The matter is under consideration.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : ஏற்கெனவே, செங்கற்பட்டு ஜில்லாக் கலெக்டர் அலுவலகம், ஜில்லா போர்டு அலுவலகம், தாலுகா ஆபீஸ் முதலியவைகள் எல்லாம் சென்னையிலேயே இருக்கின்றன. இதுவும் கூட இங்கே வந்துவிட்டால், ஜன நெருக்கம் மிகுந்த சென்னையில் இன்னும் சங்கடம் அதிகரிக்காது?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : அவ்வாறு ஒன்றும் சங்கடம் ஏற்படாது. அனை சென்னை நகரத்திலேயே இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. சென்னை நகரத்தில் இருப்பவையும் கூட ஜில்லாவின் மத்தியில்தான் இருக்கின்றன.

Farmyard manure and nightsoil compost

* 63 Q.—**SRI V. V. RAMASWAMI** (on behalf of Sri M. Ethirajalu) : Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) the quantity of farmyard manure and nightsoil compost prepared during the years 1957-58 and 1958-59 (up to 1st October 1958); and

(b) the amount of loans disbursed to municipalities and local boards for the manufacture of farmyard manure and nightsoil compost in this State during the year 1958-59 up to 1st October 1958?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) During 1957-58 a total quantity of 293,774 tons of farmyard manure and nightsoil compost was produced by municipalities and panchayats. During 1958-59 up to 1st October 1958, 115,687 tons of farmyard manure and nightsoil compost was prepared. Figures for farmyard manure and compost prepared by cultivators themselves are not available.

18th February 1959]

(b) No loans are granted to municipalities and local boards separately for the manufacture of farmyard manure. Farmyard manure and nightsoil compost are produced under the urban compost scheme and the scheme for the development of nightsoil compost in bigger panchayats. The amount of loan disbursed to municipalities and panchayats for the manufacture of farmyard manure and nightsoil compost under the above schemes during 1958-59 up to 1st October 1958 is Rs. 30,000.

City Transport

* 64 Q.—**SRI G. KRISHNAMOORTHY :** Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether the reservation of seats to women passengers in the front rows in the City Transport buses has been given up; and

(b) if so, the reasons therefor?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) Yes, Sir.

(b) The decision followed the recommendation of the City Transport Advisory Committee.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : May I know the reasons which the Committee assigned for just removing this arrangement?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It has not been removed. Actually 20 per cent of the seats have been reserved for women. Now the last two rows of seats are reserved for women and it has been appreciated by almost every Member of the City Transport Advisory Committee.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Was not the arrangement, under which seats were reserved for women passengers in the front rows, tried for some time and then given up?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The practice of reserving seats in the front rows was tried but it was found to be inconvenient because the ladies had to get in the rear of the bus and walk along to the front portion of the bus. Therefore, now seats are reserved in the rear of the bus.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Would not the Government just see that lady passengers are assigned seats in the front rows and allowed to get in and get out by the front exit?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : How it makes a difference, I do not know. I do not see any difference in allowing the ladies either to get in and get out of the rear seat or to get in and get out of the front seat.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Now they have to compete with men as the entrance for both men and women is the same. But if a front seat is given, then they could get in and get out of the bus without competing with men by the front exit. Sir, this practice is followed in other State buses.

[18th February 1959]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I am sure the hon. Member appreciates that in that case, they will have to come into clash with the persons who are getting out by the front seats.

SRIMATHI S. MANJUBHASHINI: I may give some voluntary information, with your permission, Sir. It was only after consulting the women passengers that it was changed from the front seats to the rear seats. Representations had been received from women passengers that the rear seats were more convenient than the front seats.

SRI T. PURUSHOTHAM: Are the Government going to run separate buses for women passengers?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: We are against discrimination.

State Seed Farms

* 65 Q.—SRI M. ETHIRAJULU: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) the number of State Seed Farms opened in the Block Development areas in 1958 up to date; and

(b) the quantity of seeds produced so far in those Seed Farms?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) 23 farms (10 twin farms and three single farms).

(b) Quantity of seeds produced from 1st January 1958 to 30th September 1958:—

	TONS.	LB.
Paddy	14	354
Cholam	3	1,542
Gingelly	0	2,233
Green manure	5	2,137
Sweet potato	0	1,500
Total	25	1,046

SRI V. V. RAMASWAMI: புதிதாக விதைப் பண்ணைகள் ஆரம்பிக்கும் உத்தேசம் சர்க்காருக்கு இருக்கிறதா, அல்லது இந்தத் திட்டம் கைவிடப்பட்டிருக்கிறதா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: திட்டம் கைவிடப்படவில்லை. புதிய விதைப் பண்ணைகளை மேலும் துவக்குவதாகவும் இல்லை.

[18th February 1959]

Cattle Colony at Madhavaram

* 66 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) the stage at which the establishment of a Cattle Colony at Madhavaram, near Madras now stands;

(b) the details of expenditure so far incurred in this connection; and

(c) whether there is any proposal to start similar colonies in the State?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) An extent of 703.23 acres of lands have been acquired for the colony so far. The formation of an approach road to the colony has been completed. Fencing of the colony, digging of a surface water well and also a bore well are nearing completion. The construction of buildings (residential and non-residential) for accommodating the first unit of 500 milch animals are also nearing completion. Detailed plans and estimates for the Central Dairy which has since been decided to be located at Madhavaram, are being finalised. Orders sanctioning the construction of buildings, etc., for accommodating three additional units of 500 animals each will be issued shortly. The colony is expected to start functioning early in 1959 with the first unit.

(b) The details of the total expenditure incurred up to end of November 1958 are—

	RS.	NP.
(i) Cost of lands acquired and also the cost of staff sanctioned for that purpose.	6,76,391	61
(ii) Expenditure by the Public Works Department on the materials obtained and the construction of the buildings, etc.	11,44,486	55
(iii) Cost of bore-well dug by the Industries Department.	693	75
(iv) Cost of establishment in the Office of the Director of Animal Husbandry.	39,266	07
Total	18,60,837	98

(c) No, Sir.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: சென்னை நகரிலுள்ள கறவை மாடுகளையெல்லாம் நகரிலிருந்து படிப்படியாக அப்புறப்படுத்த வேண்டும் என்பது இந்தத் திட்டத்தின் பிரதான நோக்கங்களில் ஒன்று?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: அதுதான் இந்தத் திட்டத்தின் அடிப்படையான நோக்கம்.

[18th February 1959]

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : அப்படியானால் சொந்தமாகவே கறவை மாடுகள் வைத்திருப்பவர்கள் அவ்வாறு சொந்தமாக வைத்திருக்க அனுமதிக்கப்படுவார்களா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : 4,000 மாடுகள் வைத்துக்கொள்வதற்குத்தான் இந்தத் திட்டம் போடப்பட்டிருக்கிறது. சென்னை நகரிலுள்ள எஸ்ஸா மாடுகலையும் அங்கே வைத்துக்கொள்வதற்காக இந்தத் திட்டம் போடப்பட்டிருக்கிறது.

Examiners for S.S.L.C. Public Examination

* 67 Q.—**SRI G. KRISHNAMOORTHY :** Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) the procedure followed in the selection of Chief and Assistant Examiners for the S.S.L.C. Public Examination; and

(b) whether there is any proposal to change the procedure?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (a) The rules regarding the selection of Examiners are confidential and as such Government consider that it will not be in public interest to furnish any information in this regard.

(b) No, Sir.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Can the Government make the rules of procedure now obtaining more broad-based so that those qualified hands as per the rules who have very little chances may be enabled to get chances?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Even if the rules are to be changed to make them more broad-based, I do not think I will be able to get that information.

Rise in prices of foodgrains

* 68 Q.—**SRI V. V. RAMASWAMI :** Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) whether it is a fact that the recent rise in prices of foodgrains has created a food problem in Government Poultry Research Station; and

(b) if so, whether any alternative food has been evolved and what it is?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) No, Sir.

(b) Does not arise.

SRI V. V. RAMASWAMI : இந்த பெளல்டரி டெவலப்மெண்ட் ஆபீஸர் ஸ்ரீ ராமனாதன் அவர்கள் சென்ற டிஸம்பர் 4-ம் தேதி ஒரு பத்திரிகை நிருபரிடம் கோழிகளுக்கு ஆகாரம் கொடுப்பதில், தான்யங்களின் விலைவாசி கூடியிருப்பதால், மலிவான ஆகாரம் கொடுப்பதற்கு ஜி.ஹி.எ.ஆர்.ம். மாநில சர்க்காரும் சேர்ந்து ஒரு ஜாயின்ட் கிராண்ட் கொடுக்கத் திட்டங்கள் வகுத்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதற்காக என்ன நடவடிக்கைகள் எடுத்திருக்கிறார்கள், திட்டம் என்ன என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

[18th February 1959]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, I only stated that there was no food problem for poultry. But I may add and give this information to the hon. Member.

The feeding of poultry costs about 60 per cent of the total cost of running a poultry farm. As animal proteins and vegetable proteins are usually expensive, a scheme has been started at the Poultry Research Station, Teynampet, with financial assistance from the Indian Council of Agricultural Research to investigate the nutritional value of poultry feed articles, particularly those of local importance. The object is to provide the farmers with formula for balanced mashers that can be easily preferred making use of the farm produce, industrial waste and foodstuffs either unsuitable or not required for human beings, available locally. The scheme contemplates experiments with various feeds to assess their nutritional values over a period of three years in the first instance. The scheme was started on 10th January 1958 and is in progress. The following feeding articles have been included in the preparation of mashers for feeding the experimental birds at present at the Poultry Research Station, Teynampet :—

Ragi, white cholam, cumbu, rice bran, penicillin mycelium residue, tamarind seed, mango seed kernel, lucerne, berseem, sunhemp and mulberry leaf meal, groundnut-cake and fish meal.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Is it not a fact, Sir, that the Hon. the Minister for Agriculture, though a perfect vegetarian, is so much interested in poultry development, that in the City of Madras, the public could have fowl, chicken and eggs at cheaper prices and in larger quantities?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : That is for the hon. Member to judge.

Repatriates from Malaya

* 69 Q.—**SRI V. V. RAMASWAMI :** Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) whether it is a fact that a large number of repatriates from Malaya have disembarked recently at Madras;

(b) if so, the number of such repatriates; and

(c) the measures taken to rehabilitate them?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) Yes, Sir.

(b) Nine hundred and eighty-one repatriates from Malaya disembarked in Madras on 15th November 1958. During the whole year 1958, 2,824 repatriates returned from Malaya.

(c) The Government have not received any representation from the Malayan repatriates or reports from the Collectors indicating the need for their rehabilitation. The question does not, therefore, arise.

[18th February 1959]

SRI V. V. RAMASWAMI : சென்னைத் துறைமுகத்தில் இறங்கு கிரைக்களைப்பற்றிச் சென்னைத் துறைமுக அதிகாரிகள் அந்தந்த மாவட்டக் கலெக்டர்களுக்கு இன்னார் இன்னார் திரும்பியிருக்கிறார்கள் என்று தகவல் கொடுத்திருப்பார்கள் அல்லவா? அப்படியிருக்கக் கலெக்டரிடமிருந்து அப்படித் திரும்பிவந்தவர்கள் என்னென்ன வேலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றி ஒரு அறிக்கை கேட்டு வாங்குவார்களா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : வேறு வேறு இடங்களுக்கு மலையாளிலிருந்து வந்து இறங்கிப் போகிறவர்கள் தான் கலெக்டரை அணுக வேண்டும். கலெக்டருக்குத் தகவல் வந்திருக்கிறதா என்று விசாரித்ததில், இது வரையில் அப்படி ஒன்றும் வரவில்லை.

SRI M. ETHIRAJALU : பொதுவாக மலையாளிலிருந்து இங்கு தாயகத்திற்குத் திரும்புகிறவர்கள் சென்னையில் தான் வந்து இறங்குகிறார்கள். அவர்கள் இங்கு வந்து இறங்கும்போது, அவர்களுக்குப் போதுமான வசதி செய்துகொடுக்கப்படுவதில்லை. இங்கிருந்து ரெயிலடிக்குப் போவதற்குப் போதுமான வாகன வசதி கிடையாது. அவர்கள் தங்குவதற்காகப் பல லாட்ஜுகளிலிருந்து ப்ரோக்கர்கள் வந்து தங்கள் இஷ்டம்போல் அழைத்துச் சென்று ஏமாற்றம் நடக்கிறது. மேலும், அவர்களுக்கு என்று ரெயிலில் அதிகம் கார்டுகள் கோர்க்கப்படுவதில்லை. ஊர் போகும்போது ஜன நெருக்கடியால் அவர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள், நான் தேரில் கேட்டதைச் சொல்கிறேன். ஆகவே, அப்படி வருகிறவர்கள், தங்கள் வீடுகளுக்குப் போய்ச் சேரும் வரை நமது அரசாங்கத்தார் நல்ல வசதி செய்து கொடுப்பார்களா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : அம்மாதிரி ஒரு புகாரும் அரசாங்கத்திற்கு வரவில்லை. இரண்டாவதாக, மலையாளிலிருந்து வருகிறவர்கள் எல்லோரும் சென்னை ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்ல. மற்ற ராஜ்யங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் வருகிறார்கள். அப்படி அவர்கள் வந்து மற்ற ராஜ்யங்களுக்குப் போகிறார்கள்.

Constitution of Madurai as City Municipal Corporation

* 70 Q.—**SRI T. PURUSHOTHAM :** Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state whether there is any proposal before the Government to constitute Madurai as a City Municipal Corporation?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : No, Sir.

SRI T. PURUSHOTHAM : Was not such a request made by the Madurai Municipal Council and was the question ever considered?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : Yes, Sir. Such a request was made and was considered. It was decided that it was unnecessary to take up that question immediately.

SRI V. V. RAMASWAMI : ஒரு நகரம் காப்பரேஷனாக வேண்டுமென்றால், அதற்கு என்னென்ன தகுதிகள் இருக்கவேண்டும்?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : என்னென்ன தகுதிகள் இருக்க வேண்டுமென்று இப்பொழுது நிர்ணயம் செய்யப்படவில்லை. சென்னையில் உள்ள ஜனத்தொகை போல் மதுரையில் இன்னும் உயரவில்லை. ஆகவே, அதற்கு என்னென்ன தகுதிகள் வேண்டுமென்று நிர்ணயிக்கும் ஒரு ஏற்பாடும் ஆகவில்லை.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[18th February 1959]

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—GOVERNMENT BILL

THE MADRAS GENERAL SALES TAX BILL, 1959 (L.A. BILL NO. 6 OF 1958)—cont.

SRI M. SESHACHARIAR : Mr. Chairman, in welcoming the Bill, I wish to say a few words. In this Bill, there is a bright side containing certain aspects which have got to be appreciated. As a matter of fact, for most of the materials classified in the First Schedule to the Bill, they have to pay a tax of 2 per cent *plus* an additional tax of 1-9/16 per cent. That is a multi-point one. Now, in most cases—at page 36 of the copy of the Bill that has been supplied to us—we see that most of the materials which were subjected formerly to 2 per cent tax *plus* an additional tax of 1-9/16 per cent (which was multi-point) are now proposed to be subjected to a single-point tax. I find that in other cases also where it was a multi-point levy, it has been proposed to convert it into a single-point levy, in accordance with the recommendations of Dr. Lokanathan. That would be advantageous not only to the customer but also to the dealers concerned.

Sir, the other point that I would like to submit is this. Previously, after the Deputy Commercial Tax Officer passed an order, the appellate authority was the Commercial Tax Officer. The Commercial Tax Officer was both the assessing authority and appellate authority. Now, under the present Bill, the Commercial Tax Officer is removed from being the appellate authority. The whole question is going to the Commissioner—a post which they are creating now—and it goes by stages up to the High Court. Then there was provision in the previous Act for prior appeal to the Board and then to the High Court. Both these provisions are available and the men dissatisfied with the levy can right through go to the Commissioner.

There are other aspects which really may do a great deal of harm to merchants. I also think that some of the provisions may cause a great deal of hardship because we find the extraordinary provision which was not there in the prior Act. For a slight fault, namely, that of goods under transport not being covered by a delivery note or a bill of sale, the goods can be confiscated. There is a great deal of danger in having this provision. This is very dangerous because in certain cases goods are kept under suspense account and they are not brought into proper account. In those cases it will cause a great deal of hardship to the persons concerned. There are also other cases where in a transaction between a consignor and a consignee goods are not brought into the regular account but are kept under suspense account. There also there is the likelihood of the officers seizing those goods. Where payment of tax is sought to be evaded, some other kind of punishment would be proper than confiscation of goods. Perhaps, double the amount of tax normally due on the goods would satisfy the purpose in such a case. The provisions about composition of offences and penalty for wilful non-disclosure are very drastic. The penalty for non-disclosure appears

3-20
p.m.

[Sri Mohamed Raza Khan] [18th February 1959]

Really the Hon. Sri R. Venkataraman deserves our congratulations. Even otherwise, I should say that there is one aspect or rather one characteristic of his which I really very much admire. My esteemed Friend Sri V. V. Ramaswami, whom we and, as a matter of fact, the Hon. Minister regard as an expert on sales tax might have observed one characteristic of the Hon. the Minister for Industries. We are very happy we have an expert on the Opposition on sales tax. Incidentally, I may say that we have too many experts on law and other matters. Well, the hon. Member might have noticed one characteristic of the Hon. Minister, namely, his tenacity. I do not use the harsh word 'obstinacy'. If he holds a point of view, that point of view should be accepted. But he had a way of doing things. With a smiling face, never losing his temper, he will put forth his case. Whatever be the line of argument, whatever be the suggestion, whatever be the persuasion, ultimately his smile wins over the opponent and what he said originally stands.

May I bring to your kind attention the real object in bringing in this comprehensive Bill? If the Hon. the Minister for Industries now in charge of sales tax had gone through the proceedings of the Legislative Assembly and the Legislative Council from 1948 onwards, he would have found how there was a persistent demand in both Houses for changing from a multi-point levy to a single-point levy. It was said that the merchants, trade, business associations and Chambers of Commerce were ready to pay single-point tax even at a higher rate than going through the difficult process of the multi-point sales tax. That is one aspect. The second aspect is that, time and again, the various hardships and difficulties or rather the harassment caused to the business community was brought to the notice of the Government. This was the main object on the demand for a comprehensive Bill. Rightly did the Minister accept the proposition to bring forward a comprehensive Bill. Not only he accepted the demand, but he even went to the length of appointing an expert (Dr. Lokanathan) to go through the whole sales tax question and submit a Report. Of course, as was said by many a Member, Dr. Lokanathan has produced a very valuable document, valuable not only for our State but also for the other States. I am not now saying anything in any spirit of criticism. I might say that the Minister in charge used Dr. Lokanathan's Report to the best advantage. After all, it is not the personal interest of the Minister that is involved. It is only to fill up the coffers of the Government that this Bill has been brought forward. I agree. He has used Dr. Lokanathan's Report to the maximum advantage. Fresh from his trip to the U.N.O., having faced many bigger personalities, he had the capacity to use Dr. Lokanathan's Report wherever it suited him, and where it did not suit him, he forgot it completely. Small people like us were rather in a very disadvantageous position. I am just trying to state how the Minister was anxious that as much revenue as possible should accrue to the Government by means of this new legislation. He kept Dr. Lokanathan, if I could use that word, in complete abeyance,

18th February 1959] [Sri Mohamed Raza Khan]

when his Report did not suit him. But when it suited him, his Report was brought in every minute. When it did not suit the Minister, Dr. Lokanathan was forgotten for hours. If I am not digressing, I may say, now that the Madras Government are going to pass this legislation, I will not be surprised if other States seek the help, advice and assistance of our Minister for Industries in framing their sales tax law, so that they may also increase their income from this sales tax. This is a compliment to our Minister which I am trying to place on record. Both the Minister for Industries and the Minister for Finance, when they have said with all the sincerity at their disposal that they are committed to the Second Plan, cannot afford to take risks. They have to spend a lot of money. Recently they increased the allowance to their Non-Gazetted Officers by Rs. 5, which means an expenditure of rupees 175 lakhs per annum. This is a basic factor before them. True, they were not prepared to make drastic changes which some of us might have found necessary. We had some sincere feelings in trying to make some changes just as the Ministers too on the other side had. But the Minister gave an assurance not only in the Select Committee but also on the floor of the other House that, after watching the results accruing out of the present sales tax legislation for two years, the Minister for Finance and the Minister for Industries would surely try to make the necessary changes and give relief as far as possible. But, Sir, it is only an assurance and not a commitment. Our Ministers nowadays are very careful in giving assurances.

SRI A. M. ALLAPICHAJ : What is the difference between the two?

SRI MOHAMED RAZA KHAN : It is for you to interpret, from the legal point of view. Therefore, a sort of assurance was given that they would surely change the position. Many hon. Members are aware that when once a tax is levied—no doubt it may be a temporary measure, it may be an expediency, it may have been levied for a particular year just to meet the deficit of that year—that tax becomes a permanent one later on. We know from experience that all taxation measures have got a tendency to become permanent. A measure may start at first as a temporary measure. It may be a measure of expediency. It may be for a particular year. The Minister for Finance may say in his Budget proposals, either while introducing the Budget or in replying to the Budget debate, 'Well; it is only a temporary measure; I cannot help it; the deficit is so much; I have to find the money to cover the deficit; therefore, for this year we must levy this tax'. I am only trying to say that when once a tax is levied, it becomes permanent thereafter. In my limited experience of the Legislature for eight or ten years, I have never known of any reduction in any tax. It may be that under the sales tax law, the Government give exemption here and there, which might involve a few thousands or a few lakhs of rupees. Now that an assurance has been given, I am

[Sri M. Seshachariar] [18th February 1959]

to be too much. Even in regard to composition of offences, the provision for collecting Rs. 1,000 or double the amount of the tax recoverable is drastic and I do not think such a provision is found in respect of any other tax or as far as the other States are concerned.

The other new clause that is added is this. Normally we see in the business field people disposing of their goods or selling them on credit account. Very often the amounts are collected after two or three months or sometimes even after one year. But the provision made in this Bill is that if the tax assessed is not paid within the time specified, the assessee should pay an interest at half a per cent on such amount for each month for the first three months after the date specified and at one per cent on such amount for each month subsequent to the first three months. This is drastic because there are a number of merchants who sell things on credit and this will cause a great deal of hardship to them.

The other provision is this. It is one thing to say that they are finding it very difficult to collect the amount in certain cases. But to say that the creditor of the assessee must also be proceeded against is, to some extent, reasonable because it has to be collected from the creditor. Even in cases coming before the Courts the amount has to be collected from the creditor. But here it is considered a charge upon the assessee. That, I think, is a disadvantage imposed on other creditors. Normally, if it is a tax due to Government, it has a prior charge over the decrees of many others. But here also to create a charge is unnecessary. It will create a sense of alarm in the minds of people who are made parties to the transaction, and the amount also is made a charge upon their properties. That is a disadvantage.

Then, I come to the vexed question about clause 59. Many of the Members have opposed it. As the Hon. Minister has himself admitted, it is not found in any of the Acts of other States. The point is this. The Hon. Minister was stating that it was taken from the Indian Tariff Act. The Central Government have power in that regard. They can levy a tax even at the time when the Legislature is not in session. They do not even issue an Ordinance. It is only by notification that the tax or assessment is varied. I can only state that we are only effacing the powers of the Legislature which is not usually done. I think it is only under certain conditions, whenever the Legislature delegates powers to other bodies or to a particular person, that this sort of thing is done. The method of it is described in the law. It is only in regard to the practical working of the law, in regard to filling up of certain particulars, that the delegation is made. The method is practically prescribed by the Legislature itself. But to take away the powers of the Legislature completely and to say that some other body would legislate on behalf of the Legislature, I think, may not be legal. The Hon. Minister must know more about it. But to seek the authority of the Indian Tariff Act, I think, would not be proper

18th February 1959] [Sri M. Seshachariar]

because it is an Act of 1934 which was subsequently amended. The original Act of 1934 was intended primarily for imports and exports. Subsequently, some other provisions were also added. But in the case of the present Bill, it would be a drastic provision to delegate such a power. That is a new provision that has been added now.

As against these disadvantages that I have mentioned and the new clauses that have been introduced, I submit, on the whole, in regard to evasion which is often complained of, the Bill has left out of consideration several places where the tax could be evaded. For example, there are foodgrains. This is a matter which the hon. Members and the Hon. Ministers have to consider carefully. The rate of levy formerly was two per cent. The Hon. Minister might say that it is now reduced to one per cent. In regard to foodgrains, one thing has got to be admitted. Whatever we might say, there is a great deal of evasion of tax in respect of foodgrains. As President of a marketing society, I could see this myself. Most of the people have to sell the paddy that is grown only through the marketing society and the marketing society only acts as a commission agent. Even in those cases we are not able to find out the real names of purchasers because most of the merchants are not prepared to disclose their names for fear of being traced by the sales tax authorities. Therefore, it may be that there are a small number of co-operative societies which pay the entire tax. But in most cases grain merchants do not disclose their names. I find a number of merchants purchasing paddy from agriculturists but they do not issue bills. They have no such account which could be definitely fixed upon as evidence of purchases made by them. Therefore, the point for consideration is only this. When the rate of tax is reduced to one per cent, the yield may be very little. Probably the Hon. Minister might think that it would yield much more. Why I say it would be much less is this. During the period of rationing, it was possible to collect the tax because we had perfect accounts. You could easily trace how much has been purchased and how much tax could be collected. But now it is so very difficult to find out all these things. Most of the merchants may try to evade payment of the tax. Therefore, there is less possibility of detecting the entire thing and collecting the tax.

With these words, I support the measure.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Mr. Chairman, Sir, I join hands with my esteemed Friend Sri Balasubramanya Ayyar in paying our encomiums and tributes first to the Hon. the Minister for Industries for the pains which he has taken right through the whole year, the fund of information that he has at his disposal, the way in which he conducted the deliberations of the Select Committee and also the way in which he was able to bring to bear his good and rich experiences on the consideration of this legislation. While I am on this subject, I feel that our appreciation is also due to the various officials who have helped him and helped him considerably as is evident from the day-to-day proceedings of the Select Committee.

[Sri Mohamed Raza Khan] [18th February 1959]

sure the Government, as a whole, or the concerned Minister, if the Government really find that they are getting much more than they expected (or if I could use the expression 'warranted'), would come before this House and give relief to the business community.

On the question of multi-point levy and single-point levy, my esteemed Friend Sri V. V. Ramaswami has bestowed a lot of attention. He said that the Minister had put the multi-point levy at two per cent. The Minister had the alternative of either a single-point levy at a heavy rate or a multi-point levy at two per cent. May I draw the attention of the Hon. Minister to the fact that every measure of tax brings some windfall to Government? He may just remember that the sales tax, which went on progressively increasing from 1939 from one-fourth per cent to one per cent in 1948, was raised to 1-9/16 per cent, that is, quarter anna per rupee. The conversion of the old coinage into the naya Paisa coinage was really a windfall to the Government of Madras. May I draw your kind attention, Mr. Chairman, to the fact that from 1-9/16 per cent, the Government raised the tax to 2 per cent? They had a very good argument—a convincing argument—that they had to think in terms of naye Paise and that there was no point in having 1-9/16 per cent. They said, "instead of saying 1-9/16 per cent, we shall have it as 2 nP." But the difference between the two is 25 per cent increase. This is not a small difference. From nearly 1½ per cent we have increased it to 2 per cent. This is the background of the sales tax.

Reference has been made by many a Member to the salient points in the Bill. As regards the tax on food, I know how Members feel strongly. While the Minister had all sympathy in regard to the question of giving relief to perishables and foodgrains, he rather chose to stand by the advice tendered by Dr. Lokanathan that all commodities should pay tax to Government. But when it came to a question of the rate of tax, the Minister chose to make it one per cent instead of adopting the recommendation of half a per cent made by Dr. Lokanathan. He showed some concession in raising the taxable limit to Rs. 30,000. I do not think it would be possible for the Government to reduce the tax from one per cent to half per cent. It is no use dreaming that there will be a reduction in tax. It is not possible. (Interruption by Sri A. Gajapathy Nayagar.) I take things as they are. Unless the hon. Member has so much of influence to persuade the Government to reduce the rate, I do not think the Government will reduce the percentage. I think that the Government could at least raise the limit from Rs. 30,000 to Rs. 36,000 or more, so that a good number of people in the trade may not come within the purview of the sales tax legislation. At best they can exempt persons with a turnover of Rs. 36,000 or Rs. 40,000 from this sales tax.

Then, Sir, reference has been made to the evasion of tax. This is not a new thing. I feel that this Bill has gone a long way in tightening up the working of the sales tax legislation, and I am

18th February 1959] [Sri Mohamed Raza Khan]

sure that every Member is one with the Government in seeing that evasion is put an end to and put down with a stern hand. No one should have any sympathy for those traders who collect the tax from the people but do not pay it to the Government. This legislation, I am sure, will work in such a way that we may have the satisfaction of saying that the Hon. Sri R. Venkataraman has done well to prevent evasions of tax. As far as evasion of tax is concerned, he has succeeded and succeeded to a great extent. This is a very good thing. I am sure that the entire sympathy and support of the House is there for the Government so far as the prevention of evasion is concerned.

There are other important features also in the Bill. Reference was made by the Minister to the separation of appellate functions from the assessment functions, and the constitution of independent sections. I am sure with these changes in the present system, the legislation will work very well with regard to the collection of every pie that is due to the Government. It may also be possible for the Minister for Industries to come forward later on to give relief. On an honest calculation, if a few more crores of rupees are got—I am not sure now what amount of revenue the Government would get—I hope the Hon. the Minister for Industries will come before this House or the other House and say, 'Well; I am getting much more revenue than expected, and I have come here now to fulfil the promise made some time in the month of February 1959'.

SRI V. V. RAMASWAMI: Meanwhile, the Third Five-Year Plan would have come in.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, as far as these proposals are concerned—I mean the proposals that emanated from the Select Committee—at one stage, I had my own doubts that the Hon. Minister, intelligent man as he was, might have reserved something for the Legislative Assembly so that he might say, after taking into consideration the discussions that took place in the Assembly, that he would agree to give some relief here and some relief there. In spite of the criticisms and suggestions made on the floor of the other House also, he has said, 'Well, I am here, I am going to satisfy you and that too by giving some reliefs.' He has given some relief in the case of an unknown commodity, palmyra fibre, which is known only in the district of Tirunelveli and nowhere else and some 'chekkus' and that too as a result of thousands of telegrams received from the concerned people. These two commodities have been a little fortunate in that respect. I think the other provisions have been accepted as they emanated from the Select Committee. I do not find many changes made by the Assembly in the Bill as it emanated from the Select Committee.

Sir, I do not want to talk much. I just want to refer to one or two very important matters. It is not my intention, Sir, to waste your time and the time of this House by referring to small matters

[Sri Mohamed Raza Khan] [18th February 1959]

such as that the Government should reduce the tax to 2 per cent in the case of certain articles and to 1 per cent in the case of certain other articles and so on. In that strain, we can go on talking for two hours and even more. That is not my intention at the present moment. It is all right for politicians to argue in that strain. Well, Mr. Chairman, I say I shall take 3 minutes but take 10 minutes and even 15 minutes at times. But, I have no idea of doing that just now. I just want to make reference to a few important points. That is all.

I wish to refer to hides and skins. The Hon. Minister also made a reference to them. At that time, I was not very sure of the facts, and so, I did not make a mention of that matter. I did not want to argue the point with the Hon. the Minister for Industries without knowing the facts. Now, he said that some change had been made and he also referred to the rate of tax in this connexion. Might I tell him that this industry is very peculiar? In that industry, the raw materials are purchased, converted and exported to the other countries. Ninety to 95 per cent of these are exported to foreign countries. Unfortunately, our Government or the people who export these have practically no control over the sale or auction of these things in the foreign countries. They are, unfortunately, at somebody's mercy. I am, therefore, requesting the Hon. the Minister for Industries to take up the matter with the Government of India and stress the need for finding out ways and means to see that the sales take place in our country rather than in some other country. Unless something is done in this respect, we will have to be at the mercy of those people. So far as hides and skins are concerned, there is no sellers' market but there is only the buyers' market. When the Hon. the Minister for Industries said that this industry was in a very good position and so could afford to pay the tax, I have to submit, I could not agree with him. Even an increase of quarter per cent or half per cent will affect the industry considerably. I know many traders and merchants in this industry had their fingers burnt because of so many factors and so many handicaps. No doubt, the Hon. the Minister for Industries is a very capable and able lawyer, a very good politician and also a very good debater. He possesses all these qualities. But, he has never been a businessman. So, unfortunately, he cannot know the difficulties of businessmen. In spite of his capacity in the other fields, I am afraid, because of his lack of experience in business, he is not able to appreciate these difficulties. Even though the rate of levy may be one per cent or two per cent, the effect on the commodity, particularly as it is an exportable commodity, will be great. I find the Deputy Chairman is looking at me very keenly. He may make some point if he wants, in the course of the debate. I request the Hon. Minister to make a thorough and clear examination on the presentation of these facts now. He will surely do well to see that some relief is given to this industry. If he could completely abolish this tax, it is well and good. Just because I have made these points, I do not wish the Minister to stand up and say, 'Well, Mr. Raza Khan has made these points.'

18th February 1959] [Sri Mohamed Raza Khan]

So, I give complete relief to this industry.' I do not want him to do that. Let him carefully study these aspects and then come to some decision.

There is one other aspect. My hon. Friend Sri Balasubramanya Ayyar, with his legal acumen, dealt with it at considerable length. It is with reference to clauses 17 and 59. I do not know whether our esteemed Friend Sri Patanjali Sastry, with all his legal experience, is going to talk on all matters or is going to confine his remarks to this aspect. Not that I wish to commit him to any particular line of argument. He may talk on all aspects. The other day, you may remember, there was a discussion, and the Hon. the Finance Minister was here then, about the fundamental point relating to delegated legislation. No doubt, the Party is electing the Ministers and they are responsible to the elected representatives. They have got a majority but, unfortunately, a very huge majority. In spite of that, it was argued whether it was in the fitness of things or whether it was constitutionally right on their part to take too much of these powers. I think there was a good deal of discussion between the Hon. the Minister for Finance on the one side, who is also our Law Minister, and a very important, great luminary, Sri Patanjali Sastry on the other side. Now, I ask whether the Government are right in taking so much of power under clause 59 which says 'the Government may by notification change, add to, alter . . .'. Of course, it may be said that there is the proviso which says that a Bill should subsequently be introduced in the Legislature and that it should become law within a period of six months or so. The whole question is this. The Hon. the Minister for Industries with his experience in the Central Parliament has dealt with this subject in his own able way and tried to draw an analogy for the Sales Tax Bill with the Indian Tariff Act. I, for one, with my little experience can categorically and emphatically say that there is no analogy between these two Acts. So far as the Central Act, the Tariff Act is concerned, it is a different question altogether. That Act levies a sort of duty, so to say, on certain goods. In their case, it is no doubt necessary to take steps to see that the merchants and businessmen do not corner the goods. But, so far as the sales tax enactment is concerned, there is nothing of that kind. Knowing the business technique to some extent, we know there was no case of the merchants and businessmen cornering the goods in any way. So, I can emphatically say that there could be no relation between these two enactments. The Tariff Act of the Central Government is quite different from the Sales Tax Act of this Government. The purposes and objects of these two enactments are different and there is nothing in common between these two. Of course, the Hon. Minister took great pains to explain the Tariff Act at some length. I am afraid he is not on very strong and sound grounds so far as this aspect is concerned. But accustomed as he is to argue things in a nice way he has argued the point. However, the fact remains that there cannot be any relation between these two enactments. In spite of his convincing arguments, I fail to be satisfied that there can be any such analogy as drawn by the Hon. Minister. The very power which

[Sri Mohamed Raza Khan] [18th February 1959]

3-50
p.m.

is inherent in the Legislature must be retained with it. In the case of Money Bills, there are certain procedures which have to be followed. Now, by a simple process as is contemplated in clause 59, which they have very cleverly introduced I should say, the Government are taking very great powers. Even yesterday, I raised this point. Suppose, for argument's sake, I put it this way. In the Budget proposals for the coming year, which the Government may be submitting to the Legislature next month and which may take effect from April or so, suppose there is a deficit to the extent of Rs. 2 to 3 crores. Will the Finance Minister give effect to certain taxation proposals straightway in this State where the tax burden is the maximum and where almost a saturation point has been reached so far as taxation is concerned? They do not have any other source of revenue to tap. Therefore, by an easy process, the Government can raise the rate of levy from two per cent to three per cent. It may look simple on paper. But what are the implications? It is really confronting the Legislature with a proposal. The notification will be made and the reactions of the Members and the public will all be ignored. They will be of no practical value. Once the notification is issued, all our discussions become useless. It is fundamentally wrong for the Government to assume powers which they should not. Of course, they have a huge majority and one argument they may advance is: 'If we do anything wrong, throw us out'. How is it possible to throw them out when they have such a huge majority? It is a question of constitutional propriety. We should not give the Government so much power, a power which is not inherent in the Government but is inherent in the Legislature. I do not want to say anything more on this point. I am in entire agreement with what my esteemed Friend, Mr. Balasubramanya Ayyar, has said and I leave it to other Members with legal experience to say more on this point, because I do not have legal knowledge.

Sir, in conclusion, let me say whatever we have said was actuated by the desire on our part that the Act should work well and that evasion should be checked. The merchant class as a whole is anxious that it should be free from harassment. I hope the Government will see to this and I am confident that if the Government are able to get much more than they expect, they will fulfil their promise to exempt as many commodities as necessary from the levy of sales tax.

DR. T. V. SIVANANDAM: Mr. Chairman, sales tax has come to stay. It has not only come to stay but is going to be imposed on every article that is found in the world. The Government have now come forward with single-point levy in respect of 63 articles given in the list. I hope, Sir, this list will be enlarged whenever necessary. I find in the list 'cinematograph films and other accessories'. But I do not know why X-ray machinery and accessories are not put in the list. I would request the Hon. Minister in charge of the subject to look into the matter and see that X-ray films and accessories are placed under single-point levy. Of late, I have found that some of the X-ray Institutes are asked to pay sales tax on the pictures they take. After all, it is not the X-ray films that are being sold.

18th February 1959] [Dr. T. V. Sivanandam]

Properly speaking, we should not give the X-ray films to the patients. We are expected to give only the findings in the X-ray films and the charges are for consultation and the opinion that we give. Such being the case, I do not find any reason why these do not come under single-point levy. Incidentally, I would request the Hon. Minister to see that X-ray Institutes are taken away from the purview of the Sales Tax Act.

Regarding the medicines—coloured mixtures—and the tablets that are being prescribed by the doctors, I find these are subject to sales tax in some of the districts. Things of this sort we know, should not be taxed. About 90 per cent of these are being dispensed by the doctors and given free. Therefore, dispensaries attached to clinics of doctors should not come within the purview of the Sales Tax Act. The Indian Medical Association has represented the matter several times to the Government and I am very sorry to say that the Government have not been able to understand the points it has made. I have, however, no objection to sales tax being levied upon chemists and druggists. Just as in X-ray Institutes, here also the doctors in private clinics give only advice on consultation and the money they get is only for such advice and not for the medicines they dispense. I hope the sales tax authorities will be given suitable instructions in the matter.

Secondly, we see several people are evading this tax. Proper action has to be taken against such people. They should be properly punished. But I am afraid small merchants and petty traders with very little turnover are affected. They are teased and harassed by the sales tax officers. Of course, there is a certain amount of evasion on the part of dealers but the sales tax officers, like Income-tax Officers, themselves judge the turnover of the merchants and assess them to tax. I cannot understand why it is being done like this. Of course, proper accounts have to be maintained. But how can small merchants pay and maintain a separate clerk for maintaining accounts? It is very difficult to have a separate clerk for this purpose. Hence, I request the Government to see that the interests of small merchants who do not get huge profits are protected. Oftentimes, I hear that the merchants are prepared to pay any amount of sales tax but they do not want to be harassed and teased. I am surprised to find why they should come forward to pay sales tax. Are they really paying sales tax? They are only collecting the tax from the consumers and paying it to the Government. They are only collection agents. Therefore, if my Friend Mr. V. V. Ramaswami says that merchants are prepared to pay the sales tax, I do not find there is anything there except that they are prepared to collect it and pay it to the Government. It is not as if the merchants pay it out of their profit. They pay what is collected from the consumers. Therefore, instead of saying that they are prepared to pay, if the hon. Member says that they are prepared to collect the tax from the consumers and without evading or hiding the amount collected, pay it to the Government, I can understand.

4 p.m.

[Dr. T. V. Sivanandam] [18th February 1959]

Then, Sir, we should not torture the merchant class in the process of collecting the tax. I have a soft corner for them. (Sri V. V. Ramaswami : Thank you.) The prosperity of this country and this State, to a very great extent, depends on the traders also. Of course, there might be some black sheep among them who may try to evade paying the sales tax collected. I can illustrate how tax evasion takes place. Suppose there is a company at the State level, called 'A'. That company has got its own agents at the district level. Again, under the district level there are several branches. In the districts and villages, cash bill of the company 'A' alone is issued, thus evading the tax at two or three stages. It is up to the officers to catch hold of these merchants. If they do that, they will be discharging their duties properly. Instead of doing that, they catch hold of small merchants and tease them. That should not be done.

Sir, this sales tax is going to be a great burden on the consumers. Today the tax may be at 2 per cent. Very soon we are going to have our Third Five-Year Plan. The Government may require more money for the execution of schemes that might be included in the Third Plan. Therefore, the Hon. Minister in charge, to raise the additional resources required for the implementation of the Third Plan, might surely raise the rate of tax, as was pointed out by the hon. Member Sri Mohamed Raza Khan. He will not say : We are going to give some remission of tax'. We are bound to have more and more of these taxes. But I would say there should be a limit to taxing the poor consumers. The merchants also must be honest and pay up the tax collected. I know most of them are honest. The officers of the department unnecessarily suspect them. If they want to check the accounts, the officers can call for the books and find out what tax has been collected. Instead of doing that, they send for the merchants several times and the merchants are made to sit under the shade of the greenwood trees in the compound for a number of hours and days. Where there are no shelters, they are even made to wait in the hot sun and spend the entire day in the office when they should normally be attending to their business. I want the officers of the department to show greater human sympathy towards the merchants. Even the clerks in the department have got the power to enter any merchant's shop and seize the books. The books so seized are taken away to the officer and kept there for some months. They are not returned quickly. The merchant is, therefore, forced to keep another book for writing up his accounts. If he does that, the Sales Tax Officer accuses the merchant of maintaining two sets of accounts. That kind of thing is abhorring. The merchants who would otherwise be engaged in their trade, on account of the teasing and harassment by the departmental officers, are not able attend to their normal work, and so, they try to evade paying the tax. If this should continue and if the merchants are not treated humanely, trade would not survive in our country. Repeatedly the Hon. Minister was requested to instruct the officers to show more sympathy to the merchants. The departmental officers are calling themselves servants of the people. But I do not

18th February 1959] [Dr. T. V. Sivanandam]

think that they behave as such. Let them be more humane and decent in their dealings with the merchants. Then only the merchant community will survive. Otherwise, we will be destroying them and indirectly destroying ourselves. I would, therefore, again request the Hon. Minister, even if it be necessary for the officers to seize the books from the merchants, to instruct the officers to deal with the merchants in a more humane and sympathetic way and do the thing as quickly as possible, causing the least trouble to the merchants.

Now, these officers, we find, are going round collecting money for the Small Savings Scheme. These officers are compelling the merchants to pay up a certain quota for them. Certificates are bought by particular people. I found out the reason. They are getting $1\frac{1}{2}$ per cent . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : May I ask the hon. Member, being a responsible Member of the Legislature, whether he has reported against any such officer to the Government?

DR. T. V. SIVANANDAM : Sir, it is very difficult to give instances because the concerned merchants would be caught. Actually these things are happening in my very town and the merchants say so. The Commercial Tax Officer comes and asks the merchants to contribute to the Small Savings Scheme. Even if a merchant had already contributed something to the scheme through the Revenue Divisional Officer, the Commercial Tax Officer demands his quota. Then the Road Transport Authority demands his quota also. The poor merchant has to pay three times, once to the Revenue Divisional Officer, then to the Road Traffic Authority and then again to the Commercial Tax Officer. This is so because there is a commission given on the collections made by the officers. I request the Government to see that the merchants are not unnecessarily burdened like this. Merchants themselves won't come up and say that this thing is happening. But it is still happening. The merchant who does not contribute anything is not obliged. The merchant who contributes to these schemes, gets all sorts of benefit. The other man gets into all sorts of trouble with the Commercial Tax Officer. The Commercial Tax Officer obliges the merchant who gives the most. It is no use asking for concrete instances. Instances we can give. If we give an instance, will the Government safeguard the interests of the merchants? The Government may assure that they will. But in practice it will never happen. The scheme should not be entrusted to the officials. Collections for this scheme should be made by the co-operatives and they should not carry any commission. If the officers were told that collections made by them would not carry any commission, it would be all right. I am sorry the Hon. Minister should demand of me to bring to his notice specific cases. There are any number of such cases occurring all over the place. I would request the Hon. Minister to look into all these and see that the merchants are not very badly teased. I want the Government to give definite instructions to the effect that if instances of teasing

[Dr. T. V. Sivanandam] [18th February 1959]

and harassment are brought to their notice not by the merchants but by responsible people, severe action would be taken against the officers concerned and that they would be punished. Also at the same time, if there is evasion of tax by the merchants, they must be properly dealt with.

Lastly, I would appeal again to the Hon. Minister that X-ray films, X-ray Institutes, dispensaries and clinics attached to doctors should be exempted from the levy of sales tax.

Thank you, Sir.

4-10 p.m. * SRI A. M. ALLAPICHAJ: Mr. Chairman, Sir, I wish to make one or two suggestions. Clause 30 of the Bill gives the Government power to appoint an Appellate Tribunal consisting of a Chairman and two other members. The Chairman should at least be a District Judge and, to that extent, it is all right. But, Sir, the other two members need not belong to the legal profession but they 'may' belong to it. The proviso to explanation in sub-clause (3) (iv) says—

'Provided that, if any case which comes up before a single member (who is not the Chairman) or a Bench (of which the Chairman is not a member) involves a question of law, such single member or Bench may, in his or its discretion, reserve such case for decision by a Bench of which the Chairman shall be a member.'

So, only one member has legal knowledge, and when a question of law comes up, it could be referred to him only. The other two members need not necessarily be lawyers. What I wish to say is that, fortunately or unfortunately, the only profession that is most undefended is the legal profession. The lawyers are defending the whole world except themselves. My Hon. Friend Sri Venkataraman will bear me out when I say this.

MR. CHAIRMAN: They defend each other.

* SRI A. M. ALLAPICHAJ: Sir, I wish to make a suggestion in regard to this matter. When we have got hundreds and thousands of experienced lawyers, what is the meaning of the Government trying to ignore that class of people, especially when questions of law have to be decided by the Tribunal? Of course, it is provided that one of the members should be a Judicial Officer not below the rank of a District Judge. But what about the other two members? They can say that a lawyer should have at least five or ten years' experience as the case may be. For everything, there is an expert. Even for little things, there is an expert. Especially decision on a matter concerning the interpretation of law points does require expert knowledge. Therefore, I wish to say that whenever a Tribunal is constituted and whenever questions of law have to be decided, it is the imperative duty of the Government to see that the members of the Tribunal belong to the legal profession. I think that it has become almost a habit nowadays to ignore this class of people. The Government have also ignored them. If I am wrong in saying so, I will really feel very glad to hear it. But the fact is that that

18th February 1959] [Sri A. M. Allapichai]

section of the people are being ignored. Sir, it is only that section of the people that are the greatest possible supporters of democracy and only in their hands democracy will be safe. I am saying this very seriously because the Hon. the Leader of the House is also a lawyer.

SRI V. V. RAMASWAMI: They can do and undo things.

* SRI A. M. ALLAPICHAJ: Not like merchants.

My hon. Friend Dr. Sivanandam has made out a good case. It rather appears from the several speeches of hon. Members that the class most affected by this Bill is the merchant class. But it is not the case. I must be a little frank in this matter. As a matter of fact, the people who are affected by it are the poorest people in the country. They are the consumers. I do not worry about myself and other hon. Members of this House but it is the poor man that is mostly affected by it. The merchants are in the nature of collecting agents and they collect some money. Please excuse me for saying this. Of course, I have also got so many friends and relatives who are merchants. Perhaps they collect money and keep a major portion for themselves and give only a small portion to the Government. It is happening like that. But they complain about harassment and corruption. Please excuse me if I tell you bluntly that for all these things, merchants alone are responsible. If they are firm and say, 'Because we are quite correct in our dealings, whatever may be the harassment, we are not going to part with any money by way of gratis', then everything will be all right. After all, they are also our people. My hon. Friend Dr. Sivanandam said that we must sympathize with the merchant class. Our merchant class are responsible for so many endowments and charities. Even to-day they are doing those things. They are the most generous people. But the fact remains that they themselves are responsible for harassment and corruption. For instance, they bluntly say privately, "What does it matter if we give Rs. 10,000 by way of gratis if we earn one lakh of rupees?" So, if they are firm, everything will be all right. Then only the whole business community will be all right and then only the whole official set-up will be all right. Therefore, let us not mince matters.

Then, there is another point to be considered. I want to draw the attention of the House to the proviso to clause 3 of this Bill. It says—

'dealers dealing exclusively in one or more of the goods enumerated in the foregoing clause except foodgrains, rice products, wheat products and milk and whose total turnover for a year is not more than thirty thousand rupees . . . ?'

Does the word 'whose' qualify 'dealers'?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I will answer it in my reply.

[18th February 1959]

* SRI A. M. ALLAPICHAJ : There is some defect somewhere.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I would like to know what the defect is.

* SRI A. M. ALLAPICHAJ : I think the word ' whose ' should qualify ' dealers '. Otherwise, it may lead to some doubt or mistake. No doubt, there is the word ' and '.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : The word ' whose ' does not refer to dealers.

* SRI A. M. ALLAPICHAJ : It must refer to ' dealers '. It is not grammatically worded.

4-20
p.m

Sir, now my Friend the Hon. Sri Venkataraman said that we were in the middle of the Second Plan and that we could not take risks. That is true. I think that is correct. Sir, when we introduced Prohibition, we did so—for what purpose?—because we thought at that time that our people suffered on account of drinking. Apart from the moral or ethical aspect of Prohibition, the one thing which influenced us very much was the suffering of our people on account of drinking. People drank and spent all the money they earned. So, our object in introducing Prohibition was to relieve the suffering of our poor people. There is no doubt about that. But now, Sir, sales tax on foodgrains and things like them affects mostly our poorest people. If you make some kind of investigation, you will know it. Suppose the price of rice is high; it is sold at Rs. 1-4-0 a measure or so and then you charge sales tax on that. That may be all right because rich people are affected. But on ragi and such other things which the poorest among the poor are eating, you levy a tax. You say you have to meet the expenditure on the Second Plan. On the one hand, we say that we want to raise the standard of living of our people. On the other hand, what do we see? How can we raise the standard of living of the people with these taxes? Even the poorest family, I think, every month pays some ten rupees by way of taxes. I am not exaggerating. It is no exaggeration. If I exaggerate, please correct me. Even the poorest family pays Rs. 5 to Rs. 10 by way of sales tax. Now we have given an increase of Rs. 5 to our Non-Gazetted Officers in their emoluments. That Rs. 5 is taken away by this tax. I do not find fault with you. What I say is this. Please think over the matter. It is a matter which we have to think over. Even from the point of view, apart from others, of revenue, it should not affect our poor people. We can tax people who can afford to pay. But why should we tax persons who are not able to pay? You will admit very frankly that millions of our people are unemployed and are without work. Therefore, Sir, we must be very careful in matters like that. As the hon. Member Mr. Raza Khan has put it, after one or two years, when Government find that the income from the other taxes is quite all right, they must come forward boldly and say, "Well, we are not going to have the tax on foodgrains."

18th February 1959]

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Mr. Chairman, the Report of Dr. Lokanathan and the Sales Tax Bill are very interesting to read. If one goes through the Schedules and also through the Report, one finds that there is no article in this world, even necessities, which have been exempt from this tax. We find these taxes, then local taxes, imperial taxes, Corporation taxes, and perhaps hereafter taxes by the panchayats also. Certain articles are taxed not at one point, but at a number of points, and that is the painful conclusion that one comes to. The Government have to tax, I do agree. But they have not made a distinction between the necessities of life and other articles—they may be essential, though not very essential—and luxuries.

Sir, if we study the objectives of Dr. Lokanathan and if we see what he had in view, we find, as he has put them succinctly, they are three objectives. One is that whatever reforms he suggested, they should not involve any loss in the current level of the State's revenues from sales tax. Sir, the Hon. the Leader of the House has also stated that. He has gone a step further and that is the difference. He says that the Government should get through the Second Plan and that, therefore, it is necessary to tax the necessities also. Dr. Lokanathan does say that. If that is the case, there is also the Third Plan. Again, the second objective of Dr. Lokanathan is this. He says that the levy system should be simple for the administrators and the traders. Certainly, the Government have accepted this view. The Hon. the Leader of the House in his statement has stated that they have considered the representations of the trade in this respect. I should like to point out that even traders and merchants also are consumers. Some of the hon. Members who spoke earlier seemed to be under the impression that traders were not consumers and that they were only traders, not looking to the interests of consumers. We cannot wholly accept that plea. They too, after all, live in the midst of people and consumers. The third objective of Dr. Lokanathan is that it should give relief to the consumers to the extent that revenue consideration will permit. The Hon. the Leader of the House will certainly agree with me if I say that he has not made such a concession in the statement he has made. All that he has stated in the concluding portion of his speech is that the pattern of the Bill is calculated to give relief to the small traders. But this will not convince the traders in general because of the powers taken for plugging evasions and suppressions. Perhaps he had this aspect in his mind; I do not find that in the statement. Perhaps that was one of the considerations or rather even the main consideration of the General Sales Tax Bill.

Sir, I shall give briefly a history of sales tax. If I touch upon important events, the magnitude of the tax would be clear. Sir, it was introduced in 1939 to make up the loss in revenue as a result of Prohibition. At the beginning, it was a multi-point tax at a very low rate of half per cent with provision for a slab rate of

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [18th February 1959]

The next point is about the burden of proof. It is stated that the burden of proof that any dealer or any of his transactions is not liable to tax shall lie on such dealer. No one will quarrel with this because it is the dealer that has got to prove it. But I shall give one or two instances where an unreasonable attitude has been taken. One is about the Commercial Tax Officer and the other is about the Income-tax Officer. A few years ago, I was asked by the Income-tax Officer to appear before him for assessment of income-tax. I gave particulars of all my income. Then he asked me, 'Have you got tuition?' I said, 'Headmasters are not permitted to have tuition.' But still he put me highly provocative questions. Finally I got angry and said, 'You better assess any tax. If you want to be straight and fair to me, put it in writing. Ask me if I have got any tuition. Then I shall give a reply.' That is one thing. Another instance is this. We are running a co-operative stores in our school. We have, of course, to pay whatever we have to pay. Every month our turnover is just about Rs. 30. One officer got into his head to harass us. He harassed me particularly. We staged a drama on a Prize-Distribution Day. Admission was by tickets, but the tickets were not charged for. Many parents would attend if it was free. So, we issued tickets. This particular gentleman, the Assistant Commercial Tax Officer, wanted three or four tickets. To every boy we gave one ticket so that the mother or the father might attend. But this gentleman wanted three or four tickets. I refused to send them.

DEPUTY CHAIRMAN: How is all this relevant to the Bill under discussion?

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: I am talking about the Assistant Commercial Tax Officer and about harassment. Immediately he said that we had been selling the tickets. Then he asked me to send all the books not once but half a dozen times. I beg to submit to the Deputy Chairman that what I stated was relevant, for this is one of the instances of harassment. If the Assistant Commercial Tax Officers take it into their heads to harass people like me and in the City of Madras, we can imagine what amount of harassment there may be in the mofussil. You yourself, Sir, when you were not occupying the Chair and when you were in your seat said that traders should not be harassed. I say this because I happen to be the President of the Co-operative Stores.

4.40 p.m. Sir, as regards the procedure to be followed by the assessing authority, no one would have any quarrel. But my view is this. Sometimes the authorities look into our accounts and think that we have not divulged everything. They make an assessment. They ask us to prove that the assessment is unfair. It is very difficult to prove this, especially when the assessing officers have already made up their minds. The only thing left to us is to file an appeal. So, I would request the Government to issue instructions to their officers to see that they do not unnecessarily harass the assesseees.

18th February 1959] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

Then, Sir, if my reading of the penalty clause is correct, I think not only they pay the assessment but also pay $1\frac{1}{2}$ times the assessment as penalty. This comes to $2\frac{1}{2}$ times the tax. I should like to know from the Government whether my reading of the penalty clause is correct. I should like to know whether in cases where all the items have not been disclosed, there will be this $2\frac{1}{2}$ times the assessment and also the penalty at $1\frac{1}{2}$ times the assessment.

Then, Sir, I come to the question of harassment. In sub-clause (1) of clause 13 it is said . . . a dealer may be required to furnish within the prescribed period either an advance estimate of his turnover for the year, or such periodical returns of the actual turnover as may be prescribed'. Here comes the trouble. They may require periodical returns every three months or every month. This should be specifically stated in the rules at least. Now we are submitting the return once in six months. If, for every two months, we are required to furnish returns, it will be very difficult for us.

Sub-clause (3) of clause 14 says—

'Penalty, if any, imposed and collected under sub-section (3) of section 12, shall be refunded to the dealer without interest on cancellation of the order of original assessment.'

Sir, I am really thankful to the Hon. Minister for making this provision. But it takes a very long time to get the refund. I can give you one instance. Four or five years back for staging dramas we were given exemption under the Entertainments Tax Act, if the drama was for a charitable purpose. But we were required to submit accounts. We were asked to make a deposit of Rs. 50. After two years, we got that deposit back. I submitted the accounts within thirty days, but still there was this delay of two years. There should be a provision that penalties, if collected wrongfully, should be returned immediately on the cancellation of the order of assessment. Otherwise, it will lie over for two years or more. (Sri V. V. Ramaswami: Without interest). They would not give any interest.

Then, Sir, I come to clause 17 dealing with the power of Government to notify exemptions and also reductions of tax. This is a welcome provision. A ceiling has been put, and the Government are empowered to reduce the tax. Very well. How the Government are going to reconcile this clause with clause 59, I am not able to understand. While the ceiling has been fixed by the Legislature, the Government are perfectly at liberty to reduce the ceiling or make exemptions also. But in clause 59, the Government have taken powers to amend the Schedules by notification. In clause 59, the Government have the power to raise the rates and also include new items in the Schedules. Now, Sir, in support of this, the Hon. Minister quoted the provisions in the Indian Tariff Act. I should like to point out one precedent does not create any infringement of the Acts of the Legislature. You know the well known

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [18th February 1959]

principle 'No taxation without representation'. All taxation proposals must be placed before the Legislature. The Government cannot take this power for granted. (Sri K. Balasubramanyam Ayyar: No, no.) The Government can reduce the rates. Even if the law permits, I would still plead with the Government that they should set up healthy conventions that taxation measures should not be taken up without the specific permission or approval of the Legislature. This will be a healthy practice.

Then, I come to registration of dealers. The Government have raised the limit from four thousand to seven thousand five hundred rupees. This is a good thing. But I may tell you that as the cost of living has risen, the cost of articles also has risen. Almost every petty dealer will come within this limit. The Government will find a large number of dealers coming within this limit and registering themselves.

Sir, I have got one more point to make, and that is about the penalty mentioned in the Bill. The penalty seems to be very severe. In the Bill that was recently passed, Open Places (Prevention of Disfigurement) Bill, the penalty provided is one thousand rupees. Of course, the provision is that a fine not exceeding one thousand rupees will be the penalty. I do not understand why the figure should not be put at Rs. 500 or Rs. 250. For subsequent defaults, the Government say that the punishment is imprisonment for six months and so on. There is also the penalty of double the fine. Thousand or two thousand rupees may seem to the Government to be a very small sum. This would not be a very small sum for the dealer whose turnover is anything between ten thousand and twenty thousand rupees. It will be a huge sum.

DEPUTY CHAIRMAN: That is the maximum penalty.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Generally the maximum is levied from the point of view of revenue also.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: This is done by the Court.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: That is done by the Court, because the Government have given them the power. I ask what harm there is if the figure is put at Rs. 250 or Rs. 500. The hon. Member Sri Seshachariar has made reference to confiscation. I would also like to bring this thing to your notice. The Government confiscate the articles, and the articles are allowed to lie outside. Will the Government put the articles in godowns and preserve them or will they simply leave them where they are? If the articles are likely to be affected by wind or rain, what is the procedure that is going to be adopted to save them from damage? In these cases, I should like to know what the Government propose to do. I do not say that confiscation is bad. But when the Government confiscate goods, they should see that the articles are carefully preserved.

18th February 1959] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

Otherwise, the Government should be prepared to bear the loss consequent on damage to the articles. Then, Sir, there may be articles which cannot stand for more than twenty days. If the Government keep those articles with them, they will get damaged. I do not find any provision in the Bill in regard to the care of these articles. This question must be looked into carefully.

Sir, on the whole, we do agree that this is a good Bill. I would plead with the Government once again that the tax on foodgrains and other articles like vegetables should not be more than half a per cent.

(Mr. Chairman in the Chair.)

* SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்தச் சட்டத்தை விற்பனை வரிச் சட்டம் என்று சொல்லுகிறார்கள். நமது அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியபடி இதைக் கொண்டுவந்ததன் காரணங்கள், ஒன்று வியாபாரிகளுக்குத் தொல்லை கொடுக்கக் கூடாது, மற்றொன்று வரவேண்டிய வருவாயும் குறையக் கூடாது. அதை நாம் ஒத்துக் கொள்வோம். இந்த விற்பனை வரியின் வரலாறுபற்றி நமது ஆசிரியர் சொன்னார். முதன் முதலாக இந்த விற்பனை வரியைக் கொண்டுவந்த போது, யார் இந்த வரியைச் செலுத்துவதென்றிருந்தது? விற்பனை செய்கின்றவர்கள் செலுத்த வேண்டும் என்று இருந்தது. நாளடைவிலே பொருள் வாங்குவோர் தலையில்—உண்பவர்கள் தலைமேல் (ஸ்ரீ வி. வி. ராமசுவாமி: தின்பவன் தலைமேல் என்று சொல்லுங்கள்)—தின்பவர்கள் தலைமேல் வைத்துவிட்டார்கள். அப்படி இருக்கும்போது “ஆடு இளைக்கிறதே என்று ஓநாய் அழுத்தாம்” என்று சொல்வது போல்—வியாபாரியை ஓநாய் என்று சொல்லவில்லை, ஒருவன் ஒரு நாளைக்கு ரூ. 1-8-0 சம்பாதிப்பான், அதிலே 1 ரூபாய்க்கு அரிசி வரங்குவான், பாக்கிப் பணத் திற்குப் புளி, மிளகாய் எல்லாம் வாங்குவான் . . .

SRI V. V. RAMASWAMI: ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். வியாபாரிகள் எந்தக் காலத்திலும் தின்பவன் தலைமேல் வைப்பதில்லை.

* SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: இந்த வரியை யார் கொடுக்கப்போகிறார்கள்? பொருள்களின் விலையின் பேரில் அதிகப்படியாக இந்த விற்பனை வரியை விதித்து, வியாபாரிகள் அவற்றை வாங்குகிறவர்களிடமிருந்து தண்டல் செய்கிறார்கள். வியாபாரிகள் தங்களுடைய வியாபாரத்தைப் பெருக்குவதன் மூலம் அதை வாங்குகிறவர்களிடமிருந்து வசூலிக்கிறார்கள். நமது அரசியலார் சட்டம் விதித்து அந்த வரியை வசூல் செய்கிறார்கள். அப்படி வசூலிக்கும்போது அந்த வேலையை வியாபாரிகளின் தலையில் வைக்கிறார்கள். அதற்காகத் தனித் துறை அமைத்து, பல அதிகாரிகளை நியமித்து வியாபாரிகளிடமிருந்து வசூல் செய்கிறார்கள். இந்தத் தண்டல் முறையை அரசியலாரே மேற்கொள்ளாமல் வியாபாரிகள் தலையில் வைத்துவிடுகிறார்கள். அதற்கு வியாபாரிகளை “எஜென்ட்” என்ற முறையில் பாவிக்கிறார்கள். அரசியலார் வியாபாரப் பொருள்களின் பேரில் விலை நிர்ணயிக்கும்போது, அத்துடன் கூட ஒரு பெர்செண்ட் அல்லது இரண்டு பெர்செண்ட் விலையை அதிகமாக வைத்து, அதைத் தனியாக அரசியலாருக்குக் கொடுத்துவிடுகிறார்கள். இப்படி வரி வசூலிக்கும் ஒரு பொறுப்பை வியாபாரிகள் தலையில் வைத்துவிட்டார்கள்.

இன்னும் இரண்டு சங்கடங்கள் இருக்கின்றன. சில வியாபாரிகள் கணக்கு வைத்துக்கொள்ளமாட்டார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஒருவன் பொருளை விற்பனை செய்து மேல் வரியை வசூலிக்கக் கணக்கு வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்வதாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

4-50
p.m.

[Sri A. Gajapathy Nayagar] [18th February 1959]

சில வியாபாரிகளுக்குக் கணக்கு வைத்துக்கொள்ளவே தெரியாது. கணக்கு வைத்துக்கொண்டால்தான் விற்கக் வேண்டிய வஸ்துவக் கொடு பிடிக்கச் செய்கிறாயாக இருக்கும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் கணக்கு வைத்துக்கொள்ளாமல் யாரும் இருக்கமாட்டான். தூறு ரூபாய்க்கு விற்றாலும் அன்னிடம் கணக்கு இருக்கத்தான் செய்யும். இப்படி ரூபாய்க்கு அரிசி வாங்குகிறவர்களும் கணக்கு வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கணக்கு வைத்தார்களே யாரும் இல்லை. அதனால் கணக்கு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று வற்புறுத்துவது நியாயமில்லை என்று சொல்வது சரியல்ல. ஆனால் அரசியலார் போடுதெல்லாம் என்ன? சரியான கணக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்றுதான் சொல்லுகிறார்கள். இதில் என்ன தப்பு இருக்கிறது?

Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR: நீங்கள் விற்பனை வரி ஜட்டியாக இருக்க வேண்டும்.

* Sri A. GAJAPATHY NAYAGAR: வரி கொடுப்பது நாம். அதை வாங்கிக்கொள்வது அரசியலார். அதை வசூலித்து வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். இதில் எது சரியென்று ஜட்டியுதான் தீர்மானிக்க வேண்டும். வேறு யார் இருக்கிறான்? ஜட்டி இல்லாவிட்டால் சர்க்காரும் பிழைக்க முடியாது. நன்றாக இருக்க முடியாது. "Individual liberty" இருக்க முடியாது என்று சொல்லுகிறேன். நான் சொல்வது என்ன வென்றால், நாம் சாதாரணமாக கடையில் ஐம்பது ரூபாய்க்குத் துணி வாங்குகிறோம் என்றால், அதைக் குறைந்த விலைக்குக் கொடுக்கிறோம். வியாபாரி சம்பந்தித்தால் கொடுக்கிறான், இல்லாவிட்டால் நாம் வேறு கடைக்குச் சென்றுவிடுகிறோம். அந்த வியாபாரி தனக்கு வியாபாரம் போய்விடுமோ என்று குறைத்துக் கொடுக்கப் பாய்கிறான். விற்பனை வரி கூடார் மூன்று ரூபாயாக இருந்தால் அதைக் குறைத்துக் கொடுக்க முயலுகிறான். நாம் என்ன சொல்லுகிறோம்? "குறைத்துக் கொடுத்தாலும் கொடு, விற்பனை வரி கொடுத்தால், அதைக் குறைத்துக் கொள்வோம்" என்று தான் நாம் சொல்லுகிறோம். அப்படித்தான் ஒவ்வொருவரும் ரசீது வேண்டாம் என்று சொல்லி குறைத்துக் கொடுக்கச் சொல்லுகிறார்கள். அதனால் ஒவ்வொரு வியாபாரியும் தனக்கு வாய்ப்பு கொடுத்தால் மொதும் என்ற முறையிலும், தனக்கு வியாபாரம் நடக்க வேண்டுமென்ற முறையிலும், தன் வுடைய போக்கி போய்விடக் கூடாது என்ற முறையிலும் ரசீது கொடுக்க வியாபாரம் செய்கிறான். இப்படி வரி கொடுக்கக் கூடாது என்று சிலர் இருக்கிறார்கள். தனக்கு வியாபாரம் நடக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும், வாடிக்கைக்காரர் வேறு கணக்குப் போகக்கூடாது என்பதற்காகவும் விற்பனை வரிப் பணத்தை விட்டுக் கொடுத்து ரசீது போடாமல் கூட வியாபாரம் செய்கிறார்கள். (குறுக்கீடு) நான் அப்படிச் சொல்வது கிடையாது. நான் ஒரு எம்.எல்.சி. என்ற முறையில் விற்பனை வரி போட்டுத்தான் வாங்குவேன். அப்படி விற்பனை வரி கொடுக்காமல் வாங்கினால், அதனால் யாருக்கு நஷ்டம்? அதனால் அரசியலாருக்குத்தான் நஷ்டம் ஏற்படுகிறது. (குறுக்கீடு). இப்படி நஷ்டம் வந்தால், உங்களுக்கு எல்லாம் எப்படிச் செலவு செய்வது? இந்த வரியை நாம் எப்படிக் கொண்டுவந்தோம்? கள் குடி இருக்கக் கூடாது என்று நமது அரசியலார் சொல்லி அதனால் ஏற்பட்ட வருவாய் நஷ்டத்தைச் சரிக்கட்ட இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தார்கள். அதனால் எவ்வளவு கோடி ரூபாய் நஷ்டமடைந்து இதைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஒரு ரூபாய்க்கு நாலாறு என்று கள்ளுக்கு வரி போட்டு சம்பாதித்து வந்த பணத்தை இழந்து மற்ற சாமான்கள் வாங்கக்கூடிய எல்லோருக்கும் கொஞ்சம் வரி போட்டு வாங்கி வந்தார்கள். இப்படி எல்லாச்சாமான்களின் மீதும் வரி போட்டு வசூலித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். அரிசி, பருப்பு, மிளகாய், உப்பு எந்தவியவைகள் நமக்கு முக்கியமான பண்டங்கள். அவைகளின் மீது வரி போட்டு வசூலித்து வந்தார்கள். நான் சொல்வது என்னவென்றால் இப்படிப்பட்ட முக்கியமான பண்டங்களின்மீது வரி போடுவது நல்லது அல்ல.

18th February 1959]

SRI MOHAMED RAZA KHAN: தேங்காய்?

* Sri A. GAJAPATHY NAYAGAR: தேங்காய் உங்களுக்கு வேண்டியதாக இருக்கும். குருமாவுக்கு வேண்டியதாக இருக்கும், எங்களுக்கு வேண்டாம். (ஸ்ரீ வி. வி. ராமசாமி; சட்டினி இருக்கிறதே.) சட்டினி எங்களுக்கு அவ்வளவு அவசியம் இல்லை. சட்டினிக்கு எட்டை அல்லது பத்தை ஜாஸ்தி செலவாகிறது. அதனால் அது அவசியம் இல்லை. அவர்களுக்குத் தான் குருமா அவசியம். ஆகையினால், ஒரு ரூபாய்க்கு அரிசியோ அல்லது வேறு பண்டமோ எது வாங்கினாலும், விற்பனை வரி கொடுக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. இன்றைக்குப் பார்த்தால் ஒரு நாளைக்கு எட்டு மணி அல்லது பத்து மணி நேரம் வேலை பார்த்துவிட்டு ஒன்றரை ரூபாய் சம்பாதித்து வருகிற பெண்மணிகள் வீட்டுக்கு வந்து சமையல் செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு வரி போடுவதென்றால் நல்லதாக இல்லை. ஆகவே, இப்படிப்பட்ட பண்டங்களுக்கெல்லாம் இவ்வளவு வரி போட வேண்டியதில்லை. இப்பொழுது இருக்கிறது போல் ஒரு பெர்சென்ட் இல்லாவிட்டாலும், அரை பெர்சென்டாவது போடலாம். வேண்டாம் என்று நான் சொல்லவில்லை.

இந்தச் சட்டத்திலுள்ள 17, 59 ஆவது பிரிவுகளைப்பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. 17-வது பிரிவில் என்ன சொல்லியிருக்கிறது என்றால்—

“(1) The Government may, by notification, make an exemption, or reduction in rate, in respect of any tax payable under this Act—

(i) on the sale or purchase of any specified goods or class of goods, at all points or at a specified point or points in the series of sales by successive dealers; or”

இது அதிகப்படியான அதிகாரத்தை வைத்துக்கொள்வதாக இருக்கிறது. குறைத்தாலும் குறைக்கலாம், அதிகரித்துக்கொண்டாலும் கொள்ளலாம் என்ற அடிப்படையில் இருக்கிறது. அடுத்தபடியாக, 59-வது பிரிவு வேறு இருக்கிறது. அதைப்பற்றிச் சொல்லும்போது “No man can be taxed except by authority of law”. அதன்படி சட்டம் செய்வதாக இருந்தால் அது சட்டசபைக்கு வந்து தீர்மானித்து அதன் மேல்தான் சட்டம் செய்ய வேண்டும். அப்படித் தீர்மானம் செய்த பிறகுதான் வரி வசூலிக்க வேண்டும். முதலிலேயே ஜாஸ்தியாகவோ அல்லது குறைவாகவோ செய்து விட்டு அதன் பிறகு சபைக்கு வந்து அனுமதி கேட்கிறார்கள். அது சரியல்ல. இது எப்படி இருக்கிறது என்றால் “putting the cart before the horse” என்று சொல்லுவது போல் இருக்கிறது.

59-வது பிரிவைப்பற்றிச் சொல்லும்போது ஸ்ரீ பாலசுப்ரமணிய ஆய்யர் சொல்லுகிறார், “டாரிப் ஆக்டில் அப்படிப்பட்ட வாக்கியம் இருக்கிறது, அது அப்படியே இங்கு போடப்பட்டிருக்கிறது” என்று. இது ஒரு உதாரணமாகாது. இதன் மூலமாகவும் அதிகப்படியான அதிகாரத்தை அரசியலார் வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். இவ்வளவு கூடாது. விற்பனை வரி சம்பந்தமாக ஒரு ஸ்டாண்டிங் கமிட்டியைப் போட்டு, அசெம்பிளி, கவுன்சில் இந்த சபை அங்கத்தினர்களில் சிலர் கொண்டு ஒரு கமிட்டியை அமைத்து, அதிலும் நிபுணர்களைப் போட்டு முன்னாடியே அவைகளைப்பற்றி ஆலோசனை செய்து அதன் மேல்தான் இந்த 59-வது பிரிவை அமுலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும். அதன் பிறகு சட்டசபையில் அதைப்பற்றிய சார்க்ஷன் வாங்கிக்கொள்ளலாம். நேரடியாக ஒரு செக்ரடரிக்கு அதிகாரத்தைக் கொடுத்து அந்த அதிகாரத்தின்படி இரண்டை ஒன்றாக ஆக்குவதோ அல்லது ஒன்றை இரண்டாக ஆக்குவதோ கூடாது. சட்ட சபையைக் கேட்காமல் செய்கிறார்கள் என்ற குறை வரக்கூடாது. அப்படி வரக்கூடிய

[Sri A. Gajapathy Nayagar] [18th February 1959]

குறையை நீக்குவதற்கு அசெம்பிளி, கவுன்சில் மெம்பர்களைக் கொண்டு ஒரு கமிட்டியை அமைத்து இதைப்பற்றிப் பரிசீலனை செய்து ஒரு முடிவுக்கு வந்து அதன் பிறகு சபை முன் வைத்து அமுலுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். இப்படிப்பட்ட ஒரு கமிட்டி ஏற்கனவே இருக்கிறது. அதை வைத்துக்கொண்டே பரிசீலனை செய்யலாம். அப்படிக் கொண்டுவந்தால் தான் நன்றாக இருக்கும் என்பதை அரசியலாருக்குச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மற்றும் சொல்வதற்கு ஒன்றுதான் இருக்கிறது. அதாவது பிரிவு 27-ஐப்பற்றி. அதற்கு ஒரு திருத்தத்தையும் நான் கொடுத்திருக்கிறேன். 27-வது பிரிவில்

“ Provided that the recovery from the transfer of the arrears of taxes due for the period prior to the date of the transfer shall be limited to the value of the assets he obtained by transfer ”

என்பதற்கு நான் ஒரு திருத்தம் கொடுத்திருக்கிறேன். அதாவது

“ In the proviso to clause 27, after the words “ transfer ” and before the words “ of the arrears of taxes ”, insert the word “ inter vivos or by operation of law.”

“டான்ஸ்வர்” என்பதற்கு ஒரு விளக்கம் வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் நான் இந்தத் திருத்தத்தைக் கொடுத்திருக்கிறேன். டான்ஸ்வர் கொடுத்த வன் இறந்து விட்டால், யாரைப் பொறுக்கும் என்பதற்கு நான் திருத்தம் கொடுத்திருக்கிறேன். யார் கையில் சொத்து வந்திருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். அதனால் இதற்கு விளக்கம் செய்தால், நன்றாக இருக்கும் என்பதற்காகத்தான் நான் திருத்தம் கொடுத்திருக்கிறேன். “inter vivos or by operation of law” என்று சேர்த்துவிட்டால் விளக்கமாகி விடும். ஆகையால் விளக்கம் கூறும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

5 p.m. கடைசியாக ஒன்று சொல்வேன். சட்டத்தில் என்ன குறை இருந்தாலும், ஒருமுனை வரி, இரண்டுமுனை வரி என்று எவ்வளவுதான் பேசினாலும், அனுபவத்தில் தான் எது நன்மை, எது தீமை என்பது தெரியவரும். இப்பொழுது ஒருமுனை வரி போட்டிருப்பது அனுபவத்திற்குப் பிறகு தவறு என்று தெரிந்தாலும், மக்களுக்குக் கஷ்டம் தாக்கவடியது என்று கருதினாலும், அரசியலார் வரியைக் குறைத்து விரைவு என்று கருதுகிறேன். என்னதான் செய்தாலும் இந்தச் சட்டத்தை அனுபவத்தில் கொண்டுவந்து செயலாற்றும்போது அதிகாரிகள் மக்களோடு மக்களாகப் பழகி, மக்களும் வாழ வேண்டும், வியாபாரிகளும் வாழ வேண்டும், அதிகாரிகளும் தங்கள் கடமைகளைச் சரிவரச் செய்ய வேண்டும் என்பதை மனதில் இறுத்தி, தாங்களும் நல்ல பெயர் எடுத்துக் கொண்டு, அரசாங்கத்திற்கும் நல்ல பெயர் ஏற்படும்படியான நிலையில் பணியாற்றவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சிலர் தெரிந்தோ தெரியாமலோ இந்தச் சட்டத்திற்கு உட்பட்ட குற்றங்களை இழைத்து விட்டால், முதலில் அவர்களுக்கு மன்னிப்புக் கொடுக்க அரசாங்கம் முன்வர வேண்டும். இதை அலுவலர்கள் செய்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அமைச்சர் அவர்களும் நன்றாகக் கவனம் செலுத்திக் கொண்டு வருவார்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, let me, at the outset, thank the hon. Members for the compliments that they have been pleased to shower on me in respect of the conduct of the

18th February 1959] [Sri R. Venkataraman]

meetings of the Select Committee as well as the presentation of the Bill under discussion. I do not know, however, whether I deserve any of them. But, I take it as an indication of the extraordinary friendliness that this House has always shown to me all along. Sir, this Bill has long been overdue. Ever since the original Sales Tax Act was passed in 1939, numerous amendments were carried to the Act, with the result that one was in utter confusion as to the various sections of the Act and also with regard to the assessment of the various items mentioned therein and every time one had to look to the judicial decisions for the purpose of ascertaining what the rate of tax on any particular commodity was. So, the mercantile community represented firstly that this Act should be made simple and intelligible to them. Even if the Act does not have any other virtue, the mere fact that the Act has been consolidated and made simple and intelligible to the mercantile community is itself a welcome reformation. The second point represented by the mercantile community was that in the administration of the Act, there were several difficulties, particularly to smaller dealers and that relief should be given to the smaller dealers from the necessity of having to keep meticulous accounts in respect of their transactions. The third representation which the mercantile community made was that from a multi-point levy, sales tax should be made as far as practicable a single-point levy on items which were capable of being taxed at source and, to that extent, the mercantile community would be saved from the difficulty of having to pay at various stages taxes on the same commodity. Naturally, Sir, the Government appreciated the points of view of the mercantile community and found that there was considerable validity in the points made by them. So far as relief from taxation is concerned, it is not so much the concern of the mercantile community as that of the consumers, and I shall, therefore, deal with that subject later. I may be permitted to make a modest claim that whether I have succeeded in satisfying the consumer or not, I think I have endeavoured my utmost to satisfy the mercantile community in this matter.

In the first place, I have not enhanced the tax. I want to make it clear, because certain statements were made in the course of the debate leading to an impression that the Government had enhanced the tax. The Government have not enhanced the tax on any item from the rates prevailing on the 1st April 1957. Even when they have shifted the commodities from the multi-point levy to single-point levy, there is not very great or appreciable change, but there is a small reduction in the rate of levy at a single point. The only list of commodities in respect of which there is increase is that relating to luxury articles. At a recent Conference of Ministers in charge of Commercial Taxes held at Delhi, it was agreed to levy a uniform tax on luxury articles throughout India for the purpose of preventing flight of trade from State to State as a result of disparity in rates of tax. Therefore, I venture to submit that the charge that the Government have enhanced the rate is not borne out by facts.

[Sri R. Venkataraman] [18th February 1959]

Then, as regards the difficulty of maintaining accounts, we still suffer from the experience of the past. In the past the Commercial Tax Officer had to assess meticulously every account for the purpose of ensuring that the full tax was realised by the Government. For instance, it was a matter of very great importance both to the Government and to the Commercial Tax Officer to determine whether the turnover of a dealer was Rs. 10,322 or Rs. 10,323 or Rs. 10,324. Because, if the turnover was one rupee more, the Government would get 2 naye paise and if the turnover was more by another Rs. 2, the Government would get another 4 naye paise on that. It was, therefore, necessary in those circumstances to assess meticulously the exact amount of turnover of each trader or dealer. Now, under the compounding system, all that the Commercial Tax Officer has to see is whether a person falls between the slabs of Rs. 10,000 to Rs. 15,000 or Rs. 15,000 to Rs. 20,000. It is no concern of his whether a person has had a transaction or turnover of Rs. 10,322 or Rs. 10,323. All that the assessing officers will now have to do is to see whether the person falls in one of these slabs according to the rate of assessment. Therefore, his task is rendered easy and the task of keeping accounts meticulously is also rendered easier and the meticulous examination of accounts which necessitates a great deal of thorough examination and consequent harassment is removed up to transactions involving Rs. 25,000. I do not deny that there will be border-line cases in respect of which it would be necessary for the dealers to keep accounts. But, in these cases also, it would be necessary to produce such vouchers or evidence as the Government may propose for the purpose of assessment. We have taken powers under this Act to determine what sort of account that person should keep. It is the intention of the Government that persons having transaction up to Rs. 25,000 need produce only purchase bills and need not keep meticulous accounts in respect of sales. Therefore, I submit that, to a large extent, the difficulties of the small trader have been removed.

5-12 P.E. Then the question is asked: 'Why should not the exemption limit be raised from Rs. 10,000 to Rs. 25,000?'. There is a danger in raising the limit. If the exemption limit is raised to say, Rs. 50,000 or even Rs. 30,000, it would be easy for a trader to split his trade in the name of two or three people and completely evade payment of the tax. It is to prevent such a split in the trade that we have to keep the exemption limit at a very reasonably low level. I need not labour this point very much because it is obvious, and nobody would even accuse any trader who takes advantage of a law which permits him to do such a thing. It is not, therefore, possible to raise the exemption limit. Even Dr. Lokanathan recommended that the question of compounding of the tax might, after consideration of the results of the working of the Act for a year or two, be examined with a view to raising the limit to Rs. 50,000. The Government are fully alive to the recommendation and certainly the Government will give very serious consideration to the question of increasing the compounding limit to Rs. 50,000 after watching the results of the working of the Act for a year or two. If the

18th February 1959] [Sri R. Venkataraman]

results are that on account of the facility of composition provided in the Act, there has not been any serious evasion of the tax and consequently the work of the Sales Tax Department has been reduced to a large extent, as we hope it would be reduced, the Government would be encouraged to raise the compounding limit to Rs. 50,000.

Another very important question which has been debated in this House is the rate of levy. Dr. Lokanathan recommended that the general multi-point levy should be one per cent and that the tax on food articles like milk, etc., should be half per cent. I submit these are the only two recommendations which the Government have not accepted. Government have accepted every other recommendation of Dr. Lokanathan. The reasons for the Government not accepting the recommendations, I shall detail now before you.

In the first place, as it has already been stated by me both in the Select Committee and in the course of my speech introducing the Bill, the financial commitments of this Government in respect of the Second Five-Year Plan are such that we cannot afford to lose any revenue during the course of the Plan. If we lose any revenues during the course of implementation of the Plan, to that extent, we will not be able to open more primary health centres, more Community Development Blocks and more small-scale industrial units. We will not be able to carry out the developmental works which we have undertaken. It is for the House to weigh the relative advantages and disadvantages of having all the developmental works or of having a lower rate of levy in respect of sales tax. It is a well-known principle of a socialistic pattern of society, where the differences between the rich and the poor are not very great, that the cost or the burden of the administrative and developmental work should be borne by almost everybody. The old theory of tax based on 'Adam Smith' has long been given up. To-day, the modern concept of taxation is that if you accept a socialistic pattern of society, it is necessary that everyone in the community should bear the burden in respect of developmental expenditure so necessary for the community itself. On that basis, tax is levied on various commodities notwithstanding the fact that they are necessities of life. If you look at it from that point of view, the only objection that could be raised to the levy of tax is not that the tax itself is wrong or theoretically unsound but that it is too heavy a burden for the people to bear. Most certainly no person can be taxed beyond his capacity to bear it merely because we have to carry out a number of developmental programmes. Now, I ask the House to consider whether a levy of one per cent on foodgrains is such a serious burden that the community cannot bear. In the first place, nearly 80 per cent of paddy and rice and other foodgrains are consumed in the places of production by the small cultivators either for their own subsistence or by way of payment of wages in kind to the labourers or as resources for cultivation purposes. Hardly ten to fifteen per cent of the total production of foodgrains goes into the market and bears sales tax. In fact, if all the food that is produced were to

[Sri R. Venkataraman] [18th February 1959]

go into the market and were to bear sales tax, it would be possible for us to reduce the tax even to $\frac{1}{4}$ per cent. Therefore, the vast majority of the people do not bear the burden of sales tax on foodgrains. To say that as a result of levy of one per cent sales tax on foodgrains, the cost of living has gone up or that the bulk of the people in the State are affected is not a valid argument. It is true that a section of the people—largely urban or semi-urban population—bears this tax. But the theory that the bulk of the people of this State bear the tax is not well-founded. Then, the amount of the tax itself is not very high. Nor does it make a very serious difference in prices. Let me give an illustration. Taking the price of paddy as Rs. 20 a bag, you will find that on five bags of paddy, you will have to pay three rupees as tax on the assumption that there are three transactions whereas on foodgrains, it is generally accepted, there are only two transactions. Assuming that there are three transactions on five bags of paddy, the amount of tax payable would be 3 per cent and the price will go up from Rs. 100 to Rs. 103. Five bags of paddy reduced to Madras measures will be 250 Madras measures and three rupees means 300 naye paise. So, one naya paisa is the net increase in the price per Madras measure on account of the tax. I do not think it is such a heavy burden as to create such a serious opposition to the levy.

5-20 p.m. Sri T. P. SRINIVASAVARADAN : What about the sales tax on other articles which are very necessary such as oils, pulses and other things? The Hon. Minister has not taken them into account. He has taken only paddy into consideration. If you were to take into consideration the tax paid on all these things, I would like to know whether that would not be a serious thing.

* * THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I have said in the order of society that we envisage, we have to pay, and everybody has to bear a share of the cost of developmental works, Sir, serious objection was taken to the tax on foodgrains and, therefore, I am trying to meet that point.

Then, if the sales tax were really to make such a serious difference in the price of food in the State, how much was the price of foodgrains reduced when we reduced the tax from two to one per cent? On the contrary, I would ask, 'Have the prices of foodgrains shown a tendency to go down?' As I explained in the course of my reply to the debate on the Governor's Address, the level of prices in the country depends on the tempo of investment and not on the levy of a particular tax unless it is so heavy and so serious as to make an impact on it. If the argument that the levy of one per cent sales tax will certainly increase the price of foodstuffs to such an extent as to cause a serious burden, then the reduction of tax from two to one per cent should have made a very serious difference in the prices. But, unfortunately, it has not been the case. Therefore, I am illustrating it to show that the sales tax does not in any way control or determine the prices of foodgrains but that other factors are doing it.

18th February 1959] [Sri R. Venkataraman]

There is one other reason why Madras cannot afford to give up sales tax on foodgrains. Kerala is a deficit State and Mysore is a deficit State in the matter of production of foodgrains. So far as Madras State is concerned, we are said to be fairly self-sufficient, and Andhra is a surplus State. Now people near Andhra border would prefer to get rice from Andhra because the transport charges are less than they would be if they were to get them from Tanjore which is far away. What happens is, people in Madras get rice from Andhra while a large part of the produce in Tanjore district and Tiruchirappalli district is now going to Kerala as a result of purchases there. If hon. Members look at it from the point of view of sales tax, we pay three per cent to Andhra Government when we buy foodgrains, particularly paddy and rice, from Andhra and if we remove that one per cent which we levy, Kerala will be buying from us without even paying the small sales tax to this Government. Actually we would not be helping our own people but we would be helping the purchasers from the neighbouring State to get the benefit which will not go very much to our own people. We pay three per cent and buy rice from Andhra and we allow Madras rice to be sold to other people, particularly to Kerala which is buying from our State without even a levy of one per cent and odd. Therefore it is I submit that after a great deal of consideration—though I was personally at one stage inclined to show some deference in respect of this matter—Government came to the conclusion that as in the first place, it was not worthwhile and in the second place as it would not really benefit our own people but only purchasers from outside, the tax should be there. Therefore, Mr. Chairman, I beg to submit that this levy of one per cent on foodgrains is not such a wrong thing for the Government to do. I am quite sure, if we look at it dispassionately, the House will agree with me that it is not such a serious matter as to cause a great disturbance in the cost of living of the people in this State.

Now, there are a number of items in respect of which hon. Members have made several points. I shall deal with them one by one. In the first place, a suggestion was made by the hon. Member Sri V. V. Ramaswami, on the basis of a very valuable suggestion made by Sri K. Santhanam in the course of his Presidential address at a conference of merchants and traders in the Madras City, that the assessment should be made once in three years. At the first look it appears attractive. But I am afraid that it is unscientific. Suppose a trader has had transactions to the extent of Rs. 50,000 in one year and in the next he has no transactions at all. Should the Government compel the trader to pay at the rate at which he paid in the previous year? To do so is neither equitable nor just. Equally to say that a person who has had transactions only for Rs. 50,000 in the past year should be allowed to pay the tax at the same rate even though his transactions had doubled and gone up to a hundred thousand rupees in the next year and keep the difference which he had not earned but which he had collected as sales tax, is neither just nor equitable. In fact, a trader will not know whether his

[Sri R. Venkataraman] [18th February 1959]

transaction at the end of the year would be to the tune of Rs. 50,000 or Rs. 1,00,000. He will collect sales tax on every one of his transactions. When he goes on collecting sales tax on every one of the transactions, he will find at the end of the year that he had transactions up to Rs. 1,00,000 and he has to pay tax only on Rs. 50,000 on the basis of the three-year assessment. This is really allowing the trader to make a profit on the basis of tax which he is not entitled to collect. The tax is levied by the Government for the purpose of serving the people. If the Government collect the tax, it is spent back on the people. If the trader collects it and retains the difference of the amount, it is fair neither to the Government nor to the people. Therefore, I venture to submit that the suggestion of a three-year assessment is not scientific and that no Government would be able to accept things which are based purely on rough and ready method.

Then, Sir, the next question relates to punishment and harassment. I make this emphatically clear, Mr. Chairman, that the Government will not tolerate any harassment by any official provided we are satisfied that there has been harassment and it is proved. It is the duty of the Government to see that no person who is innocent is made to suffer because a group of people come and make representations against him. At the same time, Government are not interested in collecting money merely by harassing the people and levying harsh assessment not justified by facts. But whether there is harassment or not is a question of fact and no law, however perfectly enacted, would be able to provide against the possible harassment by officers. I have a feeling that after compounding is allowed up to Rs. 25,000, the complaint of harassment will go down very much and that the department will concentrate more attention on the 13,000 and odd persons who are having a turnover of over Rs. 50,000 than on the 30,000 people who are having a turnover up to Rs. 25,000. Even from the point of view of securing proper revenues to the State, it is the duty of the officers to concentrate more on people who have larger transactions than on small dealers with transactions up to Rs. 10,000 or Rs. 15,000. Since up to now they had to assess the turnover correctly for the purpose of collecting the tax, they might have to some extent been very meticulous in calling for accounts. As I already said, after this is changed, the complaint of harassment will go down very much.

Then, it was complained that the punishment provided for in clause 45 (2) was very heavy. Sir, the complaint is not justified. If we look at clause 45, we will find that in respect of persons who fail to submit return, etc., there is only a fine but in respect of even persons who wilfully submit an untrue return or fraudulently evade the payment of tax or dishonestly object to a notice issued to them, that is, persons who are guilty of 'mens rea', the first offence is punishable with fine and the second and subsequent offence alone is punishable with imprisonment. Some hon. Member has asked whether a similar provision exists in other State enactments on this matter. I desire to draw the attention of the House to the relevant

18th February 1959] [Sri R. Venkataraman]

provision in the Andhra Sales Tax Act. Section 30, clause (2) (b), of that Act, which is almost in identical terms with the one which we have framed, says—

'(b) fraudulently evades the payment of any tax, fee or other amount due from him under this Act; shall, on conviction, be liable to be punished, if it is a first offence with fine which may extend to two thousand rupees.'

(Whereas, it is only Rs. 1,000 in our case.)

'and if it is a second or subsequent offence with simple imprisonment which may extend to six months or with fine which may extend to two thousand rupees, or with both.'

A similar provision exists in the Mysore Sales Tax Act also. Section 29 (2) (d) of that Act says—

'shall on conviction, in addition to the recovery of any tax or other amount that may be due from him, be punishable with simple imprisonment which may extend to six months or with fine not exceeding two thousand rupees or with both.'

Therefore, I beg to submit that the impression created is not borne out by the facts of the case.

SRI V. V. RAMASWAMI : These two Governments have given us a lead in this matter.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I do not think so.

SRI A. M. ALLAPICHAJ : Has the Court any discretion in the matter?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : In the case of the second and subsequent offence, the Court is obliged to give a heavier penalty so that subsequent offences may not be committed.

Then, Mr. Chairman, I shall deal with the question raised by the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar with regard to the power to alter or add to the Schedule. I do not plead that the Sales Tax Act is on all fours or identical in its import with the Indian Tariff Act. In the Indian Tariff Act, the trade of India *vis-a-vis* its trade relations with other countries has got to be protected. Besides, protection has got to be given in respect of certain commodities and articles produced in our country and therefore it is that the Tariff Act has given certain powers. If I refer to the Indian Tariff Act at all, it is only to show that it is not illegal or unconstitutional. So far as the Constitution is concerned, the amendment (similar to this one) which has been made by Parliament has not been challenged in regard to its constitutional validity. As I said, it is constitutional. When I come to the question of the need for a provision like this in the Sales Tax Act, I justify it on facts and I want to repeat one or two things again.

[18th February 1959]

MR. CHAIRMAN : Shall we proceed with the clause-by-clause consideration now?

SRI T. PURUSHOTHAM : Sir, have we got any further work or are we adjourning to-morrow evening?

MR. CHAIRMAN : No other Bill has yet been transmitted to us from the Assembly. If we dispose of this Bill, there will not be any other work.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, may I suggest that we may go through the clauses of the Bill in a fairly leisurely manner scrutinizing every clause carefully so that we may not rush through it, as we might have to if we had only one day?

MR. CHAIRMAN : I hope that is accepted.

The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

III.—PAPER LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 109. *A short report on the activities of the Government Museum and National Art Gallery, Madras, and Government Museum, Pudukkottai, for the first half-year 1958-59.*

* Laid on the table of the House on 17th February 1959.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Thursday, the 19th February 1959.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Mineral deposits in Salem district

* 71 Q.—SRI V. V. RAMASWAMI : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether the Government are aware of any proposals before the Government of India to depute a team of Geologists to conduct a survey of mineral deposits in Salem district; and

(b) if so, the details thereof?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) & (b) Two officers of the Geological Survey of India are at present engaged in systematic mapping and mineral investigations in Salem district.

The southern part of the district has already been surveyed in detail.

This Government are not aware of any proposal before the Government of India to depute a team of Geologists to conduct a survey in Salem.

SRI V. V. RAMASWAMI : யூனியன் உதவி மந்திரி திரு. ராமசாமி கட்டந்த நவம்பர் 10-ம் தேதி செலத்திற்குச் சென்றிருந்தபோது 'A team of Geologists will be deputed shortly by the Union' என்று சொல்லியிருக்கிறார். இப்போது நடக்கும் ஸர்வேயில் அதுவும் அடங்கியிருக்கிறதா, அல்லது அதை ஸர்வே செய்வதற்கு வேறு ஜியாஜிஸ்ட்கள் வருவார்களா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : அவர் என்ன சொன்னார் என்று எனக்குத் தெரியாது.

SRI M. ETHIRAJALU : நென் ஆற்காடு ஜில்லாவில் தாழ்மங்குளம் என்று ஒரு கிராமம் இருக்கிறது. அங்கே 16 சதுர மைல் அளவிற்கு இரும்புக் கனி கிடைக்கும் இடம் இருப்பதாக ஒரு மகஜரை, அங்குள்ள மக்கள் மாநிலத் தொழில் அமைச்சரிடம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதன் நகல் நமது சர்க்காருக்கும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே இரும்புக் கனி கிடைக்கிறதா இல்லையா என்று பரிசீலிப்பதற்காக ஜியலாஜிகல் இலாகாவினரை அங்கே அனுப்ப நமது அரசாங்கத் தார் முன்வருவார்களா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : மூலக் கேள்வி சேலம் சம்பந்தப்பட்டது. கனம் அங்கத்தினரின் உப-கேள்வி தென்னாற்காட்டைப்பற்றியதாக இருப்பதால், அதைத் தனிக் கேள்வியாகப் போட வேண்டும்.

[Sri R. Venkataraman] [18th February 1959]

In the old Sales Tax law, the question of certain commodities being brought under the additional excise by the Central Government did not arise. But after experience with various sales tax administrations, the Government of India are now thinking of levying an additional excise duty in respect of certain commodities and dividing the income therefrom among the States. The three commodities, sugar, textile and tobacco, in respect of which the Government of India have assumed power to levy additional excise duty in lieu of sales tax, are before us. A number of representations are now being made by the trade interests themselves that in respect of commodities which have an all-India market and even an export market, it will be better to include them in the list of commodities in respect of which the additional excise duty may be levied and may be exempted from the levy of sales tax. One such item is, as I mentioned, coffee. There are a number of other items, in respect of which similar suggestions are being made from time to time. Now, Sir, if the Government should agree to any one of these things and then direct that a certain commodity should be removed from the levy of any tax for the purpose of inclusion in the Third Schedule, then the power has to be taken for the purpose of altering it.

Similarly I will take another case. We are levying under the single-point tax a certain rate of sales tax on machinery and so on. It may be that the trade of Madras is affected and, as has been mentioned in the Select Committee during the discussion on the Bill, certain items have to be removed from Schedule I and instead of a single-point levy, a multi-point levy has to be adopted. If we have not got the power to notify these things, we will have first to bring in a Bill and then proceed with it. Between the date on which the intention gets known and the date on which it is passed, it is possible for the people to corner the goods and then take advantage of any difference in the levy of sales tax under the new system. So also it may be necessary to remove certain items from the multi-point levy and then bring them under the single-point levy for the purpose of protecting the trade interests in this State. When we do that, and when the people get to know of it, they will not only corner the goods but also make book adjustments as if they had bought them by paying a multi-point tax and then say that they are, therefore, not liable to the levy of a single-point tax. This question has also arisen in the very Bill itself. We have provided in clause 60 that notwithstanding the fact that certain commodities have suffered a multi-point levy of two per cent, they shall still be liable to the levy of a single-point tax as from the date on which the Act comes into force. They will be deemed first sales. Otherwise even now all the commodities mentioned in the First Schedule will be cornered. For six months nobody will sell any commodity mentioned in the First Schedule. There would be such a serious disturbance in the trade.

5-40 P.M. Sir, I have tried to bring to bear on this Bill, not so much the question of incidence on the consumer, not even so much the question of relief to the traders, but a great amount of attention on

18th February 1959] [Sri R. Venkataraman]

the progress and prosperity of trade in this State. Whatever suggestion was given in order to preserve the trade in the State, we accepted it in the Select Committee. Now, anything which is likely to disturb the trade in this State has got to be carefully guarded against and power is taken in that behalf. It is really an extraordinary power. But I can assure the House that the power will not be used lightly, but will be used only in the interests of the trade itself, when it has to be used. Therefore, Sir, I submit that even though this Bill appears to be giving a blanket power, it is necessary in the interests of the trade itself to have that power in order that quick changes may be made by notification for the purpose of preserving the trade of this State. Sir, I do not want to labour the point any further. I have endeavoured to show that the general apprehension about it, though on an initial reading it would be justified, will not deter the House from passing the clause in the light of the explanation which I have given now.

Sir, there are a number of other points which have been raised. My hon. Friend Dr. Sivanandam pleaded that X-ray should be exempted from this tax. In all these matters, representation could be made to the Government. The only thing I want to state categorically is that as Minister in charge of Sales Tax, I have not received any complaint from any responsible Member of the Legislature that the sales tax authorities have gone out of the way and harassed the people for the purpose of making them pay for the Small Savings Scheme. I venture to submit that it is the duty of Members of the Legislature as well as other responsible people to bring to the notice of the Government, if any misguided officer in his enthusiasm is crossing his powers of legitimate duty. Therefore, I would only urge that the House should not draw any inference from any stray cases which might have occurred somewhere.

Lastly, Sir, I want to reply to my esteemed Friend Mr. Purnushotham. He took objection to the description of the Members of this House in the Committee as 'invitees' and said that they were entitled to be styled Members of the Joint Select Committee. On a Finance Bill like this, Sir, both on precedent and in theory, it is not correct and I do not want to say anything more than that. But I can assure the House that I am very anxious to preserve the rights of this House on every matter in which the Members have both statutorily and by convention a place. At the same time, I do not want also to infringe any other established rights and constitutional precedents.

Sir, I am thankful to the House for the general support they have given me and I request that the motion may be accepted.

MR. CHAIRMAN: The question is—

'That the Madras General Sales Tax Bill, 1959 (L.A. Bill No. 6 of 1958), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.'

The motion was put and carried.

19th February 1959]

Handloom Board—it is already in existence—or to have an Export Promotion Council for Madras State?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It is neither. In fact, there is a separate All-India Handloom Board which also looks to the export of these goods. But this is only a part of the State Trading Corporation which tries to sell handloom goods and its office is located in Madras.

SRI T. PURUSHOTHAM : Is there any proposal to organize handloom emporia in the United States of America, Africa, etc., for marketing of our handloom goods?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Efforts are being made to sell as much as possible handloom goods in foreign countries, and the new countries which are now being explored are the United States and so on. But the decision whether there would be an emporium or not is a matter of detail and I am unable to answer it.

SRI T. PURUSHOTHAM : Has any survey been conducted to explore the possibilities of marketing our handloom goods in these places?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : A market survey is not generally made when you are trying to explore the market. What is wanted when you want to have a market survey is to have a certain amount of sales in a particular country, the tastes of the country and then form a decision as to what kind of goods could be sold. But even before we know whether our goods will sell in certain places, there is no point in having a market survey.

Sri Mohamed Raza Khan and Sri T. Purushotham rose.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, you have to decide who should put the question. Sir, we have got a disability as against Sri T. Purushotham because he starts putting a question even while he is sitting whereas we are not able to do it. (Laughter.) Now, Sir, is the Hon. the Minister for Industries aware that in the recent years, unfortunately, we are losing our export market in the various countries and will he agree with me that because of these Handloom Boards or the Emporia, not much has been done as far as the export of the handloom products is concerned?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I want to repeat that it is the primary duty of the industry itself to find its market. All that the Government can do is only to assist the industry in finding the market. The main reason for a fall in our export trade is, according to one version, inferiority in goods, a fall in standard, and according to another version, competition from mill goods which are similar to handloom goods and which are sold at a lower price. Therefore, it is very difficult to say what exactly the reason is. It is for the trade to ascertain and see whether their wares sell and where they sell.

[19th February 1959]

SRI A. M. ALLAPICHAJ : Are not handloom goods very popular in our country itself?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Yes, Sir.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : Was the fall in the export of handloom goods noticed only after the American Mission Report was published?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Certainly not.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : May I also respectfully repeat and put the same question to the Minister? Apart from the fact that it is the duty of those in the line, businessmen, merchants or weavers, whoever it may be, it is also the duty of the Government to find out the pros and cons and see what are the reasons for us to lose the market in the various countries.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Opinions differ and perhaps must.

SRI T. PURUSHOTHAM : May I recall the attention of the Hon. Minister to the supplementary question put by me and the answer given by him and know whether a team of experts would be sent from here to study the special conditions and the possibility of marketing our handloom goods outside this country?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That is a suggestion which has been before the Government of India for a long time. But I want to say again that the trade must endeavour to improve the quality and to make the goods cheap. These are the two things that they should try to do if they want to expand their foreign markets.

SRI T. PURUSHOTHAM : Are there any figures to show the quantity of handloom goods that are being sent from our side to the United States of America and other countries?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : If a separate question is put, I may be able to answer.

SRI V. V. RAMASWAMI : மாநிலக் கைத்தறிச் சங்கத்தினர் சிரத்தை எடுத்துக்கொண்டு வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று கைத்தறித் துணிகளை விற்கக்கூடிய இடங்களைப் பார்க்க முன்வந்தால், அவர்களுக்கு அரசு யலார் ஊக்கமளிப்பார்களா? அவர்களுக்கு வேண்டிய வாதிகளை அரசு சங்கத்தார் அளிப்பார்களா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I am sorry it is a hypothetical question.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Is the Minister for Industries aware that formerly in 1948 or 1950 our exports were from Madras to Pakistan? Now that there are trade talks to go on between

[19th February 1959]

India and Pakistan, will the Madras Government take up the matter with the Central Government and see that this also plays a prominent part and that they arrive at some decision on this matter?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, it is wrong to compare the situation in 1948 with that at the present day. Immediately after the War, many countries were not able to produce textiles sufficient for their own consumption and for exports. Today the difficulty is that every country is producing enough textiles not only for its own local consumption but for export outside. Therefore, it is in competition that there is a little difficulty for our handloom clothes.

SRI M. EHIRAJALU : மாநிலக் கைத்தறிச் சங்கம் சிங்கப்பூர், எடன், இந்தோனேஷியா போன்ற இடங்களுக்குக் கைத்தறித் துணிகளை அனுப்பி அங்கே அவைகளை விற்பதற்கு எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்திருப்பது சர்க்காருக்கு தெரியுமா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I think the hon. Member must exchange places with me (laughter) because he receives more information.

Co-operative societies

* 73 Q.—SRI V. V. RAMASWAMI : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state— 3-10 p.m.

(a) whether the Registrar of Co-operative Societies has submitted to Government any scheme to bring the entire cultivating population in the villages within the fold of co-operative societies; and

(b) if so, the decision taken by the Government thereon?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) & (b) The Government are considering the question and no final decision has been taken.

SRI V. V. RAMASWAMI : விவசாயத்தைக் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலம் செய்ய அரசாங்கம் உத்தேசித்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. எல்லா விவசாயிகளும் சட்டாயமாக அந்தக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் அங்கத்தினர்களாகச் சேர வேண்டுமா அல்லது உச்ச வரம்பு கட்டிய பிறகு, மீதியிருக்கும் நிலங்களைச் சேர்த்துக் கூட்டுறவு, சங்கங்களாக அமைத்து, அவற்றின் சொந்தக்காரர்களை வைத்து நடத்த உத்தேசமா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : திட்டமே இன்னும் உருவாகவில்லை.

SRI M. ETHIRAJALU : இந்தக் கேள்வியில் “to bring the entire cultivating population in the villages within the fold of co-operative societies” என்றிருக்கிறது. அது நடக்கிற பகுதிகளில் இருக்கக்கூடிய எல்லா விவசாயிகளையும் அதில் சேர்த்துக்கொள்ள முடியுமா, முடியாதா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : நாஷனல் டெவலப்மெண்ட் கௌன்சிலில் இந்தமாதிரிக் கோவாப்பரேடிங் கல்டி வேஷன் சம்பந்தமாக எல்லாத் துறையிலும் இருக்கிறவர்களைக் கோவாப்ப

[19th February 1959]

SRI MOHAMED RAZA KHAN : This is a question of the entire cultivating population in the villages being brought within the fold of the co-operative societies. May I know whether it is at Party level or political level or Government level? At what level the decision is taken, I would like to know from the Hon. Minister.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : This is a matter of discussion in the National Development Council and, therefore, 'at the national level'.

SRI B. K. NALLASWAMI :

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN :

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Is the Hon. the Minister for Industries who is also in charge of Co-operation aware that even with regard to the working capital and enthusiasm of the co-operative societies which have been formed in the State of Madras, practically nothing has been done so far?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I enter a caveat against that statement.

Formation of a road

* 71 Q.—SRI V. V. RAMASWAMI : Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state, with reference to the answer to Legislative Council Starred Question No. 31, dated 3rd March 1958, the stage at which the formation of a road to connect Vembar (in Tirunelveli district) with Kannirajapuram, Naripaiyur and Sayalgudi (in Ramanathapuram district) now stands?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : The Government of India have since agreed to sanction a grant for the work. The Chief Engineer (Highways) has been asked to furnish detailed estimate for the work. As soon as it is received, it will be forwarded to the Government of India for their approval.

SRI V. V. RAMASWAMI : புதிய சாலை மொத்தம் எவ்வளவு மைல் நீளம் இருக்கும்? அதற்குத் தலைமை என்ஜினியர் அவர்கள் எஸ்டிமேட் தயாரித்து அனுப்பவில்லையா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : இந்தப் புதிய சாலையைப் பற்றிக் கேள்வி போட்ட அங்கத்தினர் அவர்களுக்கு அந்தச் சாலைகளின் நீளம் நிச்சயமாகத் தெரிந்திருக்கும் என்று எண்ணத்தொடு தான் இந்தப் பதிலைக் கூறினேன். கன்னியாகுமரி, நரிப்பையர், சாயல் குடி இவைகளைச் சேர்ந்தவர்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்குச் சொல்லுகிறார்கள். புதிய சாலை எவ்வளவு மைல் நீளமிருக்கும் என்று உடனடியாகச் சொல்ல முடியாது. எஸ்டிமேட் 3,50,000 ரூபாய்.

[19th February 1959]

SRI K. V. RAMASWAMY : பெரிய ரஸ்தாக்களை விட சிறு சிறு ரஸ்தாக்கள் குக்கிராமங்களில் போடப்படாமல் இருந்துவருகின்றன. அதனால் விவசாயிகளுக்கு அதை உஷ்டப்பட்டு ஏற்படுகின்றன என்பது சர்க்காருக்குத் தெரியுமா? அப்படி அதில் குறைகள் இருந்தால், அவைகளை உடனடியாகத் தீர்ப்பதற்கு ஏதாவது வேலை நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறதா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : இது தனிப்பட்டதொரு ரஸ்தாவைப்பற்றிய கேள்வி. பொதுவாக ரஸ்தாக்களைப் பற்றிப் பேச நான் விருப்பமில்லை.

Aluminium plant in Salem

* 75 Q.—SRI V. V. RAMASWAMI : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether any investigation has been carried out by the Italian Experts on the possibility of starting an aluminium plant in Salem; and

(b) if so, the result thereof?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) Yes, Sir.

(b) The report of the Experts is awaited.

SRI V. V. RAMASWAMI : இது தனியார் குறையில் நடக்கப் போகிறதா அல்லது அரசாங்கர் குறையில் நடக்கப் போகிறதா, இப் போழுது எந்த நிலையில் இருக்கிறது என்பதை விளக்கமாகச் சொல்லும் படி அவைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : இந்த அலுமினியம் தொழிற்சாலையை இலாபமாக ஏற்பாடு செய்து திட்டத்தில் சர்க்கார் நடத்துவதாக முதலில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இந்தப் பள்ளி "ரிபேலிங்" செய்யும் காலத்தில், இதற்கு ரொம்பக் குறைவான "பிரயாரிடி" தான் கொடுக்கப்பட்டது. ஆகவே, இதைச் சென்னை சர்க்கார், தனியார் குறையில் செய்வதற்கு முயற்சிகள் எடுத்துக்கொண்டு இன்று ஒரு கமிட்டி நியமித்திருக்கிறார்கள். அதற்குக் கோயம்புத்தூர் பஞ்சாலைகள் சங்கத்தார் தலைமையில் ஸ்ரீ வெங்கடஸ்வாமி நாயுடு அவர்கள் சேர்மனாக இருக்கிறார்கள். அவர் இட்டாலியருக்கு வந்திருக்கக்கூடிய Montecatini கம்பெனியுடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்தி அவர்கள் இங்கு அலுமினியம் தொழிற்சாலை வைப்பதாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு வேண்டிய நிதி முதலிய எல்லாவற்றையும்பற்றிப் பேச்சு வார்த்தைகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. இது தனியார் குறையில்தான் நடக்கும்.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Is it a fact that there is considerable difference of opinion among the experts, Italian, American and French?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : There was.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : May I know at what stage it is now and whether it has been reconciled?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The present assessment is that the bauxite at Salem is of sufficient liquid quality for establishing an aluminium plant there.

19th February 1959]

SRI M. ETHIRAJALU : ஆகவே, மனிதர்களுக்குப் பயன்படும் தொழிலைச் செய்யக்கூடிய சலவைத் தொழிலாளர்களுக்கு அத்தொழிலைச் செய்யக் கருவிகள் வாங்குவதற்கு ஏன் சர்க்கார் கடன் கொடுக்கக்கூடாது என்று கேட்கிறேன்?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : அங்கத்தினர் ஸ்ரீ எத்திராஜாலு அவர்கள் இவ்வளவு பெரிய பிரச்சனம் செய்யாமலேயே, எனக்குத் தூய வெள்ளைச் சட்டை போட்டுக்கொள்ளத்தான் பிடிக்கும். ஆகவே, இந்தத் தொழிலின் முக்கியத்துவத்தை யாரும் எடுத்துச் சொல்லத் தேவையில்லை. **State Aid to Industries Act** படி இன்னிதனை காரியங்களுக்குக் கடன் கொடுக்க வேண்டுமென்று திட்டம் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. “காட்டேஜ் இன்டஸ்ட்ரீஸ்”, “லில்லேஜ் இன்டஸ்ட்ரீஸ்” அவையாகிய பொருள்களைச் செய்து விற்பனை செய்ய, மக்களுக்கு உபயோககரமாக இருக்க அவர்களுக்கு உதவி கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. - ஆகவே, சலவைத் தொழிலுக்கும் ஷுவரத் தொழிலுக்கும் இதைக் கொடுக்க அனுமதி கொடுக்கவில்லை.

Low Income Group Housing Scheme

* 77 Q.—**SRI V. V. RAMASWAMI :** Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state— 3-20 p.m.

(a) whether there is any proposal before the Government to increase the subsidy given by the State Government in regard to Low Income Group Housing Scheme;

(b) whether any increased subsidy will be received from the Centre; and

(c) the measures proposed to be adopted for persuading employers to build more houses for their workers?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) No, Sir. Under the Low Income Group Housing Scheme, only loans are given for construction of houses. No subsidy is given under the scheme.

(b) Does not arise.

(c) Financial assistance is given to employers under the Subsidized Industrial Housing Scheme to enable them to construct houses for their workers. As the response from the employers was poor, the pattern of assistance under the scheme was liberalized in 1958, to encourage them. A conference of representatives of employers and workers was also held that year to persuade them to build more houses. The position will be reviewed this year and suitable steps will be taken in the above direction.

SRI V. V. RAMASWAMI : தலைவர் அவர்களே, இந்தமாதிரியான குறைந்த வருமானக்காரர்களுக்குப் போடப்படும் திட்டத்திற்கு மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து ஏதாவது பண உதவி கிடைக்கின்றதா? அவ்விதம் வருகிறது என்றால், அந்தப் பணம் பூராவும் செலவு செய்யப்பட்டு வருகிறதா? அல்லது குறைவாகத்தான் செலவு செய்யப்பட்டு வருகிறதா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : இப்போது மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து கொடுக்கப்படும் பணம் போதவில்லை. 1958-59-ல் மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து கிடைத்ததைவிடக் கூடுதலாகவே நாம் செலவு செய்திருக்கிறோம். இவைகளுக்கு நாம் பட்ஜெட்டில் கணக்குக் கொடுக்கவில்லை.

[19th February 1959]

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : எவ்வளவு வருமானத்திற்குக் குறைந்தவர்கள் இந்த “லே” இன்சூர் க்ரூப்டில் சேர்க்கப்படுகிறார்கள் ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : வருஷத்திற்கு ஆறுமீரம் ரூபாய்க்குக் குறைவாக வருமானமுள்ளவர்கள் இதில் சேர்க்கப்படுகிறார்கள்.

SRI V. V. RAMASWAMI : மலைத் தேயிலைக்களிலுள்ள தேயிலைவாசிகள் எந்தத் திட்டம் வகுக்கப்படுமா ? கடன் கொடுக்கவேண்டும் என்று அவர்களைத் திட்டி நுந்து ஏதாவது மனுக்கள் வந்திருக்கின்றனவா ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : அவர்களுக்கும் கடன் கொடுப்பதற்கு வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதுவரை இந்த வருஷத்தில் மூன்று நூற்று மூவாக்கள் வந்திருக்கின்றன.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : இந்தத் திட்டங்களின்படி வேண்டிய பண உதவி பெறுவதற்கு அதிகமான காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. அப்படி ஏற்பட்டால் செய்வதற்கு அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்குமா ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : காலதாமதம் அதிகமாகுந்தால் கூடுதலாக நாம் பணம் செலவு செய்திருக்க முடியாது.

SRI K. V. RAMASWAMI : விவசாயிகள் அவசரங்களுடைய நிலங்களில் மலைகள் எட்டிக்கொள்வதற்கு அவர்களுக்குக் கடன் கொடுப்பதற்கு இந்தத் திட்டத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறதா ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : அதற்கு வேறு திட்டம் இருக்கிறது. ரூரல் ஹவுஸிங் ஸ்கீம் என்று வேறு திட்டம் இருக்கிறது. அதைப்பற்றித் தனியாகக் கேள்வி போட்டால், விபரமாகப் பதில் தெரிவிக்கலாம்.

Appointment of a Special Joint Registrar of Co-operative Societies

* 78 Q.—**SRI V. V. RAMASWAMI :** Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether it is a fact that the Government have sanctioned the appointment of a Special Joint Registrar of Co-operative Societies to study the various problems connected with the co-operative sugar mills; and

(b) if so, when the report will be submitted to the Government?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) Yes, Sir.

(b) The report of the Special Officer is likely to be submitted to the Government in March 1959.

SRI V. V. RAMASWAMI : ஏற்கனவே ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் ஒவ்வொரு கூட்டுறவு பெரிய ரிஜிஸ்டிரார் இருக்கும்போது, ஆலைகள் ஏற்படுத்துவதற்காக என்று தனியாக ஜூனியர் ரிஜிஸ்டிரார் ஒருவரை நியமிக்க வேண்டிய காரணம் என்ன ? என்னென்ன வேலைகளை இவர் பார்த்து வருவார் ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : சென்னை மாநகரத்திலே இப்போது ஏற்பட்ட சர்க்கரை ஆலைகளை ஏற்படுத்துவதற்குத் திட்டமிட்டிருக்கிறோம். அதில் ஒவ்வொரு ஆலைக்கும் ஒரு கோடி ரூபாய் செலவாகும். மேலும், இந்த ஆலைகளுக்காக நிலங்கள் வாங்க வேண்டும். இதற்கான மெஷின்கள் வாங்குவதற்கு வேண்டும். மேலும் இது சம்பந்தமாக மத்திய சர்க்காரோடு கலந்து பலவிதமான நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும். இவைகளைச் செய்வதில் கவனித்துக்கொள்வதற்குத்தான் ஜூனியர் ரிஜிஸ்டிரார் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

[19th February 1959]

SRI T. PURUSHOTHAM : Will the Hon. Minister kindly enlighten us, Sir, on the progress made with regard to the mills referred to by him?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The Amaravathi Sugar Factory is putting up buildings and the erection of machinery will take place very soon. The Ambur Sugar Factory has just started installation of buildings.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : With the blessings of four Ministers . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Of three, the fourth being absent.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Thank you for the information.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : And it is also progressing satisfactorily. The Madurantakam Sugar Factory is caught up in disputes and it is not making progress.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : இந்த மூன்று ஆலைகளுக்கும் வேண்டிய நிலங்களைப் பதிவு செய்தாய்விட்டதா ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : இதுவரையிலும் நிலங்கள் பதிவு செய்யப்படவில்லை.

SRI V. V. RAMASWAMI : மதுராந்தகத்தில் அமைக்கப்படப்போகும் சர்க்கரை ஆலை மதுராந்தகம் தாலுகாவில் அமைக்கப்படுமா, அல்லது மதுராந்தகம் ஊரில் அமைக்கப்படுமா அல்லது மதுராந்தகம் தாலுகா பட்டாளத்தில் அமைக்கப்படுமா என்பதை அறிய வேண்டுகிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : அதுதான் இப்போது சண்டையில் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. எங்கே அமைப்பது என்பது இன்னும் முடிவாகவில்லை.

Co-operative Joint Farming Societies

* 79 Q.—**SRI M. ETHIRAJALU :** Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state the number of Co-operative Joint Farming Societies started during the year 1956-57 and 1957-58?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Two Co-operative Joint Farming Societies, viz., Valandur Joint Farming Society in Madurai district and Sivaganga Joint Farming Society in Chingleput district were registered in 1956-57. One society, viz., Nathagoundanpudur Joint Farming Society, Coimbatore district, was registered in 1957-58.

SRI M. ETHIRAJALU : அமைச்சர் அவர்கள் மதுரை, செங்கற்பட்டு, கோயம்புத்தூர் இந்த மூன்று ஜில்லாக்களிலும் கூட்டுறவுப் பண்ணைகள் ஏற்படுத்தியிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். மற்ற ஜில்லாக்களிலும் இம்மாதிரிப் பண்ணைகள் ஏற்படுத்துவதற்குத் திட்டம் இருக்கிறதா ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : இந்தக் கேள்வி 1956-57, 1957-58-ம் வருடத்தில் ஏற்படுத்தியிருப்பதைப்பற்றிக் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. 1958-59-ல் இன்னும் அதிகமான பண்ணைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன, அதாவது, வடாற்காடு ஜில்லாவில் மேய்ச்சேரி என்ற இடத்திலும்,

[19th February 1959]

திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவில் பெரியபாளையம் என்ற இடத்திலும், நீலகிரி ஜில்லாவில் பக்காபுரம் என்ற இடத்திலும், செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் லத்தூர் என்ற இடத்திலும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Is the Hon. Minister aware, Sir, that in spite of his best efforts, in spite of the best efforts of the department and in spite of the publicity and propaganda made, we were able to have only seven societies in the course of three years?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Yes; facts speak for themselves.

SRI T. PURUSHOTHAM : Will the Hon. Minister indicate, Sir, the general conditions for the formation of the Joint Farming Co-operative Societies and the facilities that will be afforded for the formation of such societies?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : So far as facilities are concerned, loan and subsidy are given to each one of them for purchase of bulls, sinking of wells, installation of pumpsets and so on.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, the Hon. Minister said that he took objection—not strong objection—to a previous question (The Hon. Sri R. Venkataraman : No, no) for the second or the third question previously. I am remembering all that . . . May I ask the Hon. the Minister for Industries whether he is satisfied with the working of these societies or whether he can give information as to how far they are progressing and what is the response from the people, i.e., the agriculturists?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, it is very difficult to make people change their old systems and methods. So, new ideas take some little time to spread and secure adherence to them. Therefore, the progress is no doubt slow but the progress so far as it has been made appears to be satisfactory.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Has the Hon. Minister received any report from Chingleput that co-operative farming there has not been working satisfactorily and that the yield has gone down?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Actually, on records we have not got anything of the kind but, generally, I receive vague complaints from others unconnected with the societies.

SRI K. V. RAMASWAMI : நாதகவுண்டன்புதூரில் ஒரு கூட்டுறவுப் பண்ணை ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. அதிலிருந்து என்ன லாபம் கிடைக்கிறது ? இதனால் இனிமேல் ஏற்படுத்தப்போகும் பண்ணைகளுக்கு அனுசூலம் இருக்குமா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : இந்த ஸொஸைடி ஆரம்பித்து ஒரு வருஷம்தான் ஆகிறது. அதற்குள் இதிலிருந்து லாபம் கிடைக்கிறதா அல்லது நஷ்டமா என்பதைச் சொல்லுவதற்கில்லை.

[19th February 1959]

SRI MOHAMED RAZA KHAN : On a point of order, Sir. In reply to a previous question of the hon. Member Sri T. P. Srinivasavaradan, the Hon. Minister said that he received vague complaints from others unconnected with the societies. As legislators—whether M.L.A.s or M.L.C.s—we take interest—though not directly connected with a particular thing—in the administration of all matters, though our profession may be different. Therefore, I want to know whether it is right on the part of the Hon. Minister to say that complaints come from persons who are not connected with it. We may not be directly connected with it, Sir, but as legislators we are interested in eliciting as much information as possible. I leave it at that, Sir.

SRI T. PURUSHOTHAM : The Hon. Minister did not refer to the hon. Members of this House, but to people outside.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Let the Hon. Minister reply. Let not the non-official Minister reply.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, the question was whether any complaint had been received from people in Chingleput that this society was not functioning properly. I said that on record, there was no complaint but that we heard vague complaints from persons unconnected with the functioning of the society. If any complaint comes from the members of the society, it has got to be investigated. But, if it comes generally without specific facts and figures, then we say 'vaguely'. I do not think I meant to cast any aspersion or slur on the Members of the House. Not at all.

SRI T. PURUSHOTHAM : On a point of information, Sir. May I know why the hon. Member Sri Raza Khan took it that the Hon. Minister's remark referred to hon. Members of this House?

MR. CHAIRMAN : Who will answer it?

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, I am not competent to answer it. My point is this. The Hon. Minister may be right in what he has said. But ordinarily we may take it that the Hon. Minister's remarks refer to that particular hon. Member who puts the question. However, now that he has clarified, I withdraw my remarks. Let not Sri Purushotham get too much worried. The Ministers are capable of replying.

SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER : Sir, so far as we are able to gather, some of these societies are more or less defunct or are not functioning properly. They have been rather in the hands of extremely self-seeking people, so much so, may I request the Government to have strict supervision over them, arrange to get periodical reports and get their work reviewed every now and then?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : This is the category of criticism I have received, I said. (Laughter.)

[19th February 1959]

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Is the Hon. Minister aware that a prominent M.L.A. has made this remark that co-operative farming in Chingleput is far from satisfactory?

SRI MOHAMED RAZA KHAN : He means the Leader of the Opposition?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Please repeat your question.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Is the Hon. Minister aware that one of the prominent M.L.As. has made the remark that the working of the co-operative farming society in Chingleput is far from satisfactory? Is he aware of that?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I am not aware, Sir. Now, in fact, I shall try to find out if there is any truth in such a statement. What I want to assure the House and the people in the State is that we are making a great experiment and that it is just in the initial stage when we should not try to approach the experiment by giving expression to such vague complaints as are made without verifying their substance. That is my point.

SRI A. M. ALLAPICHAI : Are there any elements opposed to the idea of co-operative joint farming society?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That is a matter equally within the knowledge of the hon. Member and not a Member of the Government alone.

Pearl fishery at Tuticorin Port

* 80 Q.—**SRI M. ETHIRAJALU :** Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) the date on which the pearl fishery was started at Tuticorin Port this year;

(b) the value of pearls so far collected; and

(c) the amount of expenditure so far incurred by the Government on this industry?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : (a) The pearl fishery off Tuticorin from March to May 1958 was started on 3rd March 1958.

(b) The Government sell their share of pearl oysters (2/3 of the total collected) in auction. The other one-third is given to the divers who sell them as they like. Pearls are extracted from the oysters by the purchasers and sold by them. So, the Government have no information about the total value of the pearls collected. But we are in a position to state the value of oysters sold by Government. It is Rs. 4.65 lakhs.

(c) The expenditure incurred was Rs. 55,945 besides the one-third share of oysters given to the divers.

[19th February 1959]

SRI M. ETHIRAJALU : ஸார், இப்போது எடுக்கப்பட்ட முத்துச் சிப்பிகளில் மூன்றில் இரண்டு பங்கைத்தான் ரூ. 4.65 லட்சத்துக்கு ஆக்ஷன் விட்டதாகச் சொன்னார்கள். மொத்தம் எவ்வளவு என்று குறிப்பிடவில்லை. இதிலே எவ்வளவு தொழிலாளர்கள் வேலை செய்தார்கள் என்று சொல்வார்களா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : எவ்வளவு தொழிலாளர்கள் வேலை செய்தார்கள் என்பதைப்பற்றி இங்கே கேள்வி போடவில்லை. அவர்கள் எடுத்த முத்துச் சிப்பிகளில் சர்க்காரின் பங்கில் கிடைத்த வருமானத்தைப்பற்றித்தான் தகவல் இருக்கிறது. முத்துச் சிப்பிகளில் மூன்றில் ஒரு பாகத்தைக் கூலி ஆட்களுக்குக் கொடுப்பதால், அவர்கள் அந்தச் சிப்பிகளைக் கொண்டுபோய் எந்த விலைக்கு வேண்டுமானாலும் கொடுக்கலாம். ஆகையால் அவர்கள் என்ன விலைக்குக் கொடுத்தார்கள் என்ற தகவல் கிடைக்கவில்லை. அந்தத் தகவல் என்னிடம் கிடையாது. அரசாங்கத்திற்குக் கிடைத்த மூன்றில் இரண்டு பாகத்தை எலத்தில் விட்டுக் கிடைத்த தொகையைப்பற்றித்தான் நான் சொன்னேன்.

SRI M. ETHIRAJALU : 1958-59-ம் ஆண்டில் கிடைத்த தொகை எவ்வளவு என்று சொல்ல முடியுமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : 1958-59-ம் ஆண்டைப்பற்றி இந்தக் கேள்வி போடப்படவில்லை. இருந்தாலும் இந்த ஆண்டு இப்போதுதான் முத்துக் குளிப்பது ஆரம்பிக்கப்பட்டதால், அதைப்பற்றிய தகவல் இல்லை.

SRI V. V. RAMASWAMI : சென்ற ஆண்டில் எடுக்கப்பட்ட சிப்பிகள் எவ்வளவு என்ற விவரத்தைத் தெரிவிக்க முடியுமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : சென்ற ஆண்டில் எடுக்கப்பட்ட மொத்தச் சிப்பிகள் 2,14,76,514.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—POINTS OF INFORMATION.

(1) DELAY IN ANSWERING OF QUESTIONS.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, on a point of information. Out of ten questions answered on the floor of the House to-day, eight were answered by the Hon. the Minister for Industries and the other two by the Hon. Lady Minister. May I know whether the answers to the other questions given notice of earlier are not ready or the Ministers concerned are not ready or they are out of station?

MR. CHAIRMAN : In some cases, Ministers are not ready with the answers. I have several communications requesting me not to put down certain questions, as the concerned Minister is not attending to-day.

[19th February 1959]

* SRI T. PURUSHOTHAM : Sir, I should like to invite your attention to one fact. A large number of questions remain yet to be answered, though notice was given a long time ago. We should like to know what action has been taken to expedite answer to them.

MR. CHAIRMAN : We are sending reminders after reminders to the departments concerned, but nothing happens. We are going on pressing them, but we have not succeeded in getting answers to questions in time yet.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, I think there is a rule that if any question is pending for one month without the answer being received, then it will be included in the list, whether or not the answer is ready. That rule is followed in the other House.

(2) ABSENCE OF MINISTERS FROM THE HOUSE.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : May I crave your indulgence? The other day I was mentioning, as was done by the hon. the Leader of the Opposition, that, when the session had already been announced, it was always incumbent upon the Ministers to be present in the House during the session. Of course, if there is any important work, they may go. But their tendency seems to be to accept even ordinary appointments during the session and be absent from the House. That makes the Opposition reasonable in objecting to the absence of our Ministers from this House. Of course, on any important official work they may be absent. But what I feel is that ordinary functions could easily be avoided, particularly in view of the fact that the session of the Council had been announced as early as a month back. They should decide what is more important. Of course, I know, Mr. Chairman, your difficulty in the matter.

MR. CHAIRMAN : It is not my difficulty. It is the difficulty of the Hon. Ministers. It is not open to us to question that. I am not taking sides with Ministers. It is not possible for all the Ministers to be always present here.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : I am not talking of to-day only. Should they not be present, as far as possible, especially when they know that the House would be in session?

MR. CHAIRMAN : The hon. Member may go to any Legislature in the world, anywhere; he will not find all the Ministers present there always.

(Sri Mohamed Raza Khan rose.)

MR. CHAIRMAN : No further questions on that will be allowed.

(3) SITTING ON THE 20TH FEBRUARY 1959.

* SRI V. V. RAMASWAMI : Sir, may I know whether we would be sitting tomorrow also and, if so, when? I understand that the Hon. Minister has got a function tomorrow at 5 p.m.

19th February 1959] [Sri V. V. Ramaswami]

Also, the Hon. Chairman, the hon. the Leader of the Opposition and the Deputy Leader of the Opposition have the Syndicate meeting.

MR. CHAIRMAN : Thank you for mentioning my name also. But this job is more important for me. Well, the House will meet tomorrow, if we do not finish the work to-day.

III. ANNOUNCEMENT *RE* MESSAGE FROM THE ASSEMBLY.

MR. CHAIRMAN : I have to announce to the House that I have received the following message from the Hon. Speaker, Madras Legislative Assembly, dated 18th February 1959 :—

“ In accordance with rule 130 of the Madras Assembly Rules, I transmit a copy of the Madras Open Places (Prevention of Disfigurement) Bill, 1959 (L.C. Bill No. 8 of 1958), as passed and agreed to by the Assembly on the 18th day of February 1959, without any amendments and signed by me.”

IV.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS GENERAL SALES TAX BILL, 1959
(L.A. BILL NO. 6 OF 1958)—*cont.*

* SRI M. PATANJALI SASTRY : Sir, I wish to make some observations.

MR. CHAIRMAN : We have finished the first reading of the Bill.

* SRI M. PATANJALI SASTRY : If it is not objectionable, I shall make some remarks.

MR. CHAIRMAN : As and when the clauses are taken up, the hon. Member may offer his remarks. The first reading is over. We are now in the stage of clause-by-clause discussion. Each clause will be taken up separately and the hon. Member may then speak on any of them.

Clause 2.

MR. CHAIRMAN : The motion is—

‘ That clause 2 do stand part of the Bill.’

* SRI P. S. KRISHNASWAMI AYYANGAR : Sir, I move the following amendment :—

‘ In clause 2, after the word “ cash ” wherever it occurs, insert the word “ paid ”.’

The amendment was duly seconded.

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR : Sir, clause 2 gives the definition of a number of terms used in the Bill. In several clauses several categories of consideration are mentioned.

[Sri P. S. Krishnaswamy Ayyangar] [19th February 1959]

Cash consideration also is mentioned. There the expression used is "for cash or for deferred payment". Therefore, evidently the word "cash" has been used for ready cash paid at the moment when the bargain is struck, and for cash to be paid in future the expression used is "deferred payment". But, then, for cases of cash paid in advance, before the bargain is struck, there is no provision made. So, if the word "paid" is added on to "cash", it will indicate cash paid in advance or cash paid at the time when the bargain is struck and, for cash to be paid in future, there is the expression "deferred payment". I am not weaving from imagination. I have got support from a Statute. The Transfer of Property Act defines "sale" as transfer of property in exchange for price paid or promised. Price paid would include cash paid in the past and cash paid at the time on the spot. "Price promised" would denote deferred payment, that is, "credit transactions." For "deferred payment" the expression used in the Transfer of Property Act is "price promised." I shall give an illustration to explain my point. There are milk supply co-operative societies. They receive cash in advance and issue coupons. At the time when we buy milk, we only deliver the coupons and do not pay hard cash or ready cash. In that case, we have already made the payment and we are simply delivering the coupon, which is not cash, and for that we get milk. Such an item of consideration is not included in this. So, to make it comprehensive and to remove that lacuna, I have suggested the addition of the word "paid" after "cash".

* SRI M. PATANJALI SASTRY: Sir, I want to say a few words.

MR. CHAIRMAN. On this amendment?

* SRI M. PATANJALI SASTRY: Not exactly on this amendment, Sir. But I want to speak on some of the clauses. I am sorry I was not in the station at the time of the first reading.

MR. CHAIRMAN: If the hon. Member wants to say anything special on the Bill itself, I shall give him an opportunity at the time of the third reading. Now he can speak on the clause alone.

* SRI M. PATANJALI SASTRY: Sir, I am not concerned with the Government's policies. Because these are complicated matters, I do not desire to offer any remarks as to the policies underlying the Bill. I want to speak only on certain clauses. Now, the definition of "dealer" does not seem to include, on a proper reading, one who executes a works contract. On the other hand, there are indications in the Bill in clause 2 itself that a transfer of property in goods involved in the execution of a works contract comes within the definition of "sale". But unless the person who executes the works contract is included in the definition of "dealer", there would not be a complete scheme to catch him. For instance, Explanation (2) to the clause on page 4 below the definition of "turnover" assumes that the man who executes

[19th February 1959] [Sri M. Patanjali Sastry]

a works contract is a dealer. It is stated, "The amount for which goods are sold shall, in relation to a works contract, be deemed to be the amount payable to the dealer. . . . But when you turn to the definition of "dealer", the man who executes a works contract is not brought in. Therefore, the definition of "dealer" must be made logically complete. That is one submission I make for the consideration of the Hon. Minister. No doubt, "sale" includes a transfer of property in goods involved in the execution of the contract. But when you turn to the definition of "dealer" the man who executes a works contract is not included. The man who executes a works contract may not always be carrying on a business of sale, buying and selling. You may rope him in by adding to the definition of "dealer" the words "and includes a person who executes a works contract" or something of the kind.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, the amendment of the hon. Member Sri Krishnaswamy Ayyangar is unacceptable because if we substitute the word "paid" for "cash", as the clause now stands, it won't make any reading at all. There will have to be further amendments to carry out what he wants to be done with regard to this particular clause. The clause as it stands reads "whether for cash or for deferred payment". If you substitute the word "paid" in every place where you have the word "cash", then it will read "whether for paid or for deferred payment". Therefore, the amendment as given is not acceptable at all.

As regards the principle behind it, I wish to submit that the Act as it now stands has the same definition with regard to "sale", that is, it contains the expression "for cash or for deferred payment". The validity of the Act has not been challenged, it has been interpreted and considered by the Courts all these twenty years and no difficulty has arisen so far as this particular language is concerned. We should not attempt to change a Statute unnecessarily giving the impression thereby that our intention is different.

Then, with regard to the question raised by the hon. Member Sri Patanjali Sastry, I desire to point out that we are really in difficulty with regard to the taxation of these works contracts. In one case the Supreme Court held that the tax levied in respect of immovable works contracts, that is, contracts in respect of immovable property is excluded. But recently in a case of T. V. Sundaram Ayyangar and Sons—the judgment has not been received but we have received the report from the Government Pleader—the High Court seems to have questioned the validity of even the levy of sales tax in respect of works contracts relating to movable property. Therefore, I wanted to explain my difficulty. Until the matter is settled one way or the other, the Government will not be able to make up their mind in regard to the taxation.

[Sri R. Venkataraman] [19th February 1959]

Then, with regard to the actual clause, the impression of the Government—I do not know how far it is correct—is that if in the course of any transaction there is buying and selling involved, then the person concerned becomes a dealer. That is why we have put in the clause here, “‘dealer’ means any person who carries on the business of buying, selling, supplying or distributing goods. . . .” Either it must be a case of selling the component parts to make up a works contract or it must be a case of supplying component parts. The idea is that a person who is a contractor and who uses certain movable goods in the execution of the contract will be either selling them or supplying them. Therefore, he must come within the definition of a “dealer”. That is the impression that the Government have. But, as I said, the question of levying taxes on these contracts involving supply or distribution of immovable goods is itself under consideration by the Government.

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: My amendment seeks to retain “cash” and add “paid” after the word “cash”. However, I withdraw my amendment.

The amendment was, by leave, withdrawn.

Clause 2 was put and carried.

Clause 3.

3-50
p.m.

MR. CHAIRMAN: The motion is—

‘That clause 3 do stand part of the Bill.’

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, I beg to move the alternative amendments I have given notice of.

MR. CHAIRMAN: The hon. Member cannot move both of them. He can move only either of them. Alternative amendments cannot be moved. The hon. Member may select either of them and move it. That is the rule.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: If I do not succeed in respect of exemptions, I can at least request reduction.

MR. CHAIRMAN: The hon. Member cannot move alternative amendments. That is supported by ‘Rulings’.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Can we divide the amendments between two people?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That should have been done before.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: My second amendment is that the rate shall be half per cent. I do not know, Sir, whether the Government will oppose both. (Laughter.) I thought

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [19th February 1959]

that the Government might accept either the one or the other. Anyway, Sir, after your ruling, I choose my second amendment. Sir, I move the amendment which runs as follows:—

‘In the proviso (i) to sub-clause (1) of clause 3, for the words “the rate shall be one per cent” substitute the words “the rate shall be half per cent”.’

The amendment was duly seconded.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: After the very plausible arguments advanced yesterday by the Hon. Minister, I thought very much whether I should move my amendment at all. I must tell you, Sir, that his arguments were very impressive. But, afterwards, I consulted a few merchants and also others. That is why I make bold to-day to move my amendment. Yesterday, the Hon. Minister said that after all, it would only work out to one naya paisa per measure of paddy, and asked, ‘Why are you worried so much about it?’ This is not merely a question of calculation in that way. The very fact that we have got sales tax gives rise to evasion of tax by people and thereby the black-market is increasing. That is the fact. Sir, economics does not work merely by statistics. That is what I would say. Political economy does not depend only on statistics. There is the human motive always operating in every transaction. That is very natural. That is why John Erskine who was against political economy said ‘Economy is a dismal sign’. He was a moralist. Therefore it is I am stating that the fact that there is a tax on foodgrains somehow induces big dealers to evade tax and black-marketing is also increasing. I have enquired of many merchants about it and that seems to be the fact so far as trade is concerned. And once you give room for black-marketing, the price rises and especially if there is stock which is built up either by the Government or by others, you will find rise in price on some pretext or other. Therefore, there is no question of logical connection between the two. It is a human tendency and element. Therefore, why should we in this State give rise to any of these involved considerations and why not once and for all try to find out whether we can exempt foodgrains from this tax and put an end to all these tendencies? For the present of course, Government may lose some revenue.

When Control was introduced, Mahatmaji said that he opposed it on moral grounds. Once you have got Control, you will find moral degeneration of the people. That will go on. But in spite of that, on economic considerations we were having Control for a large number of years until the Government boldly came forward to abolish it in 1952. After the Control was abolished, black-marketing also was not there. Like that there are some considerations here also. As a matter of fact, you find a large number of transactions taking place without the sales coming into accounts. That is because they want to get some more profit by evading the tax. Somehow or other, the consumer is affected. That is my point. Of course, logically arguing, it may

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [19th February 1959]

be all right, when the Hon. Minister said, 'I do not find that there is much hardship in the consumer paying a few pies more'. Even that is now working at half an anna per measure. They charge Rs. 1-4-6 per measure. That is the price of rice here. They charge half an anna as sales tax. The Hon. Minister says that it is only one pie. But still rice is being sold at a high price and they charge half an anna as sales tax. Afterwards, you may try to control it, of course. Why should we go into all these troubles and make people lose their morals? Therefore it is that I say that it is better you exempt foodgrains from tax. If it is not possible, at least you try to reduce the rate to half per cent. I have moved my alternative amendment so that we might not rub the Government on the wrong side.

This is a matter in which more arguments are not needed. Many people are of the opinion that it will do good. Of course, more than that I cannot say here. But, as a matter of fact, I tried to enquire of a number of rice dealers because I was impressed with the very plausible arguments of the Hon. Minister. I told them that the Hon. Minister argued like that and that he seemed to be perfectly alright. But they said that then there would be the tendency to evade tax. I hope the hon. Member Sri V. V. Ramaswami will agree with me that this will give rise to such a tendency among the traders. If he thinks otherwise, I do not want openly to talk about it here. This gives rise to increase in price by some means or other. Because big dealers have to pay a large amount of tax, they somehow try to see that they escape. That is why I say, 'Let these foodgrains alone be kept above all these considerations once and for all'. Our State was the first to take off this Control. At that time, you all might remember, Sri Kidwai came here and the then Chief Minister had a long talk with him. Everybody knows about that and I do not want to remind the House about it again. In the same way, let us try to do it. Even the Expert appointed by the Government, Dr. Lokanathan, is in favour of half per cent being imposed. I have got his support recorded in the report which has been issued by him. For these reasons, I have moved an amendment that the rate shall be half per cent instead of one per cent.

Sri T. P. Srinivasavaradan rose to move his amendment.

Mr. CHAIRMAN: Sri K. Balasubramanya Ayyar, Sri V. V. Ramaswami and Sri T. P. Srinivasavaradan have given notice of three identical amendments. Already Sri K. Balasubramanya Ayyar has moved his amendment and so, there is no point in moving the other two amendments. If the hon. Member wants to speak, he can do so.

4 p.m. SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Mr. Chairman, the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar presented one aspect. I am going to present another aspect. The reason why we want to fix half per cent is this. As pointed out yesterday, in 1939 the general

[19th February 1959] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

rate of multi-point tax was half per cent. Yesterday, no doubt, the Hon. the Minister for Industries pointed out that by raising it to one per cent, there would not be much burden on the consumer. I should like to point out, Sir, that in 1939 rice was sold at three measures a rupee. Now, for Rs. 1-4-0 we are getting one measure. The man who had previously spent Rs. 100 on foodgrains has to spend now nearly Rs. 350. The cost of living has gone up three and a half times. In 1939, for Rs. 100 he paid half a rupee. Now, for Rs. 350 he has to pay from Rs. 1-12-0 to Rs. 2. So, from each consumer, we are now getting Rs. 1-12-0, and not that half a rupee. So, each consumer now pays more. The Hon. Minister will excuse me when I say that there is a mathematical fallacy in his argument. He said that there was not much increase. I paid half a rupee then and am paying now Rs. 1-12-0. The cost of living has risen by three and a half times and the income also has risen by three and a half times. If the cost of living had remained the same, that is to say, if I can purchase foodgrains for Rs. 100 in 1959, and if you raise the tax to one per cent, it does not matter, but the cost of living has risen very high. Therefore, I say, even if you keep it at half per cent, you are not going to lose but perhaps you will get more.

Another thing which I want to point out is this. It will have a psychological effect upon the consumers. The reduction may be very small. Out of the tax on foodgrains at least the Government are not anxious to make much revenue. For these reasons, I gave notice of my amendment and the Hon. Minister can easily accept it. The Government are not going to lose much. On the other hand, as the prices have increased, you are getting more and more. You know, Sir, pulses—dhall—are now sold at Rs. 1-50 a measure. In 1939 they were sold for six annas. The cost of everything has risen. You are getting three or four times now from these consumers. Even if it is half per cent, you will get four times. I support this amendment.

* SRI B. K. NALLASWAMI: மன்றத் தலைவர் அவர்களே, நேற்று அமைச்சர் அவர்கள் பேசியதைப் பத்திரிகையில் வாசித்தேன். நேற்று அமைச்சர் அவர்கள் பேசியதைப் பத்திரிகையில் வாசித்தேன். பட்டினத்தில் இருப்பவர்களில் 20 சதவிகிதத்தினர்தான் வரி கட்டுகிறார்கள் என்பது அவருடைய வாத்தத்தில் ஒன்று. அது எனக்குச் சரியாகப் புரியவில்லை. பட்டினத்திலும் ஏழைகள் நிறைய இருக்கிறார்கள். பட்டினத்தில் இருப்பவர்கள் 3 முனைகளில் வரி கட்டவேண்டியிருக்கிறது. ஒன்று நெல் லுக்கு, அடுத்தது மில்லிலே அரைப்பவர்களிடம் ஒரு வரி, கடைசியாக லுக்கு, அடுத்தது மில்லிலே அரைப்பவர்களிடம் ஒரு வரி, பட்டினத்தில் இருப்ப விற்பவர்களுக்கு ஒரு வரி. ஆகவே 3 சதவிகித வரி பட்டினத்தில் இருப்ப வர்கள் கொடுக்க வேண்டிய நிலைமைக்கு வந்துவிடுகிறார்கள். இதனால் கருப்பு பார்க்கெட் ஏற்படுகிறது என்று நமது எதிர்க்கட்சி உதவித் தலைவர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அதற்குக் காரணம் அரிசி வியாபாரத்தில் லாபம் மிகவும் குறைவு. அரிசி மில்தாரர்களிடம் நான் ரொம்ப நெருங்கிப் பழகியிருக்கிறேன். அவர்களுக்கு ரொம்பக் குறைவாக லாபம் கிடைப்பதில்லை. இப்பொழுது போடப்படுகின்ற ஒரு சதவிகித வரியைக் கூட உன் மையில் கட்டமுடியாது. ஆகவே, என்ன நடக்கிறது என்றால், 4-ல் 1 பங்கைத்தான் காட்டுகிறார்கள். பாக்கியை மறைத்து விடுகிறார்கள். ஒரு மில்காரர் லாரி வாடகை வந்தால் போதும் என்று மில் நடத்துகிறார். மில்காரர் லாரி வாடகை வந்தால் போதும் என்று மில் நடத்துகிறார். அதே முறையில் இன்றைய நிலையில் மனிகைக் கடைக்காரர்களுக்குச் சாக்குத்

[Sri B. K. Nallaswami] [19th February 1959]

தான் மிச்சம். அந்த முறையில் ஒரு மூட்டைக்கு 8 அணுதான் கிடைக்கும். ஒரு சதவிகிதம் எவ்வளவு என்று வரிகிறது என்று கணக்கிட்டுப் பார்க்க வேண்டும். ஒரு மூட்டை 40 ரூபாய் என்று வரி 1 சதவிகிதம் என்றால் 6, 6½ அணு ஆகிறது. ஆகவே கடைக்காரர்களுக்கு மிஞ்சுவது என்ன என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். என்னைப் பொறுத்த வரை, இந்த உலாவப் பொருள்களுக்கு விற்பனை வரி இல்லாமல் இருந்தால் நல்லது என்று சொல்லோம். சர்க்கார் நிதி நிலைமை இதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லையென்றால், மிகக் குறைந்த பட்சமாக வரி இருக்கவேண்டும். அதுவும் கடைசி முனையில் இருக்கக்கூடாது என்று கூற விரும்புகிறேன். உண்மையில் மனிதகக் கடைக்காரர்களால் இதற்குக் கணக்குக் கொடுக்க முடியாது. அறிவிக்கு விற்பனை வரி கொடுப்பது என்று இருந்தால், மனிதகக் கடையே நடத்த முடியாது. யாரை வேண்டுமானாலும் கேட்டுப் பாருங்கள். அமைச்சர் அவர்கள் தன்னுடைய நண்பர்களைக் கேட்டுப் பார்க்க வேண்டும். கடைசி முனையில் விற்பனை வரி இல்லாமல் இருக்கவேண்டும். விற்பனை வரி இருக்கிற காரணத்தால் மனிதகக் கடைக்காரர்கள் சரியான கணக்குக் காட்ட முடியவில்லை. விற்பனை வரி அதிகாரிகளுக்கும் இது தெரியும். தெரிந்து, விட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மனிதகக் கடைக்காரர்களின் நிலைமையை அறிவார்களாதலால், அந்த நிலைமையை இருந்து வருகிறது. விற்பனை வரி இருந்துதான் தீர வேண்டுமென்றால், குறைந்தபட்சமாகவாவது இருக்கட்டும். கடைசி முனையில் வேண்டாம். இரண்டு ரூபாய்க்கு அறிவி வாங்குவதற்கு, அரை ரூபாய்க்கு அறிவி வாங்குவதற்கு எல்லாம் விற்பனை வரி நிச்சயமாக வாங்க முடியாது. ஆகவே, அரசாங்கம் இதை நன்றாகச் சிந்தனை செய்து பார்த்து கடைசி முனையில் வரி வாங்க வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member Sri V. V. Ramaswami may move the amendment given notice of by him.

* SRI V. V. RAMASWAMI : Sir, I move the following amendment :—

“ In sub-clause (1), for the words ‘ two per cent ’, substitute the words ‘ one per cent ’.”

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : I second the amendment,
Sir.

* **SRI V. V. RAMASWAMI :** தலைவர் அவர்களே, பொதுவாக விற்பனை வரி இப்பொழுது எல்லாச் சாக்குகளுக்கும் 100-க்கு 2 ரூபாய் வீதம் விதிக்கப்படுகிறது. அதை 1 ரொசண்ட் ஆகக் குறைக்க வேண்டுமென்பது என்.ஏ.இயை திருத்தம். இப்பொழுது உணவுப் பொருள்களுக்கு வரி விலக்கு முழுமையாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டோம். அப்படி இல்லாவிட்டாலும் அரை பெர்சண்ட் ஆகவாவது குறைக்க வேண்டுமென்பது என்.ஏ.இயை விருப்பம். உணவுப் பொருள் என்றால் அரிசி, நெல் மாதிரிதான் அல்ல. மற்ற எத்தனையோ சாக்குகள் பட்டியலில் சேர்த்துவிடுவீர்கள். உணவுப் பொருள்களுக்கு வரி அறவே இருக்கக் கூடாது என்பது என்னுடைய கோரிக்கை. கிராமத்திலுள்ள விவசாயிகள் நெல்லைப் பூராவிலே உபயோகிக்க முடியாது. 100-க்கு 80 விகிதம் விற்பனை வரி இருக்கிறார்கள். விற்பனையை மற்றக் காரியங்களுக்கு அவர்கள் செலவு செய்து முடியும். டாக்டர் கோகநாதன் அறிக்கையடி. இந்த இனத்திலிருந்து சர்க்காருக்கு 45 அல்லது 50 பீசர் ரூபாய்தான் வருமானம் வரும் என்று தெரிகிறது. மொத்தம் இந்த விற்றான வரியின் மூலமாக சுமார் 14 கோடி ரூபாய் வரும் என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லும் போது, ஜனங்களுடைய கோரிக்கைக்கு இணங்க இந்த ஒரு அரைக் கோடியை விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாதா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். இந்த இனத்தில் வியாபாரிகளுக்குக் கிடைக்கும் லாபம் மிகவும் குறைச்சல்.

19th February 1959] [Sri V. V. Ramaswami]

ஆகவே, வரி கொடுக்காமல் இருக்க என்ன வழி என்று பார்த்து அந்த வழியில் இறங்கவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, அதைமெல்லாம் தவிர்க்க அரை பொச்சலடாகக் குறைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதைப்பற்றித் திருப்பத்திருப்ப வாடும் செய்ததால் மனம் தளர்ந்திருந்தாலும் சொல்ல வேண்டிய கடல்மலையச் செய்து முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

MR. CHAIRMAN: The hon. Member may move the other amendments also.

* SRI V. V. RAMASWAMI : Sir, I move the following amendments :—

" In the proviso (ii) to sub-clause (1) of clause 3, delete the words "exclusively" and "except foodgrains", occurring in lines 1 and 2 respectively."

" In sub-clause (2) of clause 3, for the words " whatever be the quantum of turnover in that year ", substitute the words " if his total turnover for a year is not less than Rs. 10,000."

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: I second the amendments, Sir.

* **SRI V. V. RAMASWAMI :** இந்தத் திட்டத்தில் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். கிளாஸ் 3-ல் உள்ள ஏற்பாட்டினால் (I)-ன் பின்பு (II)-இல்படி ஒரு வியாபாரி 30 ஆயிரம் ரூபாய் வரைக்கும் வியாபாரம் பண்ணினாலும் அதாவது “dealers dealing exclusively in one or more of the goods enumerated in the foregoing clause except foodgrains, rice products, wheat products and milk”-க்கு விலக்கு உண்டு என்று சொல்கிறார்கள். பத்தாயிரம் ரூபாய் வரையில் எந்தச் சரக்கில் வியாபாரம் பண்ணினாலும்—மட்டி பாயிண்ட் வந்துவிட்டால் எல்லாச் சரக்கும் சேர்ந்துவிடும்—உஷா தாவியங்களை எடுத்துவிட்டு, எல்லாச் சரக்குகளையும் எடுத்துவிட்டு முடிபத்தாயிரம் வரைக்கும் விலக்கு என்பது எங்கேயும் புரியவில்லை. சாதாரணமாக மாதம் நூறு ரூபாய்க்கு வியாபாரம் பண்ணுகிறவர்களுக்குக்கூட “டோடல் டர்ன்ஓவர்” 30 ஆயிரம் வந்துவிடும்.

ஒரு நன்னாள் கணக்கு இல்லாமல் வியாபாரம் பண்ணுகிறீர்களே என்றார். கணக்கு வைக்காமல் வியாபாரம் பண்ண வேண்டும் என்பது நோக்கம் அல்ல. கணக்கு வைக்க முடியாமல் இருக்கிறது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். மலையாள வரி என்று போட்டிருக்கக்கூடிய பொருள் களுக்குக் கூட யாரிடத்திலிருந்து வரி வாங்க முடிகிறது ? வாங்க முடியவில்லை. வாங்குகிறதும் இல்லை. மற்றப் பொருளில் வியாபாரம் முடியவில்லை. வாங்குகிறதும் இல்லை. மற்றப் பொருளில் வியாபாரம் பண்ணுகிறவர்கள் வாங்குகிறார்கள். அதால் இங்கே வியாபாரிகள் தன் செயற்பொறுப்பாகத்தான் பொருளுங்கள். வெற்றிலை, பாக்கு, புகையிலை, பீடி, சிகரெட் என்று வியாபாரம் பண்ணிக்கொண்டே இருக்கும்போது எப்படி பில் போடுவது, என்ன கணக்கு எழுதுவது ? அவன் சாமானை விற்குக்கொண்டே போவானே தவிர எழுத முடியாது. ஷெட்யூலில் ஒரு முனை வரி என்று போட்டிருக்கக் கூடிய பொருள்களுக்கு—ஒருமுனை வரி தான் என்றாலும் **Whatever be the quantum of turnover** என்று பின்னே போட்டுவிட்டார்கள். அதனால் ஐநூறு ரூபாய்க்குத் தான் வியாபாரம் ஆகிறது என்றாலும் கூட அவன் வரி கட்டித்தான் ஆகவேண்டும். இப்படி ஒரு முனை வரி என்று கொண்டுவருவதில் என்ன கவர்ச்சி இருக்கிறதென்றுதான் தெரியவில்லை. (இண்டர்ப்ஷன்) நாங்கள் வரி கொடுக்கும்படியாக வராது என்றால் ஒப்புக்கொள்ளலாம். உங்களுக்கு வரி வராது என்றால் எனக்கு இல்லை. இப்படி ஒரு பக்கம்

[Sri V. V. Ramaswami] [19th February 1959]

சிலைகளை கொடுப்பது போலக் கொடுத்துவிட்டு மற்றொரு பக்கம் எடுத்துக் கொள்வதை என்னால் அங்கீகரிக்கவில்லை முடியாது. இதற்கு மேலும் என்னால் பேசுவதற்கு முடியாவிட்டால், கனம் அமைச்சர் அவர்கள் இதைக் கவனித்துக்கொண்டுமேண்டு கொடுக்கவேண்டுகிறேன்.

4-16
p.m.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, while supporting the amendments of both my hon. Friend Sri Balasubramanya Ayyar and my hon. Friend Sri Ramaswami, I would just like to make one or two observations. Of course, the Hon. Minister piloting the Bill was very careful in giving his reply. Incidentally, I may again pay my compliments to him. Wherever an argument was weak for him, he naturally, a clever politician that he is, evaded reference to that.

Sir, at the outset, let me say that as long as we speak on behalf of the Opposition, whatever observations we make on the general aspects of the case, it is not for the purpose of simply criticising the Government. Far from it. Another aspect is that we are also one with the Government in seeing that the finances of the State are not affected. But that cannot be the main point. The main consideration should be the capacity of the people to pay taxes and the difficulties involved. I make reference to this, because having read, as most of us have done, the Report of Dr. Lokanathan, I am drawn to two observations that he has made; they are important observations. One is—the Hon. the Minister for Industries also made a reference to it—that no commodity should be left without a tax, in a socialistic pattern of society, which expression the Hon. Minister cleverly used. Here again because it was to his advantage, he said that. He also said that everybody, was having the benefit of the developmental activities and that therefore, there was no question of exempting this or that commodity from tax. We accept it. Therefore, his first point was that we might have a single-point tax on some of the commodities and that on other commodities, it might be a multi-point tax. It was a very important thing. All kinds of evasion also should be checked. Therefore, Dr. Lokanathan recommended the drastic change of reducing the tax from two per cent to one per cent. I am sure a clever economist that he is, a good financier also, he went into the whole question of financial structure and it is not as if he simply made a recommendation like this. Then, I am sure, Sir, all the cards were placed before him, all information was placed at his disposal and he must have discussed with the Revenue Department, the Finance Department and the Board of Revenue the pros and cons of the whole question and finally come to the conclusion that the tax should be reduced from two per cent to one per cent, without at the same time affecting the finances of the State of Madras.

Sir, the second thing is with regard to foodgrains and other perishable commodities. He made a strong recommendation to levy a half per cent tax. With that the Hon. Minister agrees and we also agree. Really one concession made by the Hon. Minister—I do not have any objection to that—is to exempt, or keep the

[Sri Mohamed Raza Khan]
19th February 1959]

status quo in respect of, handloom goods. I think, if I am correct, even handloom goods should come within the purview of the Act. He also made a recommendation that nothing should be exempted from the operation of this Act. Therefore, when he made a recommendation that it should be half per cent, I take it for granted that he had made a thorough and clear study of the financial consequences of that recommendation. Now, with regard to foodgrains, it is taken to one per cent from half per cent. All right.

Sir, I am not competent to bring in party politics here. However, I think only recently Hon. Ministers have been saying that foodgrains and perishable commodities should be exempted as far as possible from tax. That was one of the subject-matters of their political, platform speeches.

Another thing is that during the period from 1948 to 1958 a number of items were exempted from the operation of the Act. But now they have to be taxed at one per cent under this clause. Therefore, I feel it may not affect the finances to the extent, I appreciate his unfortunately our Hon. Minister visualises. I appreciate his difficulties. But it is no good saying that if we do a little tinkering with the rate, it will affect the finances. Sir, if the Government are satisfied that the expert has gone into the whole question in all its aspects, I am sure the Hon. Minister will agree that there is a good deal of logic in the demands of both my hon. Friend Sri Ramaswami and my hon. Friend Sri Balasubramanya Ayyar. They are both always reasonable persons.

Here I would refer to one other thing also. Dr. Lokanathan has made one other observation. When once you go on working this Act, if you find that your finances are affected by Rs. 10,000 or Rs. 15,000 or Rs. 20,000, it is possible for you to raise the tax. It may prove a windfall also at times. There is therefore, always an alternative. You can come to this House and state the position and ask for an alteration in rates. If your finances are affected, and you can come and say, "Our finances have gone down. We want to increase the rate". Now, I do not know with what antecedents the Government are seeking power under clause 59. I know how the Minister was strong on that clause also. He made an observation that once he found that the finances were going down, he would always have the right—I use the word "right" advisedly—to increase the rate. I am sure the Hon. Minister will consider this aspect. I feel there is every reason and logic in the demand of the Opposition and the amendments moved from this side for the reduction of the rate from two per cent to one per cent and from one per cent to half per cent.

4-20
p.m.

* **SRI M. ETHIRAJULU:** கனம் சட்ட மன்றத்தலைவர் அவர்களே, நேற்றையதினம் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் பதில் கூறுகையிலே, கம்பு, சோளம், கேழ்வரகு, தினை முதலிய தானியங்களை 30 சதம் உற்பத்தி யாளர் எடுத்துக்கொண்டு, பாக்கியுள்ள 20 சதம்தான் பட்டணத்திலுள்ள மக்களுக்குப் போகிறது என்றார். ஆகவே, இதனால் பட்டணத்திலுள்ள மக்கள்தான் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்றும் சொன்னார்கள். ஆனால்,

[Sri M. Patanjali Sastry] [19th February 1959]

seek to bring this to the notice of the Hon. Minister in order to remedy the defect as it seems to me, because still there is time, instead of allowing the thing to be challenged in a Court of Law and getting the charging section scrapped because it is unconstitutional. Clause 9 seems to go further and positively contemplate the taxation of such sales because it says, "Stage of levy of taxes in respect of imported and exported goods". So, it contemplates a levy of sales tax on exported goods. Sub-clause (b) of clause 9 says—

'in the case of goods exported out of the State to any place outside the territory of India or to any other State in India, be deemed to conclude at the stage of sale or purchase effected immediately before the export of such goods.'

That is to say, where in the case of any goods tax is leviable at one point in a series of sales or purchases, such series shall in the case of goods exported out of the State to any place outside the territory of India be deemed to conclude at the stage of sale effected immediately before the export of such goods which may include such sale. The Bill, therefore, proposes to catch the sales of goods intended for export outside the territory of India at the stage in which goods are about to leave the territory of India and impose a tax thereon. Therefore, so far from prohibiting or excluding the sale of the goods exported outside the territory of India for the purpose of this tax, it seems to contemplate an actual imposition of tax on such goods. That, it seems to me, would be a grave objection to the Constitutional validity of the charging section. There is still time left and I hope the Government will consider this aspect seriously and clarify the position in accordance with the Constitution.

4-30
p.m.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, Sir, I shall take up the objection raised by the hon. Member Sri Patanjali Sastry first. The idea underlying Article 286 of the Constitution is that the State and the Centre should not both levy export duties or import duties because it is a tax on goods. Import duties and export duties are levied by the Central Government and they are within their exclusive jurisdiction. If we do not have Article 286, then each State will also levy export duties and import duties on the ground that it is a tax on sale of goods. It would be then argued, even though it is exported or imported, it is a sale of goods and sale of goods is within the schedule reserved for the States and, therefore, they are entitled to levy the tax. So, it is to prevent a levy of an export or import duty that Article 286 has been specifically provided. What the Sales Tax Act here seeks to do is that in respect of goods on which at one point of sale a tax is levied, we should determine that point at which the tax should be levied. You please look at clause 9 which says, "Where in the case of any goods tax is leviable at one point in a series of sales or purchases . . ." In order to determine at what point tax has to be levied, the law prescribes that the point at which the

19th February 1959] [Sri R. Venkataraman]

tax should be levied is the point of sale prior to the export or import.

SRI M. PATANJALI SASTRY : My point is that the State has no jurisdiction to levy tax on this, apart from the question of point of levy on account of Article 286.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I very respectfully submit that what the State cannot tax is an export or an import. The State can always tax at any point prior to the export or import of an article.

SRI M. PATANJALI SASTRY : No law of a State shall impose a tax on the sale or purchase of goods where such sale or purchase takes place in the course of the import of the goods into, or export of the goods out of, the territory of India. And when is this supposed to take place? The Central Act provides that such a sale or purchase of goods shall be deemed to take place in the course of the export of goods out of the territory of India only if the sale or purchase occasions such export. If there is a sale of goods situate inside the State and where the contract to sell also takes place inside the State, then it is all right. But if the goods are intended to be exported outside the territory of India, it comes within the Constitutional prohibition. We have the prohibition under Article 286 along with the definition as to when a sale purports to take place in the course of export as explained in the section of the Central Act. Therefore, reading this with the Constitutional prohibition, the result is the State cannot impose tax upon goods if the sale or purchase occasions export. Now there is no such exemption in the charging section and, therefore, it covers a wider ground. It includes taxation of subjects which are outside the competence of the jurisdiction of the State Legislature.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, let me take a concrete illustration. A sells goods to B, and B sells goods to C and the sale of goods to C is for the purpose of export. The Act would be valid, if it levied a tax at the stage of sale to B. The Act would not be valid if it levied a tax at the point of sale to C. What clause 3 read with clause 9 tries to do is to tax, in the illustration I gave, at the point of sale to B.

SRI M. PATANJALI SASTRY : Will it not cover the sale by B to C also? That is my objection.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : The Hon. Minister says that the sale from B to C occasions the export and that, therefore, it should not be taxed. But the sale from A to B may be taxed.

SRI M. PATANJALI SASTRY : Where is such an exemption as regards the sale from B to C? I can quote the concrete illustration given by the Hon. Minister himself. It only reinforces my point. Where is the exemption in the charging section, section 3 of the Act, in the concrete case cited by the Hon. Minister, of the

[Sri M. Patanjali Sastry] [19th February 1959]

sale from B to C inside the State in respect of the goods also situate inside the State? Is there any exemption, I should like to know. In that case my objection falls to the ground.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, this Act has been in force and has been used for taxing goods for the last twenty years. It has not been challenged on the ground that the law provides for a possible levy of a tax when actually it has not been taxed. It is well understood that the tax is not levied on any transaction which occasions export. In that case the State cannot levy the tax and, therefore, we have not levied the tax. There is no question that the State is entitled to levy a tax, by virtue of a section in the Act, which it is not entitled to levy. Even if we had put in a clause here in this Bill covering such transactions, still the State cannot tax because it is bound by Article 286 of the Constitution. It is always subject to Article 286 of the Constitution. Therefore, I submit that it has to be read along with clause 9 which defines the point at which the State may levy the tax and the State has determined that the point prior to the export and the first point after the import will be a transaction in respect of which sales tax can be levied.

* SRI M. PATANJALI SASTRY: The learned Minister's explanation is that it must be read with Article 286. That was precisely the argument advanced in support of the validity of the Bombay Motor Sales Tax Act. But that has been negated on the ground that the Act did not contain specific exemption to that effect and the Bombay High Court held that the whole thing was invalid because it was unconstitutional. If they incorporate such a provision, it will be all right.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I have nothing more to add. I cannot really measure up to the hon. Member.

* SRI M. PATANJALI SASTRY: I am suggesting this for the consideration of the Hon. Minister lest there should be difficulty in future. Sales tax legislation has been the subject of decision by the Supreme Court in a number of cases. With the guidance afforded by those decisions, we should be a little more careful. That is what I am saying.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, I have just mentioned the position. If the clause is used for levying a tax on any commodity in the course of export, then certainly the tax will not be valid and, therefore, it should not be levied. But merely because a commodity is intended for export, it should not escape taxation and, therefore, we have provided in clause 9 that the point of levy of the tax shall be the point of sale immediately prior to the sale which occasions the export.

4-40 p.m. Then, Sir, I shall deal briefly with the arguments regarding the reduction of tax and other amendments. In the first place, I wish to refer to the amendment of the hon. Member Sri V. V. Ramaswami. If any exemption was given in respect of levy of single-

[Sri R. Venkataraman] [19th February 1959]

point tax, then the Government, I said, would not collect any tax at all. The principle in respect of single-point levy is that every sale should be liable to a single-point levy. The principle with regard to multi-point levy is that the turnover is taken as a whole and that exemptions are granted.

Now, let me give a concrete case. Suppose there is a furniture dealer and we give exemption even in the case of single-point levy up to Rs. 10,000. The furniture dealer will enter in his accounts several transactions from carpenters as if he has bought these things from the carpenters and then he will tell us that the first transaction is the transaction between the carpenters and the furniture dealer and that the first transaction being to the value of less than Rs. 10,000, he is not liable to pay any tax. It will give a loophole to evade payment of single-point levy except in the case of big manufacturers who produce goods in factory. In all other cases, it will lead to evasion. It is well understood, therefore, that wherever we levy a single-point tax, it is levied without any exemption.

Then, I need not labour the point which I made yesterday about the levy of sales tax at one per cent on other goods and half per cent on food and other articles. What I tried to explain yesterday was, even if we reduced the rate from one to half per cent, the relief for the people would be negligible. Therefore, even if we want to give something, it must have some effect. While it would involve loss of revenue, it would not bring about any corresponding benefit to the people. It may be that the traders feel a little relief but to support the reduction on the ground that it will benefit the people is not sustained either by previous experience or on merit. When we reduced the tax from two to one per cent, it did not appreciably reduce the price of food-grains. That was my point. I do not say that if we levy a tax, the price will not, to that extent, go up. In fact, I enter my objection to the argument advanced by the hon. Members Sri V. V. Ramaswami and Sri B. K. Nallaswami that it is the trader that pays and that he suffers on account of the levy of the sales tax; certainly, it is not the trader that pays nor do I want the trader to pay. I want to make it quite clear that the Government want that this tax should be a consumer tax and should be shifted and they do shift it either by way of sales tax explicitly or by adding it to the price of the commodity or by reducing the quantum of the goods sold.

SRI V. V. RAMASWAMI: காரியின் அளவைக் குறைக்கிறார்கள்.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: In fact, the familiar example is that of people who sell 'pori kadalai'. They put some paper into the ollock and sell. Outside it looks very big, but inside it is only half. So, it is never paid by the trader. What the trader fails to understand is that in the course of these transactions he is collecting sales tax which is not his income. In fact,

[Sri R. Venkataraman] [19th February 1959]

Sir, it is common knowledge that the people do not make very great difference between the total turnover and the profit. They very often think that the whole thing that comes is coming to them and that it is their own money. In fact, there are many things which are included in one transaction, in one rate which you charge. Here, the unfortunate impression has gone round that they get a price which they would get even if there were no sales tax. I submit, Sir, that if there is no sales tax, to that extent the price will go down and to that extent, their gross income will go down and when they get a particular amount as gross income, they have got in that gross income itself the sales tax already included. They have, therefore, to make over the sales tax to the State which has occasioned or enabled the charging of a higher price. Competition amongst trade will compel people to reduce the price to the extent possible. If there is competition, naturally, they will try to bring it down and if there is no sales tax, the other person will compete and he will reduce the price and to that extent, the other traders also will have to reduce the price. So, if you remove or reduce the sales tax, the traders will not get the amount which they are now getting. What they get now includes sales tax and it has got to be paid. Therefore, the argument that their profit is only two annas and that we are charging a sales tax of eight annas on that is not valid. This is not an income-tax. This is a tax on the transaction, which is definitely passed on to the consumer. I deeply regret that even though it has a lot of psychological advantages, it is not sustainable either on principle or on the needs and exigencies of State.

MR. CHAIRMAN: I shall now put the amendment of Sri K. Balasubramanya Ayyar to the vote of the House. The question is—

“In the proviso (i) to sub-clause (1) of clause 3, for the words ‘the rate shall be one per cent’, substitute the words ‘the rate shall be half per cent’.”

The amendment was put and the House divided thus:—

Ayes

Sri V. V. Ramaswami
„ M. Patanjali Sastry
„ K. Balasubramanya Ayyar

Sri Mohamed Raza Khan
„ John Asirvatham
„ K. M. Ramasamy Gounder

Noes

The Hon. Sri R. Venkataraman
Sri T. Purushotham
„ V. S. Balasundaram
„ A. M. Allapichai
Dr. Mahomed Usman
Srimathi Jothi Venkatachellum
„ Saraswathi Pandurangam
„ S. Manjubhashini
Sri A. Gajapathy Nayagar

Sri K. T. Kosalram
„ M. Ethirajalu
„ P. S. Krishnaswamy Ayyangar
„ K. V. Ramaswamy
„ B. K. Nallaswami
„ E. Janikirama Mudaliar
„ V. K. Palaniswamy Gounder
Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav

Neutral—Nil

Ayes 6, Noes 17, Neutral Nil.

The amendment was lost.

19th February 1959]

MR. CHAIRMAN: The question is—

‘In sub-clause (1), for the words “two per cent”, substitute the words “one per cent”.’

The amendment was put and lost.

MR. CHAIRMAN: The question is—

‘In the proviso (ii) to sub-clause (1) of clause 3, delete the words “exclusively” and “except foodgrains”, occurring in lines 1 and 2 respectively.’

‘In sub-clause (2) of clause 3, for the words “whatever be the quantum of turnover in that year”, substitute the words “if his total turnover for a year is not less than Rs. 10,000”.’

The amendments were put and lost.

Clause 3 was put and carried.

Clauses 4 to 6 were put and carried.

Clause 7.

MR. CHAIRMAN: The motion is—

‘That clause 7 do stand part of the Bill.’

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, I move the following amendment:—

“In sub-clause (i), after item (iii), add the following new items:—

(iv) Where the total turnover is not less than twenty-five thousand rupees but is not more than thirty-five thousand rupees.	Three hundred and sixty rupees per annum.
(v) Where the total turnover is not less than thirty-five thousand rupees but is not more than fifty thousand rupees.	Four hundred and eighty rupees per annum.
(vi) Where the total turnover is not less than fifty thousand rupees but is not more than seventy-five thousand rupees.	Seven hundred and twenty rupees per annum.
(vii) Where the total turnover is not less than seventy-five thousand rupees but is not more than one lakh rupees.	Nine hundred and sixty rupees per annum.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, I second the amendment.

(Deputy Chairman in the Chair.)

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, in compounding you may raise the level from Rs. 25,000 to Rs. 50,000; I shall have no objection. The advantages I have already mentioned. The question whether it should be raised to Rs. 50,000 was debated in the Select Committee. The system of compounding has got various advantages. It makes the officers get the tax easily and also turns the psychology of the people who are paying the tax much more in favour of the Government, but slowly. Once they become accustomed to pay the tax, there would be very few cases of

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [19th February 1959]

evasion. That is the fundamental doctrine which I want to place before the House. The collection of this sales tax, apart from the merchants and a hierarchy of officers, is largely dependent upon the psychology of the people who pay the tax. That is why I referred to evasions, manipulation of accounts and all that. Compounding will help people to pay the tax much easier. They themselves have to make a statement and say that their income is so much. Then they will have to pay the tax. When they object, they will have to pay the tax and then object. The habit of paying thus comes into vogue. It will become a practice that you have to pay and then object. You can, if you want, enforce it up to Rs. 50,000 through I have put it at one lakh of rupees. This will avoid much expense on the establishment also. When I looked at the total expense that was incurred by the Government, I found it was a formidable figure. There are so many officers, Appellate Tribunals, Assistant Commissioners, Deputy Commissioners, the Board of Revenue and also the High Court. The High Court has to appoint two more Judges for the purpose of hearing these cases. There is the lawyer's fee, etc. All this will be reduced once you have compounding. People will get into the proper frame of mind and that is why I make bold to move these amendments. That is my submission, Sir.

* SRI V. V. RAMASWAMI : Sir, I move the following amendment :—

“ At the end of sub-clause (1) of clause 7, add the following proviso :—

‘ Provided that where a dealer who has been permitted to pay tax at the rates mentioned in this sub-section, but whose total turnover is found to exceed Rs. 25,000, but does not exceed Rs. 30,000 shall be entitled to pay tax on the first Rs. 25,000 at the rates mentioned in this sub-section and on the balance at the rate specified in sub-section (1) of section 3 ’.”

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I second the amendment, Sir.

* SRI V. V. RAMASWAMI : மதிப்பிற்குரிய உப-தலைவர் அவர்களே; இப்போது தட்டுத் தட்டாக வரி கொடுப்பதற்குரிய மறையில் 25,000 ரூபாய் உச்ச வரம்பாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை 1 லட்சம் வரையாவது கொடுத்தால் கணக்குகள் வைத்துக்கொள்வதற்கும் இலகுவாக இருக்கும். பல தொந்தரவுகள் இல்லாமலும் இருக்கும். ஆகவே, அந்த வரம்பை உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டோம். இதைக் கவனிப்பதாகவும் கனம் அமைச்சர் சொல்லியிருக்கிறார். இதை அனுபவத்துடன் கவனித்து, இந்த வரம்பை உயர்த்த வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தாரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒரு வியாபாரி வருஷத்தில் ரூ. 20,000-த்திலிருந்து 25,000 ரூபாய்க்குள் வியாபாரம் செய்திருந்தால் கம்பவுண்ட் ரேட்டில் 240 ரூபாய் வரி கொடுக்க வேண்டியிருக்கும். வியாபாரி வருஷத்தில் 25,000 ரூபாய்க்குமேல் வியாபாரம் செய்திருந்தால், கம்பவுண்ட் ரேட்டில் வரி கொடுக்க முடியாது. கம்பவுண்ட் ரேட்டில் வரி செலுத்துவதற்குரிய தட்டுகளின் உச்ச வரம்பை ஒரு லட்ச ரூபாயாகவாவது வைத்தால் நன்றாக இருக்கும். வருமான வரியில் இப்படித்தான் தட்டுத் தட்டாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். வருமானத்தில் முதல் 1,500 ரூபாய்க்கு

19th February 1959] [Sri V. V. Ramaswami]

வருமான வரி கிடையாது. 1,500 ரூபாய்க்கு மேலுள்ள வருமானத்திற்கு 3 சதவிகிதம் வரி. அதற்கு மேல் ஒரு தட்டுக்கு 6 சதவிகிதம் வரி. இம்மாதிரித் தட்டுத் தட்டாக வருமான வரி விதித்தவர்கள் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, கம்பவுண்டிங் விதிங்களை அதிகமான தட்டுகளில் வைத்து, உச்ச வரம்பை 1 லட்ச ரூபாயாகவாவது நிர்ணயித்தால் நியாயமாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Deputy Chairman, I desire to invite the attention of the hon. Members of this House to the proceedings of the Select Committee where the Hon. Sri C. Subramaniam has made the remark that the system of compounding up to Rs. 25,000 would be worked for a year and the results studied and that if it was found satisfactory, it could be extended up to Rs. 50,000. The Hon. the Finance Minister has also stated that this might be included even as a recommendation of the Committee in their Report. Therefore, I desire to submit to the House that we are making an experiment in compounding and that we should watch the results and the consequences. The Government are sympathetic towards the proposal, but they cannot start in the very first year with a compounding limit of Rs. 50,000. Therefore, I would urge upon the hon. Members not to press this matter, but to leave it to Government to see what should be done after watching the results of the working of this new provision.

Then, so far as the amendment of the hon. Member Sri V. V. Ramaswami is concerned, I must point out the difference between the Income-tax Act and the Sales Tax Act. There are different rates for different slabs in the Income-tax Act. Therefore, we see the higher incomes bearing proportionately heavier rate of tax at the appropriate levels. But in this case, there is no such provision. Therefore, if the transaction is large, then the persons who are having larger transactions should pay the particular tax levied. Alternatively, it would be a hardship in every case. Even in the Income-tax law people who are in the border line are affected. Therefore, it goes against the spirit of the Bill if we say that for a turnover up to Rs. 25,000, the rate will be a compounded rate. Therefore, I am unable to accept the amendments.

(Mr. Chairman in the Chair.)

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : So far as my amendment is concerned, I am glad that the Hon. Minister referred to the fact that even in the Select Committee Report they had given an assurance that after one year, they would review the working of the provision, and see if it worked satisfactorily—I hope it will but they themselves are not sure about it. I hope also that they will keep their assurance. I want to stress the fact that if, after one year, they find it not working satisfactorily, they will bring in an amendment. (Sri A. Gajapathy Nayagar : The Select Committee is all over.) Yes, but I am saying that the assurance is recorded in the Select Committee Report. What I want now is that the Minister should review this matter after one year. I do not press my amendment.

[19th February 1959]

The amendment of Sri K. Balasubramanya Ayyar was, by leave, withdrawn.

MR. CHAIRMAN: I shall put the amendment of the hon. Member Sri V. V. Ramaswami to vote. The question is—

‘At the end of sub-clause (1) of clause 7, add the following proviso :—

“Provided that where a dealer who has been permitted to pay tax at the rates mentioned in this sub-section, but whose total turnover is found to exceed Rs. 25,000, but does not exceed Rs. 30,000 shall be entitled to pay tax on the first Rs. 35,000 at the rates mentioned in this sub-section and on the balance at the rate specified in sub-section (1) of section 3.”’

The amendment was put and lost.

Clause 7 was put and carried.

Clauses 8 to 11 were put and carried.

Clause 12.

MR. CHAIRMAN: The motion is—

‘That clause 12 do stand part of the Bill.’

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: Sir, I move following amendment :—

‘In sub-clause (3, for the words “a penalty not exceeding one and a half times the amount of tax due on the turnover that was not disclosed by the dealer in his return”, substitute the words, brackets and figure “a penalty not exceeding one and a half times the difference between the tax assessed on the basis of his return and the tax assessed under sub-section (2)”.’

Sir, clause 12 relates to the imposition of penalty for submission of incorrect accounts. It says that a penalty extending to one and a half times the tax leviable on the turnover which has been discovered by the assessing officer shall be levied. It gives us a wrong impression that wherever there is any variation in the amount of turnover, there will necessarily be a variation in the amount of tax also. When it says that a penalty extending to one and a half times the tax leviable on the undisclosed turnover shall be imposed, it gives us the impression that every pie of the undisclosed turnover will bear a particular amount of tax over it. That is a wrong impression that is given by that expression. It is only to remove that wrong impression that I want to have this amendment. In the case of tax compounded, there is no such thing as the tax invariably varying with every change in the amount of turnover. If the disclosed turnover as well as the undisclosed turnover lie within the same slab, there will be no difference in

[19th February 1959] [Sri P. S. Krishnaswamy Ayyangar]

the tax, and you cannot say that a particular amount of tax will be levied on the turnover that has been discovered by the assessing officer and that one and a half times the tax due on the turnover will be the penalty. I think I have not made myself clear.

The tax will vary according to the turnover only in cases where the tax has not been compounded and the wording in the Bill will be applicable correctly only when taxes not compounded are considered. It will not be applicable to cases of taxes compounded. Therefore, I want to have the amendment to substitute the words that the penalty shall be one “not exceeding one and a half times the difference between the tax assessed on the basis of his return and the tax assessed under sub-section (2)”. Sometimes when both the amounts of turnover fall within the same slab, there will be no penalty imposed. Even now it will be so as the wording stands. But the wording as it stands in the Bill gives us the impression that the incidence of taxation will fall on every pie of the turnover. To remove that wrong impression I have suggested my amendment.

The amendment fell through for want of a seconder.

Clause 12 was put and carried.

Clause 13 was put and carried.

Clause 14.

MR. CHAIRMAN: The motion is—

‘That clause 14 do stand part of the Bill.’

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: Sir, I move the following amendment :—

‘In the proviso to sub-clause (1), after the words “of the payment of” and before the words “tax admitted”, insert the figure, brackets and the word “(i) the” and add the following at the end :—

“or (ii) an amount which is not less than the admitted tax and which has been paid towards the tax assessed under sub-section (2) of section 12 or towards any such instalment of that tax as might have become payable or (iii) an amount which together with the amount if any paid towards the tax assessed under sub-section (2) of section 12 or towards any such instalment of that tax as might have become payable, will aggregate to not less than the admitted tax or any such instalment thereof as might have become payable”.’

‘In sub-clause (2), after the words “any amount overpaid by the dealer” and before the words “shall be required” insert the following “together with any penalty, if any, imposed and collected under sub-section (3) of section 12”.’

[Sri P. S. Krishnaswami Ayyangar] [19th February 1959]

'In sub-clause (2), for the words "or the further amount of tax, if any, due from him shall be collected in accordance with the provisions of this Act, as the case may be", substitute the following :—

"or the portion of the further amount of tax, if any, due from him, after adjustment towards it, of any penalty imposed and collected under sub-section (3) of section 12 shall be collected in accordance with the provisions of this Act."

'In sub-clause (3) for the words, brackets and figures "Penalty, if any, imposed and collected under sub-section (3) of section 12", substitute the following :—

"The balance of the penalty, if any, imposed and collected under sub-section (3) of section 12, outstanding after any adjustment made under sub-section (2)".

SRI B. K. NALLASWAMI : I second the amendments, Sir.

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR : Sir, sub-clause (1) deals with an application for a fresh assessment revising the assessment that has been made on failure to submit a correct account. The sub-clause says that the application should be accompanied by proof of the payment of the admitted tax, the tax admitted as due by the dealer himself. Now, even before the application was made, the tax as assessed under clause 12 might have been collected and that would be more than the admitted tax. Under such circumstances, if he produces proof of the payment of such tax which is greater than the admitted tax, the application should be received. If he has already paid the tax assessed under clause 12 and if that amount happens to be larger than the admitted tax, he should not again be compelled to pay the admitted tax, ignoring the tax he has already paid. Again suppose the tax he has already paid falls short of the admitted amount. Then he should be compelled to make up the deficiency alone, and he should not be asked to deposit the entire admitted tax. If no amount at all has been deposited already, if no tax has been collected from him already, then alone the entire admitted tax should be deposited by him. It is to that effect that I have suggested the amendment.

5-10 P.m. The other amendments relate to the refund of the amounts. If there is an overpayment as evidenced by the tax he has already paid, then the amount overpaid will have to be refunded and when there is an overpayment, the penalty also will have to be refunded along with the overpaid amount. The entire penalty will have to be refunded and he should not be driven to institute separate proceedings for the recovery of the penalty. The penalty as well as the overpaid amount should be repaid at the same time without driving him to resort to separate proceedings to get a refund of the overpaid amount and also of the penalty collected. After the amount of tax is assessed, if there is a short payment, then any amount remaining due to his credit from the penalty will have

[19th February 1959] [Sri P. S. Krishnaswami Ayyangar]

to be adjusted towards the deficit amount. So, if there is some amount in the custody of the Government in the shape of penalty, that penalty amount will have to be adjusted towards any deficit that has got to be made up with regard to the amount assessed. If any adjustment has got to be made, that should be done. He should not be compelled to pay the entire amount assessed and then he should not be asked to take refund of the penalty amount in a separate proceeding. Again if after adjustment any balance of the penalty is outstanding, it should be paid to him promptly. Just as we expect promptness in the case of the dealer, just as we expect him to pay the tax promptly, we should also be prompt in refunding the amounts due to him. As the motto goes, do unto others as you wish to be done by; when the Government are prompt in collecting their dues from the dealers, they should also be prompt in refunding the amounts due to the dealers. There are the amendments that I have suggested.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, Sir, I am at considerable pains to understand the amendments in the first instance. So far as the first amendment of my hon. Friend Sri Krishnaswami Ayyangar is concerned, I think the language of the existing clause clearly brings out that the person whose turnover is reassessed on the basis of his own information will be asked to pay the admitted tax in respect of that application. No application shall be entertained under this sub-section unless it is accompanied by satisfactory proof of the payment of tax admitted by the applicant to be due. (Interruption.) I want to make it clear that in a case where there has been an assessment and then there is an application for reassessment, the person who seeks reassessment should pay what he admits is the proper assessment, and that then only his application can be entertained. Anything that has been paid would amount to be the tax admitted. If he does not admit the amount as tax, then he need not pay that. I will quote a concrete case. If there has been an assessment for a turnover of Rs. 1,00,000 and the applicant says that the turnover should have been assessed only at Rs. 75,000, he has only to pay tax on the admitted amount of Rs. 75,000 and ask the case to be reassessed. If he has paid any amount earlier, then the amount that has been paid would be the amount admitted. The amount admitted means the amount that is payable on the admitted turnover of Rs. 75,000 in the instance which I have cited. Therefore, it does not in any way confuse any one and I do not think the amendment is necessary.

Then, with regard to the next amendment that any amount overpaid by the dealer shall be refunded to him, that means not only the amount which he paid by way of tax, but penalty also. Here the word used is not 'tax'. The language is not 'any tax overpaid by the dealer', but 'any amount overpaid by the dealer' and the word 'amount' includes not only the tax paid but also the penalty paid. Therefore, even that amendment does not appear to be necessary.

[Sri R. Venkataraman] [19th February 1959]

Similarly, Sir, in sub-clause (3) where the penalty is levied, it has got to be refunded by the Government. It is very difficult to set a time-limit for the refund of the penalties by the Government because it may depend on various factors; it is not possible to limit the time in respect of that. I regret I am unable to see the advantage of accepting these amendments.

SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: Since the Hon. Minister says that any amount overpaid will also include penalty, I am not pressing my amendments.

The amendments were, by leave, withdrawn.

Clause 14 was put and carried.

Clauses 15 to 19 were put and carried.

Clause 20.

MR. CHAIRMAN: The motion is—

“The clause 20 do stand part of the Bill.”

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, in sub-clause (2) of clause 20 it has been stated that notwithstanding anything contained in sub-section (1), every dealer, etc.—there are 4 or 5 categories—shall get himself registered under this Act, irrespective of the quantum of his total turnover in such goods. On the other hand, I am suggesting that if his total turnover in such goods does not exceed five thousand rupees, he need not get himself registered. Therefore, Sir, I move the following amendment:—

“In sub-clause (2), add the following proviso at the end:—

“Provided that a dealer carrying on business in all or any of the goods mentioned in the First and Second Schedules need not get himself registered, if his total turnover in such goods does not exceed five thousand rupees.”

SRI V. V. RAMASWAMI: I second it, Sir.

* SRI M. PATANJALI SASTRY: Mr. Chairman, as regards clause 20, I wish to bring to your notice that this clause provides that every dealer, whose total turnover in any year is not less than Rs. 7,500, shall get himself registered. But dealers whose turnover is less than Rs. 10,000 are exempted from the general levy of two per cent. I do not understand precisely the significance of compelling every dealer whose turnover in any year is more than Rs. 7,500 but less than Rs. 10,000 to get himself registered.

5-20
P.M.

Unless the registration has to be with reference to the purpose of the Act, that is, for imposition of the tax, it will be an unreasonable restriction upon the fundamental right of a citizen to carry on the trade as he likes. To carry on a trade freely is a fundamental right provided under Article 19 of the Constitution. Article 19 (1) (g) says that all citizens shall have the right to practise any profession or to carry on any occupation, trade or business. Therefore, a person shall be entitled to carry on a trade,

[19th February 1959] [Sri M. Patanjali Sastry]

subject to ‘reasonable restrictions’. Article 19 (6) stipulates ‘nothing in sub-clause (g) of the said clause shall affect the operation of any existing law in so far as it imposes, or prevent the State from making any law imposing, in the interests of the general public, reasonable restrictions on the exercise of the right conferred by the said sub-clause, etc., etc.’ So, it is a fundamental freedom given to any person to practise any profession, trade or business. Of course, it gives the right to the State to impose reasonable restrictions, in the general interest of the public. It has been held by the Supreme Court that a ‘restriction’ would be ‘reasonable’ if it is relevant to the purpose of the act. The restriction here is that he must get himself registered, paying a fee of Rs. 10. If he does not do that, he is liable to a penalty; his property is liable to be attached and brought to sale by a distress warrant for the levy of the fee due from him. So, all these restrictions, unless they are germane to the purpose of the levy of the tax, would contravene the fundamental right.

I say—subject to correction—I am not able to see exactly the object of this compulsory registration. It would be an unreasonable restriction if dealers with a turnover of less than Rs. 10,000 who are not taxable are required to get themselves registered. If it is more than Rs. 10,000, I can understand. Why this Rs. 7,500 limit? Of course, in the old Act, the exemption limit was Rs. 7,500 and, apparently it has been repeated here by inadvertence. It is for the Hon. Minister to clarify the position. To me it seems—subject to correction—that the limit of Rs. 7,500 has crept in without any purpose relevant to the imposition of the tax.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, persons who have transactions over Rs. 10,000 are liable to tax and in order to find out whether a person has transactions up to Rs. 10,000 or more, Government call upon persons who are having transactions near about it to register themselves. So far as this is concerned, it is for the purpose of assessing persons who have transactions over Rs. 10,000 that the law prescribes that people who are having transaction to the value of Rs. 7,500 and more shall register themselves, so that by scrutiny of their accounts it may be seen whether they come within the Rs. 10,000 limit. It is not an unreasonable restriction. If we say that every person who carries on a trade or business should register himself, when the tax is only on transactions over Rs. 10,000, then it might be an unreasonable restriction. But so far as the limit of Rs. 7,500 is concerned, it is intended to locate the particular class of people who are likely to come within the assessment level and therefore, this limit of Rs. 7,500 has been fixed. I do not think it is an unreasonable restriction.

With regard to the other point raised by the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar, it has already been explained that all persons dealing in commodities bearing single-point levy should be taxed irrespective of the turnover and here if we say that the

[Sri R. Venkataraman] [19th February 1959]

persons who have transactions involving less than Rs. 5,000 in a year need not register themselves, it will be again difficult to locate the persons. In fact, the principle of levying single point tax is to see that the persons are definite, the commodity is definite and location is definite as also assessment. So, in order to enable proper assessment, we say that every person who deals in commodities bearing a single-point tax should get himself registered.

The amendment was, by leave, withdrawn.

Clause 20 was put and carried.

Clauses 21 to 26 were put and carried.

Clause 27.

MR. CHAIRMAN : The motion is—

‘ That clause 27 do stand part of the Bill.’

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : Sir, I move the following amendment :—

“ In the proviso to clause 27, after the word ‘ transferee ’ and before the words ‘ of the arrears of taxes ’, insert the words ‘ *inter vivos* or by operation of law’.”

The purpose of my amendment is this, Sir. Clause 27, first part, says, ‘ . . . any tax or other amount due up to the date of transfer and any tax or other amount due up to the date of transfer though unassessed . . . be recovered from the transferee ’. Here it is somewhat indefinite. I want to make it quite clear that the word ‘ transferee ’ will include a transferee *inter vivos* or by operation of law. If the intention of the clause is to include such persons, I do not press my amendment. Only I want to make the position clear. I want through my amendment to include not only transferees *inter vivos* but also by operation of law. If that is the meaning intended, I do not want a seconder.

The amendment was duly seconded.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That is so.

The amendment was, by leave, withdrawn.

Clause 27 was put and carried.

Clauses 28 to 44 were put and carried.

Clause 45.

MR. CHAIRMAN : The motion is—

‘ That clause 45 do stand part of the Bill ’.

* SRI V. V. RAMASWAMI : Sir, I move the following amendments :—

“ In sub-clause 2 (e), delete the words ‘ simple imprisonment which may extend to six months or ’ and ‘ or both ’.”

19th February 1959] [Sri V. V. Ramaswami]

“ In sub-clause 3 (b), delete the words ‘ simple imprisonment which may extend to six months or ’ and ‘ or both ’.”

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I second the amendments, Sir.

* SRI V. V. RAMASWAMI : ஆறு மாத தண்டனை என்பது ரொம்பவும் கடுமையாகயிருக்கிறது என்று ஆரம்பத்திலேயே என் பேச்சில் கூறியிருக்கிறேன். அவர்கள் மேலிட்டு வியாபாரம் செய்யாமலிருக்க அபராதத் தொகையை அதிகப்படுத்தினாலே போதும். இல்லாவிட்டால் இது ஊழல் களுக்கு இடம் அளிப்பதாக இருக்கும். இன்கம்டாக்ஸ் ஆக்டில் இது போன்று இருக்கிறது. ஆகவே, இந்தத் திருத்தத்தைக் கொடுத்திருக்கிறேன். இதை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I explained in the course of my reply to the general debate that this was only in respect of matters which were of a criminal nature, that is, wilfully obstructing or fraudulently submitting false accounts and so on. Even there, the first offence is not punishable with imprisonment but it is the second and the subsequent offence that is punishable, with imprisonment. It is also found in other comparative enactments like the Andhra Sales Tax Act. Therefore, I oppose the amendment. 5.30 p.m.

SRI A. M. ALLAPICHAJ : Sir, is not concealment of account an offence under the Indian Penal Code?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, I would like to be educated how concealment of account will become an offence under the Indian Penal Code.

MR. CHAIRMAN : I shall put the amendments of Sri V. V. Ramaswami to vote. The question is—

‘ In sub-clause (2) (e), delete the words “ simple imprisonment which may extend to six months or ” and “ or both ”.’

‘ In sub-clause 3 (b), delete the words “ simple imprisonment which may extend to six months or ” and “ or both ”.’

The amendments were put and lost.

Clause 45 was put and carried.

Clauses 46 to 52 were put and carried.

SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR : Sir, I have got a word to say with regard to clause 52.

MR. CHAIRMAN : It has been passed. We are now in clause 53.

Clause 53.

MR. CHAIRMAN : The motion is—

‘ That clause 53 do stand part of the Bill.’

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, I move the following amendments :—

‘ In sub-clause (4), for the words “ Fort St. George Gazette”, substitute the words “ prescribed manner ”.’

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [19th February 1959]

Sir, sub-clause (4) says—

'All rules made under this section shall be published in the *Fort St. George Gazette*, and upon such publication shall have effect as if enacted in this Act.'

I say that publication in the *Fort St. George Gazette* alone will not do. Representations were made at the time of the Select Committee meeting that if the rules were published merely in the *Fort St. George Gazette*, people were not able to know them all. It is not possible to read them. A few people are given copies and others are not given copies. Therefore, I would request that they may be published not only in the Gazette but also in other papers. For that purpose, I have moved the amendment. Dr. Lokanathan also has mentioned about this in his Report. If they are published in the Gazette alone, the traders may not know them at all.

SRI V. V. RAMASWAMI: I second the amendment.

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR: I have not given notice of any amendment to this clause. I have got a word to say with regard to sub-clause (3) of clause 53. Sub-clause (3) makes a breach of certain rules punishable and continuing breaches also are made punishable. Continuing breaches that are to be taken into consideration for subsequent punishment are breaches according to the wording in the sub-clause continuing from the day immediately following the first breach. That would include even the breaches that were committed between the date of the commencement of the prosecution for the first breach and the date of conviction. Until a conviction is made, a man should be deemed to be innocent and till the date of conviction a man might have persisted in his course of conduct under the *bona fide* belief that his position was correct. But the wording as it is would say that even for his conduct during that period, during the interim period between the date of launching of the prosecution for the first breach and the date of conviction, he should be mulcted with fine. That would be very harsh. Rather such a provision would make the law look, as it were, a bit draconian. The subsequent breach should be one which has happened after the conviction. If even after conviction a man persists in his conduct, no doubt he is a culprit and he should be punished. But if before conviction he has been following a particular course of action for which he has been brought to Court, he may *bona fide* be believing that his conduct was correct till a conviction is made. For his conduct during that period no punishment should be inflicted on him. I wanted to make this position clear and it is therefore that I say that it should be 'any subsequent breach made after the conviction'. It should be amended in that way.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, Sir, the language of the clause is very clear. The clause says, 'The Government may provide that a person guilty of a breach thereof shall be punishable with fine which may extend to one thousand rupees'. That is to say, only when a Court convicts him, he becomes punishable. Until then he is only an accused person.

19th February 1959] [Sri R. Venkataraman]

Therefore, the first punishment will take effect from the date of the conviction. Then, the second continuing offence will be punishable only if it continues after the date of the first conviction because the language used in this clause clearly says, 'where the breach is a continuing one, with further fine which may extend to fifty rupees for every day after the first during which the breach continues.' 'The first' there refers to the first conviction. Therefore, there can be no question of a person being punished for his conduct during the period when the offence has not been proved.

Then, with regard to the amendment of the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar, the Government are alive to the necessity for wide publicity for the various rules that are made from time to time. Therefore, they have decided to have a separate departmental Gazette published by the Commercial Tax Department and all rules, notifications, etc., will be published in the Departmental Gazette besides the *Fort St. George Gazette*. I should think that this would satisfy the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar and that the amendment is not necessary.

The amendment was, by leave, withdrawn.

Clause 53 was put and carried.

Clauses 54 to 58 were put and carried.

Clause 59.

MR. CHAIRMAN: The motion is—

'That clause 59 do stand part of the Bill.'

The amendment given notice of by the hon. Member Sri K. Balasubramanya Ayyar is negative in character and it is not in order. He can speak on the clause if he so desires.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: I can oppose the clause and vote against it?

MR. CHAIRMAN: Yes.

* SRI M. PATANJALI SASTRY: Sir, sub-clause (1) of clause 59 says, 'The Government may, by notification, alter, add to or cancel any of the Schedules.' If the alteration is in the nature of further items being included in the Schedule, that would clearly amount to imposition of tax by notification by the Executive. The Constitution categorically says—there is no ambiguity about it—that no tax shall be levied or collected except by authority of law. Therefore, it would be a clear contravention of the Constitutional provision. Of course, as the Hon. Minister explained on the previous occasion in his reply to the general debate, if the alteration is not to impose additional tax, it may pass muster. If it is cancellation, of course, it does not matter; the people would have the benefit of it. But if it involves addition, it would amount to

[Sri M. Patanjali Sastry] [19th February 1959]

5-40 p.m. imposition of tax. If the alteration or addition to involves the imposition of a tax, I venture to submit that it would be a clear contravention of a categorical provision of the Constitution. All that the Hon. Minister was able to say yesterday in defence of this was that an Act of Parliament—the Indian Tariff Act—had a similar provision. But that has not been tested in a Court of Law. There have been numerous cases in which the Imperial Acts have been held unconstitutional and knocked down by the Supreme Court and the High Courts. Merely because a Central Act uses a similar formula, it does not ensure its Constitutional validity. On the other hand, looking at the Article of the Constitution, this clearly flies in the face of it. Therefore, I appeal to the Government to reconsider their attitude in this matter. Merely because a Central Act has a similar provision and that this is modelled on it, it would not validate it.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : I do not like to add to what we have already stated. Yesterday the Hon. Minister replied no doubt, but not effectively—I do not like to use the word 'properly'. When I pointed out a possible contingency, the Hon. Minister promised to reply to it while replying to the debate. My point was this, Sir. Suppose in any year the Finance Minister feels that there is a deficit or that he has to spend some more money on some developmental activities or other schemes and that he has to raise new funds. All along we have been accustomed to certain taxation proposals in the Budget Memorandum or the Budget Speech. But it takes time for those proposals to be implemented. Mostly the proposals will be there. Then they should come in the form of a Bill. Then there will be discussion in the Legislature, in the Select Committee, if possible, and so on. Now, according to this clause, if the Finance Minister thinks that the multi-point tax at 2 per cent should be raised to one at 3 per cent, he may make these proposals on the 2nd March and on the 1st April by a mere notification, he will try to implement the proposal. Because this clause gives power to Government even to alter the Schedules by notification, the Hon. Minister may change the tax from single point to multi-point, or he may raise the rate of tax from one per cent to two per cent. I want to know whether that could be done.

Sir, another question is this. No doubt, there is a proviso saying that the notification should be embodied in the form of a Bill and introduced in the Legislature and that if that is not passed within six months, it will cease to have effect. Well, that is another thing. The moment a notification is made, it is as good as becoming a law, if not more. I think the Hon. Minister will clarify the point which I have raised.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, Sir, I explained in the course of my reply to the debate and also even when I moved that the Bill be taken into consideration that the

[Sri R. Venkataraman] 19th February 1959]

Constitutional validity of this particular provision had not been challenged in the Supreme Court in any case and that, therefore, it had not been held to be unconstitutional.

SRI M. PATANJALI SASTRY : That is true.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I said that the clause was almost word for word identical with the provision in the Indian Tariff Act. I also pointed out that the amendment to the Indian Tariff Act embodying this particular provision was made after the framing of the Constitution. If it were before that, there may be some doubt as to the validity of that particular clause in the light of the Constitution that has been framed. But here since this was passed after the Constitution had been framed, I take it, Sir, that it is valid and that legal opinion would have been taken by the Government of India on this matter before they brought forward this particular provision.

Then, Sir, with regard to the point raised by the hon. Member Sri Raza Khan, I desire to point out that instances may arise where it is necessary even in the public interest to exercise this power. For instance, let us take the case which he himself cited. Suppose the Government propose to raise the sales tax on foodgrains from one per cent to five per cent. Now, if they have no power to notify it, between the date on which the proposal is made that we are going to raise the tax from one per cent to five per cent and the date on which it is actually raised, people will corner foodgrains and they will not sell them to anybody because at the end of the month, the prices will go up by five per cent. Everybody will try to buy them now and keep them in order to take advantage of the higher price which they would fetch. Actually this sort of thing is happening in trade very often and that is why, I said, I have brought forward clause 60 in this very Bill in order to prevent people from cornering the goods and not selling them because certain items which are now in the multi-point levy are going over to the single-point levy. Therefore, I venture to submit that on extraordinary occasions like that, it might become necessary. But whether such extraordinary occasions would arise or not is too much for anybody to say at present.

Another objection which was raised was that even if the notification was changed or modified by the Legislature, then to the extent of tax collected it would be valid. Here again, I wish to point out that there is the same language in the Tariff Act. Sir, the difficulty is this. Suppose the tax is reduced. To whom should the Government refund the tax? According to Government, it is a consumer tax paid by the people. You want the merchants to benefit by it merely because we reduce the tax. I will take a concrete instance. Suppose the Government by notification levy a tax of, say, five per cent on radios and when the notification is introduced in the Legislature, they feel that it is not necessary to

[Sri R. Venkataraman] [19th February 1959]

levy five per cent or that the commodity will not bear it and they want to reduce it to 3 per cent. To whom are we to refund the balance of two per cent that has been collected already?

SRI V. V. RAMASWAMI: You would have already expended.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That two per cent should be given to those people from whom it was collected, namely, the dealers. They are not the persons who have borne the tax and it is not proper that they should get the benefit of the tax which they have collected from the people. That is why it has been provided like that. As I said in the beginning, as a result of cornering and other things, that would happen. That we want to prevent and that is why the need for it arises. In the normal transactions where there is no cornering, it is possible to refund. Therefore, I do not think that it would be proper to refund it to the merchants. Certainly they should not benefit by it. The tax has been collected from the consumers and, therefore, it should go to the consumers. There is no way of paying it to the consumers and, therefore, it is not possible to provide for refund. I, therefore, submit that this clause as it stands should be accepted by the House.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: May I refer to a point that has not been answered? Suppose the Government collect an additional tax by means of a notification. Afterwards the notification comes before the Legislative Assembly and the Council and we say that we will not accept the collection of additional tax. The clause says that this notification is no longer valid because the notification has been cancelled by the Legislature. Therefore, it ceases to be a valid notification. Then Article 265 is flatly contradicted because you impose a tax and collect it without the authority of a law.

5-50 p.m. * THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: My submission is this. The tax is collected in pursuance of the Madras General Sales Tax Act. It is not collected without the authority of a law. All that Article 265 says is that it shall be collected in pursuance of a law.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: It should be imposed by authority of law.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Already the impost is made. So far as this is concerned, the Sales Tax Law here allows me to collect the tax. It is not like exactions against feudal lords. It is levied under the law. This notification is allowed under the law. The law permits it. Of course, you can challenge that the law is not valid and that point I have already answered. It was not levied without a proper sanction. The impost was made with reference to and in pursuance of a law. Then the percentage of the impost is in pursuance of the provisions of the law. You may say that the law is *ultra vires* of the Constitution and you may set the law at naught. But I do not think Article 265 of the Constitution would in any way create any difficulty. But I agree in

[19th February 1959] [Sri R. Venkataraman]

substance that the Government would have collected the money and that because of the difficulty as to whom it has to be repaid, they may have to keep it. Now Sri Balasubramanya Ayyar can swallow it. (Laughter) I shall give instances where it has to be swallowed. Suppose a person who is not entitled to collect sales tax has collected tax. There we have the provision saying that the amount so collected shall be taken by the Government. In that case it has to be swallowed. There is a case in which a person collects higher rate than what is allowed under the law. There, Government say, 'Well, you have no right to hold it. Government should hold it'. For, Government should hold it as *residuary legatee*.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, on a point of explanation. I quite agree with the Hon. Minister that they could not decide to whom the refund of the tax should go. It is not one person. It is convenient to say so. In the case of some skins and hides merchants, there was some confusion. After three years, the sales tax authorities came to the conclusion that some of the merchants had to pay the tax but they were in doubt previously whether they should pay or not. Suddenly, Government came and told them that they had to pay and they would collect the tax for the three years. It resulted in many traders and businessmen being hard hit, not hundreds of them, but thousands of them, with the result that many of them had to go out of business. While it is to the advantage of the Government, they do things like this. If it is to the advantage of the other party, they have a different standard. The present Minister for Industries perhaps is not aware of that, for he was not in charge of Sales Tax then.

Clause 59 was put and carried.

Clauses 60 and 61 were put and carried.

Schedule I.

MR. CHAIRMAN: The motion is—
'That Schedule I do stand part of the Bill.'

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, there are a few printing mistakes, namely,—

In column (4), against item 52, the rate of tax 6, has been omitted;

In column (4), against item 52, the rate of tax 6, has been omitted.

Sir, these are the two corrections which have to be made. I do not think an amendment is necessary. These are only printing mistakes and they could be rectified.

Schedule I was put and carried.

[19th February 1959]

Schedule II.

MR. CHAIRMAN: The motion is—

‘That Schedule II do stand part of the Bill.’

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, I move the following amendment:—

“In column (4), against item 7 (a), in the Second Schedule, for the figure ‘2’, substitute the figure ‘1’.”

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: I second the amendment, Sir.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, I think there is no point in moving my amendment. For the Hon. Minister has already made up his mind and at the fag-end of the day, I do not think he would be obliging me by accepting this amendment. A very pertinent point was raised by the hon. Member Sri Patanjali Sastry.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, since there is also the third reading of the Bill yet, I do not think we could finish it to-day. We may perhaps meet tomorrow morning at 11 o’ clock, if it suits the House.

DR. MAHOMED USMAN: We have all fixed up engagements for tomorrow.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Anyhow, we can meet tomorrow. I shall require fifteen minutes for my speech on my amendment. Then there is the reply of the Hon. Minister.

MR. CHAIRMAN: I think the House agrees to meeting tomorrow morning.

The House will now adjourn and meet against at 11 a.m. tomorrow.

The House then adjourned.

V.—PAPER LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

110. Notification issued with G.O. Ms. No. 4521, Revenue, dated 22nd December 1958, regarding amendments to the Madras General Sales Tax Rules, 1939.

N.T

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Friday, the 20th February 1959.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at eleven of the clock, the Deputy Chairman (SRI A. M. ALLAPICHAJ) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS

Government Holidays

* 81 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether any communication has been received from the Government of India in the matter of the reduction in the number of Government holidays in public offices and institutions; and

(b) if so, the action taken thereon?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Chief Minister): (a) & (b) No communication has been received recently from the Government of India in the matter of reduction in the number of Government holidays in public offices and institutions. However, in the year 1948 the Government of India addressed the Provincial Governments, suggesting the abolition of sectional or communal holidays, and to avoid any wide discrepancy between the Central Government and the Provincial Governments in the total number of holidays. They also emphasized that closed holidays should always be for occasions of general interest and not of significance to a particular communities. After a careful consideration of the foregoing, this State Government ordered the abolition of all sectional holidays and fixed the list of holidays to be granted at 23 per year, excluding Sundays and the penultimate Saturdays of each month. These holidays are being granted every year, with certain slight modifications considered necessary from time to time.

SRI T. PURUSHOTHAM: Even if there is no reduction in the number of holidays, will the Government consider the question of scrutinising how far these general holidays are necessary on the specific occasions on which the holidays are granted at present and will the Government consider the revision of the list as this list was prepared some time ago as stated by the Hon. Minister?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It is my personal feeling that we have more holidays in this country than in any other country in the world.

[20th February 1959]

SRI T. PURUSHOTHAM : In view of the answer of the Hon. Minister, may I request the Government to take up the question now and see how far reduction in the number of holidays could be made?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It is always a very difficult thing to do.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Is it the opinion of the Hon. Minister that it compares very favourably with foreign countries in the matter of holidays?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Absolutely certain.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : May I know, Sir, what is meant by 'sectional holidays'?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Previously we were granting holidays to Hindus for certain Hindu festivals, to Muslims for certain Muslim festivals and so on. They were sectional holidays.

SRI T. PURUSHOTHAM : What steps do the Government propose to take to give effect to the view expressed by the Hon. the Leader of the House on behalf of the Government?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Already so far as industrial labour is concerned, we have passed the National and Festival Holidays Act whereby we have restricted the number of holidays to seven.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : Sir, how many holidays are granted to Hindus and how many to Christians?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : To-day there are no sectional holidays. We have uniform holidays for everybody.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : How many holidays are set apart for Hindus, Christians and Muslims? How many holidays are set apart in a year for these communities?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Holidays have not been set apart for them. If the hon. Member wants to know how many of these 23 holidays are for Hindu festivals, how many for Muslim festivals, etc., then I can give the information.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : In that light, will the Hon. Minister answer the question?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The Hindu festivals for which holidays are granted are Vaikunta Ekadesi, Bhogi, Pongal, Mattu Pongal, Mahasivarathri, Telugu New Year's Day, Tamil New Year's Day, Avani Avittam, Sri Jayanti, Vinayaka Chaturthi, Malaya Amavasai, Ayudha Pooja and Deepavali.

The Muslim festivals for which holidays are granted are Ramzan, Bakrid, Muharram and Meeladi Nabi.

[20th February 1959]

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Do not the Government think that Sri Rama Navami should be a public holiday especially as the Father of the Nation wanted Ram Rajya to be established?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That goes against the general principle which I have enunciated, not to increase the number of holidays.

Slum clearance

* 82 Q.—**SRI V. V. RAMASWAMI :** Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether it is a fact that Government of India have increased the subsidy to the States for slum clearance work; and

(b) if so, the amount of the subsidy proposed to be given?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) Yes, Sir.

(b) At present, Slum Clearance Schemes are eligible for assistance as follows:—

Loan 50 per cent of cost by Government of India.

Subsidy 25 per cent of cost by Government of India.

Subsidy 25 per cent of cost by the State Government.

The Central subsidy of 25 per cent of the cost given by the Government of India to the States is likely to be increased to 37½ per cent of the cost. But no official communication has been received in this behalf.

SRI M. ETHIRAJALU : சேரி ஒழிப்பு சம்பந்தமாகக் கொடுக்கப்படும் உதவித் தொகை நகரத்திற்கு மட்டிலும் செலவழிக்கப்படுகிறதா, அல்லது மாநிலத்திலுள்ள எல்லா ஜில்லாக்களிலும் செலவழிக்கப்படுகிறதா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : இந்த ஸ்லம் கிளியரன்ஸ் ஸ்கீம், இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் இருப்பது. சென்னை நகரத்திற்கு மட்டும்தான்.

SRI V. V. RAMASWAMI : குடிசை வாழ் மக்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் வீடுகளுக்கு வாடகை அதிகமாக இருப்பதால், அதைக் குறைப்பதற்கு ஒரு சட்டம் இயற்ற வேண்டுமென்று மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து ஏதாவது யோசனை வந்திருக்கிறதா? அவர்கள் அரசியலமைப்பின் 31-வது பிரிவைத் திருத்தியிருப்பதால், அதையொட்டி மாநிலங்களும் சட்டமியற்றலாம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்களா? அது விஷயமாக என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : பொதுவாக, சென்னை ராஜ்யம் பூராவிலும் அமூல் நடத்தக்கூடிய ஒரு ஸ்லம் கிளியரன்ஸ் சட்டம் செய்யலாம் என்பது யோசனையில் இருந்துகொண்டு வருகிறது.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : How is it that on the one hand, the Government have got a number of policies, schemes, plans and so many other things for slum clearance and that on the other hand, we see in the City of Madras more slums springing up every now and then?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That is because of the influx of population into Madras City.

[20th February 1959]

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Are the tenements put up under the scheme of a durable and pucca nature and how long are they expected to last without much repair?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The scheme consists of two parts. One is giving of open developed grounds and plots to the slum-dwellers. In accordance with that scheme, we have opened open development plots near Kodambakkam. The scheme is called 'Namasivoyapuram Scheme'. The other is to have only tenements. The Government propose to put up 1,000 tenements—500 in South Madras and 500 in North Madras. If the hon. Member goes somewhere towards the Hotel Oceanic, he will find buildings coming up and they are all slum clearance tenements.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Is it not against the policy of the Government that while on the one hand, they are very earnest to put up buildings, on the other hand, more and more slums are springing up? What exactly are the Government doing in this regard?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: We have to meet the problem. We cannot prevent people from coming into the City.

DR. A. SREENIVASAN: Is it not a fact that the Government are indirectly inviting the cropping up of slums here and there? Putting up of tenements here and there is an inducement for the slums to come up.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I do not understand how it indirectly helps it. In fact, if the hon. Member thinks that putting up of hospitals is an indirect invitation to disease, I cannot understand it.

SRI V. V. RAMASWAMI: சென்னை நகரத்திலே ஹைக்கோர்ட்டுக் காம்ப்வுண்டுக்கு வட புறத்தில் நேதாஜி சுபாஷ் சந்திர போஸ் சாலையில் நடைபாதையிலே அநேக மக்கள் குடும்பமாக இருந்துகொண்டு சமையல் செய்து குடும்பம் நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அது அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டதா? அதைத் தடுக்க சர்க்கார் என்ன திட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள்?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: அதற்கும் ஒரு ஸ்கீம் இருக்கிறது. அதாவது, பிளான்பாரத்தில் வசிக்கிற எல்லோரையும் கொறுக் குப்பேட்டைக்கு அப்பால் இருக்கக்கூடிய இடத்தில் ரீஹாபிலிடேஷன் செய்வதற்கு ஒரு ஸ்கீம் இருக்கிறது. இதில் கஷ்டம் என்னவென்றால், இடம் கொடுத்தும் கூட அங்கு போகமாட்டேன் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Was any scheme for slum clearance started by the Corporation a few years ago? What is the stage at which that scheme stands?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Some people have been removed and land is being acquired for others.

[20th February 1959]

SRI V. V. RAMASWAMI: நடைபாதையில் உள்ள மக்கள் வேறு இடத்திற்குப் போகமாட்டேன் என்று சொல்வதற்குக் காரணம் அன்றாட ஜீவனோபாயத்திற்கு அவர்கள் வழி தேடவேண்டியிருக்கிறது. வெகு தூரத்திற்குப் போய்விட்டால், வேலை பார்க்க வருவதற்கு அவர்களுக்குப் போக்குவரத்து வசதி செய்து கொடுக்கப்படுமா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: ஒரு பெரிய வித்தியாசம் மேல் நாடுகளில் இருக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் நமது நாட்டிலிருக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் இருபதை நான் பார்த்தேன். மேல் நாடுகளில் வேலை செய்கிற தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிற இடத்தை ஒய்வு நேரத்தில் கண்ணால் கூடப் பார்க்கக்கூடாது, வேறு எங்காவது இருக்கவேண்டும் என்று வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், இங்கே வேலை எங்கு செய்கிறோமோ, அதற்குப் பக்கத்தில் இருக்கவேண்டும், வேலை எங்கு செய்கிறோமோ, அதற்குப் பக்கத்தில் இருக்கவேண்டும், நான்கு அடிகள் கூட நடக்கக் கூடாது என்று நினைக்கிறார்கள். வெளி இடங்களில் போய் வசித்தால், அவர்கள் வாழ்க்கை நன்றாக இருக்கும், சுகாதாரம் நன்றாக இருக்கும், உடல் வலிவும் ஏற்படும். அவர்கள் அவ்வாறு போவதற்கு இணங்கவேண்டும்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: May I know whether the Government of Madras have come to a decision with regard to the slum on the Beach known as the 'Kanniyappa Nagar'?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: 1959-60 ஸ்கீமில் அது சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களும் கூடிய வரையில் அப்புறப்படுத்தப்படுவார்கள்.

SRI M. ETHIRAJALU: சென்னை நகரத்தை விட்டு, அதிக ஜனத்தொகையுள்ள மதுரை, சேலம், திருச்சி போன்ற இடங்களில் இந்த ஸ்லம் கிளியரன்ஸ் விஷயமாக எப்போது நடவடிக்கை எடுப்பார்கள் என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: ஒருவேளை மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சேர்க்கப்படலாம்.

SRI T. PURUSHOTHAM: Arising out of the answer of the Hon. Minister, will the Government enlighten us on what specific steps are being taken by Government to control the springing up of slums in and around industrial establishments? 11-10 a.m.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: We have got schemes for subsidised industrial housing. We are dispersing industries. In fact, Madras has set an example in the dispersal of industries. No industry has been allowed to start right in the centre of the City. We have marked places as industrial areas and I do not think that the slums which are in Madras are as a result of industrial concentration. They are the consequence of some age-old settlements.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Apart from public slums, is the Hon. Minister aware that a number of private slums are also springing up in the City of Madras? I want to know whether the Government will pay attention to this thing also.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It has to be done one by one. We have taken up slums which have developed in public places and on Government lands.

[20th February 1959]

Roadside tanneries

* 83 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM: Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state—

(a) the number of roadside tanneries between Ranipet and Wallajah in North Arcot district; and

(b) the steps taken or proposed to be taken to abate the nuisance caused by the flow of drain water from the said tanneries?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: (a) Eight.

(b) Notices have been issued to the tannery owners by the Executive Officer of the Ranipet Panchayat, directing them, to construct sedimentation tanks in their tanneries. One tannery owner has complied with the terms of the notice. Action will be taken against the others if they fail to comply with the terms of the notice within the time allowed.

SRI T. PURUSHOTHAM: Just as effective steps have been taken under the Public Health Act in the case of Chromepet tanneries in Chingleput district, will the Government institute similar stringent measures and see that the nuisance caused by the roadside tanneries between Ranipet and Wallajah in North Arcot district is removed as early as possible?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: I am afraid the hon. Member is oscillating between Ranipet and Chromepet.

SRI T. PURUSHOTHAM: I am only anxious to bring to the notice of the Hon. Minister that in Chromepet stringent measures have been adopted and may I emphasize that similar measures be pursued in the case of Ranipet so that this nuisance may be removed there also?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: In order to remove the nuisance, steps have been taken. Notices have been given. One tannery owner has complied with the notice. If the other people do not comply with it, proper steps will be taken. The Health Minister himself, a few days ago, experienced the stink in that area.

SRI T. PURUSHOTHAM: In view of the personal experience of the Hon. Minister, may I once again request that prompt measures be adopted and that we do not stop with simply issuing notices, but that we ensure that all the tannery owners, not only one, comply with the notices issued by the Health Department?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: There is a certain procedure for it. First, notice has to be given and if they fail to comply with it, then necessary steps will be taken.

SRI V. V. RAMASWAMI: இந்தக் கழிவு நீரை எதற்குப் பிரயோஜனப்படுத்தலாம்? வீணாக ரோடுகளில் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறதே, எப்படி அதைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம் என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

20th February 1959]

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: அதைப் பயிருக்கு விட்டாலும், பயிர் உடனே செத்துப் போய்விடும். இது வரையிலும் அதை ஒழிக்கும் பிரயோசனப்படுத்தவல்லது. எதற்கு அதைப் பிரயோசனப்படுத்தலாம் என பதைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும். அந்த ஆராய்ச்சி இப்பொழுது நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

Lay-Secretary and Treasurer of the Kasturba Gandhi Women and Children's Hospital, Madras

* 84 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM: Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state whether there is any proposal to post a suitable woman member of the service as Lay-Secretary and Treasurer of the Kasturba Gandhi Women and Children's Hospital, Madras?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: No, Sir.

SRI T. PURUSHOTHAM: Will the Government consider the question of deputing a woman member of the service, either an Upper Division Clerk or a Superintendent from the Secretariat or from the Office of the Director of Medical Services in view of the gosha nature of this hospital?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: I shall be glad to do it. But no woman candidate is eligible. As and when there are eligible persons, of course, we can consider about it.

SRI T. PURUSHOTHAM: If no suitable lady candidate is available, will the Government ensure that a person of mature age is posted as Lay-Secretary in this hospital?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: In this case, mature or immature age is immaterial. We want a qualified candidate for the work to be done.

DR. A. SREENIVASAN: Has any complaint been lodged with the Government because there is a male Lay-Secretary in this hospital?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Absolutely not.

DEPUTY CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—INFORMATION RE DELAY IN ANSWERING OF QUESTIONS.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: On a point of information, Sir. May I bring to your kind notice, Mr. Deputy Chairman, that as far as questions in this House are concerned, it is our experience, rather a sad experience, that months and months elapse before questions are replied to? I gave notice of a question at the end of last month with a request that it might be accepted as a short notice question. I know personally that it would take hardly half an hour for the Secretariat to prepare a reply to that

[Sri Mohamed Raza Khan] [20th February 1959]

question. Apart from the fact that it was not accepted as a short notice question, though twenty days have elapsed, the question has not yet been answered here. My point in bringing this to your notice is this, Sir. The very purpose of the question is lost if the Government choose to reply to questions according to their own convenience. I think mine is not the only case of its kind. There are very many cases like this. Some procedure should be evolved on a par with the procedure obtaining in the Lok Sabha whereby Ministers can reply to our questions, either short notice or starred, as early as possible. Otherwise, our experience is that questions given notice of months before never see the light of day.

* SRI T. PURUSHOTHAM: Sir, I entirely agree with the observations made by the hon. Member. I would request the Chair and also the Leader of the House to evolve a scheme by which questions can be answered promptly. I am afraid there is not sufficient staff in the Legislative Council Office to look to the questions. I have also suggested to the Hon. Chairman that he may examine the question of strengthening the Council Office establishment with a view to see that prompt answers are ensured to the questions put by hon. Members.

* SRI V. V. RAMASWAMI: From the remarks made by the hon. Member Sri T. Purushotham, it looks as though there is delay in our Council Office. He said that he wanted the Council section to be strengthened. I think that all the replies are due from the respective departments. If the Departments of the Secretariat do not take prompt action and get prompt reply, what can the Council Office do?

* SRI T. PURUSHOTHAM: I never meant any reflection at all against the Council Office. What I meant was, if we had sufficient clerical assistance, perhaps things could have been expedited.

DR. MAHOMED USMAN: It is clear that the delay is not in the Council Office, but in the other Departments of Government.

SRI B. K. NALLASWAMI: I gave notice of a question 20 or 25 days back. It has not yet been approved or disapproved by our office here. I think there is some difficulty in the Council office itself.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Mr. Deputy Chairman, I rise on a point which affects our fundamental right. I raised this question and luckily I was supported by many hon. Members. I think the Leader of the House is not going to reply. Will you kindly find a way so that I may force him to reply, Sir? (Laughter).

The Hon. Sri R. Venkataraman rose . . .

DEPUTY CHAIRMAN: The Hon. Minister has now come to the rescue of the hon. Member.

20th February 1959]

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The complaint is valid (laughter) and I thought silence was acquiescence. The rule that the questions which are one month old may be included in the Agenda may be adopted in this House also so that whatever answers are available will be given and further answers will be supplied later.

DEPUTY CHAIRMAN: I wish to give some information to hon. Members. The number of questions admitted is 288 and the number answered is 114. Answers are in hand for 34 questions. Extension of time has been granted for 29 questions. We have not received any answers for 145 questions.

As far as the short notice questions are concerned, it is within the right of the Hon. Minister to waive notice and if he does not do so, we cannot do anything in the matter.

As far as the office is concerned, I think there is no delay here. Whenever questions are sent by hon. Members, they are looked into promptly.

SRI B. K. NALLASWAMI: There is delay in the Council office. It is twenty days since I sent a question. I do not know even about the approval of the question or its disapproval. Nothing has been done in the matter.

DEPUTY CHAIRMAN: It will be looked into.

III.—CALLING ATTENTION TO THE SHORTAGE OF WRITING AND 11-20 PRINTING PAPER IN THE MARKET AND THE CONSEQUENT a.m.. RISE IN THE COST OF PAPER.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Mr. Deputy Chairman, under rule 41 (1) of the Council Rules, I seek your permission to call the attention of the Minister for Labour and Industries to a matter of urgent public importance, viz., the shortage of writing and printing paper in the market and the consequent rise in the cost of paper and the hardship caused (i) to the publishers for printing the text-books and releasing them in time and (ii) to the educational institutions for conducting their terminal and annual examinations. The text-book publishing season and note-book season have already begun. During the last few months, on account of non-availability and consequent high cost of printing paper, many publishers have used newsprint and other inferior paper not fit for printing text-books. Text-books using inferior paper do not last even for three months.

Further, it is reported that the paper mills do not generally accept direct indents from *bona fide* consumers. Even when they accept, paper is supplied after a very long time, say, after a year. The sole distributors in each State supply only to wholesale dealers and not to the retailers. The paper dealers, as things stand at present, are not bound by the price fixed by the mill and they go on increasing the price. If the mill price and the price at which

[Sri T. P. Srinivasavaradan]

[20th February 1959]

the paper dealers sell are compared, it will be found that the dealers' price is 20 np. to 25 np. per lb. more than the mill rate which means that of the ream of 16 lb. paper the difference is about Rs. 3 to Rs. 4.

Again when a bill is issued by the dealer, the price that is put down is the mill price, but the consumer is made to pay more, the excess being received in the form of cash without a voucher being issued.

(Mr. Chairman in the Chair.)

The Government are requested to take steps for fair distribution of paper, both writing and printing, to consumers at a fairly reasonable price especially in view of the statement made by the Hon. Sri Lal Bahadur Sastri, in the Lok Sabha, that no foreign paper would be allowed to be imported. The consumers who are mostly affected are the educational institutions and the publishers.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, the scarcity conditions prevalent in the market of writing and printing paper and its high price were brought to the notice of the Government as early as in January 1958 by certain institutions such as the Sivakasi Master Printers' Association, Sivakasi, the Publishers' Association of Southern India, Madras, the Madras Printers' and Lithographers Association, Madras, and the Headmaster of the Hindu High School, Madras.

The scarcity conditions are due to the drastic cut in the import of paper. The question was taken up with the Union Government and they were requested to make arrangements to improve the supply position of paper in the market so that sufficient quantity of paper might be available to consumers at normal prices. The Union Government stated that in order to combat the scarcity and the high price, two meetings were held with the paper manufacturers and their two associations and that as a result thereof, the mills had agreed to distribute their products equitably and to exercise control over their distributors and retailers. They also stated that the question as to what should be the fair price of paper was engaging their attention and that a decision would be taken soon. In order to combat the shortage of paper for printing of cheap text-books, etc., the Government of India indicated that Nepa Newsprint would be supplied free of duty. A small Sub-Committee has also been formed by the Union Government to deal with complaints about high prices charged by the dealers. Suitable action will be taken if specific instances of high prices of or shortage of paper are brought to the notice of the Development Wing of the Government of India, Ministry of Commerce and Industry. The above position has been explained to the complainants through the Director of Industries and Commerce, Madras.

20th February 1959]

[Sri R. Venkataraman]

The Sivakasi Master Printers' Association, Sivakasi, has again brought to the notice of the Government the scarcity conditions of paper in the market and its high price. The Assistant Directors of Industries and Commerce of Ramanathapuram and Madras have been requested to contact the local agents of Orient Paper Mills, Rohtas Industries, Limited, Mysore Paper Mills, Limited, and Punalur Paper Mills, Limited, and submit a report in the matter. As soon as their reports are received, the matter will be taken to the notice of the Development Wing of the Government of India, Ministry of Commerce and Industry, for necessary action.

I may add, Sir, that it is within the exclusive jurisdiction of the Union Government.

IV.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS GENERAL SALES TAX BILL, 1959
(L.A. BILL NO. 6 OF 1958)—cont.

The Second Schedule—cont.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Mr. Chairman, I have already moved an amendment. As I said yesterday, I had a very good mind not to press my amendment for reasons which were quite obvious but the speech of my esteemed and learned friend Mr. Patanjali Sastri made me press my amendment, and also say a few words.

As far as this industry is concerned, I am sure our esteemed Friend, the Hon. Sri Manickavelu, is well aware of the difficulty and hardship of the skins and hides merchants and tanners because a good deal of them, particularly, come from his district of North Arcot. As I said on a previous occasion, the business is of such a difficult nature that even an increase of one pence this way or that way causes a good deal of loss to those who are in the line or in the trade. The nature of the business is such that, as I have pointed out at an earlier stage, it is only a buyers' market and not a sellers' market particularly in view of the fact that these people have to send their finished stuff to foreign countries like England where auctions do take place and the prices depend on various factors there and not on factors in our country with the result that many big families, who have been doing business for a long time, though they were once flourishing, become nothing one fine morning.

I feel that on a commodity like this a levy of 2 per cent tax is rather too high. In fact, the Hon. Minister is well aware that for a long time, the tax was at one per cent, but as a result of some decision, that being included in the listed goods, it was increased from one to two per cent. I do not know the reasons. Possibly the Minister may clarify.

My own submission is that this is not a real trade or business; it is nothing but an industry. After all, raw skins are purchased for the purpose of manufacturing these finished products. Therefore, it is not a business. It is more in the nature of an industry.

[Sri Mohamed Raza Khan] [20th February 1959]

Anyone who is in this business has to pay sales tax at the rate of 2 per cent as far as these raw skins and hides are concerned, and also similar taxes on the purchase of various things like wattle bark, etc., so that, in a way, they have to pay a tax of about three to four per cent as sales tax, but, unfortunately they are not in a position to sell their goods in the world market, with the result that many of them have burnt their fingers.

The hon. Member Sri Patanjali Sastry raised a very fundamental point that if a thing was purchased only for the purpose of export, the State Government could not levy sales tax on it. Of course, the Government may adopt another attitude. I do maintain, Sir, that this is an instance in point where it is not only an industry but it is purely for the purpose of export. The Hon. Minister can easily find out from the figures available that all the skins and hides, 90 per cent of them, are being exported. Therefore, indirectly, it is a tax on export. I maintain that from the figures available with the department it can be found out that not even 10 per cent of the dressed skins and hides are sold in the local market and that 90 per cent is exported. This is not only a tax on industry but a tax on export. Therefore, Sir, I think it will be reasonable if the Government either abolish the tax itself or, in the alternative, reduce the tax to one per cent so that the burden may not be too much on the merchants. I may also say that apart from looking to the interest of these industrialists or tanners, the question should be looked into as one of labour also. This is a business where lakhs and lakhs of poor people are employed as tanners and the question of their wages and employment is linked up. I think it might have come to the notice of the Hon. Minister, who is also in charge of Industries, that in many cases tanneries had been closed. Even in the place of the hon. Member Sri T. Purushotham, in Ranipet, some tanneries had been closed.

SRI T. PURUSHOTHAM : Ranipet is not my place!

11-30
a.m.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Anyhow, Ranipet was the place to which he referred. Therefore, for this very reason the tanners are not in a position to run the business. This aspect of the question has to be viewed not only from the point of tanners as such, but from the point of labour also. Therefore, I maintain that this is a tax not only on the industry, but mainly and indirectly on the export. As I was saying, this is one of the industries which fortunately is concentrated in our State and which brings a lot of foreign exchange. Therefore, I am sure Government could accept my amendment. But I am afraid the Hon. Minister has already made up his mind and he cannot change his mind. In spite of his best advocacy, I am afraid even the hon. Member Sri Ramaswami is not going to succeed in this matter. At least I want an assurance from the Hon. Minister, even if he does not feel like accepting my amendment. If he could assure me that he would have the matter

[20th February 1959] [Sri Mohamed Raza Khan]

examined, I would be satisfied. Of course, this tax on this industry would also bring a few lakhs of rupees to the coffers of the Madras Government. That is the only request I make to him.

* SRI T. PURUSHOTHAM : Sir, I do not wish to go into the merits of the matter referred to by my hon. Friend Sri Raza Khan. He referred in the course of his speech to the point raised by my hon. and respected Friend Sri M. Patanjali Sastry about the validity of certain provisions with regard to the levy of sales tax on goods subject to export. Sir, I made due enquiries about it and I wish to point out to the hon. Members of this House that the goods at the point of export are not subject to sales tax; and so, it is I wish to make it clear from my enquiries that the hon. Member Mr. Raza Khan need not have any apprehension about levy of sales tax on export of goods at the point of export. As pointed out by the Hon. Minister, when it is a sale within the State and within the country, from A to B, there may be sales tax. But actually at the point of export, there is no sales tax at present on any of the goods. That is what I learnt from due enquiries that I made in trade circles. I thought I could bring it to the notice of this hon. House.

* SRI M. PATANJALI SASTRY : Sir, there is some misapprehension about this matter. May be, there is no sales tax at the point of export. That is a matter for the Central Government and it will be export duty, that is, tax at the point of export. But here the sale which occasions the export is taxed. Under the Bill, it seems to be taxable. I do not say it will be taxed. Government may choose not to tax, but the validity of the provision depends on the taxability of the sale. If it is taxable, of course, it transgresses the Constitutional prohibition. If it is brought within the purview of the Act, then the constitutionality of it is gone. What the Government may or may not intend to do does not affect the constitutionality of the question. It does not depend upon the intention of the Government. It depends on what the Government provide for in the Act. I shall explain it with a concrete example.

Suppose A sells goods to B and B in turn sells them to C, an agent of a foreign buyer, from whom the goods go out on export. Now it is true, as the Hon. Minister claims, that A's sale to B would not be taxable. But the point is whether B's sale to C would not be taxable. According to the provision here, it would be taxable.

I shall read the Central Act. It says under the heading 'when is a sale or purchase of goods said to take place in the course of import or export', 'A sale or purchase of goods shall be deemed to take place in the course of the export of the goods out of the territory of India only if the sale or purchase either occasions such export or is effected by a transfer of documents, etc.' Now, in the illustration I gave, sale by B to C does occasion the export. C buys for the purpose of exporting the goods to his non-resident principal. No doubt, it is not taxed at the point of export, as the hon. Member

[Sri M. Patanjali Sastry] [20th February 1959]

Sri Purushotham has said, when the goods start on the journey; that would be export duty and not sales tax. But the sale by B to C would seem to come within the purview of the Act. That is the thing prohibited by the Constitution. So, there is no point in saying that these goods are not taxable at the point of export. Of course, they could not be.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, Sir, so far as the question of the reduction of sales tax on raw hides and skins is concerned, we have had the expert advice in this matter and I wish to place the opinion of Dr. Lokanathan on this matter. This is the recommendation of Dr. Lokanathan—it is found at page 52 of his report.

“ This trade claims complete exemption from tax and it is said to be a good dollar earner. About 90 per cent of the tanned hides are exported out of India and the rest sold inside the State for local consumption. Small dealers complain that they are made to suffer tax under the Act on the export trade as they have to export through others whereas the big dealers who purchase dressed skins from outside the State and export them directly or purchase raw skins from outside the State, dress them inside the State and directly export them are not liable to tax on their turnover. This causes hardship to small dealers. This has to be removed or else the small dealers might get extinct in the long run. The grievance deserves consideration. There will be heavy loss of revenue to Government if the entire trade is exempted from tax. Hence, it is recommended that the raw skins should continue to be assessed at the last purchase in the State at 2 per cent and the dressed skins should be assessed at one per cent on the last sales in the State. This reduction would slightly help the small dealer without much loss of revenue to the State.”

Sir, actually, that is the recommendation; the rate of two per cent has been reduced to one per cent on the last sale. Sir, my submission is this. There are two problems. One is that the rate of sales tax is high and that, therefore, it should be reduced. The other is that relief should be given to small dealers as against big dealers. So far as the first question is concerned, it involves loss of revenue and Government cannot afford to lose it and Dr. Lokanathan does not recommend it. So far as the second question of relief to small dealers is concerned, if we levy sales tax on the last purchase of raw hides and skins, the tanner will have to pay the tax and, therefore, it will become part of the cost of the process of manufacture. There will be no hardship on the dealers in raw hides and skins. When the stuff is exported, then on the last sale, not the sale which occasions export—I will come to the point of the hon. Member Sri Patanjali Sastry later—the exporter will have to pay. Therefore, no hardship is caused. Therefore, I am unable to accept any suggestion for reduction in the rate of tax.

20th February 1959] [Sri R. Venkataraman]

So far as the legal point raised by Mr. Patanjali Sastry is concerned, the hides and skins trade furnishes a very good example. There are three dealers, A, B and C who are dealers in raw hides and skins. There is no sales tax on A's sales to B and on B's sales to C in the matter of raw hides and skins. The tanner is D and he buys them from A, B and C either directly or through various transactions. Then, at that point, he has to pay the tax. Then, he sells it to E in London. So, the sale which occasions the export is the sale by D to E in England which is not taxable under this law. If the sale by C to D which is the last purchase in the State is covered by clause 9, then it is taxable. But the sale which is really in the course of export or which occasions export is not the sale by C to D. Though it may be intended for that purpose, the actual sale from D to E in England is the sale which occasions the export. Therefore, the clause is perfectly clear that the sale which occasions the export, namely, from D to E in England is not taxable. What the Bill now seeks to tax is the sale by C to D who is within the State and who buys it. It may be for the purpose of export but it does not occasion the export. Therefore, I think the clause is quite valid. However, I shall have the matter examined again by the Advocate-General since the hon. Member Sri Patanjali Sastry has raised it.

SRI M. PATANJALI SASTRY : The final decision is to be given by the Court of Law. There may be difficulty. Therefore, the matter may be clarified.

The amendment of the hon. Member Sri Mohamed Raza Khan was, by leave, withdrawn.

The Second Schedule was put and carried.

The Third Schedule.

MR. CHAIRMAN : The motion is—

‘ That the Third Schedule do stand part of the Bill.’

SRI V. V. RAMASWAMI : I move the following amendments :—

In the Third Schedule, after item 7, add the following new items :—

- “ 8. Eggs.
9. Meat.
10. Fish.
11. Flowers.
12. Betel.
13. Plantain leaves.
14. Vegetables.
15. Fruits.
16. Milk.”

The amendment was duly seconded.

[20th February 1959]

* **SRI V. V. RAMASWAMI** : தலைவர் அவர்களே, 1953-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 1-ம் தேதி கவர்னர் அவர்கள் பிறப்பித்த உத்தரவின் கீழ் கைத்தறித் துணிகள், முட்டை, இறைச்சி, மீன், பூக்கள், காய்கறிகள், பழங்கள் ஆகியவைகளுக்கெல்லாம் வரி விலக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. இதை எல்லோரும் வரவேற்றார்கள். குறிப்பாக, இந்தப் பண்டங்களை விற்கும் சிறு வியாபாரிகள் எல்லாம் அரசாங்கத்திற்கு நன்றி செலுத்தி னார்கள். இப்பொழுது இந்தப் புதிய சட்டத்தில் இந்தப் பண்டங்களுக்கு வலக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. முன்பு இந்தப் பண்டங்களுக்கு வலக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்களே, அதே போல் இப்பொழுதும் கொடுக்க வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் திருத்தம் கொடுத்திருக்கிறேன். முட்டையைப்பற்றி திரு. கோசல்ராம் அவர்கள் பேசும்போது, மிக்க உருக்கமாக, முட்டை உடைந்து போகிற மாதிரிப் பேசினார். இதைப் பற்றித் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. இந்தப் பண்டங்களுக்கெல்லாம் முன்பே விலக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது அரசாங்கத்திற்கே தெரியும். சம்பந்தப்பட்ட வியாபாரிகள் வற்புறுத்திக் கேட்டதற்காகத்தான் விலக்குக் கொடுத்தார்கள். இப்பொழுது நான் கொடுத்திருக்கும் திருத்தத்தில் புதிதாகப் பாலையும் சேர்த்திருக்கிறேன். உண்மையிலேயே பால் வியாபாரிகள் மிகவும் சங்கடப்படுகிறார்கள். அதன் காரணமாக இவர்கள் வரியைக் கொடுக்காமலிருக்கப் பல வழிவகைகளைக் கையாண்டு பார்க்கிறார்கள். எங்கள் பால் பண்ணையில் ஈடுபட்டிருக்கக்கூடியவர்களில் 700, 800 பேர் பெண்கள். இதையெல்லாம் ஒட்டித்தான் வதி விலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்ற பட்டியலில் பாலையும் சேர்த்திருக்கிறேன். இது இன்றைய கோரிக்கை அல்ல. ரொம்ப நாளைய கோரிக்கை. ஆகவே, என்னுடைய இந்தத் திருத்தத்தைத் தயவு செய்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

* **SRI T. PURUSHOTHAM** : Mr. Chairman, there seems to be no necessity for specific inclusion of these articles in Schedule III. There is already provision for grant of exemptions under clause 17 of the Bill. I have also pressed for the consideration of the Hon. Minister during my speech in the first reading of the Bill, and I reiterate what I have already said, namely, that the Government should sympathetically consider representations for reduction of tax or exemption from tax in deserving cases. You may remember that I particularly referred to cases like camphor and exemption in the case of country chekkus, etc. I am sure the Government will consider those aspects and what I feel is that there is no need for adding these items in Schedule III. So, it is a felt that I should make it clear that the Government had specific powers for grant of exemption in deserving cases and I would also appeal to the Government to consider in due course sympathetically all such cases.

* **THE HON. SRI R. VENKATARAMAN** : Mr. Chairman, I am grateful to my esteemed Friend Sri Purushotham for having come to my aid. The question of exempting certain articles will certainly be taken up after the Bill is passed and before it comes into force, the Government will examine in the light of clause 17, what are the articles that deserve exemption, what articles should be taxed at a lower rate and so on. I am unable specifically to state that any particular item mentioned by my esteemed Friend Sri V. V. Ramaswami will be included in the list of exemptions. But all that I wish to point out is that the exemption limit in respect of these things is fairly high. For instance, the exemption limit in respect of

[20th February 1959] [Sri R. Venkataraman]

vegetables is up to Rs. 30,000. There is no point in pleading for the larger dealers who could afford to keep accounts and who could also pass on the sales tax to the other retail dealers. If the exemption is given or if the exemption limit is increased, then the possibility of evasion will become very great and once we afford possibilities of evasion, then stricter control by the department will become necessary and harassment will be the consequence. Therefore, in these matters we have to be very careful before we decide what the exemption limit should be and what is the sort of exemption or concession that should be given. I only wish to state that the Government will examine all these things under the powers vested in them in clause 17 and try to see that no hardship is caused.

MR. CHAIRMAN : I shall put the amendment to vote. The question is—

'In the Third Schedule, after item 7, add the following new items:—

- “ 8. Eggs.
9. Meat.
10. Fish.
11. Flowers.
12. Betel.
13. Plantain leaves.
14. Vegetables.
15. Fruits.
16. Milk.”

The amendment was put and lost.

The Third Schedule was put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

* **THE HON. SRI R. VENKATARAMAN** : Mr. Chairman, I move—

'That the Madras General Sales Tax Bill, 1959 (L.A. Bill No. 6 of 1958), as passed by the Legislative Assembly, be passed.'

I reserve my reply.

MR. CHAIRMAN : Motion moved—

'That the Madras General Sales Tax Bill, 1959 (L.A. Bill No. 6 of 1958), as passed by the Legislative Assembly, be passed.'

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, this Bill we are passing after a good deal of deliberation both in this House and in the other House. It is now for the Government to work the Bill in the best manner possible, with due regard to the interests of the consumers first, then with due regard to the benefit of the trade

[20th February 1959]

DR. MAHOMED USMAN: Mr. Chairman, may I also take this opportunity of offering my congratulations and our thanks to the Leader of the House for the able manner in which he has piloted the Bill and the conciliatory and sympathetic spirit which he has shown throughout the discussion? I am sure, in his sympathetic hands, this Bill will be a great success. There is no doubt whatsoever that the present Bill is a great improvement on the present Act. Therefore, I think we have to be very thankful to the Hon. Sri Venkataraman for having brought this Bill. Immediately after he assumed office, as Sri K. Balasubramanya Ayyar stated, he told us that he would go through the Sales Tax Act and bring in a comprehensive piece of legislation. He has fulfilled his promise very soon and I think he deserves our warmest thanks and congratulations. I am sure that he will work this Act with great sympathy so that it will be of benefit both to the Government and to the people.

* SRI M. PATANJALI SASTRY: Mr. Chairman, I wish to associate myself with the complimentary remarks of the Deputy Leader of the Opposition, though I am aware that any compliments or congratulations emanating from a nominated Member may not carry the same weight as the congratulations from the Deputy Leader of the Opposition.

SRI T. PURUSHOTHAM: That will not make any difference in this House.

* SRI M. PATANJALI SASTRY: This is so elaborate and complicated an Act with surprisingly few defects that I cannot but join with my friends in congratulating the Hon. Minister. (Hear, hear.) It is so well thought out and the drafting errors are so few if there are any at all. On the whole, this is a complicated Bill and certainly those who are responsible for drafting and piloting this Bill must be congratulated.

Only yesterday, you said, Sir, that I would be allowed the indulgence of making one or two general remarks appropriate to the previous stage, at this stage. All that I wish to place before the Hon. Minister for consideration—I am not moving any amendment—is about the provision making a transferee in the middle of an accounting year liable for the tax payable by the transferor. It does not seem to be fair and just. No doubt, the clause seems to have been modelled on the old Income-tax Act provision, but there was no question of the assessee recouping the amount by passing on the burden of the tax to the customer. Here, the transferor would have received the extra price due to the Act which the transferee cannot hope to recoup himself for the tax levied. Recoupment being thus impossible, it seems to be unfair and unjust to make the transferee liable for what the transferor had received prior to the transfer. In the Income-tax Act, there is no question of recoupment at all. Here, prior to the date of transfer, recoupment

[20th February 1959] [Sri M. Patanjali Sastry]

enters into the question of taxation because in the ultimate analysis, the burden is passed on to the customer and the transferor before the transfer would have received the benefit of the additional sum represented by the tax. Therefore, it seems to me that there is an element of injustice and unfairness though they seem to have copied the provisions of the Income-tax Act. There is a radical difference between the Income-tax Act and the Sales Tax Act in that the sales tax always involves on the part of the person who pays the tax, recoupment from the customer to whom the burden is passed on.

Then, Sir, I would like to make one observation, if you would permit me, on the scheme of remedies. There seem to be too many remedies. The trend now is, even in Civil Courts, to cut short some of the appeals. The Law Commission was touring all over the country with a view to expedite disposal of the proceedings and, wherever possible, to cut short too many appeals, second appeals, revisions, and so on. But, here I find an appeal lies to the High Court even on questions of fact, unless I misunderstand this. Even in the case of the Income-tax Act, which is far more complicated,—accounting and all that involves complicated investigation—there is no appeal allowed to the High Court on questions of fact, and only on questions of law, there is reference to the High Court. But here, I find an appeal to the High Court being allowed on pure questions of fact also. That, I think, is something very unusual. In a taxing matter, if the High Court has to be seized with questions of fact for determination, it is something very unusual and, therefore, I would suggest, whatever the assesses may say, on pure questions of fact, the time of the High Court need not be wasted. The High Court is already burdened with arrears and there is a lot of work for Judges to attend to and dispose of. To add to this, a whole series of appeals on questions of fact under the Sales Tax Act, which even the Income-tax legislation does not provide for, seem to be carrying the scheme of remedies too far.

Then, curiously enough, these questions of fact arising out of sales tax assessment are to be heard by a Bench of two Judges, as if one Judge cannot deal with such questions. This is an extraordinary provision. I can understand a Bench of two Judges being insisted on for dealing with questions of law.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: To avoid Letters Patent Appeals.

* SRI M. PATANJALI SASTRY: But, Letters Patent Appeals nowadays can be had only by leave of the Judge. If he refuses leave—as I presume he will in most cases, 99 per cent of these cases—there would not be any appeal under the Letters Patent. Formerly, on every single Judge's judgment, there would be a Letters Patent Appeal, as a matter of course. But, now the discretion of the single Judge is interposed and in most cases, he refuses leave on questions of fact. At any rate, that was so till some years

[Sri A. M. Allapichai] [20th February 1959]

of experience and who will do a lot of good to the community? Therefore, whenever the Government want to appoint people to tribunals, where they have to apply their legal acumen, I think all of them must be lawyers, not one or two.

DR. MAHOMED USMAN : : On a point of order, Sir. Third reading is only a formal affair. Is it right to go into the details of the Bill at the third reading stage?

MR. CHAIRMAN : But the Deputy Chairman has got special privileges.

* SRI A. M. ALLAPICHAH : Whatever I wanted to say I have already said. Thank you, Sir.

* SRI T. PURUSHOTHAM : Mr. Chairman, Sir, I wish to associate myself with the sentiments of satisfaction expressed by the hon. Members and congratulate the Hon. Minister on bringing in this Bill. We had an interesting discussion on the Bill and the Hon. Minister Sri R. Venkataraman faced all the attacks of the hon. Members Sri V. V. Ramaswami, Sri Mohamed Raza Khan (Sri Mohamed Raza Khan : No attack) and Sri T. P. Srinivasavaradan with great fortitude. I congratulate him. Reference has been made by the hon. the Deputy Leader of the Opposition to the power taken by the Government to amend the Schedules. I feel that, after all, this provision may not be resorted to at all. The Government would not have recourse to it light-heartedly and so, I feel that we need not worry much about it. The hon. Member Sri V. V. Ramaswami made personal reference to me and I assure him that I am one with him in my sympathy with the merchants. I have always been helping them in all possible ways and I continue to have the same feelings towards them. I have never opposed any of the proposals made to benefit the merchants. I once again congratulate the Hon. Sri R. Venkataraman and I have the fullest hope that trade and commerce would continue to flourish in our State.

* SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, நமது அரசியலார் தமிழ் நாட்டு ஏழை மக்களுக்கும் இராம மக்களுக்கும் நன்மை செய்வதற்காகப் பல சட்டங்களை அப்போதெதற்கப்போது கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். ஜமீந்தார்தாரிடம் இருந்த அநியாயமான நிலங்களை வாங்கி மக்களுக்கு அவைகளைப் பங்கிட்டுக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் ஜமீந்தாரி ஒழிப்புச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தார்கள். அந்தச் சட்டத்தால் ஜமீந்தாரர்களுக்கே பெரும்பான்மையான நன்மைகள் ஏற்பட்டன. ஜமீந்தாரர்களுடைய நிலங்களை சர்க்கார் நல்ல விலைக்கு வாங்கித் தது. அதற்குப் பிறகு நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம் கொண்டுவந்தார்கள். நிலச்சுவாந்தாரர்கள் சாகுபடியாளர்களுக்கு மகசூலில் போதிய பங்கு கொடுக்காமலிருந்தபோது, நிலச்சுவாந்தாரர்களுக்கு 40 சதவிகித வாரியம் கொடுப்பதற்குரிய சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தார்கள். அந்தச் சட்டத்திலும் நிலச்சுவாந்தாரர்களுக்கு நன்மை செய்திருக்கிறார்கள். இப்போது இந்த விற்பனை வரி மசோதாவைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு சட்டம் வரும்போதும் “ஸெக்ஷனல் இண்டரெஸ்ட்ஸ்”

[Sri A. Gajapathy Nayagar] 20th February 1959]

இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு சட்டத்திலும் சில பகுதி மக்களுக்கு அதிக நன்மை பயக்கும் அம்சங்கள் இருக்கின்றன. “அப்பீல் செய்துகொள்வதற்கு எவ்வளவு சலுகைகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன” என்று கனம் நண்பர் ஸ்ரீ பதஞ்சலி சாஸ்திரி சொன்னார். பொருள்களை வாங்குபவர்கள் வரியைச் சமக்க வேண்டியிருக்கும்போது, பொருள்களை விற்பவர்களுக்கு இவ்வளவு சலுகைகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சட்டம் என்றால் அது எல்லா மக்களுக்கும் சம நீதி வழங்குவதாக இருக்கவேண்டும். “ஸெக்ஷனல் இண்டரெஸ்ட்ஸ்”-ப் பார்த்துச் சட்டமியற்றுவது சட்ட விரோதமானது என்று சொல்வேன். கூடியவரையில் மக்களுக்கு நஷ்டம் வராதபடியும் வியாபாரிகளுக்கும் கஷ்டம் வராதபடியும் இந்த மசோதாவை உருவாக்கிய கனம் ஸ்ரீ வெங்கடராமன் அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன். இந்த மசோதாவில் he has balanced the two things very fairly.

கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ வி. வி. ராமசாமி அவர்களுக்கு ஒரு திருக்குறளை நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். அவர் திருக்குறளை நன்றாகப் படித்தவர்.

“வாணிகளுக்கு செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவுந் தம்போற் செயின்”

என்ற குறளை அவருக்கு ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். “Do unto others as you would like to be done by them” என்பதிலுள்ள கருத்து இக்குறளில் பொதிந்திருக்கிறது. 1,300 குறள்களிலுமுள்ள அதனை கருத்துக்களையும் ஒன்றாகத் திரட்டிக் கொடுக்கக்கூடிய மிகப் பெரிய கொரு கருத்து இக்குறளில் பொதிந்திருக்கிறது. வியாபாரிகளால்தான் நாட்டுக்கு நல்லது ஏற்படவேண்டும். அவர்களால்தான் நாட்டுக்கு நன்மை வரும். அவர்களால்தான் நாட்டுக்குக் கெடுதியும் வரும். இந்தக் குறளை நான் முன்பே ஒரு தடவை குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். நானே 30 ரூபாய் பெறுமான பொருளை ஒரு வியாபாரியிடம் 130 ரூபாய் கொடுத்து வாங்க நேரிட்ட காலத்தில், அந்த அநியாயத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்ட போது, “யார் உலகத்தை அறிகிறான்? வியாபாரிதான் உலகத்தை அறிகிறான்” என்று வியாபாரியிடமிருந்து பதில் வந்தது. ஆகவே, வியாபாரிகள்தான் நன்றாகக் கணக்கு வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் மக்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். அவர்கள் அரசியலாருக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டும். வியாபாரிகள் நிறைய அப்பீல்களைப் போட்டு, தங்கள் செலவைக் காட்டி, வரியைக் குறைக்கவேண்டும் என்று சொல்லக்கூடாது.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : வரிப் பணத்தைச் செலுத்திவிட்டுத்தான் அப்பீல் போடவேண்டும்.

* SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : வியாபாரிகள் கோர்ட்டு 12-30 p.m. களுக்குப்போய்க்கொண்டிருந்தால், வக்கீல்களுக்காகச் செய்யவேண்டிய செலவும் அவர்களுக்கு ஏற்படும். எந்தச் சட்டம் வந்தாலும், ஆரம்பத்திலும் வக்கீல், இடையிலும் வக்கீல், கடைசியிலும் வக்கீல். இது உலகம் அறிந்த விஷயம். வக்கீல்களைக் கேட்காமல் ஒன்றுமே நடப்பதில்லை. இது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயந்தான். செக்ஷனல் இன் டரஸ்டைப்பற்றி நான் பட்ஜெட்டின்போது பேசிக்கொள்கிறேன். ஆகவே, எல்லோரும் சரியான கணக்கு வைத்துக்கொண்டு சர்க்கார் அதிகாரிகளுடன் ஒத்துழைத்தால், அது பொது மக்களுக்கு மிகவும் நன்மை பயக்கக்கூடியதாக இருக்கும். ஆகவே, வியாபாரிகள் நல்ல முறையில் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தச் சமயத்தில் நான் அமைச்சர் திரு. வெங்கடராமன் அவர்களைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. அவர்களை நான் பாராட்டுகிறேன். அவர்கள் நன்கு அப்பீல் தெரிந்தவர், மேலும் நல்லவருமாவார். அவர் எல்லோருக்கும் நன்மை செய்யக்கூடியவர். ஆகவே, அவரது நட்பைப் பெறக் கூடியவர்கள் நல்ல முறையில் தக்கபடி நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு எனது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

[Sri R. Venkataraman] [20th February 1959]

12-40
p.m.

for tarnishing the entire community. Therefore, I have every confidence that given a simple law which they can understand, the commercial community will be able to respond to the appeal which has been made both in this House and in the other House to see that they do not unnecessarily evade the tax or avoid the assessment or create difficulties in the matter of collection of tax. At the same time, I would also make a fervent appeal to the department to respect the assessee. Sir, they are the masters from whose revenues all of us draw our salaries. We must realise that the taxpayer is really the master of the whole administration, and we must treat him with all respect. In my own personal experience, I have found that Government servants in other countries abroad always treat the assessee with a certain amount of respect and they also show a great deal of consideration towards them; they go out to help them, even in making the returns and advising them as to what is to be done. I am quite sure our sales tax department would emulate the best traditions of Government servants in other countries and try to see that the assessee is helped to furnish proper returns and avoid small lapses leading to setting in motion proceedings under the Act. I have every confidence that the department would also respond to a generous gesture from the trade.

Then, Sir, with regard to the reorganization of the department, I may inform my hon. Friend Sri Mohamed Raza Khan that the department has already been reorganized in so far as the assessment wing is concerned. In so far as the other sections are concerned, there has been consequential reduction in the number of posts. All persons have been absorbed, I am unable to give figures just now—I think I gave the figures, in reply to a question as to the number of people transferred. So, without affecting the persons concerned, retrenchment would be effected in the number of posts. I am sure it will lead to an amount of economy.

Sir, one or two, other points which were raised by the hon. Member Sri Patanjali Sastry require reconsideration. In the first place, there is no appeal on questions of fact in respect of every matter going to the High Court. Only where the Board of Revenue *suo motu* makes an assessment, the High Court can go into the facts of the case. This, we thought, is a legitimate protection to the assessee, since he is being assessed by the highest authority of Government. He has no chance of challenging the correctness of the assessment before any other forum on questions of fact. In this case where the Board of Revenue *suo motu* assesses a dealer, then that dealer has been given the right to go in appeal on facts. I may inform the House that in all these years, there have not been more than one or two cases in which the Board of Revenue has itself *suo motu* assessed. Therefore, it is not likely to stamper the work of the High Court and I feel that this legal protection which has been given to the assessee is legitimate.

20th February 1959] [Sri R. Venkataraman]

Then, in respect of appeals, there is no appeal from the decisions of the Appellate Tribunal. There would be revision on questions of law to the High Court. Therefore, they are well-protected. The next question referred to by him relates to transferees. Sir, under the clause here, the transferor is primarily liable. It is said here, under section 27, that up to the date of transfer, the transferor will be liable. At the same time, the transferee would be liable to the extent assets are received by him, if there is any balance left over. This provision has become necessary, because the transferor may collect all the money and then walk away and he may not be traced and the transferee will say that he has paid all the money to the transferor. In this connection, I may inform the House, that whenever a transfer of business takes place, it is a well-established practice, they calculate the assets and liabilities and then they stipulate that such and such a portion of the liabilities would be borne by such and such a party. (Interupted). Assessment is made on the calculation of assets and liabilities and it is immediately provided for. No businessman will be so unwise as not to make a provision for the liabilities before he takes over. To the extent he holds assets, the transferee becomes liable. Therefore, it may not really cause any hardship in practice.

On the question of assessment—my hon. Friend Sri Balasubramanya Ayyar reminds me—as and when transfer takes place, supposing some Rs. 500 or Rs. 600 is due to the Commercial Taxes Department in respect of this tax, provision is made immediately and then this Rs. 500 or Rs. 600 is retained by the transferee for the purpose of paying the same thing if and when a demand comes. I do not think that this provision is harsh.

Then, Sir, Mr. Sastry referred to the provision of too many remedies under this Bill. I want to point out to the House that we have classified the various matters as important questions and procedural questions. On important questions, appeal has been allowed to the Appellate Assistant Commissioner and from him to the Appellate Tribunal and from there to the High Court on matters of law. On procedural questions, there is revision to the Deputy Commissioner and from him to the Board of Revenue. But a person cannot choose whether he would go to the Deputy Commissioner or the Appellate Assistant Commissioner if it is an important question. Likewise, on procedural matters, in revision, he cannot go to the Appellate Commissioner. These are two channels of remedies and each is mutually exclusive of the other. Therefore, even though there are a large number of bodies mentioned in the Bill, as appellate authorities and revisionary authorities, actually the procedure is so defined that one will have to take either the one or the other course in accordance with the subject-matter. Therefore, even there, I do not think the criticism is very valid.

[Sri R. Venkataraman] [20th February 1959]

Sir, lastly, I desire to repeat that this Act will certainly be administered in the best spirit, in the interest of trade and for the common benefit of the State and wherever it is possible for the Government to show concession to the consumers, they would not hesitate to do that and action in that regard would be taken under clause 17 which empowers the State to give concessions in respect of commodities. Let me once again express my grateful thanks for the very kind sentiments expressed and great friendliness which the hon. Members have shown towards me. Sir, I move that the Bill be passed.

MR. CHAIRMAN : The question is—

“ That the Madras General Sales Tax Bill, 1959 (L.A. Bill No. 6 of 1958), as passed by the Legislative Assembly, be passed.”

The motion was put and carried and the Bill was passed.

MR. CHAIRMAN : Before I adjourn the House, I would also like to pay my share of tribute to the Leader of the House for the excellent way in which he piloted this Bill. It is very unusual in this House to have so many speeches at the time of the third reading of a Bill. Third reading is purely a formal affair, as Dr. Mahomed Usman pointed out. However, here with clarity and lucidity, the Hon. Sri R. Venkataraman beautifully piloted the Bill to the satisfaction of all the hon. Members. Therefore, the speeches are justified and I congratulate the Hon. Minister who is also the Leader of the House.

The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Monday, the 2nd March 1959.

The House then adjourned.

INDEX TO MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

FOURTEENTH SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL
UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA

14th and 16th to 20th February 1959.

Volume XXX (Nos. 1 to 6).

B—cont.

PAGES

Banks—

Question *re* Agricultural — started in Block Development areas during 1956-57 and 1957-58, number of—and loans granted. 102-103

Bill, as passed by the Assembly, laid on the table—

General Sales Tax Bill, 1959 ... 138

Bills—

General Sales Tax Bill, 1959—

Considered and passed ... 105-138
187-222, 239-274, 285-306

Message from the Assembly *re* — ... 104

Message from the Governor *re* — ... 104

Receipt of amendments to — ... 104

Open Places (Prevention of Disfigurement) Bill, 1959—

Message from the Assembly *re* — ... 239

Preservation of Historical Monuments and Objects and Excavation of Archaeological Sites Bill, 1959—

Introduced ... 7-8

Public Health (Amendment) Bill, 1959—

Introduced considered and passed ... 54-87

Bridges—

Question *re* overbridge at railway level-crossing at Arcot Road, Kodambakkam, construction of ... 94-95

Buckingham Canal—

Question *re* deepening of — ... 6-7

Business of the House—

Information *re* sitting of the House on 20th February 1959 ... 238-239

Resolution *re* transaction of—in Tamil ... 16-35

C

Cattle Colony—

Question *re* establishment of a — with a dairy attached thereto at Madhavaram ... 1-2
183-184

Ceremonial and public functions—

Resolution *re* use of Tamil at — ... 35-38

Chairman, Mr.—

Announcement *re*—

Amendments to General Sales Tax Bill, 1959, receipt of ... 104

Message from the Assembly *re*—

General Sales Tax Bill, 1959 ... 104

Open Places (Prevention of Disfigurement) Bill, 1959 ... 239

Message from the Governor *re* General Sales Tax Bill, 1959 ... 104

C—cont.

Chairman, Mr.—cont.

Bills—

General Sales Tax Bill, 1959 ... 239, 240
242, 244, 246, 247, 267, 268, 306

Public Health (Amendment) Bill, 1959 ... 55, 77

Ministers, information *re* absence of—from the House ... 238

Questions, information *re* delay in answering of ... 237-238

See Rulings and observations of the Chair.

Sitting of the House on 20th February 1959, information *re*. 238-239

Chidambaramanathan, Dr. A.—

Resolution *re* transaction of business of the Legislature in Tamil ... 25-26

Committee(s)—

Estimates Committee's Fourth Report on Agricultural Experimental Farms, Agricultural Demonstration and Propaganda including Public Exhibitions and Fairs, laid on the table. 133

Resolution *re* constitution of a — for enquiring into the adequacy of sanitary arrangements at bus-stands and markets ... 8-16

Conference of Food Ministers—

Question *re* decisions taken at the — at Delhi on 7th November 1953 for reducing the price of rice ... 3-5

Co-operative societies—

Question *re*—

Co-operative Joint Farming Societies started during 1956-57 and 1957-58, number of ... 233-234

Scheme to bring the cultivating population within the fold of — ... 227-228

Co-operative sugar mills—

Question *re* appointment of a Special Joint Registrar to study the problems relating to — ... 232-233

Corporation—

Question *re* constitution of Madurai as a City Municipal ... 186

D

Dairy farm—

See Cattle Colony.

Deputy Chairman—

Questions, information *re* delay in answering of ... 282, 283

Deputy Inspectors of Schools—

Question *re* Junior Deputy Inspectors and — with S.S.L.C. qualification, number of ... 45-46

District Educational Officer—

Question *re* compulsory retirement of — during 1958 ... 92-93

District Forest Office, Chingleput—

Question *re* shifting of headquarters to Madras ... 160

L—cont.

Lay Secretary and Treasurer— See Hospitals.	
Legislature—	
Resolution re transaction of business of the — in Tamil	16-35
Loans—	
Question re—	
Amount of — for purchase of tractors applied for and sanctioned during 1957-58	48-49
Eligibility of dhobies and barbers for — and subsidies under the Village Industries Scheme	230-231
M	
Madurai—	
Question re constitution of — as a City Municipal Corporation.	186
Mahomed Usman, Dr.—	
Bill—General Sales Tax Bill, 1959	274
Questions, information re delay in answering of	296, 300
Manickavelu, the Hon. Sri M. A.—	282
Bill—Public Health (Amendment) Bill, 1959	54-55
	53, 76-81
	83-87
Resolution re Committee for enquiring into the adequacy of sanitary arrangements at bus-stands and markets, constitution of	14-16
Manure—	
Question re farmyard — and nightsoil compost, quantity prepared during 1957-58 and 1958-59 and loans advanced to local bodies	180-181
Matter of urgent public importance—	
Shortage of writing and printing paper in the market and consequent rise in the cost of paper, calling attention to	283-285
Messages from the Assembly and the Governor—	
See Bills.	
Minerals—	
Question re survey of deposits of — in Salem district	223
Ministers—	
Information re absence of — from the House	238
Mohamed Raza Khan, Sri—	
Bills—	
General Sales Tax Bill, 1959	108, 111
	118, 189-196, 248-249, 251, 270
	273, 274, 285-287, 302-303
Public Health (Amendment) Bill, 1959	55, 66
Ministers, information re absence of — from the House	238
Questions, information re delay in answering of	237
	281-282

M—cont.

Mohamed Raza Khan, Sri—cont.	
Resolution re—	
Accommodation and Rent Controls, abolition of	39-43
Transaction of business of the Legislature in Tamil	20, 21
	26
Question re nationalisation of —	45
Question re nationalisation of —	45
Muthukkannappan, Vidwan T.—	
Bill—General Sales Tax Bill, 1959	245-246
Resolution re transaction of business of the Legislature in Tamil	16-21
	27, 33-35

N

Nallaswami, Sri B. K.—	
Bill—General Sales Tax re Bill, 1959	245 246
Questions, information re delay in answering of	282, 283
National Art Gallery, Madras—	
Report on activities of — for the first half-year 1958-59, laid on the table	229

O

Official Language Act, 1956—	
Resolution re implementation of — for transaction of business of the Legislature in Tamil	16-35
Open Places (Prevention of Disfigurement) Bill, 1959—	
See Bills.	
Overbridge—	
See Bridges.	

P

Paper—	
Shortage of writing and printing paper in the market and consequent rise in the cost of paper, Minister's attention called to	283-285
Papers laid on the table of the House—	
Bill, as passed by the Assembly—General Sales Tax Bill, 1959	136
Estimates Committee's Fourth Report on Agricultural Experimental Farms, Agricultural Demonstration and Propaganda including Public Exhibitions and Fairs	138
General Sales Tax Rules, 1939, amendments to — (G.O. Ms. No. 4521, Revenue, dated 22nd December 1958)	274
Government Museum at Madras and Pudukkottai and National Art Gallery, Madras, Report on activities of — for the first half-year 1958-59	222
Patanjali Sastry, Sri M.—	
Bill—General Sales Tax Bill, 1959	239, 240
	241, 251-254, 254-255, 269-271, 287-288
	280, 296-298
Pesticides—	
Question re quantity of — sold in South Arcot during 1957-58.	47-48

P—cont.

PAGES

Potato seeds—	
Question re quantity, cost and distribution of — imported into Madras State during 1954-56	101-109
Poultry Research Station, Teynampet—	
Question re effect of rise in prices of foodgrains on —	184-185
Preservation of Historical Monuments and Objects and Excavation of Archaeological Sites Bill, 1959—	
See Bills.	
Public Health (Amendment) Bill, 1959—	
See Bills.	
Purushotham, Sri T.—	
Bills—	
General Sales Tax Bill, 1959	118-121
Preservation of Historical Monuments and Objects and Excavation of Archaeological Sites Bill, 1959	250-251, 287, 290, 300
Public Health (Amendment) Bill, 1959	7, 8
Question, information re delay in answering of	55-56, 59
	62, 63, 80-86
	238
	282

Q

Questions—	
Information re delay in answering of —	237-238
	281-282

Questions and Answers—

Ethirajulu, Sri M.—

Question re—

Agricultural Banks started in Block Development areas during 1956-57 and 1957-58, number of—and loans granted	102-103
Co-operative Joint Farming Societies started during 1956-57 and 1957-58, number of	233-236
Farmyard manure and nightsoil compost, quantity prepared during 1957-58 and 1958-59 and loans advanced to local bodies	180-181
Houses for Harijans, construction of	103-104
Loan for purchase of tractors, amount applied for and sanctioned during 1957-58	48-49
Loans and subsidies under the Village Industries Scheme, eligibility of dhobies and barbers for	230-231
Pearl fishery off Tuticorin Port, value of pearls collected and expenditure incurred on	236-237
Pesticides sold in South Arcot during 1957-58, quantity of	47-48
Seed farms opened in Block Development areas in 1958, number of—and quantity of seeds produced	182
Training centre for sculpture at Mahabalipuram, amount granted to—and number of candidates trained at	93-94

PAGES

Q—cont.

Questions and Answers—cont.

Krishnamoorthy, Sri G.—

Question re—	
City Transport buses, reservation of seats for women in the front rows of	181-182
Foodgrains imported, testing of	5
Hindi Pandits, training course for	49-50
House-rent allowance to teachers in aided secondary schools, grant of	50
Provident Fund Accounts of teachers in aided schools, early closure of—on retirement	99-101
S.S.L.C. Public Examination, procedure for selection of Chief and Assistant Examiners for	184
Teachers (men and women) trained in Teachers' Training Schools in 1958, number of—and number employed in June-July 1958	97-99

Mohamed Raza Khan, Sri—

Question re Food Ministers' Conference at Delhi on 7th November 1958, decisions taken for reducing the price of rice	3-5
---	-----

Muthukannappan, Vidwan T.—

Question re—	
Buckingham Canal, deepening of	6-7
Cattle Colony at Madhavaram, establishment of	183-184
District Forest office, Chingleput, shifting of headquarters to Madras	180
Fishermen rendered homeless in Madras City, settlement on land lying on the east of Buckingham Canal from Adyar	53
Junior Deputy Inspectors and Deputy Inspectors of Schools with S.S.L.C. qualification, number of	45-46
Ranges of Saidapet Forest Division, addition to Chingleput Division with headquarters at Saidapet	180
Transport Department (State), strike by employees on 2nd February 1959	89-91

Purushotham, Sri T.—

Question re—	
Amrit Nagar Colony of Government Tuberculosis Sanatorium, Tambaram, vocational training for inmates of	51
Government holidays in public offices and institutions, reduction in number	275-277
Lav Secretary and Treasurer of the Kasturba Gandhi Women and Children's Hospital, Madras, posting of a woman as	281
Madurai, constitution into a City Municipal Corporation	186
Motor insurance, nationalization of	45
Overbridge at railway level-crossing at Arcot Road, Kodambakkam, construction of	94-95
Rice mills, conditions governing licensing of	95-97

Questions and Answers—cont.

Purushotham, Sri T.—cont.

Question re—cont.

Roadside tanneries between Ranipet and Wallajah in North Arcot, number of	280-281
Second Five-Year Plan, cut in outlay relating to Madras State	2-3
Temples, preparation of models of	47
"Worries of Kumbakonam", reference to—in Andhra Pradesh Legislative Assembly	179-180

Ramaswami, Sri V. V.—

Question re—

Aluminium plant in Salem, investigation by Italian Experts re establishment of an	229-230
Cattle Colony with a dairy attached thereto, establishment of a—at Madhavaram	1-2
Co-operative societies, scheme to bring the cultivating population within the fold of	227-228
Co-operative sugar mills, appointment of a Special Joint Registrar to study the problems relating to	232-233
Handloom Export Corporation, location of headquarters at Madras	224-227
Low Income Group Housing Scheme, increase of subsidy under	231-232
Mineral deposits in Salem district, survey of	223
Overseas scholarships granted to State Government servants during 1956-1958, number of	93
Pearl and chank fisheries off Tuticorin, Foreign Expert to advise on development of	52-53
Poultry Research Station, Teynampet, effect of rise in prices of foodgrains on	184-185
Repatriates from Malayaa disembarking in Madras during 1958, number and rehabilitation of	185-186
Road connecting Vembar (Tirunelveli district) with Kannirajapuram, Naripaiyur and Sayalgudi (Ramanathapuram district), formation of	228-229
Slum Clearance Schemes, increase in Government of India's assistance for	277-279

Sreenivasan, Dr. A.—

Question re District Educational Officer, compulsory retirement during 1958	92-93
--	-------

Surendram, Sri V. M.—

Question re potato seeds imported into Madras State during 1954-58, quantity, cost and distribution of	101-102
---	---------

R

Rajan, Sri P. T.—

Resolution re transaction of business of the Legislature in Tamil	28-29
--	-------

Ramaiah, the Hon. Sri V.—

Resolution re Accommodation and Rent Controls, abolition of	42, 43
Ramasamy Gounder, Sri K. M.—	
Resolution re use of Tamil at ceremonial and public functions	35-36, 38

Ramaswami, Sri V. V.—

Bills—

General Sales Tax Bill, 1959	108, 111-117, 124, 126 129, 131, 132, 133, 243-248 250-251, 255, 258-259, 267 272, 289-290, 294-295
Public Health (Amendment) Bill, 1959	62, 63-66 70

Questions, information re delay in answering of	282
--	-----

Resolution re Committee for enquiring into the adequacy of sanitary arrangements at bus-stands and markets, constitution of a	8-12, 16
--	----------

Sitting of the House on 20th February 1959, information re	238-239
---	---------

Repatriates from Malaya—

Question re number of—disembarking at Madras during 1958 and their rehabilitation	185-186
--	---------

Resolution re—

Accommodation and Rent Controls, abolition of	39-43
Committee for enquiring into the adequacy of sanitary arrangements at bus-stands and markets, constitution of a	8-16
Transaction of business of the Legislature in Tamil	16-35
Use of Tamil at ceremonial and public functions	35-38

Rice—

See Food.

Rice mills—

Question re conditions governing licensing of—	95-97
---	-------

Roads—

Question re road connecting Vembar (Tirunelveli district) with Kannirajapuram, Naripaiyur and Sayalgudi (Ramanathapuram district), formation of	228-229
--	---------

Rulings and observations of the Chair—

Bills—

Amendments—

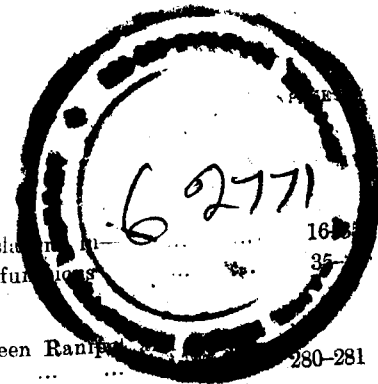
Alternative amendments could not be moved	242
Amendment to delete a clause of a Bill—Ruled out of order as it had merely the effect of a negative vote	269

Business of the House—

The order of business of the House could not be changed without the permission of the House	39
--	----

Presence of Ministers during debates—

With reference to a point raised about the necessity for the presence of Ministers in the House during debates, the Chairman observed that it would not be possible for all the Ministers to be always present in the House and that it was the case in any Legislature in the world	232
---	-----

Tamil—

Resolution re—

Transaction of business of the Legislature ... 16-17
 Use of — at ceremonial and public functions ... 35

Tanneries—

Question re number of roadside — between Ranipet and
 jah in North Arcot ... 280-281

Teachers—

Question re—

Hindi Pandits, training course for ... 49-50
 Number of — (men and women) trained in Teachers' Training
 Schools in 1958 and number employed in June-July 1958 ... 97-99
 Provident Fund Accounts of — in aided schools, early closure
 on retirement ... 99-101

Temples—

Question re preparation of models of — ... 47

Tractors—

See Loans.

Transport—

Question re—

City — buses, reservation of seats for women in the front
 rows of ... 181-182
 Strike by employees of State — Department on 2nd February
 1959 ... 89-91

V

Venkataraman, the Hon. Sri R.—

Bill—General Sales Tax Bill, 1959 ... 105-111
 116-117, 124-125, 128, 199, 201
 202, 205, 212-222, 241-242, 251-256
 259, 263-274, 288-291, 298, 303-306
 Questions, information re delay in answering of ... 238, 283
 Shortage of writing and printing paper in the market and
 consequent rise in the cost of paper, statement re ... 284-285

W

"Worries of Kumbakonam"—

Question re reference to — in Andhra Pradesh Legislative
 Assembly ... 179-180